Barbara Hand Clow

CODUL ÎNŢELEPCIUNII MAYAŞE

Accelerarea timpului şi
trezirea conştiinţei omenirii

Barbara Hand Clow

Codul înțelepciunii mayaşe

Această carte este dedicată fiului meu cel mare, Tom, care a murit în iunie 2004.

Tom, ai avut o minte atât de minunată. Pentru că nu ai reușit să spui această poveste din dimensiunea în care trăiai, ai transmis-o prin mine și am scris-o eu în locul tău.

Îmi voi dori mereu să fi petrecut mai mult timp ală turi de tine, stând amândoi lângă Inukshuk*, pe marginea English Bay/Golfului Britanic, în Vancouver, î. Hr.

---

* Inukshuk: „în formă de om", este o siluetă umană, făcută din pietre de către Inuiți. Poate avea diferite forme și era folosit în diverse scopuri: indica direcția, prevenea asupra pericolelor, marca locurile sacre.N. tr.

CUVÂNT ÎNAINTE

 ființă de esență Divină, care s-a întrupat sub numele de Prima Mamă, a jucat un rol important în legendele străvechii civilizații Maya. În conformitate cu inscripțiile din Templul de la Palenque, această ființă Divină s-a născut la 7 decembrie 3121 î. Hr., pentru a pregăti creația a ceea ce putem numi acum Ciclul Național al Creației (nu se cunoaşte numele mayaş original). Poate că e surprinzător faptul că naşterea Primului Tată, deşi a avut loc înainte, la 16 iunie 3122 î.Hr. (exact cu şase ani înainte de avântul Ciclului Național, care a activat Arborele Lumii), a fost menționată după cea a Primei Mame. Acest fapt atestă importanța Primei Mame, care a jucat mai târziu un rol esențial şi în politica dinastică din Palenque, unde regele şaman Pacal este cunoscut prin faptul că şi-ar fi modificat data naşterii, pentru a dovedi moştenirea spirituală primită de la Prima Mamă.

În lumea modernă, Barbara Hand Clow, „Bunica-Cer", a jucat literalmente un rol de Primă Mamă în recuperarea cunoaşterii mayaşe înglobate în Calendar. Aşadar, prin activitățile sale editoriale în cadrul Bear & Company, ea a sprijinit răspândirea în lume a cărților de pionierat ce aparțin acestui gen literar. Barbara nu numai că a publicat lucrările de început ale lui Arguelles şi Jenkins despre Calendarul Mayaş, dar opiniile sale în calitate de redactor au fost extrem de utile în cazul publicării de către această editură a uneia dintre cărțile mele ulterioare. În tot acest timp, Barbara a fost un editor activ, a scris ea însăşi o serie de cărți, dintre care cele mai relevante sunt, cred eu, *The Mind Chronicles (Cronicile minții)* şi

The Pleiadian Agenda (Programul Pleiadian). De asemenea, ea a predat unui număr mare de studenți, care, prin intermediul muncii sale, au reușit să experimenteze multe aspecte ale cunoașterii indigenilor americani și mayașilor. Asemenea mayașilor, ea consideră că Pleiadele reprezintă sursa informațiilor pe care le primește. Fiindcă a asistat la nașterea și dezvoltarea acestui domeniu, până la amploarea pe care acesta a atins-o în prezent, este foarte important acum să citim sinteza ideilor sale din *The Mayan Code (Codul Mayaș)* nu numai pentru măiestria de care dă dovadă în arta studierii Calendarului Mayaș, dar și pentru vasta sa cunoaștere în domeniile astrologiei, ezoterismului și șamanismului.

Ce înseamnă „acum"? Așa cum se întâmplă, ori de câte ori vine vorba despre studii privind Calendarul Mayaș, este extrem de important să observăm nașterea unui fenomen și energia pe care acesta o aduce în lume. În ceea ce privește Calendarul Mayaș, este esențial faptul că el nu este un calendar linear, care ține evidența ciclurilor astronomice, ci este unul care descrie transformările energiilor spirituale ale timpului. Din aceasta perspectiva a energiilor, *Codul Mayaș* a apărut în librării la scurtă vreme după începutul celei de-a Cincea Zile a Ciclului Galactic al Creației, la 24 noiembrie 2006. Este esențial faptul că, astăzi, informațiile privind înțelesul profețiilor au devenit accesibile publicului larg într-o formă riguroasă, dar atractivă. Într-o perioadă în care filmul lui Mel Gibson, *Apocalypto,* a lărgit aria de cunoaștere a publicului larg cu privire la existența Calendarului Mayaș, este vital să privim dincolo de întrebarea: „Ce se va întâmpla în 2012"? - la întrebarea mai profundă despre ceea ce se întâmplă în vremea noastră și despre înțelesul Creației Divine. Eu cred că vom putea înțelege ceea ce se va întâmpla în anul 2012, numai dacă vom realiza că trăim în cadrul unui proces Divin al Creației, nelimitat în timp. Deocamdată, doar o mică parte din omenire este conștientă de acest lucru.

Întrucât are misiunea de a întări emisfera dreaptă a creierului, cea de-a Cincea Zi a Ciclului Galactic va conduce la crearea unor noi sinteze, mai ales în domeniile ştiinţei şi spiritualităţii. De asemenea, Ziua a Cincea este guvernată de energia lui Quetzalcoatl, sau Christică, energie care, într-un anumit Ciclu al Creaţiei, aduce o culminare a fenomenelor sale specifice. Câtă vreme Ciclul Galactic aduce, în mod fundamental, sfârşitul dominaţiei Vestului asupra lumii şi o integrare a aspectelor intuitive şi raţionale ale sinelui, în universul interior al fiinţei umane, cartea *Codul Mayaş* apare într-un moment în care utilitatea ei este decisivă. Este extrem de important ca oamenii să înţeleagă transformarea ce va fi generată de acest Ciclu, în privinţa relaţiilor - transformare ce se manifestă chiar în acest moment. În această privinţă, cartea va juca un important rol de îndrumare. Acum este momentul potrivit pentru studierea şi dezbaterea Calendarului Mayaş; când vom ajunge în anul 2012, va fi, cu siguranţă, prea târziu.

Până în 2012, fie vom reuşi şi vom fi capabili să împlinim Planul Divin, fie vom eşua în acest demers, din cauza ignoranţei noastre sau a dezinformării răspândite de cei cu interese particulare. Indiferent de rezultat, în anul 2012 ne vom pierde abilitatea de a influenţa cursul evenimentelor, printr-un salt cuantic colectiv al conştiinţei către Ciclul Universal al Creaţiei. Iată de ce, ar trebui să ne concentrăm asupra mesajului privind momentul prezent, transmis de Calendarul Mayaş - şi nu asupra anului 2012. Cel care studiază cu seriozitate Calendarul Mayaş nu stă fără să facă nimic, aşteptând să vadă ce se întâmplă, ci caută să contribuie la posibilitatea ca toţi oamenii să facă acest salt cuantic. Este necesar să subliniez aici faptul că multe dintre dezbaterile asupra caracteristicilor Calendarului Mayaş şi a datelor de final, care s-au tot vehiculat de-a lungul anilor, nu doar despică firul în patru. Poziţiile adoptate în privinţa unor asemenea aspecte-cheie - care nu demult păreau să suscite doar interesul unor oameni instruiţi, prin biblioteci pră-

fuite, ies acum la iveală, relevând consecințe decisive asupra modului în care ne raportăm la viitorul omenirii.

Sunt convins că, departe de aceste biblioteci prăfuite, Calendarul Mayaş a devenit acum Teoria Tuturor Lucrurilor (sau teoria absolută), anticipată de cuvintele de încheiere ale lui Stephen Hawking, din *A Brief History of Time (O scurtă istorie a timpului)*:

> *„Dacă tot ne-a fost dat să descoperim o asemenea teorie absolută, principiile sale ar trebui să fie atât de simple, încât să poată fi înțelese de oricine, nu doar de câțiva oameni de știință. Atunci, noi toți, filozofii, oamenii de știință și chiar oamenii obișnuiți, vom putea participa la discuția privind întrebarea referitoare la scopul existenței noastre și a Universului. Dacă vom găsi răspunsul. acesta va fi triumful decisiv al rațiunii omenești – pentru că atunci am putea cunoaște Mintea lui Dumnezeu."*

Cartea pe care o țineți în mână aduce o contribuție importantă la dezbaterea problematicii sus menționată. Prin urmare, în timp ce sistemul Calendarului Mayaş înfățişează cadrul universal – pentru ca noi să putem înțelege unicul adevăr despre Dumnezeu şi Creația Divină – trebuie să recunoaştem că nicio ființă umană nu poate cuprinde totalitatea acestui adevăr. Perspectiva noastră este întotdeauna limitată de condițiile noastre specifice şi de faptul că facem parte, în mare măsură, din lumea pe care vrem să o înțelegem. Din cauza acestor limitări, este necesară o discuție asupra diferitelor perspective individuale. Această carte a Barbarei Hand Clow, Prima Mamă a Mayanismului modern, poate fi considerată drept o invitație adresată tuturor, de a participa la această discuție mai largă despre motivul pentru care existăm noi şi Universul.

Doar atunci când ființele umane au fost capabile să integreze contribuția civilizațiilor indigenilor americani vestici, a devenit

posibil ca viziunea asupra lumii noastre să fie din nou întregită. Deşi mulţi recunosc valoarea respectului pe care indigenii americani l-au avut faţă de natură, este foarte târziu pentru noi să înţelegem că, fără contribuţia lor intelectuală - sistemul de calendare - nu am fi ajuns niciodată la construcţia unei teorii desăvârşite. Calendarul Mayaş a fost piesa lipsă din puzzle - şi, spre norocul nostru, tot mai mulţi oameni conştientizează acest lucru.

Codul Mayaş aduce o nouă perspectivă asupra tuturor Ciclurilor de Creaţie, care constituie sistemul profetic al Calendarului Mayaş. Însufleţirea şi claritatea cu care Barbara Hand Clow descrie accelerarea timpului - care este o altă exprimare în cuvinte a procesului Divin al Creaţiei - sunt inegalabile. Sunt sigur că cititorul va savura călătoria alături de ea, întrucât Barbara explorează efectele procesului de accelerare a timpului asupra vieţilor noastre şi a Universului, în ansamblul său. Scrierile sale ne determină să reflectăm asupra multor mistere neelucidate - de la aşezările de piatră din Era Neolitică, până la comunicările intergalactice şi cele nouă dimensiuni ale conştiinţei. Studenţii mei care au fost nemulţumiţi de lipsa oricărei referiri la Atlantida şi la civilizaţiile pierdute, în lucrările mele, vor găsi aici un punct de vedere alternativ.

Explicaţiile Barbarei privind faptul că Ciclului Galactic a fost - cel puţin până acum - atât de „negalactic" sunt extrem de interesante. Acest Ciclu a părut mai că se referă mai degrabă mişcarea de echilibrare a Planetei şi a minţilor noastre, decât la expansiunea în cadrul Galaxiei. Oricum, este în firea lucrurilor ca fenomenele de noutate absolută din viitor, să fie imprevizibile. De exemplu, nimeni nu a putut prevedea descoperirea Americilor de către europeni, sau apariţia internetului şi întotdeauna a părut mai dificilă previziunea privind un fenomen absolut nou, care extinde şi dezvoltă lumea noastră, decât cea referitoare la catastrofele care o pot distruge. Trebuie să considerăm că aceste fenomene totalmente im-

previzibile ne vor îmbogăți lumea și poate că, dacă Barbara Hand Clow are dreptate, ne aflăm în fața unei surprize de mari proporții.

Cunoscutul filozof austriac Ludwig Wittgenstein a spus, odată, că tezele sale au fost precum o scară absolut necesară cuiva care dorea să urce pe acoperiș, pentru a avea o privire generală asupra lucrurilor; dar, odată ce acoperișul a fost atins, scara nu ar mai fi de folos, putând fi dată la o parte. Calendarul Mayaș este la fel.

Barbara Hand Clow îl rezumă foarte bine: „În timpul anului 2012, vor fi celebrate toate festivalurile anotimpurilor, echinocțiile și solstițiile. Și, atunci când timpul se sfârșește, iar activarea evoluționistă, condusă de Arborele Lumii, este încheiată, locuitorii Pământului vor uita totul despre istorie și Calendarul Mayaș; ei se vor afla într-o comuniune plină de extaz cu natura și cu Creatorul".

CARL JOHAN CALLEMAN
BELLINGHAM, WASHINGTON
10 CABAN, 7.16.17 AL CICLULUI GALACTIC

Carl Johan Calleman este Doctor în biologia fizică și a activat ca expert în domeniul cancerului, în cadrul Organizației Mondiale a Sănătății. El și-a început studiile asupra Calendarului Mayaș în anul 1979, iar acum susține prelegeri în întreaga lume. Este autorul cărților: *The Mayan Calendar and the Transformation of Consciousness* (*Calendarul Mayaș și Transformarea Conștiinței* [publicată de editura For You]) și *Solving the Greatest Mystery of Our Time: The Mayan Calendar* (*Descifrarea celor mai mari mistere ale vremurilor noastre: Calendarul Mayaș*).

MULȚUMIRI

Doresc să-i mulțumesc lui Carl Johan Calleman, pentru descoperirea factorului de accelerare a timpului în Calendarul Mayaş şi pentru devotamentul său de nezdruncinat în prezentarea acestor informații, marelui public. Carl este un cercetător devotat şi un prieten care a avut întotdeauna timp, ori de câte ori l-am bătut la cap cu întrebări şi mormane de hârtii. Şi, peste toate acestea, când am finalizat cartea, el şi-a mai găsit timp pentru a scrie un minunat Cuvânt înainte!

Carl, tu schimbi lumea - probabil mult mai mult decât crezi.

Ca întotdeauna, munca alături de fiul meu, Christopher, a fost o bucurie. Cea mai mare fericire pe care o poate trăi o mamă este prietenia şi munca în echipă, cu propriul său copil. Când eram tânără şi mă delectam cu lucrările lui R.A. Schwaller de Lubicz şi ale soției sale, Isha, mi-a plăcut la nebunie modul în care lucrau cu fiica lor, graficiana Lucy Lamy. Am sperat mereu să am un copil care ar putea să lucreze alături de mine în acelaşi fel - şi chiar am! Se întâmplă ceva special, Chris, atunci când, intuitiv, ochiul tău de artist dă viață gândurilor mele; aşadar, îți mulțumesc!

Asistența editorială a lui Richard Drachenberg a îmbunătățit considerabil acest text; dar munca ta, Richard, a însemnat pentru mine mult mai mult decât acest lucru. Scrierea acestei cărți a fost dificilă, deoarece am avut atât de puțin timp şi trebuia să mă grăbesc, fiindcă materialul pe care îl conține este de o importanță extremă. Am simțit urgența muncii mele, iar atunci când m-am îndoit de capa-

citatea de a o duce la bun sfârşit, încurajarea ta m-a făcut să merg mai departe. Îţi mulţumesc foarte mult pentru imensa ta contribuţie.

Îi mulţumesc lui Ian Lungold, pentru scrierea Codicelui de conversiune pentru Calendarul Mayaş (Anexa D) şi îi mulţumesc partenerului lui Ian, Matty, pentru că mi-a permis, cu generozitate, să-l folosesc. Este cel mai bun codice pe care l-am găsit vreodată, pentru că este atât de uşor de folosit! Şi ţie, Gerry Clow, îţi mulţumesc pentru editarea Codicelui într-o manieră absolut perfectă. Îţi mulţumesc pentru tot sprijinul pe care l-ai oferit acestei cărţi, mai ales prin editarea dovezilor din paginile de final. Ca întotdeauna, suportul şi consilierea ta au fost oferite cu iubire şi grijă faţă de cititori. Şi îi mulţumesc Louisei McCuskez, pentru ajutorul dat prin ilustrarea artistică a Codicelui de conversiune. Ai făcut o treabă extraordinară!

Cât despre Inner Traditions/Bear & Company, îi sunt atât de recunoscătoare lui Jon Graham, pentru că a înţeles importanţa acestei cărţi. Încurajarea ta, Jon, a fost cea care m-a ajutat să realizez că trebuie să o scriu. Îţi mulţumesc, Ehud Sperling, pentru că eşti la cârma uneia dintre cele mai mari edituri care a existat vreodată. Îi mulţumesc redactorului meu, Judy Stein şi le adresez mulţumiri lui Jeannie Levitan, Anne Dillon, Peri Campine, Rob Meadows şi tuturor oamenilor minunaţi de la Inner Traditions/Bear & Company.

INTRODUCERE

Începând cu anul 1987, trei mari filozofi moderni au publicat adevărate capodopere despre Calendarul Mayaş: Jose Aruguelles - *Factorul Mayaş,* în 1987, John Major Jenkins - *Cosmogeneza Mayaşă 2012,* în 1998, şi Carl Johan Calleman - cele două versiuni ale *Calendarului Mayaş,* în 2001 şi 2004. Din 1986 şi până în prezent, am scris şi eu multe cărți care abordează uneori aspecte legate de Calendarul Mayaş, iar acum sunt gata să aprofundez acest subiect, tocmai când mai sunt doar cinci ani scurți până la sfârşitul acestuia.

Ați auzit, probabil, că spaniolii conchistadori au ars cele mai multe dintre scrierile civilizațiilor Maya, Nahuatl şi Aztecă. Ați putea crede că nu au mai rămas prea multe de cercetat despre civilizația Maya, cu excepția posibilității de a vizita siturile în care se află extraordinarele sale piramide. În realitate, învățăturile civilizației Maya cuprind la fel de multă mitologie, literatură şi artă, ca şi cele ale vechilor egipteni, sumerieni sau greci.

Există mulți descendenți ai mayaşilor, care au păstrat încă foarte vii vechile scrieri - în special calendarele străvechi. Cultura Maya este o mină de aur. În această carte, voi analiza ştiința mayaşă a ciclurilor timpului, în primul rând prin intermediul Calendarului Mayaş, care urmăreşte 5.125 de ani de istorie, Numărătoarea Lungă, pe care Calleman o mai numeşte şi „Marele An".

Care sunt aptitudinile mele speciale, ce ar putea să aducă un plus de înțelepciune în această cercetare atât de larg dezbătută? Din 1982 până în 2000, am fost co-editor la Bear & Company, apoi am

locuit în Santa Fe. Noi am publicat lucrările lui Jose Arguelles, John Major Jenkins şi ale altor cercetători în domeniul civilizaţiei Maya. Apoi, în 2004, Bear l-a publicat pe Carl Johan Calleman. După cum s-au petrecut lucrurile, trăind şi muncind în acest domeniu din anii '80, până la începutul lui 2000, am avut acces la o perspectivă absolut inedită asupra modului în care gândeau mayaşii, cu mai bine de o mie de ani în urmă. Această perspectivă reprezintă ceea ce eu numesc moştenirea mayaşă a accelerării timpului - o viziune care este foarte importantă acum, pentru întreaga omenire.

În ultimă instanţă, înţelegerea mea asupra Calendarului este foarte intuitivă, fiindcă sunt indigen activ şi şaman al vestului, antrenat să călătorească în multe lumi. În timp ce studiam Calendarul, am fost iniţiată de către şamanii mayaşi, în multe dintre siturile lor sacre. Este timpul să împărtăşesc ceea ce am învăţat de la ei, iar învăţătorii mei mayaşi, Hunbatz Men şi Don Alejandro Oxlaj, învăţătorii mei Cherokee, bunicul meu, Gilbert Hand, şi J.T. Garrett vor aprecia acest lucru. Înţelesul pe care îl dau eu modului în care este cuprins sistemul stelar al Pleiadelor, în gândirea popoarelor Cherokee/Maya este deosebit de valoros, pentru că, încă de la naştere, am trăit simultan pe Pământ şi în mintea lui Alcyone, steaua centrală a Pleiadelor. În copilăria mea, bunicul Hand m-a învăţat că Pământul şi Alcyone sunt căminul meu. Nu mi-am uitat nicio clipă originile stelare, fiindcă oamenii care aparţin civilizaţiilor Maya şi Cherokee sunt pleiadieni.

Acestea fiind spuse, există ceva personal, mult mai profund, care m-a călăuzit în scrierea acestei cărţi. Ca şi Jose Arguelles - care şi-a pierdut fiul cel mare, Josh, la o săptămână după Convergenţa Armonică din 1987 - i-am pierdut şi eu pe doi dintre copiii mei, în aceste puncte critice de schimbare din Calendarul Mayaş. Băieţii mei, Tom şi Matthew, au participat amândoi alături de mine la programul de iniţiere mayaş (care este descris în cele ce urmează) şi simt că energia lor din lumea de dincolo se regăseşte foarte mult în

această carte. Sper ca învățăturile pe care ei mi le-au transmis din tărâmurile spiritului să fi conferit şi mai multă profunzime muncii mele, iar această experiență a apropierii de copiii mei m-a ajutat să trec prin numeroasele stadii ale suferinței.

Ați auzit, probabil, că nimic nu este mai traumatizant şi mai cumplit decât să-ți pierzi propriul copil - şi este absolut adevărat. Totuşi, ca în cazul oricărei pierderi, dacă poți învăța dintr-o durere atât de profundă şi o poți transcende, eşti capabil să înțelegi ceea ce este mai important în viață, dintr-o perspectivă mult mai largă. De-a lungul timpului, indigenii din Mexic şi Guatemala au suferit adesea de pe urma genocidului, care aproape că le-a distrus tradiția, dar ei încă ne aşteaptă să-i ascultăm. Şi eu am supraviețuit uciderii a jumătate din propria-mi familie, iar singurul lucru bun cu care m-am ales a fost faptul că îi înțeleg pe oamenii care suferă pe planeta noastră şi am o mare compasiune pentru ei.

Înainte de a spune câteva lucruri despre pierderea a doi dintre copiii mei, le cer fiecărei mame şi fiecărui tată să reziste, atunci când fii şi fiicele lor sunt trimişi în război de către oameni maturi, cărora nu le pasă dacă aceşti copii mor.

Dacă vor muri acolo, veți şti că acest sacrificiu a fost zadarnic.

În lucrările lor despre Calendarul Mayaş, Arguelles, Jenkins şi Calleman au ajuns la concluzia că Pământul nu va supraviețui, dacă paradigma ştiințifică materialistă, direcționată spre performanță, a Vestului va continua să mistuie omenirea. Toți trei ne învață că înțelegerea secretelor civilizației Maya îi poate determina pe oameni să atingă Iluminarea şi să trimită trenul materialismului occidental, în infern. După cum veți vedea în această carte, cred că *noi suntem cei* care vom face ca acest tren să ajungă în infern - iar calea prin care vom reuşi acest lucru este să creăm pace în lumea noastră.

Băieții mei cei mari, Tom şi Matthew, erau doi tineri cu inimi sensibile; amândoi au fost filozofi şi ecologişti. Moartea fiilor mei a

fost strâns legată de trezirea către înțelepciunea Calendarului, aşa că este necesar să ştim ceva mai mult despre Tom şi Matthew.

După cum veți vedea în această carte, în anul 1998, Pământul a fost într-o aliniere cu Centrul Galaxiei Calea Lactee, care a modificat câmpul fizic şi psihic al planetei noastre; acesta este un fapt ştiințific. Acest fenomen a avut loc în timp ce eram în Bali, unde participam la ceremoniile de aducere a ploii, necesare stingerii incendiilor din pădurile Kalimantan, din Borneo. Ploaia a venit, iar balinezii m-au invitat în ascunzişurile celor mai sacre temple ale lor, pentru a sărbători. Eram într-o stare de extaz când m-am întors acasă şi acum realizez că experiența mea şamanică din Bali a coincis cu alinierea Pământului cu Calea Lactee. Am împărtăşit aceste experiențe uluitoare, la telefon, cu fiul meu Matthew, în vârstă de douăzeci şi nouă de ani.

El nu a citit niciodată lucrările mele, considerând că şi-ar pierde abilitatea de a gândi logic, ceea ce l-ar fi făcut să se simtă inutil pe durata absolvirii studiilor sale de limnologie* (studii despre lacuri). Lucru curios, în timpul ultimei noastre conversații, el mi-a spus că tocmai citise cartea mea *Programul Pleiadian*, apărută în 1995. Mi-a mai spus că munca mea a fost la fel de importantă pentru Planetă, ca şi munca lui de proaspăt ecologist - ceea ce a însemnat pentru mine mai mult decât orice s-a afirmat vreodată despre scrierile mele. După o lună de la conversația noastră telefonică, Matthew s-a înecat în Lacul Red Rock, în Montana, în timp ce fixa cuşti pentru păstrăvi, în cadrul unui proiect pentru care tocmai câştigase o bursă. Întrucât Matthew a părăsit Pământul atât de repede după marea Aliniere Galactică din 1998, este posibil ca el să fi resimțit acest fenomen, fiind atât de sensibil la evenimentele ce afectau planeta noastră. Eu şi soția sa, Hillary, credem că el a reacționat la acea schimbare a energiei din interiorul Galaxiei, din anul 1998.

* capitol al hidrobiologiei care studiază condițiile de viață şi organismele din apele dulci N. tr.

Trei săptămâni mai târziu, am primit un fax de la bătrânii înțelepți indigeni din Yucatan, care nu aflaseră că îmi pierdusem fiul. Ei voiau ca eu să știu că 12 Ahau Solar părăsise Pământul, la sfârșitul lui iunie și zburase în afara heliosferei, pentru a calibra câmpurile de energie ale acesteia, întrucât Pământul s-a deplasat, ca reacție la o nouă influență galactică. Sper că Matthew este acolo – în acea zonă excelentă de comunicare, dintre sistemul nostru solar și Galaxie, în heliosferă. (Heliosfera este membrana vieții sistemului nostru solar, care îl înconjoară în călătoria sa prin adâncurile spațiului).

Când a murit Matthew, viața mea a intrat într-un colaps emoțional și am fost incapabilă să fac față cerințelor activității mele de la Bear & Company. Imediat după aceasta, eu și soțul meu, Gerry, care era președinte al Bear & Co., am vândut firma, întrucât niciunul nu mai eram în stare să continuăm. Cel mai mult mi-a fost teamă că abandonarea activității mele poate împiedica accesul, în timp util, al publicului la codurile mayașe, care sunt de o importanță crucială. Editorii cu pretenții nu doreau să publice lucrările pline de ipoteze, ale acestor autori rupți de practică, dar care ar fi adus o gură de aer proaspăt într-un domeniu academic ce începuse să stagneze. După cum vedeți, din anul 2000, grație angajamentelor și resurselor mai consistente, Inner Traditions/ Bear & Company a ajuns deja mult mai departe, comparativ cu ceea ce eu și Gerry am fi putut realiza, din cauza stării de spirit care ne-a copleșit după moartea lui Matthew.

În 2004, Bear a publicat cartea lui Carl Johan Calleman, *Calendarul Mayaș*, și mi-au trimis-o și mie pentru evaluare. Am fost buimăcită de revelațiile din această carte și i-am făcut imediat o recenzie. Apoi, m-am așezat pentru a contempla copleșitoarele subînțelesuri pe care Calleman le descoperise despre Calendar. Apoi, s-a întâmplat ceva ciudat: i-am trimis o copie a *Calendarului Mayaș*, fratelui meu, Bob Hand. Fiul meu, în vârstă de patruzeci și unu de ani, Tom, care lucra cu Bob, „a împrumutat" *Calendarul*

Mayaș de la acesta. Tom era foarte interesat de *Calendar*, pentru că Bătrânul nostru Înțelept mayaș, Hunbatz Men, îi dăruise întreaga colecție de coduri ale războinicilor Quiche Maya, în timpul „Călătoriei inițiatice mayașe din 1989", din Yucatan - o întrunire a maeștrilor indigeni. Eu și Tom am fost împreună la acea întrunire și am putut vedea că inițierile secrete masculine Quiche, prin care trecuse fiul meu, făcuseră din el un războinic spiritual; era foarte mândru de această realizare, dar nu i s-a permis să împărtășească, nici măcar cu mine, detalii despre experiențele pe care le trăise. La 6 iunie 2004, când Venus a tranzitat Soarele - un eveniment-cheie în Calendarul Mayaș - Tom s-a spânzurat de un copac. Înainte de a-i fi găsit trupul, cineva îi furase rucsacul. Suntem siguri că acolo se afla *Calendarul Mayaș*, pentru că Bob nu a mai găsit niciodată cartea.

Nu este întâmplător faptul că Tom își luase viața, exact după ce citise cartea inovatoare a lui Carl Johan Calleman, care reliefează posibilitatea de a accede la o conștiință spirituală mai înaltă, în timpul tranzitului lui Venus. Am simțit atât de intens prezența lui Tom, în timp ce scriam *Codul Mayaș*, încât lui îi dedic această carte, fiindcă simt că a scris-o împreună cu mine. Într-adevăr, poate că sufletul său a ales să devină spirit, în timpul tranzitului planetei Venus - astfel încât să poată exercita o influență puternică, din lumea de dincolo. După părerea mea - dat fiindcă sunt mama lui Tom și l-am cunoscut foarte bine - el a ales să devină spirit, pentru că a suferit enorm după pierderea fratelui său, Matthew, în 1998 și apoi a tatălui său, John Frazier, în 2001. Mă voi întreba mereu dacă Tom s-a gândit la descoperirile esențiale ale lui Calleman din *Calendarul Mayaș* și îi respect dreptul de a-și pune capăt vieții.

De ce vă împărtășesc aceste lucruri? Nu ați fi citit această carte, dacă nu ați fi o persoană dornică să ia în considerare aspecte ale realității mai profunde decât cele adoptate de paradigmele materialismului științific, ale istoriei dogmatice și religiei fundamentaliste. Ceea ce am experimentat în viața mea m-a transformat într-o

persoană mai profundă. Ca profesor, ştiu cât de multe provocări aţi întâlnit în drumul vostru, începând cu anul 1998. Cred că fiecare dintre voi a suferit la fel de mult cât am suferit şi eu. Fiecare dintre noi va muri - la fel ca Tom sau Matthew, care deja au făcut-o - dar asta nu schimbă faptul că noi suntem în viaţă în acest moment uimitor al timpului, sfârşitul Calendarului Mayaş, din 2011. Cu toţii trăim într-o perioadă în care ni se cere mult curaj şi discernământ.

Din 1998, am simţit deseori că eram gata să-mi pierd minţile, dar, de fiecare dată, am reuşit să regăsesc drumul spre normalitate. Ceea ce urmează reprezintă o evaluare clară a modului în care se desfăşoară lucrurile la nivelul Pământului, unde se întrepătrund multe tărâmuri dimensionale - cea mai complexă fiind dimensiunea timpului. Ca urmare a faptului că, în anul 1995, am primit comunicări prin channeling privind *Programul Pleiadian* şi am analizat ceea ce mi s-a relevat în *Alchimia celor nouă dimensiuni**, scrisă în anul 2004, mă simt pe deplin pregătită şi îndreptăţită să emit ipoteze asupra aspectelor spirituale ale timpului şi Ciclurilor de Creaţie.

În aceste două lucrări anterioare, am cercetat Calendarul Mayaş, considerându-l atât generatorul timpului, cât şi forţa conducătoare a evoluţiei timpului, din cea de-a noua dimensiune.

Până în iunie 2005, aceste descoperiri erau bizare şi de neînţeles chiar şi pentru mine, dar întotdeauna ideile au propria lor viaţă, iar cele la care mă refer îşi au originea în Pleiade. La urma urmei, Pleiadienii spun că a noua dimensiune *este* Calendarul Mayaş! Ei bine, nu mi-am imaginat niciodată că un alt scriitor, Carl Johan Calleman, va ieşi la rampă cu o versiune similară, dar mult mai extinsă, a acestei idei privind *timpul sacru.* Din punct de vedere profesional, este important pentru mine să pot formula propria viziune asupra datei corecte a sfârşitului Calendarului Mayaş. Mulţi cercetători ai Calendarului se zbat pentru a stabili dacă data corectă e 2011 sau 2012, iar Mel Gibson a produs filmul *Apocalypto.*

* publicată de Editura For You. N.ed.

După cum veți vedea în această carte, Calleman a descoperit, cred eu, *scopul* Calendarului - acela de a urmări evoluția accelerării timpului, până în anul 2011. Cu toate acestea, eu cred că echinocțiile și solstițiile din 2012 (la care se adaugă anumiți factor astrologici, explicați în Anexa B) vor exercita o mare influență asupra capacității omenirii de a atinge Iluminarea, așa că am adăugat detalierea acestui aspect.

Descoperirea lui Calleman privind accelerarea timpului pe baza sistemului vigesimal reprezintă o nouă și importantă realizare, care m-a determinat, de fapt, să scriu *Codul Mayaș*. (Sistemul numeric *vigesimal* cuprinde conceptul cifrei zero și este bazat pe multipli de douăzeci). Până una alta, propriile mele cunoștințe privind ciclurile astrologice și istorice îmi dau posibilitatea de a înțelege necesitatea unei analize a influențelor planetare din anul 2012, pe baza premisei conform căreia teoria evoluționistă a lui Calleman este corectă.

Astfel, din punctul meu de vedere, procesul de accelerare a timpului și al evoluției se va încheia la 28 octombrie 2011, cu toate că mayașii au prezis, de fapt, că Numărătoarea Lungă se va încheia la 21 decembrie 2012, sub influența unor cicluri astrologice decisive. Astrologia este ceva mai mult decât o prognoză a vremii din a treia dimensiune, cu toate că tuturora ne place să știm când vine un uragan. Conform analizei din *Programul Pleiadian*, evoluția determinată de accelerarea timpului reprezintă o forță ce acționează în toate cele nouă dimensiuni. Am convingerea că timpul din cea de-a noua dimensiune este actualul conducător al evoluției din Galaxia Calea Lactee și mai cred că acest concept este foarte aproape de ceea ce au gândit mayașii clasici. Această idee privind timpul pare a fi singura teorie ce poate explica de ce anul sacru mayaș avea 360 de zile, asemenea altor civilizații străvechi sacre, iar anul agricol din calendarul solar (denumit și *Haab)* avea 365 de zile. Abordarea unor astfel de idei este posibilă doar prin recunoașterea

însemnatelor contribuții anterioare ale minților luminate - şi aici pot fi incluşi toți arheologii care au studiat, cu dăruire, glifele Calendarului, descifrându-le înțelesurile.

Potrivit celor spuse de Calleman, 2 iunie 2005 a fost punctul de mijloc al perioadei pe care el o numeşte „Ciclul Galactic al Creației" - care a început la 5 ianuarie 1999 şi continuă până la 28 octombrie 2011. La mijlocul oricăruia dintre cele Nouă Cicluri, progresele în evoluție, specifice ciclului respectiv, devin vizibile.

Prin analogie, punctul de mijloc al Marelui Ciclu istoric, din anul 3.115 î. Hr., până la 28 Octombrie 2011, a fost anul 550 î. Hr., exact atunci când mari Maeştri, precum Pitagora, Zoroastru, Platon, Isaia, Lao-tse, Confucius, Mahavira şi Buddha au apărut pe planetă. Este mai mult ca sigur că mayaşii au alcătuit Calendarul în jurul anului 550 î. Hr., ceea ce înseamnă că e vorba de o scriere destinată Iluminării.

În acelaşi fel, Maeştrii Ciclului Galactic au apărut acum, cam în iunie 2005 - aşa că, citiți mai departe!

1. CALENDARUL MAYAŞ

DESCOPERIREA

Istoria descoperirii şi interpretării Calendarului Mayaş este izbânda erudiţiei şi a spiritualităţii unui grup de oameni cutezători. Aceşti cercetători îndrăzneţi, puţini la număr, au realizat ceva ce părea aproape imposibil: au descifrat Numărătoarea Lungă de 5.125 de ani din Calendar şi, făcând acest lucru, este foarte posibil ca ei să fi dezvăluit modelul Creatorului pentru evoluţia neamului omenesc şi a Planetei. Moştenirea lor este, probabil, pentru unii dintre noi, ultima ocazie de a înţelege corect o civilizaţie foarte avansată, străveche şi sacră. În decursul anilor '30, după ce au fost descifrate şi corelate suficiente date, discipolii au putut vedea că mayaşii clasici (care au trăit din anul 200, până în anul 900 d. Hr.) erau obsedaţi de măsurarea timpului şi de dezvăluirea înţelesului acestuia.

Căutând să decodifice înţelesul timpului, poporul mayaş a inventat ceea ce reprezintă, probabil, cel mai sofisticat sistem matematic din istoria civilizaţiei omeneşti. De fapt, originile acestui sistem antedatează, în mare măsură, perioada clasică a civilizaţiei Maya şi, după cum veţi vedea la un moment dat, există multe informaţii gravate pe siturile mayaşe clasice, care ne întorc cu mii, milioane sau chiar miliarde de ani în urmă. Aceste date uluitoare sunt calculate după un sistem simplu, dar genial, alcătuit din bare, puncte şi un simbol pentru zero, un sistem de notare extrem de precis. Olmecii reprezintă civilizaţia-mamă a mayaşilor, iar elementele calendarului Tzolkin, numărătoarea de 260 zile, care este

folosită şi astăzi, a fost găsită în siturile olmece, care datează cam de acum 3 000 de ani, reprezentând un alt indiciu al vechimii sistemului de datare mayaş.

Cei mai mulți dintre arheologi cred că civilizația Olmecă din Mexicul Central își are originile în perioada anterioară anului 2000 î. Hr. Oricum, țineți cont de faptul că arheologii ultimilor două sute de ani sunt recunoscuți pentru subevaluarea vârstei reale a originii diferitelor civilizații. Datele arheologice atestă că olmecii foloseau semne timpurii din Calendar; prin urmare, voi începe această carte cu ipoteza că primul val - sau coagularea concertată a civilizației olmece - trebuie să fi avut loc în jurul anului 3113 î. Hr., care marchează începutul Numărătorii Lungi. Întrucât Numărătoarea Lungă descrie originile, dezvoltarea şi decăderea civilizației din Mesoamerica* şi pentru că mayaşii sunt descendenți ai olmecilor, semințele poporului mayaş trebuie să fi fost semănate chiar la începuturile Numărătorii Lungi.

În mitologia mayaşă, cultivarea porumbului este asociată cu originile acestui popor, iar porumbul a fost descoperit în regiune, cu şapte mii de ani în urmă.[1] Calendarul este numit Calendar Mayaş (nu Olmec), deoarece civilizația mayaşă clasică i-a desăvârşit toate aspectele. Mayaşii au calculat modul în care timpul poate influența istoria şi au lăsat înregistrări clare şi complexe ale descoperirilor pe care le-au făcut. Când s-au dezvoltat suficient de mult pentru a-şi interpreta miturile privind originile lor, mayaşii au legat cultivarea porumbului de aceste origini, aşa cum se regăsesc în relatarea genezei lor, Popol Vuh**.

---

* numele dat părții din America Centrală, pentru regiunea de la centrul Mexicului, până la Honduras şi Nicaragua, în care au locuit populațiile Olmece, Mayaşe şi Aztece. N. tr.

** *Popol Vuh* este Cartea Sfântă a indigenilor din America Centrală. N. tr.

Chiar şi astăzi, în cultura mayaşă şi în cadrul ceremoniilor, porumbul rămâne în centrul atenției. Numărătoarea Lungă începe în jurul anului 3113 î. Hr., într-un timp ce corespunde apariției complexelor oraşe-temple, în imperiile antice din Egipt, Sumer şi China. Întrucât Maya este, de asemenea, o civilizație a piramidelor, hieroglifelor, mitologiei şi astrologiei şi câtă vreme Calendarul său descrie cu precizie ciclurile istorice ale dezvoltări civilizației, de ce să nu deducem că originile lor datează de la începuturile Calendarului Mayaş - ba chiar de mai devreme, de când a început cultivarea porumbului? Acesta este un aspect important, pentru că trebuie să luați în considerare toți cei treisprezece baktuni şi, în mod special, primul baktun, în timpul căruia au luat naştere civilizații complexe, între anii 3113 şi 2718 î. Hr. (un baktun este o perioadă de 394 de ani; baktunii reprezintă diviziunea principală a celor 5.125 de ani de istorie pe care o descrie Numărătoarea Lungă).

Nu voi pierde prea mult timp cu polemici savante despre originile civilizației Maya, aducând argumente pro sau contra, pentru că interesul nostru primordial este cunoaşterea Calendarului. Din perspectiva mea de indigen, adesea nu sunt de acord cu opiniile arheologilor sau antropologilor. Găsesc că ei greşesc deseori în ceea ce priveşte originile civilizațiilor şi nivelul lor de complexitate - în special atunci când se referă la civilizațiile indigenilor continentelor americane. Din fericire, în ceea ce priveşte civilizația Maya, timpul a cernut deja multe dintre primele dispute privind Calendarul, fapt care îmi permite să adaug propriile mele considerații. Cercetătorii Calendarului sunt absolut de acord cu datele de început şi sfârşit al acestei civilizații: 3113 î. Hr.-2012 d. Hr. sau 3115 î. Hr. - 2011 d. Hr., în cazul lui Carl Johan Calleman. Sunt puțini cei care au înțeles ce *înseamnă* de fapt Calendarul, agreând ideea că acesta descrie evoluția istorică a civilizației, pe parcursul a 5.125 de ani - sau, în general, evoluția timpului de-a lungul a 16,4 miliarde de ani, după cum susține Calleman. Specialiştii fac rareori supoziții

privind semnificația Calendarului, cu excepția faptului că spun cu toții că mayașii erau obsedați de timp. Scriitorii la care mă refer pe larg în această carte nu sunt academicieni, dar sunt cercetători, iar interesul lor este să dezvăluie înțelesul Calendarului Mayaş şi să descifreze motivația obsesiei mayaşilor față de timp.

În orice caz, suntem cu toții liberi să luăm în considerare idei oricât de revoluționare despre modul de gândire al mayașilor, întrucât cosmologia modernă a avansat în suficientă măsură, pentru a permite acest lucru. Noi am trecut de la o perspectivă geocentrică (ce are Pământul drept centru), la una heliocentrică (cu Soarele în centru), doar de patru sute de ani încoace, chiar în jurul perioadei în care a început ultimul baktun al Numărătorii Lungi. Acum trecem rapid la o perspectivă galactocentrică (ce are Galaxia drept centru), pe măsură ce acest baktun ia sfârşit. Abia recent, majoritatea oamenilor a devenit conştientă de faptul că sistemul nostru solar orbitează în jurul Centrului Galaxiei Calea Lactee şi că Galaxia noastră este doar una dintre miliardele de Galaxii din Univers. Cei mai mulți dintre cercetători cred că acest Calendar Mayaş urmăreşte dezvoltarea civilizației prin intermediul timpului, fapt care justifică interesul oamenilor față de el. Noi înțelegem foarte puțin din calendarele vechilor egipteni, pentru că mentalitatea materialistă vestică limitată a controlat primele interpretări ale acestei mărețe civilizații sacre. Acum, sunt disponibile mai multe interpretări nefalsificate privind civilizația Maya, fiindcă ea fost descoperită abia acum o sută cincizeci de ani, iar cele mai multe dintre învățăturile în domeniu au apărut pe parcursul ultimilor o sută de ani.

Oamenii şi-au dat seama de valoarea cunoaşterii Calendarului atunci când, prin anii '50, cercetători precum Sylvanus Morley şi Eric Thompson au publicat cărți despre sistemele numerice şi matematice ale mayaşilor.[2] Oamenii erau intrigați de faptul că mayaşii foloseau sistemul vigesimal (bazat pe zero şi pe multipli de 20) pentru numărarea cu ajutorul punctelor şi barelor; sunt puțini cei care

pot înțelege complexitatea acestor date uimitoare din Calendar. Adevărul este că știința mayașă era incredibil de avansată, iar conceptul lui zero nici măcar nu era *cunoscut* în Europa, înainte ca musulmanii să-l fi introdus în Vest, în Spania, în jurul anului 1000 d.Hr.

CONTINUITATEA CIVILIZAȚIEI MESOAMERICANE

Publicul a fost intrigat, mai ales de faptul că milioane de descendenți ai mayașilor locuiesc încă la sate, în apropierea romanticelor piramide din junglă. Ca niște paznici fantomatici, mayașii au rămas pe lângă orașele abandonate de strămoșii lor, cu mii de ani în urmă. Nu voi uita niciodată primele ceremonii la care am participat, alături de mayașii din Lacondon, lângă Palenque, în Chiapas, Mexic, în anul 1989. Precum esenienii sau gnosticii, bărbații purtau tunici de un alb imaculat, țesute manual, până sub genunchi, iar părul lung și drept le ajungea până sub talie. Când aduceau ca ofrandă pentru ceremonia din pădure, vase meșteșugite în manieră tradițională, figurile lor păreau desprinse, parcă, din alte vremuri.

Triburi mayașe izolate din Chiapas, Mexic și din ținuturile înalte ale Guatemalei, încă păstrează calendarele originale, pentru numărarea zilelor. De asemenea, ei au păstrat multe dintre cele mai vechi ritualuri și tehnici de vindecare. Din fericire, începând cu anii '60 și după aceea, cercetători deosebiți s-au dus să trăiască printre mayași și au certificat cu documente cunoașterea lor străveche - un proces atât de neglijat în trecut. Cercetătorii care chiar au trăit alături de mayași și au învățat dialectele lor, au adăugat noi înțelesuri la cunoașterea miturilor și sistemelor de datare originale. Aceste noi înțelesuri au venit tocmai la timp, pentru a pune stavilă gândirii impuse de mentalitatea occidentală. Pentru mulți cercetători care se bazează pe ipoteze, așa cum sunt și eu, ar fi imposibil să evalueze și să analizeze Calendarul Mayaș, fără ajutorul

descoperirilor acestor cercetători inovatori, care își desfășoară munca la fața locului.

Continuitatea artei și mitologiei civilizațiilor Olmecă, Mayașă, Toltecă, Aztecă și a descendenților mayașilor, de-a lungul unor imense perioade de timp, este impresionantă. Cel mai potrivit cuvânt pentru a descrie această întreagă civilizație a indigenilor este *mesoamericană**, pentru că ea onorează contribuția urmașilor care trăiesc în zilele noastre, la păstrarea și manifestarea tradițiilor străvechi.

Prin anii '70, a apărut o convergență a studiilor consacrate mayașilor, dat fiindcă au fost dezvăluite atât de multe fapte uimitoare. Unii dintre cei mai străluciți gânditori ai vremurilor noastre, cum sunt Terence McKenna și Jose Arguelles - descriși cel mai bine drept „cercetători ai noii paradigme" - și-au concentrat atenția asupra Calendarului Mayaș. Ei au validat importanța Calendarului Mayaș pentru America și pentru întreaga omenire, iar eu sunt de acord cu ei. Câțiva oameni, printre care mă număr și eu, gândesc că acest progres obținut de indigenii americani reprezintă veriga lipsă care explică de ce Vestul și-a pierdut sufletul, în ultimii patru sute de ani. Mayașii sunt strămoșii spirituali ai populațiilor actuale din Americi (în egală măsură, ai indigenilor americani, ai Primei Națiuni a Canadei și ai diferitelor popoare străvechi din America Centrală și de Sud), deși înțelesul și viabilitatea tradițiilor lor au fost negate și aproape eradicate.

Cu cincizeci de ani în urmă, îmbogățirea cunoașterii privind uluitoarea civilizație mayașă a deschis largi și profunde perspective în istoria gândirii. De exemplu, atunci când glifele mayașe au fost, în cele din urmă, descifrate, au fost găsite date, precum cele de la Coba, în sudul Chiapasului, care ne-au întors cu milioane, miliarde și chiar trilioane de ani în urmă. În 1927, după ce aceste date mayașe au fost corelate cu calendarele moderne - corelația GMT (Goodman-Martinez Hernandez-Thompson) - cei mai mulți din-

tre cercetători au căzut de acord asupra faptului că Numărătoarea Lungă începe în jurul anului 3113 î. Hr.[3]

Pentru mulți, a fost uluitor faptul că mayașii stabiliseră aceeași dată pe care o folosesc arheologii pentru apariția simultană a civilizației - care se presupune că a răsărit parcă de nicăieri, cu sistemele ei de scriere complexe și cu orașele-temple atât de elaborate. Scriitorii noii paradigme au comentat, în mod deformat, că există prea multe „apariții bruște" în doctrina istorică și că se întâmplă ceva mai mult decât atât.

Aproape că le dau dreptate.

Dacă te gândești la acest aspect, apariția simultană, la nivel global, a civilizației, în 3113 î. Hr., pare unitară, ca și cum omenirea a primit un semnal pentru a evolua, acum 5.125 de ani. Ei bine, după cum veți vedea, chiar așa a și fost!

CICLURILE TIMPULUI ÎN CALENDAR

Mulți oameni sunt fascinați de faptul că Numărătoarea Lungă se împarte în cicluri, în loc să se deruleze doar, la nesfârșit, odată cu timpul linear. Pentru că am pătruns în acest sistem, s-ar putea ca ciclurile mayașe ale timpului să nu vă mai fascineze deloc; ele pot părea chiar la fel de nepătruns, ca și limba greacă. Pentru a vă ajuta să asimilați mai ușor această parte, pe baza schemelor mele Chris a realizat câteva schițe asemănătoare desenelor animate, care înfățișează elementele de bază ale Calendarului.

În ceea ce mă privește, eu trebuie să înțeleg Calendarul din punct de vedere matematic, pentru a putea scrie despre el, dar voi puteți să-l fixați în memorie, vizual, pentru a-l citi. De fapt, așa au făcut și mayașii - și probabil că, tocmai de aceea, mulți dintre ei știau o sumedenie de lucruri despre simboluri și numere (din Calendar), așa cum știu încă și astăzi.

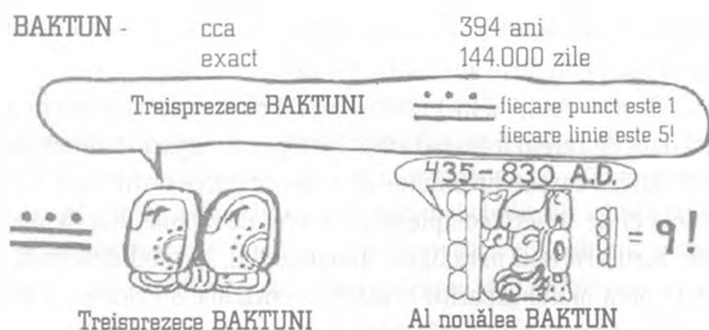

FIG. 1.1 Baktuns

Numărătoarea Lungă de 5.125 de ani este împărțită în treisprezece cicluri, de câte 394 de ani fiecare, numite baktuni; fiecare baktun este împărțit în douăzeci de cicluri, numite katuni, care, la rândul lor, sunt alcătuite din douăzeci de tuni, a câte 360 de zile fiecare. Faptul că unitatea de bază, tun-ul, are 360 de zile, timpul rămâne în urmă cu circa cinci zile într-un an solar (care are 365 de zile) - ceea ce scoate brusc mintea oricui în afara timpului linear.

În siturile clasice importante - cum sunt Copan, în Honduras, Palenque, în Mexic, Tikal şi Quirigua, în Guatemala - în perioada celui de-al nouălea baktun (435 - 830 d. Hr., conform Numărătorii Lungi), date referitoare la katuni au fost gravate pe monumente de piatră, alături de alte descrieri mitologice şi artistice ale evenimentelor ceremoniale şi istorice. Cel de-al nouălea baktun e doar un fragment de timp din mijlocul Numărătorii Lungi de treisprezece baktuni, deşi aceasta a fost perioada în care mayaşii au aprofundat cunoaşterea despre înțelesurile timpului. Ştim că, pe parcursul celui de al nouălea baktun, aveau loc, în mod constant, ceremonii şi divinații ce se desfăşurau în timpul katunilor şi tunilor importanți. Am putea spune că *mayaşii au prefigurat timpul*, *în decursul celui de-al nouălea baktun*.

Mayaşii din perioada clasică au studiat cu siguranță caracteristicile reale ale fazelor timpului, fiindcă au construit şi datat mo-

numente de piatră care ilustrează aspecte ale mitologiei lor. De asemenea, ei au imortalizat imagini ale acestei mitologiei, pe mii de vase pe care au inscripționat date din Calendar. Ei şi-au reprezentat mitologia pe vase, inscripționând mii de date din Calendar. Cu alte cuvinte, îşi spuneau povestea şi prefigurau timpul. Ei păreau să fi încercat să descopere caracteristicile unice ale fiecărui katun (fiindcă 19,7 ani se refereau la o singură generație), care erau apoi aplicate katunilor din oricare viitor baktun.

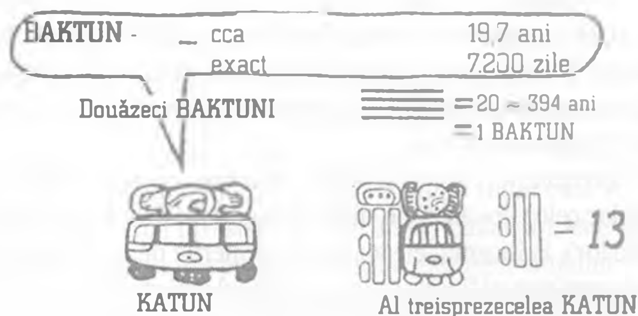

FIGURA 1.2 Katuni

Nume de zile în anul sacru
Tzolkin de 260 zile

EXEMPLE:
UN KAN OPT KAN TREISPREZECE AHAU

FIG 1.3 Tzolkin

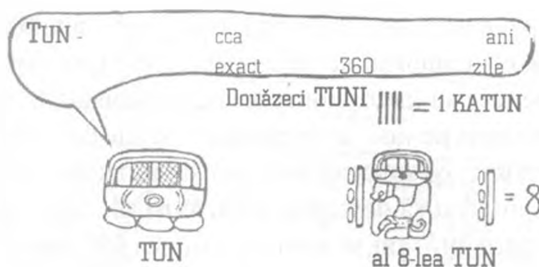

FIG. 1.4 TUNI

Tzolkin-ul - numărătoarea celor 260 de zile - se bazează pe treisprezece numere şi douăzeci de semne sau simboluri ale zilei. În cadrul Tzolkin-ului, fiecare semn al zilei are caracteristici unice, care se modifică în funcție de numărul pe care îl poartă. Astfel, 1 Kan este diferit de 8 Kan.

Diviziunile care comportă *anumite caracteristici* aparțin semnelor celor douăzeci de zile (care sunt, fiecare, temperate de numerele lor); la început, ele au fost descoperite de către mayaşi, prin trăirea experienței fiecărei zile, de-a lungul mai multor ani. De îndată ce au aflat înțelesul celor douăzeci de zile şi al celor treisprezece numere care formează împreună Tzolkin-ul de 260 de zile, mayaşii au început să cerceteze Anul Sacru - tun-ul de 360 de zile - pentru a înțelege caracteristicile zilelor, în valori din ce în ce mai mari şi în creşteri vigesimale, adică, accelerarea timpului de ordinul 20X20.

După cum veți vedea, accelerarea timpului, ca expresie a multiplicării unităților de bază cu 20, este un concept-cheie al Calendarului, care a început cu multiplicarea unui singur tun cu 20, pentru a obține un katun. Apoi, un katun este multiplicat cu douăzeci pentru a forma un baktun, un baktun este multiplicat cu douăzeci pentru a rezulta un piktun ş.a.m.d.. Deci, în Calendar, ***tun-ul este unitatea de bază a accelerării timpului.***

Un tun de 360 de zile este în rezonanță cu 260 de zile Tzolkin, pentru că numerele primare pe care se bazează Tzolkin-ul - trei-

sprezece şi douăzeci - rezonează amândouă cu cei treisprezece baktuni (constând din douăzeci de katuni), care formează Numărătoarea Lungă. Şi este cert faptul că fiecare baktun are o însuşire proprie, care este numerică, asemenea celor treisprezece zile numerice ale Tzolkin-ului. Ştiu că pare confuz, aşa că voi explica aceste aspecte în detaliu, pe măsură ce mergem mai departe. Odată ce începem, este cu adevărat important să căpătăm un simț al *rezonanței în accepțiunea ciclurilor timpului*. Cu alte cuvinte, un tun rezonează sau vibrează cu un katun, un baktun ş.a.m.d. Toate acestea ne duc, în cele din urmă, la teoria accelerării vigesimale a timpului.

Mayaşii clasici au ajuns la o viziune unitară şi misterioasă asupra timpului, care încă stârneşte curiozitatea milioanelor de oameni. Ei păreau să fi încercat să înțeleagă modul în care creşte şi se extinde timpul, demers ce echivalează cu încercarea de a desluşi natura evoluției, prin intermediul accelerării timpului. După cum veți vedea, atunci când vom investiga teoriile lui C J Calleman, este foarte posibil ca ei să fi explorat potențialul de accelerare a timpului.

Gândiți-vă cât de greu trec minutele şi orele, atunci când aştepți să-ți revezi iubitul şi cum zboară timpul când sunteți împreună. Eu asemăn viziunea mayaşilor asupra accelerării timpului cu esența iubirii Divine, pentru că ea ne dezvăluie, printr-o străfulgerare a minții, relația noastră personală cu Creatorul şi descrie potențialul creator al Universului.

VIZITĂ LA TEMPLELE MAYAŞE

Ori de câte ori vizitez siturile mayaşe clasice, mă simt ca într-o bibliotecă vie, inscripționată în piatră. Monumentele din piatră şi inscripțiile îmi vorbesc prin graiul lor sculptural, literar şi matematic. Atunci când nu pot descifra ceea ce simt, în timp ce meditez asupra acestor mesaje, animalele şi insectele îmi dezvăluie codurile, prin comportamentul lor; de aceea, de fiecare dată când mă

aflu în zona templelor, sunt întotdeauna atentă la semnalele emise de natură. Monumentele din piatră şi inscripţiile sunt păzite de fiinţe din alte dimensiuni, care mi-au dezvăluit cu bucurie secretele lor - sau, alteori, m-au dat la parte cu brutalitate. Uneori, folosesc tămâie sau o zornăitoare, pentru a contacta spiritele care păzesc pietrele. Odată, când zdrăngăneam din zornăitoarea mea provenită de la Naţiunea Ţestoasei, în Templul Crucii Înfrunzite de la Palenque, doi arheologi aroganţi au încercat să mă întrerupă. Erau aproape să cadă de pe marginea templului, atunci când păzitorii invizibili i-au împins!

Am meditat ore în şir în apropierea monumentelor de piatră, care, uneori, prindeau viaţă, pentru a-mi dezvălui tot ceea ce văzuseră. În 1988, la Tikal, în Guatemala, într-o curte imensă, cu multe monumente din piatră, am putut simţi cum datele se revarsă în creierul meu, ca şi cum hard-discul meu cranian ar fi fost inscripţionat. Am fost foarte uimită de această percepţie şi, în acea zi, am cerut un semn, care să mă convingă că ceea ce tocmai experimentasem era real. Mai târziu, în timp ce mergeam pe o cărare foarte retrasă, un jaguar negru a apărut în apropierea cărării, m-a fixat cu privirea, apoi a plecat pe furiş. A fost foarte bizar, mai ales că în această regiune jaguarii sunt aurii, cu pete negre; totuşi, acest jaguar negru părea foarte real. Am ştiut că ar trebui să am încredere în cele spuse de pietre - informaţii pe care le-am consemnat în cele ce urmează în această carte. Şi Carl Johan Calleman foloseşte piramida principală de la Tikal, drept model pentru Calendarul său bazat pe tun, fapt care mă fascinează. Astăzi, monumentele din piatră stau tăcute, asemenea actorilor din marile drame, captându-ne privirea, activându-ne intuiţia şi trezindu-ne minţile, an după an.

Cu cât sunt mai numeroşi cercetătorii care au studiat datele şi simbolurile de pe monumentele din piatră, cu atât mai mult se pare că mayaşii clasici au reprezentat cicluri ale civilizaţiei, prin faze ale timpului, pentru a reda înţelesurile pe care le-au descope-

rit în aceste date. Până una alta, monumentele din piatră sunt, de fapt, lucrări de artă extraordinare, care își exprimă semnificația, la fel de bine ca o iscusită pictură a lui Vermeer, sau o magnifică sculptură a lui Michelangelo; totuşi, în mod cert, este vorba despre ceea ce percepe fiecare persoană în parte.

INTERPRETĂRI ALE CULTURILOR STRĂVECHI, PRIN PRISMA NOII PARADIGME

În perioada anilor '80, un nou grup de cercetători a început să facă supoziţii privind Numărătoarea Lungă şi să se mire de realizările ştiinţifice şi spirituale ale civilizaţiei mayaşe. Tot atunci, dominaţia paradigmei neodarwiniste, care susţine că omenirea evoluează în mod constant, către un nivel tot mai avansat, a fost înfrântă. Teoria - ca şi dogma, conform căreia oamenii din vremurile străvechi erau mai puţin evoluaţi, în timp ce oamenii moderni evoluează tot mai mult - se destramă, pe măsură ce strălucirea civilizaţiilor antice este dezvăluită.

De asemenea, a devenit tot mai clar faptul că, în ultimii două sute de ani, arheologii au interpretat greşit vechile civilizaţii. După ce au privit civilizaţiile moderne cu obiectivitate, mulţi oameni au avut dubii în legătură cu presupusa evoluţie progresivă, perpetuă, a omenirii. Oamenii care au opus rezistenţă proiecţiilor neodarwiniste tânjeau după noi interpretări privind civilizaţiile străvechi. Scriitori ai noilor paradigme, precum Graham Hancock, John Michell şi Peter Tompkins, au răspuns acestui public curios şi au constatat că e uşor să demonstreze că au existat multe civilizaţii străvechi mult mai avansate decât cele din zilele noastre.[4]

Între timp, arheologi experimentaţi au ignorat cu înverşunare şi au demitizat această nouă paradigmă şi pe adepţii ei. Noua paradigmă a pătruns îndeajuns de recent în domeniul cercetărilor privind civilizaţia Maya, pentru a le permite cercetătorilor să des-

copere că acest popor a dezvoltat un sistem matematic şi astronomic foarte avansat.

Conceptul noii paradigme, de explorare a străvechii înțelepciuni avansate, a înflorit, pe măsură ce publicul a devenit mai puțin încântat de direcția în care se îndreptau civilizațiile moderne barbare, precum cea din Statele Unite; mulți oameni au început să simtă că avem nevoie de înțelepciunea străveche, pentru ca civilizația modernă să supraviețuiască. Şi, desigur că avem! O literatură bogată, care a căutat să formuleze o concepție despre adevăratul potențial al omenirii, bazându-se pe cele mai mari realizări ale civilizațiilor străvechi, a ajuns pe deplin la maturitate, în anii '90. Aceasta, cred eu, sporeşte importanța Calendarului Mayaş, acum.

MOŞTENIREA MAYAŞILOR

Acum, pentru că am intrat în secolul al XXI-lea, Calendarul Mayaş a stimulat imaginația publică, pe de o parte pentru că se sfârşeşte în curând, iar, pe de altă parte, fiindcă pur şi simplu îi fascinează pe oameni. Înțelesul Calendarului ne înfricoşează, dar, după cum veți vedea în carte, ne aflăm la mijlocul unui salt cuantic în decodificarea Calendarului. Mayaşii şi-au salvat Calendarul încrustându-l în piatră, în timp ce noi avem doar vestigii de calendare ce aparțin altor civilizații antice. Veți vedea că mayaşii şi-au cultivat cu mare grijă moştenirea, care ne poate conduce către un nou nivel de înțelegere asupra altor moşteniri geniale, pe care le-au lăsat civilizațiile antice Egipteană, Cretană, Sumeriană, a Chinei sau a Indiei Vedice. Deşi mayaşii folosesc calendarul solar de 365 de zile pentru activitatea curentă (numit şi *Haab*), Calendarul Mayaş se bazează în totalitate pe 360 de adăugiri zilnice sau zimți (ca de roată), ce poartă numele de tuni.

Dacă priviți îndeaproape civilizațiile străvechi la care m-am referit mai sus - dintre care unele au apărut brusc, acum 5.125 de

ani – observați că toate au păstrat vestigii ale calendarului sacru de 360 de zile, care seamănă cu cel pe care se bazează Numărătoarea Lungă, cu precădere civilizațiile Dinastiilor Egiptene și Vedice, din India, deși multe dintre ele foloseau și anul agricol bazat pe cele 365 de zile, ale calendarului solar.[5] Nimeni nu a reușit să înțeleagă de ce era folosit calendarul de 360 de zile în trecutul îndepărtat, până când Carl Johan Calleman a început să studieze acest subiect. În acest context, pe noi ne preocupă faptul că acest calendar bazat pe 360 de zile a fost salvat în Mesoamerica, în timp ce altundeva s-a pierdut. Cu alte cuvinte, *calendarul de 360 de zile reflectă ceea ce însemna, odată, o înțelegere universală asupra timpului.* După cum veți vedea, cred că acest fapt spune foarte multe, despre ultimii zece mii de ani ai experienței umane. Este absolut demn de luat în seamă faptul că spaniolii nou-sosiți au făcut tot ce le-a stat în putință pentru a distruge aceste date; în mod evident, din anumite motive, cunoașterea indigenilor era o amenințare.

Unul dintre scopurile acestei cărți este descifrarea motivului acestei împărțiri a timpului la 360, în loc de 365, care era atât de important pentru mayași, acum două mii de ani. De exemplu, dacă în vremurile relativ recente durata rotației Pământului în jurul Soarelui s-a prelungit cu cinci zile, ce-ar fi dacă acest fenomen a provocat modificarea vibrațiilor Pământului în cadrul sistemul solar și al Galaxiei? Va avea Pământul, oare, tendința de a reveni la o rezonanță de 360 de zile, în viitor? Dacă acest lucru s-a întâmplat astfel, cum de a fost posibil și care ar putea fi rezultatul? Ar putea, oare, această schimbare a vibrațiilor să reprezinte data de sfârșit al Calendarului Mayaș?

CONTRIBUȚIILE LUI JOHN MAJOR JENKINS

La sfârșitul anilor 1980, odată ce au devenit cunoscute și au fost publicate suficiente informații despre Calendarul Mayaș, cerce-

tătorii pasionați din afara mediului academic au început să ofere interpretări asupra Calendarului, care sunt absolut ipotetice, extrem de fascinante şi foarte creative. După cum am menționat în introducere, am fost implicată în publicarea lucrărilor multora dintre aceşti autori, iar o mare parte din această carte este dedicată activității lor, precum şi propriilor mele teorii privind Calendarul.

Voi începe cu John Major Jenkins, un cercetător strălucit al noii paradigme, fiindcă el a făcut astfel încât situl preclasic mayaş Izapa, din Mexic, să prindă viață pentru mine, într-o manieră potrivită cu sentimentele intense pe care le-am trăit eu însămi, în situri precum Tikal, din Guatemala, Palenque şi Teotihuacan, din Mexic.[6] Atunci când izbutesc să accesez codurile sau esența învățăturilor din situl respectiv, mă trezesc deodată într-o misterioasă piesă de teatru şi totul devine real, ca la cinematograf: filmul începe să ruleze, de parcă frescele îşi recapătă nuanțele originale, iar personajele pe care le înfățişează deschid ochii şi îşi mişcă buzele.

Monumentele din piatră îmi comunică informații, în timp ce animalele şi insectele participă la desfăşurarea procesiunii şi îmi arăta înțelesurile. Odată, trei papagali Quetzal se roteau deasupra capului meu, în timp ce meditam în Templul Bat, din Tikal. Altă dată, un şarpe veninos mi-a apărut drept în față, exact în momentul în care l-am înțeles pe deplin pe Manik, un semn al unei zile. Aşa se manifestă stările de mare extaz pe care le-am experimentat în siturile sacre, iar John Major Jenkins, în *Cosmogeneza Mayaşă 2012,* face ca Izapa să prindă viață, cu aceeaşi forță. Întrucât cunoştințele lui în domeniu sunt adesea mai temeinice decât cele ale altor cercetători care au publicat prin presa universitară, am încredere în intuiția sa, deşi nu sunt întotdeauna de acord cu el. Primul meu contact cu *Cosmogeneza Mayaşă 2012* a fost atunci când m-am desfătat citind manuscrisul propus pentru publicare. Cartea m-a invitat, parcă, să devin astronom la Izapa, contemplând poziția la zenit a Stelei Polare, a Pleiadelor sau a Galaxiei Calea Lactee, în Fisura În-

tunecată. Mi s-a părut amuzant, pentru că la vremea aceea eram astrolog practicant. Mi-am putut imagina că iau parte la un joc cu mingea la Izapa, sau că nasc pe tronul cosmic. Printre monumentele-cheie alese de el la Izapa, John îl conduce pe cititor prin diferite stadii ale sistemelor de inițiere ale locului, de acum câteva mii de ani. Nu am fost niciodată la Izapa, deşi această carte m-a purtat în acel loc şi m-a încurajat să zăbovesc îndeajuns de mult pentru a învăța tot ceea ce aveam nevoie să ştiu.

Jenkins a elucidat o teorie uluitoare, conform căreia Mesoamerica a dezvoltat o cosmologie constituită din două părți, care acționează pe baza pozițiilor la zenit ale Pleiadelor şi a Centrului Galaxiei noastre. Aceste idei nu au fost adoptate de cercetătorii ma

FIG.1.5 Situri arheologice mayașe

yaşi, deşi Jenkins şi-a însuşit cunoaşterea lor, înainte de a trece dincolo de aceste descoperiri, spre noi posibilităţi. Cercetătorii ar da dovadă de inteligenţă, dacă ar acorda mai multă atenţie concluziilor sale, care se bazează pe propria lor muncă asiduă. De exemplu, înainte de publicarea *Cosmogenezei Mayşe 2012,* în anul 1998, Linda Schele şi David Friedel au încercat să reînvie astronomia şi ceremoniile mayaşe, în cartea lor *Cosmosul Mayaş,* din anul 1993.[7] Din păcate, *Cosmosul Mayaş* a dat startul intrăriii speculaţiilor pretenţioase privind cosmologia mayaşă, pe o cale greşită, prin concentrarea atenţiei asupra *anti*Centrului Galactic şi nu a Centrului Galactic.[8]

Am menţionat deja faptul că civilizaţiile sacre ale lumii, care au apărut brusc, în jurul anului 3113 î. Hr., foloseau sisteme bazate pe calendare, asemănătoare Calendarului Mayaş. În 1994, eu şi profesorul meu egiptean, Abd'El Hakim Awyan, din Giza, am condus ceremonii la Mormântul mayaş, în secţiunea destinată celei de-a Nouăsprezecea Dinastii la Saqquara, în apropiere de Piramida lui Unas. Hakim a iniţiat aceste ceremonii, întrucât a simţit că era important pentru mine să înţeleg faptul că mayaşii şi egiptenii aveau legături unii cu ceilalţi, în jurul anului 1200 î. Hr., cam în vremea când au apărut formele timpurii ale Calendarului, în Mesoamerica.

Hakim este purtătorul modern al Cheilor lui Thoth - o şcoală a înţelepciunii egiptene, veche de cinci mii de ani. El spune că există exact *360* de *Neteri - păstrători sacri* ai zilelor, care exprimă acelaşi concept al anului mayaş bazat pe tun.[9] De asemenea, acest concept este legat de simbolurile astrologice sabiene; ca astrologi, noi încă folosim anul de 360 de zile ca metodă de înregistrare a timpului sacru. Nu cred că împărţirea timpului în tuni, katuni şi baktuni a fost pe deplin înţeleasă de către mayaşi, până acum vreo două mii de ani - şi, după cum am mai spus, ei i-au desluşit sensul deplin, abia pe parcursul ultimilor două mii de ani. Cea mai veche dată din Numărătoarea Lungă (prima dată inscripţionată până

acum pe un monument) este anul 37 î. Hr., la Izapa, dar elementele sistemului sunt mult mai vechi.

Am început această secțiune cu ceea ce a înțeles Jenkins despre modul în care au pus mayașii bazele Numărătorii Lungi. Pentru a înțelege acest lucru, Jenkins a folosit arheoastronomia, studiul asupra modului în care ciclurile cerului reflectă ciclurile de pe Pământ. Arheoastronomia* folosește principiul Hermetic „Precum Sus, asemenea și Jos", pentru a determina modul în care civilizațiile străvechi și-au construit siturile sacre, având ca model pozițiile stelelor și constelațiilor. Siturile sacre străvechi sunt orientate către diferite poziții ale aștrilor de pe cer, pe durata unei anumite perioade de timp. Putem data siturile pe baza acestor orientări, iar apoi putem emite ipoteze despre omenii originari care le-au construit, înțelegând exact pe ce anume și-au concentrat atenția; ne putem folosi de știința lor, pentru a-i cunoaște mai bine.

Deși arheologii recunosc, întrucâtva, temeiul acestei metode, ei ignoră adesea descoperirile ar-heoastronomiei, pentru că le asociază, probabil, cu astrologia. Totuși, arheoastronomia este, pur și simplu, astronomia străveche. Așa cum am afirmat mai sus, abordarea spațiului și timpului, prin intermediul mijloacelor oferite de arheoastronomie, conduce la ipoteze privind universul de gândire al oamenilor din trecut - domeniu în care John Major Jenkins excelează.

În opinia mea, teoria sa despre modul în care au mayașii e posibil să fi descoperit data de sfârșit al Calendarului Mayaș, este esențială pentru înțelegerea modului în care au stabilit, de fapt, data de început a acestuia.

---

* *Arheoastronomia:* domeniu de investigație apărut la frontiera dintre arheologie și astronomie. Arheoastronomia s-a impus în special prin determinarea orientării aliniamentelor unor vestigii antice și, apoi, prin legarea acestora de fenomenele astronomice ale locului respectiv, de deducerea unor obiceiuri, credințe și ritualuri ale popoarelor care le-au construit, sau chiar a cunoștințelor de astronomie ale acestora. N. tr.

CĂDEREA ZEULUI POLAR

Jenkins consideră că astronomii din Izapa au fost mai întâi obsedați de observarea Stelei Polare.[10] Întrucât Steaua Polară este abia vizibilă din Izapa, care este situată în partea sudică a Mexicului, această obsesie sugerează că unii dintre strămoşii lor - dacă nu chiar toți - veniseră în Izapa cu mulți ani în urmă, din nordul îndepărtat. În mod ironic, această posibilitate susține teoria antropologică standard a populării Americilor - deşi teoria difuziei, care susține că oamenii au venit în Americi cu corăbiile, este de asemenea verosimilă.

Şi astăzi, oamenii care locuiesc la latitudinea nordică încă îşi găsesc centrul cosmic în Steaua Polară şi în stelele circumpolare. Faptul că Steaua Polară a fost centrul cosmic originar al străbunilor din Izapa, atestă trecutul foarte îndepărtat al acestui popor. Însă, odată ce au început să-şi dezvolte civilizația la tropice (între 23 de grade latitudine nordică şi sudică), la Izapa, schimbarea pozițiilor stelelor circumpolare - cauzată de precesiune - a fost extrem de tulburătoare; *zeul lor căzuse din cer.* Descifrând siturile lor ceremoniale şi parcurgând cartea sfântă a mayaşilor, Popol Vuh, Jenkins demonstrează în continuare cum, până prin anul 50 î. Hr., locuitorii din Izapa urmăreau poziția la zenit a Pleiadelor şi a Soarelui.[11] După această dată, ei au început să se concentreze asupra Centrului Galaxiei Calea Lactee.

Ce căutau ei, oare? Ei căutau să descopere pe cer un centru fix, transcendent, care să fie zeul lor, conştiința lor Divină în Univers. Fiind o populație care îşi are originea în zona nordică, unde a trăit timp de mii de ani, primul lor zeu a fost Steaua Polară, pentru că, din perspectiva latitudinii nordice, părea că toate corpurile cereşti se rotesc în jurul Polului. La început, pe cerul înalt al nopții, Pleiadele păreau nemişcate, pentru că, fiind aşezate în apropiere de Anticentrul Galactic, se aflau *în direcția opusă* Centrului Ga-

lactic. Când te uiți la Centrul Galactic în Săgetător, privești de pe Pământ, către Galaxie, iar când te uiți înspre Pleiade, privești în afara Galaxiei, în Univers. Deoarece Pleiadele par nemișcate, ele au devenit centrul lor, zeul lor.

FISURA ÎNTUNECATĂ A GALAXIEI CALEA LACTEE

Printr-o observare mai laborioasă, astronomii din Izapa ar fi putut să observe nu numai încotro se deplasează Pleiadele prin mișcarea de precesiune, ci și că, de fapt, la Izapa ei erau aproape de zenit. Locul care nu s-a mișcat niciodată era Fisura Întunecată a Galaxiei Calea Lactee, spre care sunt îndreptate sulița Săgetătorului și coada Scorpionului. Șamanii trebuie să fi călătorit mental prin această zonă a cerului și, probabil, au simțit schimbări ale sensului de mișcare a timpului în Gaura Neagră, precum și noile stele ce se nășteau. Centrul Galactic este Centrul Divin al Pământului! Din perspectiva Pământului, el este doar un loc nemișcat pe cer - fiind, de asemenea, și un loc cu o energie copleșitoare.

Atunci când orbitează în jurul Soarelui, axa Pământului are o înclinație de 23,5 grade, ceea ce determină mișcarea Soarelui la orizont, pe parcursul anotimpurilor. Locul de unde răsare Soarele în Pleiade se schimbă întotdeauna datorită precesiunii.

Suprafața plană a sistemului solar, ecliptica, formează un unghi de 60 de grade cu suprafața plană a Galaxiei, atunci când marginea galaxiei este vizibilă, pe măsură ce planetele și Soarele tranzitează ecliptica.

Privită de la tropice, unde locuiesc și eu o parte din an, această configurație cosmică pare o cruce înclinată spectaculos pe cer. Unghiurile de șaizeci de grade sunt cele șase unghiuri ale faimoasei Stele a lui David și cred că această stea minunată este un simbol galactic.

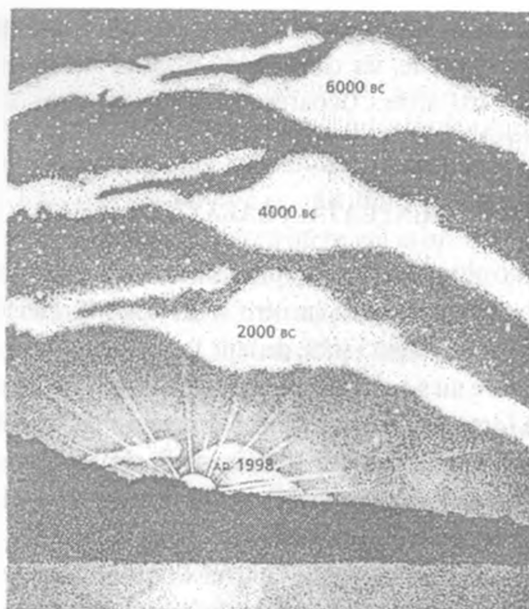

FIG. 1.6 „Căderea" Căii Lctee în perioada solstițiului de iarnă, de la anul 6000 I. Hr. până la 1998 d. Hr., aşa cum e văzută din Izapa, Mexic (adaptare după cartea lui Jenkins, *Cosmogeneza Mayaşă 2012*)

Cu două mii de ani în urmă, locuitorii din Izapa au observat că Soarele la răsărit, în timpul solstițiului de iarnă, se deplasa în apropiere de centrul lor sacru, Centrul Galactic în Săgetător. Zeul lor, Soarele - sursa întregii vieți de pe Pământ - se mişca în direcția centrului lor cosmic! Apoi, după opinia lui Jenkins, calculând precesiunea, locuitorii din Izapa au descoperit că Soarele la răsărit, în timpul solstițiului de iarnă, urma să intre în conjuncție cu Centrul Galactic, aproximativ peste două mii de ani.[12] Acest lucru a fost foarte evident pentru ei, aşa cum se poate vedea în ilustrația adaptată după *Cosmogeneza Mayaşă 2012.* Calculele cititorilor în stele din vechime, privind precesiunea, erau foarte precise, iar mayaşii nu au făcut excepție de la regulă. Jenkins susține că, atunci când

le-a devenit clar faptul că această conjuncție va avea loc peste două mii de ani, în viitor, locuitorii din Izapa au folosit propriul lor sistem numeric (Tzolkin), pentru a crea Numărătoarea Lungă, bazată pe acea dată de final.[13]

Cred, de asemenea, că ei aveau un simț deosebit al timpului, intuind datele originii lor – iar acest simț al începutului și sfârșitului istoriei le-a oferit revelații uimitoare. Dar o iau cam repede înainte. De îndată ce au demarat structurarea Numărătorii Lungi, mayașii au început să inscripționeze datele acesteia, pe monumente din piatră. Însă aceste date erau cuprinse în mijlocul Calendarului lor. Ei au elaborat un calendar care țintea către anul 2012, ca dată finală și care merge cu 5.125 de ani în urmă, la momentul lor originar din acest ciclu. Nu-i așa că este nemaipomenit? Numărătoarea Lungă cuprinde originile, dezvoltarea și desăvârșirea civilizației Maya, de-a lungul unui imens interval de timp, de peste 5.125 de ani.

Întrucât multe alte civilizații complexe au apărut simultan cu civilizația Maya, este probabil ca atât Calendarul, cât și data de final a Numărătorii Lungi, să aibă urmări la nivel global. De ce? Ce ar putea însemna acest lucru pentru voi și pentru mine? Puteți înțelege de ce unii cercetători aproape că și-au pierdut mințile, încercând să descifreze acest mister?

Ei bine, după cum veți vedea, atunci când vom lua în considerare cele spuse de Carl Johan Calleman, *această dată de final se poate referi la cei 16,4 miliarde de ani de evoluție a Pământului, perioadă care va atinge punctul culminant în 2011!*

OBSESIA MAYAȘILOR PENTRU TIMP

Din anii '70, de când ne aflăm în mijlocul acestor etape finale de studiu asupra Calendarului Mayaș – domeniu care este atât de celebru, încât îi înnebunește pe cercetători – am fost la fel de obsedată ca toți ceilalți, de semnificația Calendarului. A trebuit să merg mai

departe pentru că, pe lângă studiul aprofundat şi continuu, mă simţeam implicată, folosindu-mi calităţile de vindecător şi intuiţia, care mi-a fost adesea cea mai bună călăuză. Ceea ce ştiu reprezintă rodul multor ore de meditaţii în preajma monumentelor de piatră din Mesoamerica, de practicare a ritualurilor, precum şi de analiză a descoperirilor pe care le-au făcut alţii în acest domeniu. De obicei, ceea ce am intuit s-a confirmat, în cele din urmă, astfel încât continui să urmăresc lucrurile pe care le simt adevărate, chiar şi atunci când toţi ceilalţi le resping.

Mi-ar plăcea să vă ofer ceva mai multe detalii despre raţiunea perspectivei mele, care, la urma urmei, este foarte intuitivă şi câtă vreme ea reprezintă temelia acestei cărţi. Dacă veţi căuta logica de bază a Calendarului Mayaş, ea nu se află aici.

În ceea ce priveşte intuiţia, primii mei paşi au fost călăuziţi de bunicul Hand, de origine Cherokee Celtic, care mi-a lăsat o *moştenire a codificării timpului* (o descriere a istoriei şi evoluţiei, bazată pe ciclurile timpului), a cărei confirmare ulterioară am primit-o de la Hunbatz Men, din Yucatan, care o primise la rândul său moştenire de la familia sa. Lui Abd'El Hakim Awyan din Egipt i-a fost transmisă moştenirea de Păstrător al Cheilor lui Thoth. De mic copil şi ca adult, am fost învăţată că trebuie să-mi amintesc toate informaţiile care mi-au fost dăruite. Mi se cerea să găsesc o cale de a înapoia aceste informaţii oamenilor, în perioada de sfârşit a Calendarului.

Încă de când eram foarte mică, am fost învăţată să fiu obsedată de această moştenire. În perioada liniştită a anilor '50, părinţilor mei nu le plăcea deloc influenţa pe care bunicul o avea asupra mea. Bunicul m-a convins că, dacă m-aş abate de la această cale, aş pierde legătura cu sursa mea – sistemul stelar al Pleiadelor. Bunica mea scoţiană era de acord cu el, iar influenţa lor a fost esenţială în viaţa mea.

Alături de civilizaţia Maya, populaţia Cherokee a păstrat unele elemente ale Calendarului, însă indigenii săi nu au gravat date în

piatră şi nici nu au ținut numărătoarea zilnică, în ultimii două mii cinci sute de ani. Singurul indiciu real despre Centrul Galactic era uriaşa broască țestoasă din cristal a populației Cherokee, care îi învață pe oameni despre *anti*-centrul Galactic; pe cer, Orion reprezintă spatele Țestoasei, locul de unde provin oamenii din Neamul Țestoasei (America de Nord).

În anii '80,.când am început să lucrez cu Hurbatz Men, m-am simțit foarte uşurată, auzindu-l vorbind într-una despre Galaxie şi Pleiade, întrucât acest subiect de conversație devenise tabu pentru mine, odată cu moartea Bunicului Hand, în 1961. Constelația Orion este foarte apropiată de Pleiade şi de *anti*-centrul Galactic. Pentru şamani ca mine, care călătoresc dincolo de Galaxie, Orionul şi Pleiadele sunt precum stațiile de autobuz într-o călătorie. Priviți în sus, pe cerul nopții şi observați deschiderea de la marginea Galaxiei, lângă Orion şi Pleiade.

Ca adult, am fost învățată să fac douăzeci de rugăciuni: patru pentru fiecare direcție, plus o a cincea în mijlocul acestora – rugăciuni pentru toate plantele, animalele, mineralele şi ființele din Univers. Aceste rugăciuni Cherokee sunt similare cu sistemul de numărare mayaş. Cea mai importantă parte din moştenirea lăsată de bunicul meu, pe care o pot aduce drept contribuție la această carte, este învățătura lui despre cataclismul petrecut acum 11.500 de ani, care, practic, a generat nevoia oamenilor de a avea, înainte de orice altceva, calendare.

În cartea mea *Catastrophobia,* am cercetat deja în detaliu acest mare cataclism – dar, pentru că acesta ar putea constitui principalul motiv pentru care a fost inventat Calendarul de 360 de zile, voi rezuma mai târziu acest subiect. El cuprinde informații importante despre ceea ce descrie Calendarul Mayaş, pe care nici eu nu le-am putut observa până în iunie 2005, când am înțeles pentru întâia oară, lucrarea lui Carl Johan Calleman.

CONVERGENȚA ARMONICĂ: 16-17 AUGUST 1987

Aşadar, eram în anii 80, lucram ca editor şi eram conştientă de Galaxie, ca centru. Apoi, maestrul Tony Shearer, originar din Lakota, m-a informat cât de importantă era pentru indigeni data de 16-17 august 1987. El mi-a spus că această dată reprezenta sfârşitul celor Nouă Iaduri şi începutul celor Treisprezece Paradisuri, în Calendarul Aztec - ceea ce însemna sfârşitul eradicării înțelepciunii din Mesoamerica.[14] Nu urmăream Calendarul Aztec, dar am simțit că acest lucru era foarte important. Curând după aceea, Jose Arguelles a venit în biroul meu cu *Factorul Mayaş*, o carte despre 16-17 august 1987, când a avut loc un eveniment pe care el l-a numit Convergența Armonică. La începutul lui 1987, Editura Bear & Company a pregătit rapid cartea pentru publicare, în timp ce eu o studiam cu sârguință.[15]

În februarie 1987, eu şi Gerry am plecat la Palenque, împreună cu Arguelles şi cu alți câțiva oameni, pentru a iniția ceremonii premergătoare Convergenței Armonice. La fel cum Supernova 1987 depozita neutroni în adâncurile Pământului - un efect cosmic confirmat de oamenii de ştiință - Jose, cu marile lui puteri şamanice, a readus la viață Palatul celui de-al Nouălea Bolontiku (principalul loc de ceremonii al Palatului din Palenque).[16] *Factorul Maiaş* a adus în discuție o „Undă Galactică de Sincronizare" care, după cum spune Aquelles, activase Pământul pe toată durata celor 5.125 de ani ai Numărătorii Lungi.[17] A fost extrem de important ca oamenii să meargă în siturile sacre, pentru a organiza ceremonii de conectare cu această undă, pe 16 şi 17 august 1987.

În timpul Convergenței Armonice, eu, Gerry şi fiul nostru, Matthew, am mers la Teotihuacan - acolo „unde zeii coboară pe Pământ" - marele oraş toltec, aflat la nord de Mexico City. Punctul culminant pentru noi a fost ceremonia pipei sacre, cu White Eagle Tree, fratele meu vraci Cherokee, ce s-a desfăşurat în Templul lui Quetzal Butterfly; ceremoniile au fost minunate. Ceea ce li s-a în-

tâmplat tuturor indigenilor în acea zi mi-a modificat pentru totdeauna înțelegerea despre cât de mult se schimbă planeta noastră. Înainte de zorii zilei de 17 August, micul nostru grup, de o sută şi ceva de persoane care trebuiau să participe la ceremonii, a plecat către temple. Erau acolo peste o sută de mii de indieni mexicani, care au năvălit, dornici să escaladeze Teotihuacan, pentru a lua parte la ceremonii - şi care aproape că ne-au făcut una cu pământul; timp de multe zile, ei au continuat să vină din toate părțile Mexicului.

Astfel de reuniuni, cum a fost cea prilejuită de Convergența Armonică, reprezintă un fenomen global. În perioadele-cheie de după 1987, mexicanii au continuat să organizeze asemenea ceremonii. Mass-media a satirizat acest eveniment. De exemplu, fiindcă prietenul meu, Garry Trudeau, gândea că ceea ce am făcut era amuzant, şi-a folosit benzile sale desenate *Doonsburry*, pentru a o înfățişa pe „Boobsie" zburând deasupra Teotihuacanului, în timpul Convergenței Armonice. *Wall Street Journal* a făcut evenimentul harcea-parcea, iar la emisiunea *The Tonight Show,* Johnny Carson s-a amuzat pe seama Convergenței Armonice.

Cu cât mass-media râdea mai mult, cu atât mai mulți americani (care, în mod normal, nu ar fi auzit niciodată despre ceremoniile indigenilor) au devenit conştienți de importanța acestei date. Milioane de oameni din întreaga lume au reacționat spontan la acest eveniment. Dacă înainte obişnuiam să fac din aceste ceremonii un mare secret, pentru întâia dată, acest eveniment uluitor mi-a aliniat conştiința la potențialul influenței galactice asupra publicului larg.

Pe lângă faptul că m-a ajutat să încep să înțeleg influența galactică, un alt lucru care m-a impresionat la *Factorul Mayaş* a fost analiza istorică a lui Jose Arguelles asupra celor treisprezece baktuni ai Numărătorii Lungi, a celor 394 de ani ai stadiilor de dezvoltare mentală - din 3113 î. Hr., până în 2012 d.Hr. Arguelles a descoperit că Numărătoarea Lungă descrie o perioadă de lungă durată al istoriei, care urmăreşte apariția şi decăderea civilizațiilor de pe glo-

bul pământesc.[18] Analiza sa este o provocare la reflecție. Concluziile sale m-au făcut să mă întreb de ce mayașii ar fi putut fi interesați de urmărirea istoriei altor culturi ale lumii. M-am liniștit, gândindu-mă la diferitele cicluri. În mod cert, cei treisprezece baktuni descriu ciclurile istoriei, pe parcursul ultimilor 5.125 de ani, care culminează cu creșterea valului de materialism ce amenință planeta.

Acest fapt ar putea sugera că, întrucât acest ciclu lung ia sfârșit, materialismul trebuie să se risipească, pentru a face loc altor căi de creare a realităților omenești. Aceste idei m-au determinat să scriu cartea *Catastrophobia*, în 2001, care cred că reprezintă un element esențial în această discuție.[19] Mentalitatea creată pe Pământ, de cataclismul din 9500 î. Hr. a modificat în mare măsură mintea și emoțiile omenirii, iar cele mai clare relatări ale acestei dureri se regăsesc în înțelepciunea Mesoamericii, la Națiunea Țestoasei, leagănul indigenilor americani și la poporul Primei Națiuni, în Canada.

În zilele noastre, teoriile evoluționiste ale lui Carl Johan Calleman despre Calendarul Mayaș sunt foarte atrăgătoare pentru un număr tot mai mare de oameni. Pentru a le explora mai departe, voi încheia dezbaterea asupra surselor Calendarului Mayaș și voi trece la ipoteze privind ceea ce înseamnă, de fapt, Calendarul.

Capitolul următor se concentrează pe cele două cărți ale lui Calleman, despre Calendarul Mayaș.

2 TIMPUL ORGANIC

TEORIA EVOLUȚIONISTĂ ȘI CALENDARUL MAYAȘ

Carl Johan Calleman, cel care a avut bunăvoința de a scrie prefața acestei cărți, este un biolog suedez, care a început să studieze Calendarul Mayaș în 1979. Folosind Calendarul Mayaș drept model pentru studiul evoluției biologiei, a descoperit ceea ce el numește „un model mai degrabă simplu și grăitor".[1] El a putut observa că cel de-al doilea Ciclu al Calendarului - așa numitul Ciclu al Mamiferelor - cuprinde o serie de treisprezece date (cele Treisprezece Ceruri), care descriu schimbările majore în evoluția biologică, pe parcursul a 820 de milioane de ani, perioadă în care s-au dezvoltat animalele pluricelulare pe Pământ. În mod uluitor, Ciclul anterior al Creației - respectiv primul Ciclu, de 16,4 miliarde de ani - conform Calendarului (care este exact de douăzeci ori mai lung decât Ciclul mamiferelor, care acoperă 820 de milioane de ani), este foarte aproape de momentul în care, conform teoriilor emise de cosmologi, a fost creat Universul.

Alții au observat că numerele importante, înregistrate de mayașii din perioada clasică în Calendarul lor, sunt în strânsă concordanță cu datele care marchează schimbări în știința cosmologiei și a evoluției, dar a fost nevoie de un biolog pentru a sesiza importanța incredibilă a acestui fapt. Pentru Carl Johan Calleman, corelarea pe baza calculelor, a acestor bănci de date, a devenit scopul vieții sale. El s-a întrebat cum de au reușit mayașii din perioada clasică să cunoască Ciclurile evoluționiste, câtă vreme știința modernă le-a descoperit abia în ultimii două sute de ani și a ajuns la un consens asupra lor, abia în ultimii cincizeci de ani.

	Ciclul Național al Creației	Ciclul Planetar al Creației	Ciclul Galactic al Creației	Ciclul Universal al Creației
Energia Dominantă	13 *baktun* 5.125 ani 13 Zile/Nopți a câte 394,3 ani	13 *katun* 256 ani 13 Zile/Nopți a câte 19,7 ani	13 *tun* 12,8 ani 13 Zile/Nopți a câte 360 de zile	13 *uinal* 160 zile 13 Zile/Nopți a câte 20 de zile
Ziua 1 este Cerul 1 **Semănarea** *Xiuhtecuhtli*, zeul focului și timpului	11 aug. 3115 1721 î Hr	24 iulie 1755-1775	5 ianuarie 1999-31 dec 1999	11 feb. 2011-3 martie
Noaptea 1 este Cerul 2 **Asimilarea Interioară a unui Nou Val** *Tlaltecuhtli*, zeul pământului	2721-2326	1755-1794	31 dec 1999-25 dec. 2000	3 martie-23 martie
Ziua 2 este Cerul 3 **Încolțirea** *Chalchiuhtlicue*, zeița apei	2326-1932	1794-1814	25 dec. 2000-20 dec. 2001	23 martie-12 aprilie
Noaptea 2 este Cerul 4 **Rezistența față de Noul Val** *Tonatiuh*, zeul soarelui și războinicilor	1932-1538	1814-1834	20 dec. 2001-15 dec. 2002	12 aprilie-2 mai
Ziua 3 este Cerul 5 **Germinația** *Tlacolteotl*, zeița iubirii și nașterii	1538-1144	1834-1854	15 dec. 2002-10 dec. 2003	2 mai-22 mai
Noaptea 3 este Cerul 6 **Asimilarea Noului Val** *Mictlantecuhtli*, zeul morții	1144-749	1854-1873	10 dec. 2003-4 dec. 2004	22 mai-11 iunie
Ziua 4 este Cerul 7 **Înmulțirea** *Cinteotl*, zeul porumbului și subzistenței	749-355	1873-1893	4 dec. 2004-29 nov. 2005	11 iunie-1 iulie
Noaptea 4 este Cerul 8 **Expansiunea Noului Val** *Tlaloc*, zeul ploii și războiului	355-40 d.Hr.	1893-1913	29 nov. 2005-24 nov. 2006	1 iulie-21 iulie
Ziua 5 este Cerul 9 **Îmbobocirea** *Quetzalcoatl*, zeul luminii	40-434	1913-1932	24 nov. 2006-19 nov. 2007	21 iulie-10 aug.
Noaptea 5 este Cerul 10 **Distrugerea** *Tezcatlipoca*, zeul întunericului	434-829	1932-1952	19 nov. 2007-13 nov. 2008	10 aug.-30 aug.
Ziua 6 este Cerul 11 **Înflorirea** *Yohualticitl*, zeița nașterii	829-1223	1952-1972	13 nov. 2008-8 nov. 2009	30 aug.-19 sept.
Noaptea 6 este Cerul 12 **Ajustarea Noului Organism** *Tlahuizcalpantecuhtli*, zeul dinaintea zorilor	1223-1617	1972-1992	8 nov. 2009-3 nov. 2010	19 sept.-9 oct.
Ziua 7 este Cerul 13 **Roadele** *Ometeotl/Omecinatl*, Zeul Creator Ambivalent	1617-**28 oct. 2011**	1992-**28 oct. 2011**	3 nov. 2010-**28 oct. 2011**	9 oct.-**28 oct. 2011**

Fig. 2.1 – o hartă a profeției – matricea Calleman – tratează perioadele de guvernare a celor 13 zeități în ciclurile Național, Planetar, Galactic și Universal (ilustrație din cartea lui Calleman, *Calendarul mayaș și transformarea conștiinței*).

Înainte de a explora această întrebare minunată, dați-mi voie să semnalez faptul că acest Calendar Mayaș, care realmente descrie enorme perioade de timp, ce se potrivesc cu banca de date privind evoluția, reprezintă motivul fascinației pe care o exercită acum mayașii. Nu voi vorbi prea mult despre cultura și arheologia mayașă, în această carte, fiindcă există o mulțime de cărți minunate care abordează aceste subiecte.

Datele de lungă durată ale Calendarului au o importanță decisivă, fiindcă descriu cu claritate procesul evoluționist al Universului și, de asemenea, pentru că el se sfârșește peste doar câțiva ani. Ce ar fi dacă acest sfârșit ar spune ceva despre procesul evoluției însăși? Ce ar fi dacă o fază a evoluției - sau desăvârșirea evoluției însăși - reprezintă ceea ce descrie Calendarul? De asemenea, trebuie să avem un mare respect pentru orice cunoaștere pe care popoarele indigene au păstrat-o, în ciuda distrugerii culturii lor, pe parcursul ultimilor patru sute de ani. Descendenții mayașilor din Guatemala și Mexic au protejat vestigiile Calendarului, prin păstrarea numărătorii zilelor - Tzolkin-ul - timp de cel puțin 2.500 de ani. Mayașii contemporani nu au păstrat conceptul de Numărătoare Lungă (3113 î. Hr - 2012 d. Hr.) așa cum îl știm noi, informațiile referitoare la aceasta provenind din inscripții și cărți create de vechii mayași.

După cum veți vedea imediat în acest capitol, cele Treisprezece Ceruri ale Ciclului Mamiferelor, menționate de Calleman, de fapt, descriu modul în care forța evoluționistă însăși se manifestă în natură. Referitor la toate cele Nouă Cicluri, teoria lui Calleman este sclipitoare, pentru că poate explica de ce am ajuns unde ne aflăm acum, ca specie. Considerația mea pentru ipoteza lui Calleman privind evoluția biologică și Calendarul Mayaș reprezintă tema centrală a acestei cărți, deoarece sunt convinsă că el a descoperit adevăratul înțeles al Calendarului.

Dacă sunteți interesați de evoluția biologică, de Calendar sau de amândouă, vă recomand să citiți lucrările lui, pentru a înțelege complet această abordare.

CELE NOUĂ CICLURI ALE CREAȚIEI

În capitolul anterior, m-am referit puțin la cel de-al Şaselea dintre cele Nouă Cicluri, la perioada istorică de 5.125 de ani, pe care Calleman o numeşte Ciclul Național. În conformitate cu sursele cercetătorilor, acest ciclu corespunde Numărătorii Lungi sau Seriilor Inițiale, care reprezintă perioada cuprinsă între 3113 î. Hr - 2012 d. Hr. Perioadele enorme, cum este cea de 16,4 miliarde de ani, reprezintă doar multipli de douăzeci ai elementelor din Numărătoarea Lungă; deci, Calendarul este un sistem vigesimal (multipli de 20), care foloseşte unități calculate de câte douăzeci de ori. După cum am menționat deja, Calleman îi dă Numărătorii Lungi numele de Marele An, deoarece, în sistemul său, aceasta corespunde ciclului de 5.125 de ani în toate sensurile, exceptând faptul că începe în 3113 î. Hr. şi se sfârşeşte în 2011 d. Hr. De acum încolo, în această carte voi folosi sistemul de datare al lui Calleman, pentru toate Ciclurile din Calendarul Mayaş, în loc să pendulez mereu înainte şi înapoi - de la Marele An, la Numărătoarea Lungă.

După cum veți vedea, va fi evident de ce voi folosi sistemul lui de datare, dar nu este cazul să vă îngrijorați, întrucât diferențele sunt foarte mici, de numai un an.

După cum veți vedea, dacă datele lui Calleman sunt corecte, diferența față de datele din trecut este neînsemnată, dar diferența de un an va fi extrem de importantă, în 2011. Calleman foloseşte o dată de final puțin diferită, deoarece consideră că, în perioada clasică, mayaşii din Palenque au „ciupit" uşor din dată, cam după o mie de ani de la crearea Numărătorii Lungi.[2] În acest capitol, vom investiga cele Nouă Cicluri ale lui Calleman, care cuprind 16,4 mili-

arde de ani. Voi căuta dovada conform căreia mayaşii din perioada clasică trebuie să fi gândit ei înşişi conform acestor linii ale timpului - sau, cel puțin, să fi găsit întâmplător un „plan al timpului" care pune evoluția în mişcare. De fapt, se pare că mayaşii erau conştienți de Ciclurile ce se întorc în timp, la momentul Creației Universului - o idee pe care cosmologii au descoperit-o şi înțeles-o recent. Dacă puteți înțelege scopul şi precizia datelor din Calendarul Mayaş, veți vedea că, până acum câțiva ani, mayaşii erau cu mult înaintea ştiinței moderne.

Până una alta, *teoria* evoluționistă a biologului Calleman - *conform căreia o forță codificată a timpului conduce evoluția* - este un gând incredibil de revoluționar. De aceea, este necesar să plasăm această abordare în contextul actualei teorii evoluționiste, care constituie, în acest moment, un subiect controversat, în cadrul culturii de masă, din Statele Unite.

TEORIA EVOLUȚIONISTĂ DARWINISTĂ, VERSUS MODELUL INTELIGENT

Teoria evolutionistă darwinistă susține că nişte forțe întâmplătoare şi nedirijate au determinat evoluția Universului, printr-un mecanism numit selecție naturală. Modelul inteligent susține că există o forță conştientă (pe care unii o numesc Dumnezeu), care a creat şi călăuzeşte întreaga materie, inclusiv procesul selecției naturale. Întrucât întreaga natură reflectă legi geometrice şi o complexitate ordonată, aceasta este o posibilitate perfect rezonabilă.

Gândiți-vă la geometria cochiliilor de melci, a uraganelor şi a florii-soarelui. Conform Teoriei Haosului, nici măcar *dezordinea* nu este întâmplătoare. Europenii au acceptat cu o largă deschidere teoriile lui Darwin, abia în ultimii cincizeci de ani, dar realizează faptul că teoria modelului inteligent nu contrazice legile selecției naturale. În schimb, în Statele Unite se duc lupte în tribunalele lo-

cale, pentru stabilirea legalității existenței unor școli care îi învață pe copii *ambele* teorii evoluționiste.

O intensă dezbatere asupra teoriei evoluționiste alimentează o creștere rapidă a mișcării fundamentaliste iudeo-creștine în Statele Unite. Rămasă agățată încă de teoriile teologice privind Creația, jumătate din populație crede, probabil, că Dumnezeu a creat lumea, cu doar șase mii de ani în urmă. Indiferent de opinia publică, în ultimii cincizeci de ani, în cele mai multe dintre școlile publice americane s-a predat teoria evoluționistă a lui Darwin – și, prin aceasta, s-au creat dicotomii mentale severe și s-a ajuns la tensiuni sociale. Ca un exemplu al modului de manifestare al acestui fenomen, mulți fundamentaliști și-au retras copiii de la școlile de stat și îi educă acasă.

Reacțiile împotriva teoriei evoluționiste a lui Darwin au fost clădite cu fermitate printre fundamentaliștii americani, care au mințile foarte terne. În general, oamenii – inclusiv unii fundamentaliști – au adoptat teoria evoluționistă a modelului inteligent, care este credibilă din punct de vedere științific și care acceptă un proces al evoluției, structurat și ordonat în decursul miliardelor de ani – proces ce trebuie să fie călăuzit de o anumită formă de inteligență. Totuși, cei mai mulți dintre fundamentaliști cred că modelul inteligent este și „Creaționismul", bazat pe calendarele iudeo-creștine, conform căruia lumea a fost creată cu șase mii de ani în urmă.

De-a lungul marilor perioade de timp descrise de știință, teoriile modelului inteligent al Universului sunt la fel de adevărate precum teoria evoluționistă darwinistă – posibil mult mai adevărată. Este evident faptul că Universul a evoluat de-a lungul a miliarde de ani, dar asta nu înseamnă că teoria darwinistă sau toate elementele de datare științifică sunt corecte.

După cum veți vedea în capitolul 3, părerea mea cu privire la linia convențională a timpului ce cuprinde ultimii patruzeci de mii de ani – posibil ultimii o sută de mii de ani – este foarte diferită.

Darwin și știința modernă, deopotrivă, aproape că au dreptate în privința ciclurilor lungi ale timpului și a faptului că omenirea a evoluat din hominizi - care, la rândul lor, au evoluat din maimuțe. Oricum, teoria darwinistă duce prea departe conceptul selecției naturale, conform căruia supraviețuirea celui mai puternic și mai bine adaptat determină succesul reproducerii.

În procesul evoluției sunt mult mai multe aspecte decât supraviețuirea celui mai puternic și selecția întâmplătoare. Cel mai semnificativ este faptul că selecția naturală se concentrează prea mult asupra evoluției fizice și diminuează, în mod grosolan, rolul conștiinței. În teoria care adoptă evoluția după modelul inteligent, conștiința este forța conducătoare a evoluției, iar schimbările fizice urmează intențiile creatoare.

Revenind, pentru un moment, la Creaționism, sugerez că fundamentaliștii ar trebui să ia în considerare noile teorii evoluționiste descoperite recent de Calleman, în Calendarul Mayaș. Raționamentele sale furnizează dovezi puternice despre călăuzirea Divină, pe tot parcursul ciclurilor foarte lungi ale timpului. Interpretarea sa asupra Calendarului ne provoacă să înțelegem faptul că *numai o conștiință copleșitoare și misterioasă ar fi putut crea atât Calendarul Mayaș, cât și Universul.*

Eu cred că fundamentaliștilor nu le convine această idee că oamenii au evoluat din animale, deși nu înțeleg de ce s-ar simți ofensați, câtă vreme Dumnezeul lor nou venit a creat totul. Luând în considerare efortul pe care l-au făcut vechii Mayași, este posibil ca ei să-și fi dat seama că acum avem nevoie de calendarul lor. Poate că ei credeau că descendenții lor - adică noi - ar trebui să fie capabili să co-creeze odată cu evoluția, operând cu accelerarea timpului, în apropiere de sfârșitul Calendarului, după ce au descoperit accelerarea timpului și cronometrarea acesteia în Calendar? Adică, am putea deveni conștienți de abilitatea noastră de a fi participanți activi la dezvoltarea vieții însăși.

După cum veți vedea, Calendarul Mayaş reprezintă cea mai avansată teorie existentă privind modelul inteligent, dar mintea vastă a acestei inteligențe nu are nevoie de un Dumnezeu iudeo-creştin - Iahwe (Eu Sunt Cel ce Sunt) - care, pe durata derulării în timp a Calendarului, a fost pe scenă doar pentru o scurtă perioadă de timp (pe parcursul Ciclului Național, de 5.125 de ani). Deşi Calendarul se bazează pe premisa existenței unui mare Creator, acesta nu este similar cu conceptul de zei, pe care îi regăsim în timp şi în istorie, cum este şi Yahweh.

Cei care s-au săturat de controversele publice absurde, asupra dilemei dacă teoria lui Darwin, sau cea a Creaționismului, este cea corectă, ar putea să nu fie interesați de teoriile lui Calleman. Unii ar putea chiar să evite aceste posibilități noi şi complicate, gândind despre Calleman că este un fundamentalist de laborator.

De aceea, voi clarifica ce este şi ce nu este fundamentalismul. Acest lucru e important, întrucât unii oameni cred despre Calendarul Mayaş că este un scenariu al sfârşitului lumii, în 2011 sau 2012, ceea ce nu este adevărat. Aşteptarea sfârşitului lumii este ceea ce eu am numit *catastrofobie* – *frica de* catastrofe. Când am scris despre acest sindrom, în cartea *Catastrophobia*, am arătat cum, în ultimii 11.500 de ani, acesta a transformat omenirea într-o specie cu traume multiple.[3]

Această fobie originară blochează mintea umană, reduce inteligența şi a întârziat profund progresul evoluției omenirii. Dat fiind faptul că majoritatea fundamentaliştilor este afectată de catastrofobie, mintea lor setată pe frică este capabilă să umbrească previziunea fericită a milioanelor de indigeni, care aşteaptă, cu nerăbdare, sfârşitul Calendarului.

De exemplu, am fost oarecum îngrijorată de faptul că anumite religii fundamentaliste, cum ar fi Martorii lui Iehova, ar putea încerca să acapareze data de sfârşit a Calendarului Mayaş, 2011 sau 2012, ca fiind următoarea lor dată ce stabileşte sfârşitul lumii.

FUNDAMENTALISMUL IUDEO-CREŞTIN AMERICAN

Mai exact, ce este fundamentalismul? Oamenii care adoptă abordarea fundamentalistă iudeo-creştină a teologiei (de aici denumirea de *fundamentalişti*) îşi bazează toate interpretările realităţii pe Biblie, deşi ei nu sunt nici religioşi, nici conservatori, în mod tradiţionalist. Ei sunt radicali care interpretează Biblia în orice fel doresc, pretinzând apoi că interpretările lor reprezintă, literalmente, adevărul. E trist, dar mulţi americani sunt atât de puţin educaţi în mitologie, teologie şi istorie antică, încât sunt profund impresionaţi, atunci când predicatorii fundamentalişti le vorbesc despre poveştile biblice privind originile omenirii. Ani de zile, abordarea arogantă şi simplistă a fundamentaliştilor m-a scos din minţi, pentru că am absolvit un master în teologie, la Institutul Matthew Fox pentru Teologia Centrată pe Creaţie şi iubesc Biblia.

Ca şi Popol Vuh - povestea mitologică a originilor mayaşe - Biblia este o complexă poveste mitologică a apariţiei poporului iudeo-creştin în istorie. Oamenii vor să cunoască această poveste, întrucât ei trăiesc într-o cultură bazată pe materialismul ştiinţific, care este lipsită de înţeles şi devalorizează trecutul. Cultura americană agnostică rezultată este atât de plictisitoare, încât, în ultimii treizeci de ani, a fost uşor pentru predicatorii fundamentalişti să capteze atenţia publicului asupra miturilor privind originea. Este, din păcate, regretabil - şi am simţit întotdeauna o compasiune profundă pentru fundamentalişti, care sunt adesea tulburaţi de o puternică şi serioasă dependenţă mentală faţă de Dumnezeu.

În al doilea rând - iar acest lucru este mult mai rău - odată ce fundamentaliştii au interpretat Biblia în felul lor, ei aplică aceste interpretări la societatea contemporană. Ei meşteşugesc cu viclenie scenarii de sfârşit al lumii, care stârnesc nebunia apocaliptică şi sădesc nesiguranţa în rândul publicului. Scenariile apocaliptice sunt folosite pentru a justifica războaiele împotriva „necredincioşilor",

fiindcă suntem la sfârşitul timpului. Fundamentalismul loveşte cu putere în credincioşii iudeo-creştini, pentru că Iisus s-a născut într-o cultură apocaliptică, în care evreii aşteptau venirea lui Mesia şi sfârşitul asupririi romane. Sfârşitul lumii nu a venit niciodată, Roma a triumfat, iar mulţi creştini şi evrei îl aşteaptă încă pe Mesia. Această tendinţă de a trăi în afara realităţii momentului şi de a spumega din cauza diferitelor obsesii mitologice fac dificilă, pentru oricine, menţinerea judecăţii sănătoase şi, cu atât mai puţin, a inteligenţei.

Fundamentalismul iudeo-creştin ar trebui considerat drept o nouă religie, „Creştinismul apocaliptic", care este rezultatul natural al reacţiilor pline de teamă faţă de schimbările deosebit de rapide în plină desfăşurare, de pe la mijlocul anilor 1700. Tot mai mulţi oameni par să-şi fi pierdut şi ultimele resurse, opunând rezistenţă cunoaşterii uimitoarei poveşti ştiinţifice despre Univers, care a ieşit la iveală, pe parcursul ultimilor două sute de ani; *fundamentalismul se hrăneşte cu frica de schimbare.*

INTEGRAREA NOII PARADIGME ŞTIINŢIFICE

În sistemul lui Calleman, această perioadă tensionată, în care a apărut banca ştiinţifică de date, reprezintă cel de-al Şaptelea Ciclu al Creaţiei, Ciclul Planetar (1755 - 2011 d. Hr.), când are loc o mare accelerare a evoluţiei conştiinţei umane. Potrivit legilor Calendarului, aşa cum sunt interpretate de Calleman, schimbările evoluţioniste din această perioadă sunt de douăzeci de ori mai rapide decât cele care au avut loc în timpul Ciclului Naţional (între anii 3115 î. Hr. şi 2011 d. Hr.). Pe parcursul celor 256 de ani ai Ciclului Planetar, omenirea a stimulat apariţia conştiinţei planetare, globalizarea, care a fost declanşată de dezvoltarea industriei.

Denumită adesea, Iluminismul European, aceasta a fost/este perioada în care democraţia a mers înainte, dezvoltându-se în totalitate, pe tot parcursul Ciclului Planetar al Creaţiei. În timpul aces-

tei accelerări ameţitoare, formele vechi de control social rigide, care s-au dezvoltat în timpul celor 5.125 de ani ai Ciclului Naţional, s-au şubrezit. Totuşi, în timpul Ciclului Planetar, prioritatea nu a fost democraţia, în adevăratul sens al cuvântului - care era o idee folosită, în principal, pentru a-i distrage pe oameni de la programul economic mai larg.

Adevărul este că oamenii care, în timpul Ciclului Naţional, erau împărţiţi în caste, au devenit angrenaje ale maşinăriei industriale, pe parcursul Ciclului Planetar. Democraţia chiar a introdus ideea că oamenii ar trebui să aibă dreptul la libertate individuală, indiferent de situaţia lor economică. Este o ironie că, pentru unii oameni, acest aspect al democraţiei a fost şi este încă o ameninţare ce a alimentat apariţia fundamentalismului. Libertatea îi forţează pe oameni să gândească drept - lucru imposibil pentru cei care se nu pot descurca în libertate şi suferă de rigiditate mentală.

O altă accelerare de douăzeci de ori a început în anul 1999. Cel de-al Optulea Ciclu al Creaţiei, cel Galactic, a început la 5 ianuarie 1999 şi determină accelerări şi mai rapide în evoluţie - de douăzeci de ori mai rapide decât în Ciclul Planetar, care sunt de douăzeci de ori mai rapide decât cele din Ciclul Naţional. Şi acum gândiţi-vă, pentru un moment, la modul în care s-a accelerat timpul pe parcursul Ciclului Planetar, odată cu apariţia industriei, în urmă cu doar 256 de ani. Totuşi, această accelerare este de douăzeci de ori mai *lentă* decât în Ciclul Galactic de 12,8 ani (vedeţi mai departe), în care rata schimbării este măsurată în miliarde de cicli pe secundă - gigaherţi - şi pe parcursul căreia se pot întâmpla mult mai multe lucruri, într-un timp mult mai scurt. Pe măsură ce scriu, tocmai am trecut de mijlocul Ciclului Galactic, când schimbarea exponenţială rapidă intensifică fricile şi emoţiile noastre neprelucrate.

Amintiţi-vă că toate aceste trei Cicluri ale Creaţiei se desfăşoară simultan, ca în cazul tuturor celor Nouă Cicluri ale Creaţiei, întrucât toate se termină în 2011. Acesta este marele mister des-

coperit de Carl Johan Calleman. În timpul Ciclului Planetar, cu o durată de 256 de ani, oamenii au trecut de la captivitatea într-un sistem ierarhic de caste, la rolul de componente ale maşinii industriale; acum, oamenii sunt ceva mai mult decât nişte cărţi de credit umblătoare, ameninţate în mod constant de furtul identităţii. Şi nimeni nu vrea să audă pe cineva spunând că oamenii se trag din maimuţe, pentru că mulţi se simt asemenea maimuţelor, atunci când încearcă să folosească tehnologia modernă.

În capitolul 6, voi prezenta informaţii detaliate despre Ciclurile Naţional, Planetar şi Galactic. În acest punct, aţi putea rezona cu *ideea* existenţei acestor Cicluri, mai ales dacă ştiţi câte ceva despre istoria recentă. Pentru a înţelege pe deplin ceea ce spune Calleman, vom observa mai întâi Ciclurile mai lungi şi mai lente ale Calendarului (dacă cineva se întreabă de unde provine numele de Ciclu, acesta este pur şi simplu un cuvânt mayaş, pe care Calleman l-a adoptat pentru a denumi Lumea de jos, care pune în mişcare forţele evoluţioniste în lumea noastră). Avem nevoie să simţim timpurile îndelungate şi lente al evoluţiei noastre, înainte de a le putea face faţă celor mai accelerate, care sunt atât de tulburătoare astăzi, pentru majoritatea oamenilor. De asemenea, în timpul schimbării rapide, contemplarea trecutului poate fi foarte liniştitoare – motiv pentru care atât de mulţi oameni sunt acum obsedaţi de trecut.

Vom lua acum în considerare cei 16,4 miliarde de ani de evoluţie, din timpul primelor cinci Cicluri ale Creaţiei. Spre deosebire de teoria evoluţionistă neodarwinistă – crez al materialismului ştiinţific – Calendarul nu priveşte evoluţia ca pe o serie de evenimente întâmplătoare, într-un Univers fără Dumnezeu. Calendarul Mayaş ne încurajează să vedem că tot ceea ce există reprezintă o expresie a unei inteligenţe profunde şi ordonate; peste tot există indicii ale existenţei unei minţi măreţe, care face totul cu un scop. Darwin avea dreptate în privinţa perioadelor mari de timp, dar avea doar parţial dreptate în ceea ce priveşte modul de funcţionare al întregului, mai ales

aşa cum a fost interpretat de urmaşilor săi fanatici, neodarwiniştii. Să privim acum, prin ochii mayaşilor din perioada clasică, câteva perioade de timp cuprinse între anii 200 - 900 d. Hr.

MONUMENTELE CIOPLITE ÎN PIATRĂ DE LA COBA ŞI CELE NOUĂ CICLURI ALE CREAȚIEI

La Coba, un sit mayaş din Yucatan, există un monument cioplit în piatră, înalt şi subțire, care descrie desfăşurarea timpului pe parcursul a bilioane de ani. După cum se poate vedea în fig. 2.2, numai o parte dintre tuni - multipli de douăzeci - au un nume: baktun, piktun, kalabtun ş.a.m.d. Deasupra ultimului ciclu care poartă un nume - hablatun-ul - există paisprezece puteri de câte douăzeci, care nu au niciun nume. Ciclurile care poartă o denumire descriu cicluri de evoluție de peste 16,4 miliarde de ani. Cosmologii spun că Universul a fost creat cam cu 15 miliarde de ani în urmă, deşi ar trebui să fie mai exacți, spunând: cu 16,4 miliarde de ani în urmă.

Celelalte date de pe acest monument sunt fie identice cu datele pe care teoria ştiințifică le stabileşte pentru transformările evoluționiste majore, fie foarte apropiate de acestea. Totuşi, geologii şi biologii au început să realizeze abia în ultimii 150 de ani, că începuturile omenirii au un trecut foarte îndepărtat.

Darwin a publicat cartea sa, *Originea Speciilor,* în anul 1859, dar, adevăratul progres în studiul culturii hominizilor a început pe la mijlocul secolului al XX-lea, la Olduvai Gorge, în Tanzania, cu activitatea lui Luis şi a lui Mary Leakey. Datele inscripționate pe monumentul de la Coba au fost descifrate cam prin anii '50, astfel încât, aceste baze de date care se potrivesc atât de mult au fost descoperite în cadre de timp paralele, ceea ce, cred eu, este fascinant.

Aceste fapte sunt de necontestat: monumentul mayaş de la Coba a fost gravat cu aproximativ 1.300 de ani în urmă, iar datele

gravate pe acesta se potrivesc exact cu cele ale teoriei științifice moderne; ele au fost abordate împreună, abia acum cincizeci de ani.

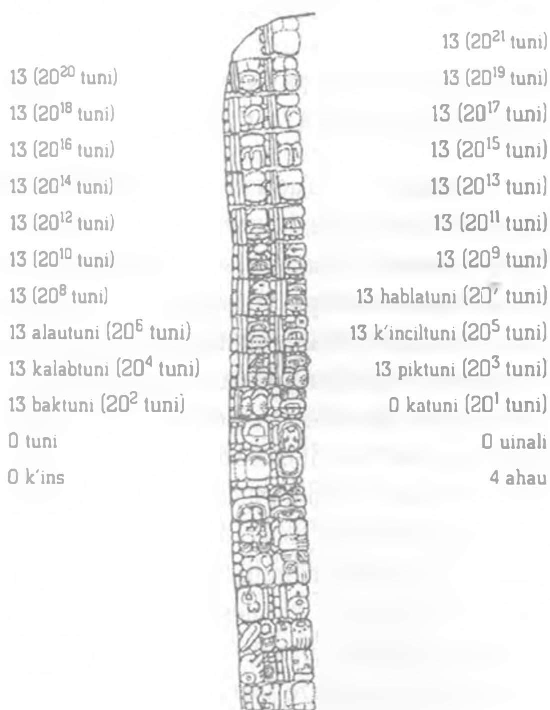

FIG 2.2 Monumentul de la Coba (ilustrație adaptată după Friedel, Schele și Parker, *Cosmosul Mayaș)*

Pe monumentul 1 de la Coba, Numărătoarea Lungă (ciclul de 5.125 de ani) a fost pusă în mijlocul ciclurilor care poartă un nume şi care sunt, fiecare dintre ele, înmulțite cu 20 – ceea ce le-a dat mayaşilor posibilitatea de a calcula perioade lungi de timp, care antedatează perioada de început a celor 16,4 miliarde de ani. Ce ar fi putut, oare, să fi reprezentat pentru mayaşi, aceste date uimitoare? În acest context, după cum apreciază Calleman, Creația este privită

ca un complex de creații sau Cicluri de evoluție, care sunt clădite toate, treptat, una deasupra celeilalte şi pe care le puteți vedea în fig. 2.3.[4] Fiecare dintre aceste nouă cicluri sau Lumi de Jos/Cicluri ale Creației este împărțit în treisprezece Ceruri, iar Numărătoarea Lungă, de treisprezece baktuni (pe care Calleman o denumeşte: Marele An), este doar unul dintre aceste Cicluri mărețe. Ştim multe lucruri despre ceea ce s-a întâmplat pe parcursul acestui Mare An, întrucât, de la începutul său, civilizațiile au apărut brusc pe întreaga Planetă. Prin urmare, acesta este momentul de început al istoriei omenirii. Poate că, astfel, se explică şi credința de neclintit a fundamentaliştilor, conform căreia lumea a fost creată atunci când începe Calendarului Ebraic. Dar Calendarul Ebraic descrie doar apariția civilizației umane, lăsând deoparte marea zbatere evoluționistă care a precedat civilizația. El omite toate celelalte specii,

2011

13 uinali	260 zile
13 tuni	12,8 ani
13 katuni	256 ani
13 baktuni	5.125 ani
13 piktuni	102.000 ani
13 kalabtuni	2.000.000 ani
13 kinchiltuni	41.000.000 ani
13 alautuni	820.000.000 ani
13 hablatuni	16.400.000.000 ani

FIG 2.3 Cele nouă Cicluri ale Creatiei (Preluare după Calleman, *Calendarul Mayaș și transformarea conștiinței.*)

întreaga istorie a Creației, fapt care poate explica de ce sunt oamenii de astăzi atât de distructivi față de toate celelalte specii.

REZONANȚA TZOLKIN-ULUI

Care sunt, exact, aspectele esențiale ale Marelui An? (Nu uitați că Numărătoarea Lungă și Marele An reprezintă aceeași perioadă, pe care Calleman o numește Ciclul Național al Creației). Pentru a răspunde la această întrebare, trebuie să înțelegem că Tzolkin-ul de 260 de zile (Numărătoarea Zilelor, încă păstrată de populația mayașă contemporană) vibrează în rezonanță solidară cu Marele An, prin intermediul factorilor de treisprezece și douăzeci, după cum am explicat deja. Nu este necesar să știm prea multe despre Tzolkin - ceea ce este un lucru bun, fiindcă Tzolkin-ul este foarte subtil (pentru a-i simți, într-adevăr, puterea și pentru a fi motivat să-i folosești numerele și glifele, trebuie să înțelegi propriul semn al nașterii tale și să-i contempli înțelesul, ceea ce puteți face, urmând indicațiile din Anexa D). Marele An și toți multiplii săi constituie un Calendar bazat pe tuni, pentru că tunii sunt multiplicați la puterea douăzeci. Amintiți-vă că fiecare tun are o durată de 360 de zile; astfel, tunii nu reprezintă cele 365 de zile ale anului solar; ei urmăresc Forțele Divine, nu ciclurile fizice sau astronomice.

Tzolkin-ul, alcătuit din 260 de zile, este un calendar zilnic al mayașilor, iar tun-ul, unitatea lui de bază, a fost creat pentru a înțelege ciclurile lungi ale evoluției. Tzolkin-ul rezonează cu Marele An, fiindcă se bazează pe treisprezece factori numerici, iar cele douăzeci de glife ale acestuia sunt arhetipuri esențiale, multiplicate la puterea douăzeci. Când ceva rezonează cu altceva, amândouă vibrează în armonie, ca și când un ton al fiecărei octave a unui pian vibrează, atunci când tonul unei singure octave este atins. Ciclurile lungi de tuni descrise sunt în rezonanță cu cele douăzeci de glife, fapt care reprezintă marele mister, care îi încurcă pe cei mai mulți dintre oamenii care încearcă să pătrundă în tainele Calendarului.

Aş dori să pun accentul pe factorul de rezonanță, pentru că acest concept este foarte important pentru mayaşii contemporani, cu toate că eu nu îl simt foarte mult, zi de zi. Cât despre această capacitate de rezonanță, cel de-al Nouălea Ciclu, Universal, are o durată de numai 260 de zile, exact cât cea a Tzolkin-ului. Aşadar, înseamnă că acest ultim Ciclu cuprinde toate cele nouă Cicluri, acumulate în el, zi de zi, prin rezonanța 360/260. Nu cred că este posibil să înțelegem o idee atât de bizară, altfel decât imaginându-ne cum ar fi putut să o descopere mayaşii. Deci, pe moment, îmi voi folosi propria imaginație. Tzolkin-ul este, probabil, mult mai vechi decât Marele An - posibil cu trei mii de ani mai vechi - deci, în ceea ce urmează să afirm, îmi voi asuma libertatea de a folosi intuiția.

CUM AU DESCOPERIT VECHII MAYAŞI, CALENDARUL

Mergând înapoi, în negura timpului, atunci când oamenii au început să cultive porumbul, anul solar de 365 de zile sau Haab-ul era esențial pentru agricultură. Oamenii au renunțat la modul lor de viață bazat pe vânătoare şi agricultură, pentru a deveni cultivatori, iar ciclurile Soarelui au devenit foarte importante pentru ei. Când au început să se stabilească în anumite zone, oamenii nu au vrut să uite strălucitele abilități şamanice, pe care şi le dezvoltaseră în vremurile când căutau hrană şi vânau animale. De fapt, ei au învățat cum să călătorească, în scopul cunoaşterii, în lumile de jos, de mijloc şi de sus - lumi accesibile prin intermediul Arborelui Sacru, copacul magic care conectează toate lumile. Când au devenit agricultori, ei au inițiat ceremonii speciale pentru a conecta noua lume abia închegată, cu lumile vechi, în care puteau călători prin alte dimensiuni. Ei au descoperit Tzolkin-ul - un sistem de divinație de 13x20, care păstrează numărătoarea zilelor, iar asta le-au menținut legătura cu lumile spiritului.

După ce s-au stabilit în noile așezări, ei s-au întrebat cum ar putea conecta satele lor cu cerul și, astfel, au dezvoltat astronomia și ritualurile sacre ale anotimpurilor. Oamenii au păstrat numărătoarea zilelor, care era un dar sacru de la strămoșii lor. Oamenii și-au dorit, din ce în ce mai mult, să știe de unde și din ce timpuri provin. Ei au făcut vase speciale și le-au așezat pe altare, în peșteri adânci de calcar, iar strămoșii lor veneau să locuiască în acele vase, iar imaginile de un roșu gălbui ale marilor reptile desenate pe pereții peșterilor, le stârneau curiozitatea. Ei știau că erau oameni ai porumbului, fiindcă strămoșii lor le spuseseră că ei co-creaseră porumbul, împreună cu zeii. Făceau pelerinaje la mormintele sacre din munți, unde încă mai creștea cereala numită teosinte - iarba sălbatică originară, strămoșul porumbului - și se minunau de priceperea străbunilor, care transformaseră acele semințe tari, în porumb. Cerul reflecta viața lor de pe Pământ, astfel încât ei scrutau cerurile, pentru a găsi un punct de centrare. Aflarea acestui centru a făcut posibilă călătoria, în siguranță, oriunde în cer, în lumea de sus, aflată mult mai sus decât vârful Arborelui Sacru.

Odată, ca niciodată, șamanii au făcut ceva extraordinar. Oamenii porumbului - cei care, alături de Creator, au făcut ca porumbul să crească și au păstrat cu credință numărătoarea zilelor - au descoperit în Tzolkin, unde și Cicluri ale Creației zilnice. De aceea erau ei considerați oameni ai porumbului! Sunt necesare 260 de zile pentru a concepe și a da naștere unui copil, astfel încât numărarea zilelor era precum conceperea propriului copil - iar ei erau copii ai zeilor. Cele două numere sacre, treisprezece și douăzeci, trebuiau să conțină coduri secrete - și, astfel, ei se jucau cu ele! Strămoșii din vechime le spuseseră că anul sacru durează 360 de zile. Într-o zi, cineva s-a gândit: ce-ar fi dacă 360 ar reprezenta o unitate - așa cum Haab-ul reprezintă un an solar? Această unitate ar trebui să fie sacră și, astfel, ei i-au dat un nume - tun - care avea o durată de exact 18 x 20 de zile.

Anul solar reprezenta munca şi viaţa lor de zi cu zi, în timp ce 360 era timp Divin. Căutând să-şi cunoască începuturile, de ce să nu folosească tun-ul, pentru a crea cicluri mai lungi? Aşadar, ei au înmulţit tun-ul cu douăzeci, exact aşa cum făceau cu cele douăzeci de semne ale zilelor pe care le număraseră timp de mii de ani. În anumite zile din Tzolkin-ul de 260 de zile, semnele sau glifele le spuneau oamenilor că o anume zi putea fi folosită, de exemplu, pentru vindecare, în timp ce alte zile aduceau multe probleme. Acelaşi lucru trebuie să fi fost valabil şi pentru perioade mai lungi de timp.

Aşa cum glifele le dădeau instrucţiuni pentru zile, Calendarul îi ajuta să afle când şi unde să construiască temple, sau când să aleagă să trăiască liniştiţi, în satele lor, în casele lor orientate spre cer. Astfel, ei au înmulţit un tun cu douăzeci, creând un katun, care avea aproape douăzeci de ani, cât dura o generaţie. Asemenea transformărilor cu ajutorul a treisprezece numere din Tzolkin, ei au împărţit katun-ul în treisprezece stadii ale Creaţiei, rezultând cele Treisprezece Ceruri. În mod miraculos, aceste treisprezece stadii descriau schimbările manifestate în dezvoltarea civilizaţiei lor, timp de peste douăzeci de ani; astfel, ei puteau să anticipeze ceea ce urma să se întâmple în cadrul civilizaţiei lor! Ei erau pregătiţi să construiască oraşe splendide, cu temple minunate, pentru că ştiau când anume să creeze şi când doar să viseze.

Erau uimiţi de descoperirea acestui Calendar Sacru, pentru că semăna cu modul în care creează zeii. Pentru a-i ajuta pe urmaşii lor să-şi amintească această cunoaştere, au inscripţionat cărţi, au gravat monumente de piatră şi ziduri, pentru a înregistra Ciclurile Calendarului Sacru. Erau mulţumiţi că puteau prezice timpul potrivit pentru a dedica temple zeilor şi pentru a-şi conecta zeii şi zeiţele cu puterile sacre. Ei au făcut ca lucrurile să funcţioneze prin intenţiile lor şi erau în stare de extaz, aproape tot timpul. Ei începeau să simtă perioadele mai lungi de timp ca fiind ritmuri naturale, aşa cum simţeau şi contopirea cu zilele.

Ca urmare a descoperirii katun-ului, ei au înmulțit katunii cu douăzeci, pentru a descoperi Ciclurile care descriau începutul, creșterea și decăderea orașelor lor. După aceea, au împărțit acest nou număr mai mare la treisprezece, pentru a descoperi cei treisprezece baktuni ai Numărători Lungi Sacre. Dezvoltarea orașelor și a ritualurilor regilor, de-a lungul unor perioade mai lungi de timp, a fost – asemenea creșterii porumbului sacru – un proces de evoluție a timpului de peste treisprezece zile, care începea odată cu Luna Nouă, asemănătoare unei felii subțiri pe cer, până ce aceasta devenea plină, ca o femeie gata să nască. Această sincronicitate era uimitoare pentru ei. Când au observat un întreg baktun (aproximativ 394 de ani), au putut vedea că fiecare baktun descria cicluri lungi de istorie. Înțelegerea celor treisprezece numere le-a permis prezicerea evenimentelor care urmau să aibă loc în următorul baktun.

Între timp, astronomii descoperiseră deja punctul de final al civilizației lor, când Soarele, în timpul solstițiului de iarnă, urma să tranziteze centrul lor, Centrul Galactic – în viitor, cam peste două mii de ani. Așa că au folosit nou-descoperiții 13 baktuni, pentru a concepe un Calendar ce duce înapoi, către începuturile timpului, în anul 3115 î. Hr. și care se va sfârși în 2011 d. Hr. Descoperind un asemenea izvor de cunoaștere, ei nu s-au oprit aici. Strămoșii le spuseseră să nu uite niciodată că, înainte de vremea lor, au existat alte lumi sau „Sori". Ei au creat cicluri mai lungi, prin multipli de 20, întorcându-se tot mai mult în timp. S-au oprit la nouă cicluri, care ar urma să se încheie, toate, în anul 2011, întrucât strămoșii lor le spuseseră că există nouă niveluri de dezvoltare, călăuzite de cei nouă zei mayași (cei Nouă Bolontiku)* – aceasta era povestea Pământului de sub cer. Fiecare dintre aceste cicluri avea treisprezece stadii de creștere, de la sământă la rodire. Din legendele lor despre mărețele Ere sau Sori, ei știau că au existat odată oameni-maimuță. Maimuțele sacre au făcut întotdeauna parte din ceremoniile lor.

* principalele zeități care au guvernat în zona Americii Centrale. N. tr.

Mayaşii au realizat faptul că, înainte de a fi maimuţe, au fost reptile şi, cu mult înainte de acest stadiu, au fost stele. Când toate acestea au fost înţelese, unul dintre cei mai mari învăţători şi profeţi a gravat monumentul de piatră de la Coba, care ne duce în urmă cu multe cicluri, înainte de ciclul de hablatun (de 16,4 miliarde de ani), cu toate că mayaşii nu au dat niciun nume acelor timpuri atât de îndepărtate.

PLANUL CREAŢIEI

Este posibil ca mayaşii care au descoperit Numărătoarea Lungă - o inovaţie într-adevăr uimitoare, asemănătoare Tzolkin-ului - să se fi împotmolit. Însă, trebuie să fi existat o moştenire, pentru că, acum cinci mii de ani, aşa cum am arătat mai înainte, cele mai multe dintre civilizaţiile străvechi - cum au fost cea egipteană şi cea vedică, indiană - foloseau calendarul de 360 de zile.[5]

Întrucât, în urmă cu cinci mii de ani, calendarul de 360 de zile era omniprezent, vechii mayaşi ar fi putut păstra amintirea faptului că 360 reprezenta baza timpului sacru, în tradiţia lor orală. În ciuda destinelor uimitoare, multe civilizaţii indigene au folosit tradiţia orală, pentru a salva vechea cunoaştere - în special în Americi. Totuşi, ei erau, probabil, destul de uimiţi să observe că, în ciclurile crescătoare înmulţite cu douăzeci, un katun funcţionează ca un tun şi li se părea de neînţeles faptul că un baktun ar putea funcţiona ca un katun înmulţit cu douăzeci.

Deoarece au urmărit creşterea propriei civilizaţii prin aceste cicluri ale timpului, ei s-ar fi putut împiedica de factorul evoluţionist al accelerării timpului - planul Creaţiei însăşi. Acesta trebuie să fie motivul luptei popoarelor indigene pentru protejarea numărătorii zilelor, timp de mii de ani - care se află în rezonanţă cu Calendarul bazat pe tun. Mă îndoiesc că ei ar fi putut vedea adevărul validat acum de ştiinţa modernă, deşi poate că îi subestimez.

Mitologia aztecă a celor cinci mari Ere, a celor Cinci Sori. este bazată, în totalitate, pe evoluția omului din animale. Această cunoaştere provine de la strămoşii lor, toltecii, care au construit marele oraş Teotihuacan, ale cărui ziduri pictate îmi par adevărate descrieri ale Ciclurilor evoluționiste. Cu alte cuvinte, cei Cinci Sori ai aztecilor pot fi analogii ale primelor cinci Cicluri.

Probabil că, întrucât au înțeles caracteristicile Ciclurilor, mayaşii din perioada clasică dobândiseră un simț foarte clar al viitorului lor. În 1989, am participat la întrunirea unui Consiliu format din trei sute de bătrâni înțelepți mayaşi, la Uxmal, în Yucatan. Am intrat într-o discuție cu trei membri ai triburilor Tzotzil (sau Tzutuhil). Nu sunt sigură care dintre ele, pentru că ne-am luptat cu toții pentru a ne putea înțelege, într-un amestec de spaniolă, nahuatl şi engleză, dar şi din priviri şi gesticulând foarte mult. Oamenii din trib erau hotărâți să afle câte ceva despre mine, iar eu eram surprinsă că doreau să comunice cu mine, aşa că le-am ținut isonul. Parcă asistam la o sporovăială între maimuțe. Tom era cu mine în timpul acestei întâlniri şi, în acel moment, s-a cățărat într-un copac, căutând puțină intimitate. Am râs, atunci când conducătorii înțelepților l-au dojenit aspru fiindcă s-a ridicat deasupra lor, spunându-i să coboare din copac!

Tocmai trecusem, timp de două săptămâni, prin ceremonii de mare intensitate, timp în care nimeni nu vorbise cu nimeni, aşa că am salutat posibilitatea de a vorbi. Pe de altă parte, Tom prefera întotdeauna tăcerea. Oamenii tribului au vrut să ştie unde locuiam, cu ce mă ocupam şi ce însemna faptul că lucrez ca editor în Santa Fe, New Mexico. Odată ce au realizat faptul că am fost editorul a doi dintre şamanii care participau la întâlnire, Hurbanz Men şi Alberto Ruz Buenfil, ei au vrut să afle dacă ştiu ce se va întâmpla cu mine şi cu fiul meu, în Statele Unite. Apoi au continuat, cu o energie intensă, prin gesturi, sunete şi cuvinte, să deruleze un film, exact în fața mei: colapsul total al Americii! Mi-au arătat acea viziune, fiind îngrijorați

în ceea ce mă privea, în cazul în care nu aş fi ştiut ceea ce urma să se întâmple; dar, de fapt, ştiam, după cum veți vedea în capitolele 6 şi 7. Totul se desfăşoară conform programului şi vă pot asigura că mayaşii ştiu ce înseamnă sfârşitul Calendarului, pentru Statele Unite. Ei sunt cu adevărat vizionari foarte puternici şi pot chema timpurile viitoare. Vom pătrunde mai târziu în aceste niveluri de abordare, dar, să revenim acum la teoria evoluționistă a lui Calleman.

ACCELERAREA DE DOUĂZECI DE ORI A TIMPULUI

Acum, întrucât ştim câte ceva despre modelul lui Calleman, ilustrat în figura 2.3, este timpul să luăm în considerare câteva idei foarte revoluționare: *Creațiile anterioare au devenit parte a Creațiilor ce le-au urmat, iar această evoluție este generată de Cicluri ce sunt de douăzeci de ori mai scurte decât Ciclul anterior.*

Ciclu de Creație	Timp Spiritual Cosmic	Timp Fizic Pământean	Fenomene Specifice	Date Ştiințifice ale Fenomenului Specific
Universal	13 x 20 kini	260 zile	?	
Galactic	13 x 20^0 tuni	4.680 zile (12,8 ani)	?	
Planetar	13 x 20^1 tuni	256 ani	Industrialismul	1796 d.Hr.
Național	13 x 20^2 tuni	5 125 ani	Limbajul scris	3100 î.Hr.
Regional	13 x 20^3 tuni	102.000 ani	Limbajul vorbit	100.000 î.Hr.
Tribal	13 x 20^4 tuni	2 milioane ani	Primii oameni	2 milioane ani
Familial	13 x 20^5 tuni	41 milioane ani	Primele primate	40 milioane ani
Mamifer	13 x 20^6 tuni	820 milioane ani	Primele animale	850 milioane ani
Celular	13 x 20^7 tuni	16,4 miliarde ani	Materia: „Big Bang-ul"	15-16 miliarde ani

FIG 2.4 Durata celor Nouă Cicluri ale Creației (ilustrație preluată din Calleman, *Calendarul Mayaş şi transformarea conştiinței*)

Întrucât fiecare ciclu este de douăzeci de ori mai scurt decât cel precedent, timpul se accelerează cu un factor de douăzeci, la începutul fiecărui Ciclu. Dacă vă zăpăcesc multiplii lui douăzeci, versus procesele care evoluează în decursul a treisprezece stadii, tun-ul este multiplicat la *puterea douăzeci*, pentru a obține durata fiecărui Ciclu. Apoi, fiecare Ciclu este împărțit în treisprezece faze de creștere, numite Zile și Nopți.

Ce sunt, de fapt, aceste Zile și Nopți și cele Nouă Cicluri?

Calleman spune că cele Nouă Cicluri ale Creației sunt: „structuri cristaline activate secvențial în interiorul nucleului Pământului".[6] Figura 2.4. arată cum tunii sunt multiplicați la puterea do-

Numele Mayaș al Perioadei	Timpul Spiritual Cosmic	Timpul Pământean Fizic
Kin	1 kin	1 zi
Uinal	20 kini	20 zile
Tun	1 tun	360 zile
Katun	20 tuni	7.200 zile sau 19,7 ani
Baktun	20^2 tuni	144.000 zile sau 394 ani
Piktun	20^3 tuni	2.880.000 zile sau 7.900 ani
Kalabtun	20^4 tuni	158.000 ani
Kinchiltun	20^5 tuni	3,15 milioane ani
Alautun	20^6 tuni	63,1 milioane ani
Hablatun	20^7 tuni	1,26 miliarde ani

FIG. 2.5 Cicluri bazate pe tun (ilustrație preluată din Calleman, *Calendarul Mayaș și transformarea conștiinței*)

uăzeci, pentru a obține datele privind cele Nouă Cicluri și compară datele Ciclurilor, cu datarea științifică a începutului fenomenelor evoluționiste. După cum puteți observa cu ușurință, un monument din piatră, gravat cam acum 1300 de ani, care a stat tăcut la Coba de atunci încoace, descrie, de fapt Ciclurile evoluției, acceptate de şti-

ință în ultimii cincizeci de ani! Desigur că va trebui să-l citiți pe Calleman, pentru profunda bază de date și pentru căile multiple de abordare a acestei idei (de exemplu, a modului în care oamenii pot înțelege ce este structura cristalină din nucleul Pământului).

Figura 2.5 prezintă multiplii tunilor de 360 de zile și durata fiecăruia, de-a lungul timpului. Multiplii sunt întotdeauna de câte douăzeci, însă tun-ul însuși este de 18x20, ceea ce reprezintă baza anului sacru de 360 de zile. Așa cum puteți vedea, tun-ul derivă din înmulțirea a 18 zile (kill) cu 20 de zile (un uinal). Bineînțeles că 2x9=18, iar noi am observat deja că nouă este un număr ancestral, care se manifestă în cele Nouă Cicluri ale Creației; aceasta înseamnă că 2x9 reprezintă factorul rezonant al tun-ului.

Câtă vreme cele nouă dimensiuni reprezintă numărul-cheie în lucrarea mea, voi detalia mai târziu, în această carte, cunoașterea mayașă despre puterile lui nouă. Singurul lucru pe care chiar trebuie să-l observați, înainte ca eu să jonglez cu aceste Cicluri, este faptul că fiecare dintre cele Nouă Cicluri ale Creației este asociat cu faze evoluționiste, sau modele de conștiință, care sunt *frecvențe ale Creației ce se accelerează cu factori de douăzeci și că toate nouă ajung la punctul culminant, în mod simultan.* Adică, toate cele nouă frecvențe ale Creației se desfășoară deodată, precum Simfonia a Noua a lui Beethoven, ca și cum ar fi 20x20x20 ș.a.m.d.

Privind din nou la figura 2.3, timpul se accelerează pe măsură ce urcăm piramida, încetinindu-și ritmul, în timp ce o coborâm; prin urmare, evoluția se accelerează în mod exponențial. Acum, ne aflăm în mijlocul celui de-al Optulea Ciclu (Galactic), care a început în 1999 și care durează doar *12,8 ani*! Diferitele tipare de conștiință *nu se înlocuiesc unul pe celălalt,* dar nici *nu se adaugă unul la celălalt* și toate se *încheie în mod simultan.* Aceasta este o idee foarte greu de digerat, dar încântătoare, care generează o confuzie totală în ceea ce privește timpul linear.

FLUXURILE SIMULTANE ALE CREAȚIEI

O teorie a finalizării simultane a stadiilor de evoluție în anul 2011 este o idee extrem de revoluționară, iar aceasta este exact ceea ce descrie matematica din Calendarul Mayaş. Ideea continuității interactive a fluxurilor Creației, care se încheie toate deodată, poate descrie în mod strălucit modul în care noi, oamenii, evoluăm de la nivelul de celule, pietre, animale, maimuțe şi hominizi şi poate explica de ce încă mai evoluăm, pe toate nivelurile şi continuăm să o facem, din ce în ce mai rapid. Şi totul se întâmplă atât de repede, încât mi se pare esențial să avem o idee despre modul în care se desfăşoară accelerarea timpului mayaş. Altfel, a fi în viață este ca şi cum am fi împinşi din spate de forța centrifugă într-un coş de baschet rotitor, sau am fi aruncați înapoi, într-un montagne rousse dintr-un parc de distracții nesigur. Cam aşa ne simțim pe Pământ, în ultima vreme! Ideea că toate formele de viață derivă unele din altele, în progresie, îi înnebuneşte pe fundamentalişti. Dintr-o abordare ironică, putem spune că, dacă lumea a fost creată cu doar şase mii de ani în urmă - durata de bază a Ciclului Național - atunci omenirea nu este nimic altceva decât ego-ul care se exprimă ca patriarhatul sângeros, printr-o profundă înstrăinare față de Creația însăşi. Acesta este un coşmar pentru mine şi pentru majoritatea ființelor umane sensibile.

Contemplarea celor Nouă Cicluri ne invită să ne cunoaştem originile în cadrul Galaxiei însăşi, să ne imaginăm propria naştere, ca pe naşterea unei supernove. Am adus aici în discuție supernovele, fiindcă m-am gândit că inventatorii Calendarului trebuie să fi călătorit, ca şamani, prin centrul Galaxiei Calea Lactee, pentru a se informa. De fapt, eu fac acest lucru în mod obişnuit cu studenții mei, în timpul activării celor Nouă Dimensiuni - proces prin care ei învață să călătorească, prin intermediul propriei lor conştiințe.

În 2003, știința a stabilit că există o gaură neagră în centrul Căii Lactee. Într-o gaură neagră, timpul este distorsionat în mod fundamental, este înghițit și perceput ca și când s-ar încetini sau accelera exponențial, la intrarea într-un astfel de hău.

Ciclu de Creație	Durată	Nivel de Conștiință Fenomene Evoluate Cadru de Viață
Universal (al Nouălea)	13 uinali	**Evoluția conștiinței cosmice** Lipsa gândurilor limitate, atemporalitate Lipsa limitelor de organizare
Galactic (al Optulea)	13 tuni	**Evoluția conștiinței galactice** Transcenderea cadrului material de viață, telepatia, traiul în Lumină, tehnologia genetică Organizare în galaxii
Planetar (al Șaptelea)	13 katuni	**Evoluția conștiinței globale** Materialismul, industrialismul, americanismul, democrația, republicile, electro-tehnologia Organizare în planete
Național (al Șaselea)	13 baktuni	**Evoluția conștiinței civilizate** Limbajul scris, construcțiile majore, religiile istorice, știința, arta evoluată Organizare în națiuni
Regional (al Cincilea)	13 pictuni	**Evoluția conștiinței umane** *Homo sapiens* cu abilitatea de a realiza unelte complexe, limbajul vorbit, arta, religia timpurie Organizare în culturi regionale
Tribal (al Patrulea)	13 kalabtuni	**Evoluția conștiinței hominide** Ființe umane *(Homo)* care creează unelte complexe și au comunicare orală rudimentară Organizare în triburi
Familial (al Treilea)	13 kinchiltuni	**Evoluția conștiinței antropoide** Lemuri, maimuțe, australopiteci cu abilitatea de a merge în picioare și de a folosi unelte Organizare în familii
Mamifer (al Doilea)	13 alautuni	**Evoluția conștiinței mamifere** Evoluția organismelor pluricelulare, polaritatea sexuală, o structură continentală și un regat al plantelor pentru a susține viața superioară Mamifere superioare
Celular (Primul)	13 hablatuni	**Evoluția conștiinței celulare** Evoluție graduală a universului fizic: galaxii, stele și planete; evoluția elementelor chimice Celule superioare

Figura 2.6. Fenomene care au avut loc în timpul fiecăruia dintre cele nouă Cicluri ale Creației (ilustrație preluată din Calleman, *Calendarul Mayaș și transformarea conștiinței*)

Dacă puteți înțelege fizica găurilor negre - fenomene cosmice pe care cosmologii le consideră necesare pentru ca Universul să existe - atunci este mai ușor să vă imaginați fizica timpului exponențial. Cred că putem intra în găurile negre doar cu conștiința noastră - ar fi imposibil să intrăm în ele în stare materială - și că gaura neagră din centrul Căii Lactee generează coduri evoluționiste ale timpului. Vom cerceta mai târziu, în detaliu, asemenea idei atât de complexe. Avem nevoie să înțelegem mai bine cele Nouă Cicluri ale lui Calleman. Oricum, această discuție nu poate continua fără acceptarea uneia dintre paradigmele fundamentale: *Ciclurile descrise în datele Calendarului Mayaș sunt similare cu ciclurile evoluționiste, descrise de știința modernă.*

De fapt, atunci când datele diferă puțin, datele mayașilor au, probabil, un grad mai mare de precizie - în special când se referă la crearea Universului, la așa numitul Big Bang. În acest context, nu putem înțelege ce *reprezintă* Calendarul Mayaș, până când nu suntem siguri în privința a ceea ce el *descrie*: Calendarul Mayaș descrie Ciclurile evoluționiste ale Universului.

ZILELE ȘI NOPȚILE CICLULUI MAMIFER AL CREAȚIEI

Poate că doriți să ne întoarcem la ilustrațiile care preced acest text, pentru a urmări desfășurarea a ceea voi prezenta în continuare. Primul Ciclu al Creației, „Ciclul Celular", de treisprezece hablatuni, a durat 16,4 miliarde de ani. El ar trebui să descrie crearea Universului, câtă vreme cosmologii afirmă că data la care acesta a început a fost cam cu cincisprezece miliarde de ani în urmă. Fiecare hablatun, care reprezintă o fază a celor treisprezece stadii ale acestei creații, cuprinde 1,26 miliarde de ani.

Nu sunt prea multe de spus despre fazele Ciclului Celular, întrucât sistemul solar s-a format doar cu 5 - 6 miliarde de ani în urmă, în timpul celei de-a Cincea Zile a Ciclului Celular.

Alautun	Ziua	Început MYA (MYA = acum milioane de ani)	Clase de organisme (estimare modernă)
0	1	820.3 MYA	primul grup de celule (850 MYA)
2	2	694.1.3 MYA	primele animale simetrice cu țesut moale, fauna din Ediacaran Hills (680)
4	3	567 9 MYA	explozia Cambriană: Trilobiții, amonitele, moluscele (570)
6	4	441.7 MYA	peştii (440)
8	5	315.5 MYA	Reptilele (300)
10	6	189.3 MYA	Mamiferele (190)
12	7	63 1 MYA	Mamiferele cu placentă (65)

FIG 2.7 dezvoltarea animalelor multicelulare, în timpul Ciclului Mamifer (ilustrație preluată din Calleman, *Rezolvarea marelui mister al vremurilor noastre: Calendarul Mayaș*)

Cel de-al doilea Ciclu, Mamifer, de treisprezece alautuni (63,1 milioane de ani), reprezintă timpul în care s-au dezvoltat primele animale şi avem mult mai multe date despre acest Ciclu cu o durată de 820 milioane de ani. Primele animale au fost bureții pluricelulari şi algele. Aceste animale au evoluat apoi în peşti, amfibieni, reptile, mamifere, primate ş.a.m.d. Ştiința spune că acest proces a început acum 850 milioane de ani, însă, Calendarul Mayaş este mult mai precis.

Pentru a înțelege modul în care Calendarul Mayaş urmăreşte evoluția biologică, trebuie să ştim, înainte de toate, câte ceva despre Zile şi Nopți, care sunt mişcări sinusoidale, ce alternează între creații şi integrări. În fiecare Ciclu, există şapte Zile şi şase Nopți, în total treisprezece; noua creație are loc în timpul Zilelor, iar integrarea acestei evoluții are loc în timpul Nopților. În figura 2.7, observați că toate transformările majore în evoluția mamiferelor au avut

loc la începutul unei Zile, apoi toate aceste etape au fost integrate pe parcursul Nopților. De aici înainte, observați cât de apropiate sunt datele Calendarului Mayaş, privind noile creații din timpul Zilei, de datele ştiințifice referitoare la clasificarea organismelor. Acest nivel de precizie este şocant!

Voi lăsa acum Ciclul Mamifer, cerându-vă doar să remarcați precizia mayaşilor, în cartografierea datelor acestor intervale lungi de transformări biologice, pe care, recent, le-a descris atât de bine şi ştiința. Este important să observați foarte clar această precizie, întrucât mayaşii au descoperit un flux de evoluție a timpului, care este recunoscut şi de către ştiință. Gândiți-vă cât de decisiv ar fi acest factor pe parcursul stadiilor mai scurte de evoluție, cum este cel în mijlocul căruia ne aflăm acum, Ciclul Galactic de 12,8 ani. De aceea simt oamenii atât de acut accelerarea timpului şi schimbările atât de rapide care o însoțesc. Nu sunteți mai fericiți, dacă cunoaşteți unele motive privind modul în care se desfăşoară lucrurile?

Pentru a discuta despre oricare dintre Ciclurile Creației, este necesar să înțelegem funcționarea ciclică a celor treisprezece diviziuni numerice de Zile şi Nopți, întrucât fiecare dintre ele descrie stadii caracteristice celor Nouă Cicluri. Aşa cum am menționat deja, înțelegerea mayaşilor asupra celor Treisprezece Ceruri rezidă din modul în care au învățat ei despre cele treisprezece numere, prin intermediul Tzolkin-ului de 260 de zile. Aceste treisprezece numere progresează de la plantarea seminței din prima zi, până ce aceasta se coace sau rodeşte, pe parcursul ultimei zile. În Mesoamerica, există pretutindeni piramide cu treisprezece niveluri: şase paşi în sus şi al şaptelea în vârf, apoi, şase paşi în jos. Aceste piramide codifică principiul de creştere al lui treisprezece, în acelaşi mod în care cu nouă niveluri, cum este cea de la Tikal, reflectă cele Nouă Cicluri ale Creației. Este uşor să simți aceste principii Divine în arhitectura mayaşă. Piramidele îi învață pe oameni cum să interacționeze cu ele – chiar dacă sunt sau nu conştienți de acest lucru.

Asemenea străbunilor mayaşi, noi facem profeţii şi învăţăm din interacţiunea cu această arhitectură. Fiecare nivel al piramidei este guvernat de un zeu sau de un principiu Divin - la fel cum este şi fiecare număr. Ţinând seama de natura acelui zeu sau zeiţe, putem stabili caracteristicile fiecărui nivel. În ceea ce priveşte legendara piramidă cu nouă niveluri din Tikal, aceasta ne învaţă despre accelerarea timpului. În 1988, am petrecut o noapte în camera din vârful acestei piramide. Simt că, în acea noapte, am accesat codurile accelerării timpului - ceea ce ar putea explica de ce pot recunoaşte procesele de accelerare ale celor nouă Cicluri de Creaţie.

Conceptele arhitectonice mayaşe sunt foarte importante, pentru că ele demonstrează cum acţionează Divinitatea în tărâmul material; ele arată aspectele Divine ale numerelor şi glifelor. Aceste superbe modele ale co-creaţiei aveau nevoie de conducători cu o conştiinţă elevată, de măiestrie artistică, de o vastă cunoaştere a geometriei şi de constructori devotaţi, care îşi iubeau munca. Vorbind în general, zeii şi zeiţele care guvernează Cerurile impare sunt mai plini de grijă şi mai feminini, iar zeii şi zeiţele care guvernează Cerurile pare sunt mai masculini şi mai războinici. Primele şase numere reprezintă Creaţia şi făurirea, cel de-al şaptelea este o explozie creatoare, iar ultimele şase adaugă complexitatea care rezultă din noua creaţie.

Întorcându-ne la Ciclul Mamifer al Creaţiei, pe parcursul caruia s-au dezvoltat cultivarea plantelor şi creşterea animalelor, foarte aproape de schimbările de alautuni au avut loc cel puţin câteva dispariţii în masă, cum a fost cea a dinozaurilor, cu 65 de milioane de ani în urmă. Imediat după aceea, au apărut animalele placentare, acum 63,1 milioane de ani, în Ziua a Şaptea a Ciclului Mamifer al Creaţiei. Pe durata celei de-a Şaptea Zile a fiecărui Ciclu de Creaţie, procesele evoluţioniste au atins punctul culminant şi, deseori, dispariţiile în masă au avut loc înaintea acestui apogeu. Acelaşi factor acţionează pe parcursul tuturor Ciclurilor, însă fazele

care au ajuns la punctul culminant în timpul celei de-a Şaptea Zile sunt, cel mai probabil, precedate de astfel de dispariţii. De asemenea, ori de câte ori începe un nou Ciclu, există o tendinţă de dispariţie a speciilor şi de mari schimbări, manifestată în Ciclul anterior. De exemplu, în timpul Ciclului Familial al Creaţiei (de 41 milioane de ani) s-au dezvoltat primele maimuţe - strămoşii direcţi ai hominizilor, care au apărut în timpul Ciclului Tribal al Creaţiei (cu o durată de 2 milioane de ani). *Australopithecus* a apărut în timpul Zilei a Şaptea a Ciclului Familial, care a atins punctul său culminant acum 3,15 milioane de ani. Apoi, când a început Ciclul Tribal, în urmă cu două milioane de ani, deodată, a apărut *Homo habilis*.

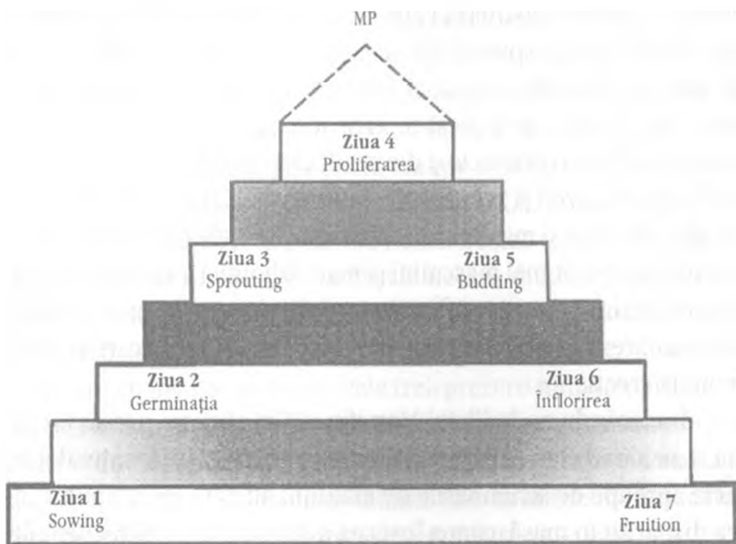

FIG 2.8 Piramida zilelor celor Treisprezece Ceruri (ilustraţie preluată din Calleman, *Calendarul Mayaş şi transformarea conştiinţei*)

Când începe un nou Ciclu de Creaţie, forme inteligente de viaţă se organizează la un loc, având creiere mai complexe, pentru a primi mai multe informaţii din Univers. Deşi evoluţia Ciclurilor

precedente continuă, *noul Ciclu de Creație aduce mari schimbări, pentru că accelerarea este atât de intensă.* Aceste salturi critice ale accelerării timpului reprezintă schimbările care îi încurcă cel mai mult pe arheologi şi antropologi, deoarece par să apară de nicăieri.

Pentru a înțelege acest proces, haideți să privim cu mai multă atenție Ciclul Tribal al Creației din ultimele 2 milioane de ani, fiindcă aceasta este povestea apariției noastre ca specie.

CICLUL TRIBAL AL CREAȚIEI ŞI *HOMO HABILIS**

Ilustrația de mai jos este o adaptare după *Making Silent Stones Speak (Să faci pietrele tăcute să vorbească),* o excelentă relatare a antropologilor Kathy Schick şi Nicholas Toth, despre ultimele două, până la patru milioane de ani. Aici vedem o ilustrare a ceea ce li s-a întâmplat celor două ramificații ale *Australopithecus afarensis***. Aflăm de aici că o ramificație i-a dat naştere lui *Homo habilis,* care a apărut în timpul Primei Zile a Ciclului Tribal al Creației (cu două milioane de ani în urmă), care, mai târziu, a evoluat în *Homo sapiens,* la începutul Ciclului Regional al Creației (acum 102.000 de ani). Apoi, am descoperit că cea de-a doua ramificație a generat *Australpithecus aethiopicus,* o specie fără reorganizare cerebrală a structurii creierului, ai cărei urmaşi au murit acum aproximativ un milion de ani. *Homo habilis* prefera să folosească mâna dreaptă, ceea ce, probabil, a încurajat realizarea uneltelor. „Rezultatul", au scris Schick şi Toth, „a fost o ființă mai inteligentă, mai anticipativă, care manifesta complexități comportamentale sporite, capabilă să transmită mai multe informații prin învățare.

Pentru întâia dată în evoluția vieții pe Pământ, *apare o relație complexă de feedback-uri între cultură şi biologie."*[7]

---

* Homo habilis, "omul îndemânatic", a fost numit astfel, datorită uneltelor descoperite alături de el. A trăit în urmă cu 2,4-1,5 milioane de ani).
**Australopitecinele sunt un grup de primate apropiate de om. N. Tr.

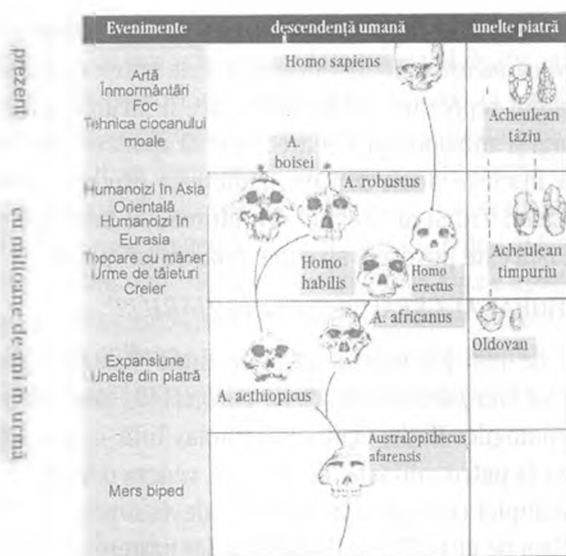

FIG 2.9 Posibilele căi de evoluție ale hominizilor timpurii, la oameni. (ilustrație adaptată după Shick și Toth, *Să faci pietrele tăcute să vorbească*

Autorii Schick şi Toth par să nu ştie nimic despre Calendarul Mayaş şi astfel, ei îşi exprimă marea uimire față de modul în care a crescut capacitatea craniană şi în care s-a produs „brusc", lateralizarea creierului, exact cu două milioane de ani în urmă, când *Homo erectus* a adoptat folosirea uneltelor.

Autorii urmăresc dezvoltarea modului de realizare a uneltelor, care au fost inițial neprelucrate, devenind apoi mult mai rafinate, pe parcursul perioadei rămase din Ciclului Tribal al Creației. *Homo Habilis* a evoluat în *Homo erectus*, acum aproximativ 1,7 milioane de ani, perioadă ce reprezintă Ziua a Doua a Ciclului Tribal. Vestigii de la Olduvai Gorge arată că, în aceeaşi perioadă, *Homo erectus* şi-a accelerat propria cale de evoluție prin folosirea uneltelor, fapt care evidențiază „capacitatea de gândire, distribuirea culturală a informațiilor şi planificarea unui viitor mai distanțat de prezentul imediat".[8]

Această tehnică a evoluat mult, pe parcursul fiecărei Zile ce a urmat în cursul Ciclului Tribal al Creației. *Homo erectus* a început să migreze către Eurasia, răspândindu-și cultura. Uneltele au evoluat și estetic, ceea ar putea arăta un nivel de comunicare simbolică sau de limbaj. Schick și Toth comentează că, pe parcursul celor două milioane de ani de realizare a uneltelor, au existat câteva schimbări minore în forma acestora, ca în cazul topoarelor manuale*.

În lumina abilității lui *Homo erectus* de a-și răspândi cultura, Schick și Toth au scris că: „Acest conservatorism (al lui *Homo habilis* și *Homo erectus*) este absolut uluitor. Nu am văzut nimic asemănător, în preistoria sau istoria noastră recentă”.[9] În acest caz, „preistoria sau istoria recentă ” se referă la ultimele sute de mii de ani. Bineînțeles că acum, din această carte, știm ce s-a întâmplat.

Au trebuit să treacă treisprezece Ceruri ale Ciclului Tribal al Creației (două milioane de ani), pentru a-l inspira pe *Homo erectus* să evolueze în *Homo sapiens*, care seamănă foarte mult cu oamenii moderni. Spre deosebire de cei două milioane de ani, cât a durat ca ei să învețe cum să facă unelte, o etapă ce a fost protejată de conservatorismul hominizilor anteriori, totul s-a accelerat brusc, în urmă cu sute de mii de ani. Această schimbare îi năucește pe antropologi, cu toate că principiul unei accelerări periodice, determinate de un factor de douăzeci în Calendarul Mayaș, explică aceste tranziții.

CICLUL REGIONAL AL CREAȚIEI ȘI *HOMO SAPIENS*

Schimbările bruște și evidente au apărut cu 102.000 de ani în urmă: uneltele au devenit mai mici și mai sofisticate, care arătau multă măiestrie artistică, iar *Homo sapiens* a început să-și îngroape

* Într-o etapă mai evoluată se plasează primele unelte prelucrate intenționat de om, prin cioplire, care se încadrează în așa-numita cultură de prund. Este vorba de bolovani rulați de ape, din care, prin cioplirea unui capăt, se obțin un fel de toporașe de mână, cu o latură tăioasă, numite *choppers*. N. Tr.

morții. Apoi, pe parcursul Ciclului Regional al Creației, cam cu patruzeci de mii de ani în urmă, au existat inovații creatoare şi radicale bruşte, în toate aspectele vieții hominidului (care este, de atunci înainte, ființă umană). Apoi, cam cu zece mii de ani în urmă, a avut loc aşa numita Revoluție Neolitică, moment în care multe grupuri au adoptat agricultura.

Homo sapiens a dezvoltat rapid o anatomie modernă, avansată, cu potențial pentru mai multă inteligență decât cea a speciilor hominide preponderente. Întrucât *Homo Sapiens* a fost o ființă umană cu o anatomie modernă, Schick şi Toth văd o mare prăpastie între potențiala cultură sofisticată, pe care Homo sapiens ar fi putut să o creeze folosind biologia lui modernă, versus cultura relativ primitivă, pe care, de fapt, a creat-o.

Conform acestor autori, „În intervalul dintre ultimii 100.000 - 40.000 de ani, aceşti hominizi moderni nu par să fi făcut ceva spectaculos, diferit față de alți hominizi din aceeaşi perioadă, incluzând printre aceştia şi speciile arhaice ale lui *Homo sapiens*, cum ar fi Neandertalienii şi hominizii din Africa, din perioada timpurie a Epocii de Piatră Mijlocii".[10]

Referitor la Zilele şi Nopțile Ciclului Regional al Creației, 37.500 de ani în urmă reprezintă începutul Zilei a Cincea, în care au apărut marile progrese din acest Ciclu. Ziua a Cincea a oricărui Ciclu de Creație este perioada în care putem vedea potențialul pentru restul Ciclului respectiv. De obicei, ultimii patruzeci de mii de ani sunt considerați Paleoliticul Târziu Superior, când oamenii au început să-şi exprime noul potențial, prin mijloace de artă rafinate, în peşterile lor ceremoniale.

După cum ați putut vedea până acum, analiza lui Calleman asupra timpului, prin intermediul celor Nouă Cicluri ale Creației, adaugă mai multe informații la istoria omenirii decât cele furnizate de antropologie, biologie şi arheologie. M-am bucurat cu adevărat să studiez cercetarea ştiințifică modernă şi să o folosesc pentru a

călători, cu ajutorul minții, înapoi în timp. Ca rezultat, nutresc un nou respect față de studiul antropologic al ultimilor două milioane de ani de evoluție a hominidului. Dar, în opinia mea, mulți antropologi și arheologi, nu au suficientă considerație pentru realizările mai recente ale omenirii – în special pentru acel progres inițiat de apariția Ciclului Regional, cu 102.000 de ani în urmă.

Voi încheia prezentul capitol cu acest comentariu, deoarece acum trebuie să mă abat de la știința modernă, în favoarea unor surse ale noii paradigme.

În capitolul următor, vom vorbi despre Ciclul Regional al Creației. Bazându-mă, în principal, pe propriile mele cercetări, publicate în 2001, în cartea *Catastrophobia*, voi demonstra că, de-a lungul ultimelor sute de mii de ani, oamenii au dezvoltat o cultură mult mai avansată decât presupun arheologia și antropologia modernă. Voi adăuga noi intuiții, care provin din însușirea teoriei lui Calleman, privind modelul inteligent din Calendarul Mayaș.

3 CIVILIZAȚIA MARITIMĂ GLOBALĂ

ERA NEOLITICĂ

În conformitate cu antropologia şi arheologia academică, Era Neolitică a început cu aproximativ zece mii de ani în urmă, când oamenii au influențat pentru prima oară mediul înconjurător, prin cultivarea pământului, domesticirea animalelor şi construirea de aşezări omeneşti în sate. Această interpretare, acceptată în mare măsură, presupune că, înaintea acestei perioade, oamenii *nu* au afectat prea mult mediul înconjurător - dar nu asta e problema. În acest capitol, voi prezenta câteva exemple de mare folosire a mediului de către oameni, în perioada precedentă ultimilor zece mii de ani.

Referitor la linia convențională a timpului, cercetătorii cu pretenții se aşteaptă ca noi să credem că, în urmă cu cinci mii de ani, când a început Ciclul Național al Creației (3115 î. Hr.), au apărut „dintr-o dată" civilizații avansate pe întreaga Planetă, ca din senin. Însă aceste societăți aveau nevoie, la rândul lor, de o elită care să supravegheze elaborarea planurilor de construcție, protecția şi economiile lor; aşadar, de unde provenea elita?

Bineînțeles că, în această carte, voi continua cercetările lui Calleman şi voi analiza faptul că schimbarea bruscă din jurul anului 3115 î. Hr. a fost declanşată de factorul accelerării evoluționiste a Ciclului Național. Dar, chiar şi cu această accelerare, contextul în care a apărut civilizația trebuie să fi fost deja propice construirii oraşelor. De fapt, în ceea ce priveşte siturile arheologice foarte moderne - cum sunt cele de la Katal Huyuk (Turcia de astăzi) - din anul 7000, până în 5000 î. Hr., terenul a fost propice progresului.

Creşterea considerabilă a nivelului de civilizaţie, în anul 3115 î. Hr., diferă faţă de stadiul de dezvoltare a siturilor din Orientul Apropiat, care erau patriarhale şi ierarhice - o schimbare semnificativă faţă de culturile anterioare, care idolatrizau zeiţele, cum era Katal Huyuc. Civilizaţiile definite prin arhitectură, politică, scriere, sistem de numărare şi mitologie avansată nu au apărut din nimic. Această premisă arheologică şi antropologică învechită, nu are niciun sens; totuşi, această dogmă fără valoare este susţinută cu putere.

Urmând premisa lui Calleman, putem considera că accelerarea de douăzeci de ori a timpului, în urmă cu 5.125 de ani, ar fi generat o imensă schimbare în viaţa lentă şi idilică ce a caracterizat cei 102.000 ani ai Ciclului Regional al Creaţiei. Conform antropologiei, vânătorii şi culegătorii au deschis primul capitol al istoriei umane, cu aproximativ o sută de mii de ani în urmă, când viaţa era mult mai aproape de Paradis, decât au reuşit oamenii să fie vreodată.[1] Ei spun că această armonie a început să decadă, atunci când s-a răspândit horticultura, cultivarea grădinilor de către oameni, în perioada de început a Erei Neolitice.

Voi studia posibilitatea conform căreia unii oameni s-au ocupat cu horticultura, chiar cu agricultura timpurie şi, posibil, au construit oraşe maritime, acum douăzeci de mii de ani; astfel, armonia anterioară a fost pierdută, ca rezultat al schimbărilor climatice şi ale Pământului, care au început în urmă cu peste douăsprezece mii de ani. Schimbările Pământului reprezintă motivul invocat de arheologi şi antropologi, atunci când găsesc mărturii ale activităţii avansate a oamenilor, premergătoare ultimilor zece mii de ani. Nu găsim prea multe vestigii ale agriculturii timpurii şi nici ale primelor oraşe, fiindcă un mare cataclism, petrecut cu 11.500 de ani în urmă, a devastat cea mai mare parte a Planetei şi a distrus mărturiile civilizaţiei Paleolitice globale. Aceasta este o lume pierdută, pe care unii o numesc Atlantida, iar cei mai mulţi scriitori ai noii paradigme au descris-o recent ca pe o civilizaţie maritimă globală.[2]

Idilicul vânător-culegător şi viața legată de cultivarea plantelor din Ciclul Regional au dispărut în urmă cu cinci mii de ani, când s-au dezvoltat civilizațiile orăşeneşti, indiferente la pierderea unei lumi din vremuri imemoriale. Această pierdere sau separare, ascunsă în subconştientul nostru, a fost determinată atât de accelerarea evoluționistă a Ciclului Național, cât şi de trauma reziduală, generată de marele cataclism. Ne amintim această pierdere ca fiind „Izgonirea" - momentul când omenirea a fost alungată din Grădina Raiului.

CICLUL REGIONAL AL CREAȚIEI – GRĂDINĂ A EDENULUI

Povestiri despre *Izgonire* sugerează că apariția civilizației oraşelor-temple a fost o experiență foarte dureroasă pentru majoritatea oamenilor. Noua elită patriarhală a dobândit multe privilegii în acest proces, în timp ce marea majoritate a oamenilor se prăpădea de dorul Raiului. Timp de aproape o sută de mii de ani, femeile au fost culegători de plante, ierburi şi ciuperci şi tot ele erau şi cei mari vindecători. *Femeile erau învățătorii şi vindecătorii din Eden.* Unii antropologi cred că bărbații vânau doar trei ore pe săptămână, ceea ce înseamnă că le rămâneau multe ore pentru ceremonii, artă şi visare.[3] În cazul în care aveți dubii, acest raport între munca bărbatului şi a femeii, din cadrul societăților de vânători-culegători există şi în zilele noastre, perpetuând acelaşi mod de viață. Nu uitați că Ciclul Regional se desfăşoară încă pe Pământ, până în anul 2011.

Societățile de vânători-culegători, cum sunt cele ale pigmeilor şi boşimanilor din Africa, Tiwi din Bathurst, Insulele Melville, din nordul Australiei şi Jarawa, din Insulele Andaman, se luptă pentru păstrarea modului lor de viață, care poate fi mult mai sigur decât civilizația![4] În Indonezia, după tsunami-ul din 2004, echipele de

salvare au vrut să vadă dacă oamenii triburilor Jarawa, din Insulele Andaman, supraviețuiseră. Precum animalele sălbatice din Sri Lanka, ce scăpaseră cu fuga pe terenuri mai înalte, înainte să lovească tsunami-ul, oamenii din triburile Jarawa au știut cum să interpreteze semnalele emise de natură. Ei au fugit pe dealuri și cei mai mulți dintre ei au supraviețuit.[5]

În acest capitol, vom lua serios în considerare posibilitatea ca unii oameni ai Ciclului Regional să fi avut, într-un anume fel, o viață mult mai echilibrată decât cea a omului modern. De ce? *Vânătorii și culegătorii nu își controlează habitatul, fiindcă ei fac parte din el.*[6]

Oamenii moderni sunt total separați de puterile mediului lor înconjurător. În mod obișnuit, ei și-au pierdut puterile spirituale care le permit oamenilor să *interacționeze cu* natura. M-am convins că mulți dintre noi ne amintim puternica atmosferă idilică ce a dominat Ciclul Regional, în profunzimea minții noastre. Cu toate acestea, sunt puțini cei care pot înțelege mentalitatea acelui timp, pentru că lumea în care trăim - habitatul nostru - este percepută în mod rațional. De obicei, oamenii moderni sunt dominați de partea stângă a creierului, care blochează semnalele emise de natură, care sunt recepționate de emisfera dreaptă a creierului. Oamenii din Ciclul Regional stăpâneau o știință a integrării omului în natură, care nu excludea tehnologia și la care încă mai avem acces și astăzi.

Singurul mod prin care ne putem întoarce în Grădina Raiului este să înțelegem pe deplin natura. Fiindcă analizăm unele dintre aceste idei foarte noi - dar atât de vechi, totuși - amintiți-vă ce am spus înainte: fiecare Ciclu al Creației este așezat în mod piramidal deasupra celui precedent, iar toate Ciclurile se dezvoltă în mod simultan. În actualul Ciclu Galactic trăim experiența celei mai rapide accelerări a timpului pe care am cunoscut-o vreodată. Este posibil să decodificăm acest freamăt sincronic al timpului, luând în considerare fazele asemănătoare ale altor Cicluri de Creație.

Ciclul Regional al Creației continuă să se desfășoare și astăzi – iar eu mă concentrez asupra acestui subiect, întrucât cred că cei mai mulți dintre noi încă procesează, în Grădina Regională a Raiului, accelerarea din timpul Ciclului Național, de acum cinci mii de ani, când am devenit, pentru întâia oară, asemenea oamenilor moderni. Bineînțeles că această accelerare s-a intensificat din nou în 1755, odată cu venirea Ciclului Planetar, iar acum ne luptăm cu accelerarea de nestăpânit a Ciclului Galactic, începând doar din 1999! Acum este vremea să nu pierdem din vedere un eveniment relativ recent, care ne-a tulburat grav percepția asupra timpului.

MARELE CATACLISM DIN 9500 î. Hr.

Cu doar 11.500 de ani în urmă, un mare cataclism cosmic a distrus planeta noastră, iar această traumă globală este păstrată în străfundul minților și corpurilor noastre. El s-a produs în timpul unei faze de profundă maturizare a îndelungatului și lentului Ciclu Regional și, contrar acestor ciudățenii extraordinare, oamenii de pe întreaga Planetă au păstrat în amintire acest mit al zilei în care Pământului aproape a murit. Legende similare despre ziua zdruncinării Pământului există în toate culturile vechi de pe planeta noastră. În timpului ultimilor 256 de ani (Ciclul Planetar), pe măsură ce oamenii de știință au analizat probele geologice și biologice, au descoperit enorm de multe dovezi fizice ale unei mari distrugeri, care a modificat în mod radical planeta noastră.

Implicațiile emoționale ale amintirii a ceea ce trebuie să se fi întâmplat atunci au fost atât de copleșitoare, încât oamenilor de știință le-a luat foarte mult timp până să-și accepte propriile date. Odată ce geologii și paleontologii au expertizat straturile de roci, sol și fosile, ei au fost surprinși să afle cât de departe ducea timpul înapoi. La urma urmei, conform teologilor din vremea lor, Universul a fost creat doar cu șase mii de ani în urmă. Apoi, mulți oameni de știință

au emis teorii conform cărora evoluția a continuat prin schimbări lente, pe parcursul a milioane de ani, cu toate că au fost câțiva care au argumentat că există dovezi ale unor catastrofe periodice.

Prin anii '60, au fost găsite atât de multe dovezi globale ale catastrofelor ciclice, încât unii geologi și biologi au făcut speculații conform cărora evoluția este „presărată" cu dezastre periodice. Toată viața mea am văzut cum știința încearcă să evite observarea celui mai recent și important cataclism: cel din Pleistocen*, în care au dispărut multe specii. În schimb, ei s-au concentrat asupra modului în care au avut loc extincțiile, cum a fost cea a dinozaurilor, de acum 65 milioane de ani. Probabil că se întâmplă așa deoarece, după cum știm, cetele de vânători-culegători cutreierau Pământul, acum 11.500 de ani. Adică, noi opunem rezistență cunoașterii acestui adevăr privind recentul cataclism, pentru că oamenii au trăit experiența anihilării aproape complete a vieții pe Pământ. Dovezi ale acestei catastrofe se află în corpurile înghețate, păstrate intacte, ale vitelor, bizonilor, cailor, oilor, tigrilor, leilor, mamuților păroși și rinocerilor, găsite în permafrostul** din Siberia și Alasca. [7]

În secolul al XVIII-lea, pe măsură ce s-a intensificat activitatea minieră, au fost dezgropate numeroase dovezi ale dispariţiilor în masă, ceea ce, literalmente, a șocat psihic întreaga omenire modernă, în timpul accelerării Ciclului Planetar. Și acum, întrucât permafrostul se topește pentru prima dată de la cataclism, apar tot mai multe dovezi ale acestei teribile morți în masă.

Cum au afectat aceste dureri și suferințe, de dată recentă, conștiința umană?

---

* Pleistocenul este numit și era glaciară. Este o perioadă geologică ce începe acum 1.808.000 de ani și se termină acum 11.550 de ani. Face parte din Cuarternar, este precedat de Pliocen, și urmat de Holocen. N. Tr

** Strat de sol înghețat permanent. N. Tr.

În ultima vreme, clima se schimbă în mod îngrijorător, ceea ce îi face pe oameni să-şi pună mai multe întrebări despre schimbările climatice şi ale Pământului, ce au avut loc cu mii de ani în urmă. Oamenii se întreabă tot mai mult cum s-au descurcat strămoşii noştri cu aceste schimbări climatice. Între timp, popoarele indigene au salvat legendele străvechi – inclusiv cunoaşterea privind metodele de supravieţuire pe Pământ.

De exemplu, aşa cum am menţionat anterior, civilizaţia Jarawa este veche de peste şase mii de ani şi provine din Africa, însă, în timpul tsunami-ului, urmaşii acesteia au ştiut ce să facă![8] Această descoperire este atât de valoroasă, pentru că rareori aruncăm o privire asupra modului în care supravieţuiesc civilizaţiile de vânători-culegători: a trebuit să aibă loc un tsunami, pentru a descoperi aceste capacităţi remarcabile ale oamenilor din triburile Jarawa. Cu mult timp în urmă, după dezastrul din 9500 î. Hr., când oamenii au început să cultive din nou pământul şi să-şi refacă vieţile, povestitorii care şi-au amintit ceea ce s-a întâmplat atunci erau trataţi ca nişte zei. Povestitorii au putut vedea că oamenii credeau în ostilitatea mediului înconjurător – mai ales a cerului. Oamenii scrutau în fiecare noapte cerul, pentru a vedea dacă acesta îşi va vărsa din nou mânia distrugătoare asupra lor; în jurul focului, ei spuneau, iar şi iar, povestea veche a timpului în care Pământul aproape a murit. „Ce s-a întâmplat cu noi? Ce semnificaţie are acest dezastru?"

Monstrul a venit dinspre Sirius şi Regulus, prin Pleiade, în sistemul solar, şi s-a apropiat de Pământ – iar apoi coşmarul a început. Atmosfera Pământului s-a electrizat, iar apele şi aerul s-au încălzit atât de rapid, încât oamenii au căzut în genunchi, îngroziţi. Cerul a fost împânzit de şerpi şi dragoni de foc, Pământul s-a înclinat înspre himeră (monstru), apoi, s-a produs o explozie asurzitoare. Magnetosfera şi himera s-au contopit într-un scrâşnet răsunător! Timp de ore întregi, blocuri de gheaţă, grindină şi cantităţi gigantice de apă s-au revărsat peste oameni. Furtuni electromagnetice

uriaşe au invadat câmpurile bioelectrice ale animalelor, oamenilor, plantelor şi chiar ale rocilor, iar acesta este motivul pentru care noi avem, încă, un blocaj mental în legătură cu acest eveniment. În acea zi, frica a fost adânc întipărită în creierul reptilian, iar de atunci încoace, această amintire a schimbat relația noastră cu mediul înconjurător. Apoi, haosul a pus stăpânire, în vreme ce vulcanii au explodat, iar oceanele şi lacurile au început să fiarbă; Pământul s-a cutremurat şi a scrâşnit nebuneşte.[9]

Dovezile ştiinţifice despre marele cataclism sunt cuprinse pe larg în cartea mea din 2001, *Catastrophobia* şi în cartea *Cataclism! Mărturia obligatorie a unei Catastrofe Cosmice din 9500 î. Hr., scrisă de* D. S. Allan şi J. B. Delair, în 1997. Mai târziu, D. S. Allan a devenit cercetător istoric, iar J. B. Delair este geolog şi astronom. Ei mi-au dat o mână de ajutor la descrierea naturii globale a cataclismului, astfel încât am putut descoperi efectele acestuia asupra conştiinţei umane.

FIG 3.1 Pământul icosaedral (ilustrație din Allan și Delair, *Cataclism! Dovada clară a catastrofei Cosmice din anul 95000 î. Hr.)*

În ceea ce priveşte cauza cataclismului, ei au găsit dovezi care atestă faptul că fragmentele provenite din supernova Vela au pătruns în sistemul solar şi au lovit câmpul magnetic al Pământului. Este dificil de ştiut cu siguranţă ce corp ceresc a generat evenimentul, însă este cert faptul că acesta a avut loc. Litosfera Pământului a fost dislocată atât vertical, cât şi orizontal, iar plăcile tectonice formate au făcut ca planeta să devină un poliedru cu douăzeci de laturi - un *icosaedru* - aşa cum puteţi vedea în ilustraţia de mai sus. Acest detaliu, aparent speculativ şi misterios, este foarte important. Plăcile tectonice au de fapt această formă, cu toate că a trebuit ca Allan şi Delair să o observe. Acest aspect mi-a atras atenţia pentru că, în tradiţia Cherokee, ştiinţa Pământului este numită „medicina ţestoasei", iar carapacea broaştei ţestoase are douăzeci de plăci cornoase. Sunt sigură că aceasta este o amintire străveche a sfărâmării planetei noastre, iar în anul 1986, am auzit o femeie vraci Iroquois, vorbind despre „medicina ţestoasei", în acest fel. În timpul Perioadei Clasice, Primul Tată este deseori înfăţişat ieşind din spatele unei ţestoase - imagine ce simbolizează cele trei stele din centura lui Orion, care formează spinarea ţestoasei.[10]

HABITATUL ŞI SINDROMUL STRESULUI POST-TRAUMATIC

Înţelegerea dimensiunii acestui eveniment are o importanţă crucială, pentru că indică, în mod implicit, faptul că cele mai violente schimbări ale Pământului au avut loc în trecut şi că Pământul se stabilizează într-un tipar mai armonios. Credinţa că ceea ce a fost mai rău a trecut şi că Pământul se reechilibrează, erodează teama că sfârşitul Calendarului Mayaş înseamnă distrugerea Planetei noastre. Bineînţeles că aceasta nu elimină alte schimbări ale Pământului, întrucât planeta noastră este încă în curs de stabilizare. Dacă omenirea va fi distrusă în vreun fel, în 2012, depinde de noi,

întrucât noi suntem cei care ne provocăm războaie unii altora şi mediului înconjurător.

O motivație a scrierii acestei cărți este necesitatea de a înțelege momentul în care blocajele umane emoționale şi mentale au împiedicat reamintirea şi procesarea recentului cataclism, blocaje care explică şi de ce omenirea este atât de distructivă cu propriului său habitat. Un dezastru cosmic a alungat specia noastră din Grădina Raiului, dar noi încă mai trăim pe planetă. Pentru că luptăm atât de puternic pentru a evita procesarea propriei dureri, avem tendința de a proiecta, în viitorul apropiat, un eveniment care deja a avut loc - aşa cum fac oamenii, când spun că lumea se va sfârşi în 2012.

Una dintre contribuțiile mele la studierea Calendarului Mayaş este să atrag atenția asupra acestui înțeles. *Catastrofobia* susține că oamenii moderni nu se pot conecta cu acest eveniment devastator (şi, ca atare, nu şi-l pot aminti), întrucât noi folosim o cronologie inexactă a timpului, care pune de-a valma datele din trecutul apropiat. Această idee se bazează pe premisa conform căreia noi avem o memorie interioară a trecutului, imprimată adânc în ființa noastră prin intermediul memoriei rasiale, genetice, sau a vieților trecute. Popoarele indigene îşi protejează poveştile străvechi ale înaintaşilor, fiindcă oamenii îşi pierd din inteligență, atunci când pierd amintirile trecutului. Bunicul Hand, un păstrător al mărturiilor trecutului neamului Cherokee, a afirmat sus şi tare că amintirea cataclismului ar fi fost necesară în vremurile noastre. Ideea de bază este că omenirea a evoluat în timpul perioadei Regionale de 102.000 de ani, care a fost întreruptă violent, acum 11.500 de ani, când planeta noastră a fost aproape distrusă. De atunci încoace, imposibilitatea de a înțelege ce s-a întâmplat a condus la deteriorarea conştiinței noastre; redobândirea acestei amintiri este decisivă.

Eu cred că, prin redobândirea şi recunoaşterea liniei corecte a timpului, ne putem continua evoluția normală a creierului. Ce ar însemna acest lucru? Pentru a supraviețui, avem nevoie să ne re-

deschidem emisfera dreaptă a creierului, fără a pierde progresele înregistrate de emisfera stângă, în ultimii cinci mii de ani. Pur şi simplu, nu putem evolua în afara naturii; casa noastră este Pământul, nu vreo altă planetă. Acest proces ar putea fi mult mai uşor, dacă oamenii - mai ales oamenii de ştiinţă - ar înceta să-i opună rezistenţă. Dacă vă puteţi deschide mintea, veţi vedea cum adevărul devine o căutare, o călătorie. De exemplu, există multe dovezi care atestă că, imediat după dezastru, cunoaşterea umană era mult mai avansată, din anumite puncte de vedere, decât cunoaşterea relativ recentă. Andrew Collins, Graham Hancock, eu şi alţii am scris despre o „Cultură a străbunilor", care a existat acum unsprezece mii de ani şi care instruia societăţile omeneşti selecte să salveze înţelepciunea străveche.

CIVILIZAŢIA MARITIMĂ GLOBALĂ

Povestiri despre Bătrânii Înţelepţi există în mărturiile vedice, egiptene, ale indigenilor americani şi Aymara - şi în multe altele asemenea lor. Bătrânii Înţelepţi au ajutat omenirea, pe parcursul miilor de ani de după cataclism; ei au fost asimilaţi de popoarele indigene, iar noi îi purtăm în sânge. Dovezi ale acestei culturi au mai rămas pe multe platforme continentale ce se aflau deasupra nivelului mării, acum 20.000-12.000 de ani.[11] Dovezi ale acestei civilizaţii globale au fost găsite pe hărţi ale planetei noastre, datate cu mii de ani în urmă. Astfel de hărţi au fost compilate de către Charles Hapgood, în lucrarea sa *Hărţi ale Regilor Mărilor Străvechi,* în care el deduce faptul că treizeci de hărţi, care au mii de ani vechime, au fost instrumente ale unei civilizaţii avansate din punct de vedere ştiinţific şi care a străbătut oceanele, acum mai bine de şase mii de ani.[12] Platon a recuperat câteva dintre valorile culturilor maritime globale, cum sunt Atlantida, Egiptul, Grecia şi cultura

Magdaleniană*.[13] Potrivit arheologiei, în urmă cu 20.000-12.000 de ani, cultura Magdaleniană a dominat Europa de Sud-Vest.[14]

* Un eveniment care s-a întâmplat cu apox. 12.800 de ani în urmă și care este un exemplu clasic de schimbare bruscă de climă. N.tr.

FIG 3.2 O propunere pentru o nouă linie a timpului

Această mărturie este deja discutată pe larg în *Catastrophobia*; aici voi menționa câteva elemente privind această dovadă, care sunt relevante în context.

Unii scriitori ai noii paradigme oferă ipoteze privind alte succesiuni în timp ale istoriei, bazate pe recunoaşterea unei civilizații maritime avansate, care a existat în trecut. Dar, cei mai mulți dintre ei nu acordă prea multă atenție efectelor cataclismului din anul 9500 î. Hr. asupra civilizației maritime globale, care a generat condiții în care supraviețuirea era dificilă şi, adesea, mai rea decât moartea. Chiar dacă aceşti scriitori sunt siguri (aşa cum sunt şi eu) că omenirea era cândva mai avansată, ei nu oferă suficiente explicații pentru ceea ce a reprezentat regresul masiv al civilizației, fiindcă ei nu folosesc anul 9500 î. Hr. ca pe o dicotomie în desfăşurarea cronologică a evenimentelor. Fără această diferențiere este mult mai dificil să ştim ce s-a întâmplat: *Avem nevoie să înțelegem regresul propriei noastre specii, altfel, omenirea va comite un ecocid.* Pentru a restabili derularea cronologică reală a evenimentelor istorice, trebuie luate în considerare câteva dintre urmările cataclismelor - dar cu precizarea locului desfăşurării acestora, întrucât următoarele trei evenimente majore sunt amestecate în consemnările istorice.

În anul 5600 î. Hr., s-a produs o mare inundație - potopul de la Marea Neagră - care a avut o influență uriaşă asupra civilizațiilor omeneşti, întrucât a determinat dispersarea societăților timpurii avansate, din regiunea Mării Negre.[15] Forțați de inundațiile rapide să-şi părăsească satele, oamenii au plecat şi şi-au transferat culturile în multe alte locuri: în Orientul Mijlociu, Europa de Est şi, în cele din urmă, în Europa şi Insulele Britanice. Curând după aceea, au fost construite situri megalitice complexe, cum este cel de la Carnac, din Bretania. Pentru aceşti oameni - ca şi pentru cei care au trăit experiența marilor inundații ale Tigrului şi Eufratului - poto-

* se referă la una dintre culturile târzii ale Paleoliticului Superior, din Europa de Vest). N.tr.

pul lui Noe, din jurul anului 4000 î. Hr., marile inundații locale au reînviat amintirea marelui cataclism.

Cele trei evenimente sunt prezentate confuz în povestirea Potopului din Biblie, legăturile complexe dintre ele fiind ordonate în *Catastrophobia*. În descrierea cataclismului, am specificat faptul că, în timpul acestuia, câmpurile bioelectrice umane au fost suprasaturate, ceea ce ne-a afectat mințile şi corpurile. Am observat că aceste sisteme neurologice se reorganizează, atunci când oamenii percep linia corectă a derulării timpului. Mulți terapeuți care au citit *Catastrophobia*, sau au participat la conferințele mele, mi-au relatat că, atunci când s-au concentrat împreună cu clienții lor, asupra acestor depozite profunde de amintiri, au observat cum aceştia devin mai puțin temători şi paranoici. Cataclismul şi perioada ulterioară de supraviețuire reprezintă miezul unei traume esențiale, profunde, întipărită în creierul uman – iar experiențele traumatice ce au urmat par să se suprapună unele peste altele şi să amplifice acest blocaj.

Între timp, după cum văd eu, accelerarea timpului declanşează o masivă revenire din amnezia indusă în ceea ce priveşte cataclismul. În timpul Ciclului Planetar al Creației (1755 – 2011 d. Hr.), aceasta a avut drept rezultat redobândirea istoriei ştiințifice a fizicii Pământului, iar acum, pe parcursul Ciclului Galactic (1999 – 2011), oamenii fac cercetări asupra istoriei reale a civilizațiilor omeneşti. Curiozitatea obsesivă a oamenilor în privința trecutului ascuns determină un salt cuantic în inteligența umană. Teoria lui Calleman privind accelerarea evoluționistă, completează dicotomia din linia timpului, propusă de mine.

Combinarea acestor două teorii poate prezenta un mare potențial pentru oprirea regresiei şi mersul înainte. De asemenea, marele cataclism este un eveniment clasic de dispariție în masă evoluționistă, care a deschis calea următorului stadiu de evoluție. El a avut loc exact înainte de jumătatea celei de-a Şasea Nopți a Ciclului Regional, când aproape a distrus civilizația maritimă globală,

ale cărei rămăşiţe încă pluteau primprejur, după anul 9500 î. Hr. Acest cataclism a creat un spaţiu necesar noii evoluţii, care a demarat la începutul Zilei a Şaptea a Ciclului Regional, în anul 5900 î. Hr. Există unele dovezi care atestă faptul că, după dezastru, în perioada 6000 - 3000 î. Hr., culturile - cum a fost cea ale Zeiţei Iluminate Katal Huyuk - au înregistrat un progres important. Aceste dovezi sunt cercetate pe larg în *Catastrophobia.*

Ceea ce contează aici este că omenirea *nu a fost nimicită* în totalitate, precum dinozaurii, dar am pierdut câteva căi de accesare a creierului. Cred tot mai mult că această amintire - şi multe dintre datele privind Ciclurile de Creaţie timpurii - sunt obturate de blocaje emoţionale traumatice şi ascunse în ceea ce oamenii de ştiinţă numesc „ADN-ul noncodant sau silenţios"* În conformitate cu datele ştiinţifice, doar 10-15% din ADN-ul uman este folosit în procesele biologice, restul fiind reprezentat de „ADN-ul silenţios".

De la acest nivel al evoluţiei noastre, dat fiind factorul convergent de accelerare a timpului, din toate cele nouă Cicluri ale Creaţiei, creierele noastre sunt reconfigurate rapid. Presupunând că am dreptate în ceea ce priveşte faptul că blocajele emoţionale traumatice sunt stocate în ADN-ul silenţios (aşa cum sunt şi amintirile trecutului), se pare că accelerarea timpului poate activa acest ADN, care poate fi folosit de corpurile şi minţile noastre. Chiar dacă ideile mele par îndrăzneţe, văd tot mai multe dovezi ale activării ADN-ului la studenţii noştri; uneori, ei scot la lumină, cu o nouă conştientizare, ceea ce este dincolo de posibilităţile lor de acces. Cu alte cuvinte, ampla cunoaştere pe care noi toţi o păstrăm în interi-

---

* *ADN-silenţios - junk DNA* - care nu codifică aparent nimic. Studii recente au arătat că acest „ADN silenţios" este conservat de milioane de ani, inclusiv la mamifere, ceea ce arată importanţa sa. N. tr.

orul nostru se trezește, iar eu și Gerry aducem vindecători la cursurile noastre, pentru că, pentru cei mai mulți dintre noi, trezirea implică primele descătușări ale blocajelor traumatice. După cum veți vedea în această carte, oamenii evoluați din Ciclul Regional aveau o relație uimitoare cu natura.

Ce-ar fi dacă ADN-ul oamenilor din Ciclul Regional ar fi fost activat în totalitate și dacă acest lucru li se cere acum oamenilor, pentru a se armoniza din nou cu natura? Și dacă aceste puteri se întorc? În fond, suntem acum în Ziua a Șaptea a Ciclului Regional al Creației: în stadiul realizărilor.

Acum, pentru că am supraviețuit și am acoperit planeta cu specia noastră, este din nou timpul să evaluăm și să integrăm realizările civilizației pierdute – stadiul avansat al Ciclului Regional al Creației. Trebuie să ne înțelegem declinul și amintirea legată de el, acum pierdută. Poate că lucrurile pe care a trebuit să le facem, pentru a supraviețui pierderii unei vieți minunate, chiar ne-au vătămat mințile și inimile. Oare de aceea sunt oamenii înfiorător de violenți și acționează precum câinii disperați care mușcă?

Fundamentaliștii sunt adesea foarte agresivi, ostili și negativiști. Poate că ei nu pot digera ideea că, odată, oamenii umblau de colo-colo în căutare de animale moarte și, uneori, au fost împinși chiar spre canibalism? Dar, câtă vreme acesta trebuie să fie adevărul, astfel de experiențe terifiante sunt ascunse în mintea și sufletul omului. Locurile întunecate și renegate din mintea umană mi-au devenit evidente, atunci când am petrecut ceva timp în mijlocul comunității Tana Toraja, din Sulawesi, Indonezia.

Familia noastră a fost invitată la o înmormântare, care s-a transformat într-o ceremonie de ucidere a bivolilor. Fără pic de respect – deși, conform tradiției, dăruisem deja tutun rudei decedate – a trebuit să stăm așezați ore întregi, în timp ce în jurul nostru bivoli vii erau măcelăriți și spintecați în bucăți. Seara, după ce a îndurat acest ritual, fiul nostru Chris s-a îmbolnăvit foarte rău, iar efec-

tul asupra fiicei noastre Liz a fost atât de puternic, încât a devenit vegetariană. Această experiență m-a ajutat să realizez faptul că elementele culturilor arhaice pot fi extrem de oprimante. În timpul ritualului de ucidere a bivolilor, am renunțat la multe dintre ideile mele excesiv de romantice, despre faptul că trecutul ar fi fost mai bun decât prezentul sau viitorul.

Cei mai mulți dintre membrii tribului Toraja erau vânători şi culegători, până în urmă cu doar cincizeci de ani, când fundamentaliştii creştini, hotărâți să pună capăt practicilor străvechi, au început să-şi infiltreze cultura. Cercurile de piatră megalitice de la Toraja şi mormintele săpate adânc în stânci imense sunt unele dintre cele mai splendide de pe Pământ. La începutul secolului al XX-lea, locuitorii regiunii încă ştiau să ridice pietre monumentale, ce cântăreau multe tone. Însă, pe la începutul anilor '70, când ar fi trebuit să ridice o piatră-monument, destinată instalării următorului rege al Toraja, ei uitaseră această artă. Au adus o macara uriaşă, dar piatra nu a putut fi ridicată şi zace şi acum pe o parte, în mijlocul cercului de piatră regal. Ei uitaseră modul în care ridicau odată stâncile – şi, ceea ce este semnificativ – acest rege, pentru instalarea căruia încercaseră să înalțe stânca, a devenit ultimul rege din Toraja.[16] Până una alta, având credința că oamenii aceia chiar ridicaseră stânci cu o greutate de multe tone, pare normal să fim deschişi către posibilitatea conform căreia oamenii din trecut erau capabili să facă lucruri pe care noi nu le mai putem face acum. În 1997, la Tana Toraja, am descoperit că activitățile culturale atavice, cum este ritualul de înmormântare cu sacrificarea bivolilor, reprezintă punctele de intrare în depozitul de traume al minții umane. După ce am asistat la ritualul de la Tana Toraja, am fost îndrumată, literalmente, să scriu *Catastrofobia*.

Ritualul pe care l-am prezentat este similar cu cel al uciderii taurului din Atlantida, pe care Platon l-a descris că se practica acum douăsprezece mii de ani! Mărturii ale acestui ritual apar în fiecare

an în Spania, în arenele cu tauri.[17] Tana Toraja este un sit străvechi, de mare importanță. Acum, el face parte din Wallacea, o parte a Indoneziei, care este separată de Sundaland printr-o linie trasată de naturalistul secolului al nouăsprezecelea, Alfred Russell Wallace. Acesta a trasat această linia pentru a separa Sulawesi (unde se află aşezată Toraja), de Sundaland, continentul Indonezian, din care o mare parte a fost acoperită de ape, în urmă cu peste opt mii de ani. Toraja nu a fost afectată de această scufundare, iar cultura sa, care se pretinde a fi din Pleiade, este una dintre cele mai vechi de pe Pământ.[18] Dacă rămăşițele Sundaland-ului din Tana Toraja constituie un indiciu, trebuie să fi fost vorba de o cultură uluitoare, cu ritualuri din timpuri străvechi, pline de viață. Marele cutremur din 2004 şi tsunami-ul care a lovit coastele insulei Sumatra au trezit o amintire uitată a Sundaland-ului, care, în esență, este un continent pierdut, excepție făcând marile insule rămase, cum sunt Sumatra, Sulawesi, Borneo şi Java.

Bunicul Hand a insistat asupra faptului că povestea despre sfărâmarea Pământului este acum adevărata cheie a vindecării speciei noastre. El avea un glob pământesc, luminat în interior, iar seara obişnuiam să petrecem ore în şir contemplând Pământul, aşa cum arăta înainte de acele vremuri teribile. În 1996, când am văzut pentru prima dată reconstituirea lumii antideluviene, realizată de Allan şi Delair, am respirat uşurată, pentru că ea a completat ceea ce învățasem când eram atât de mică; m-a ajutat să-mi amintesc multe lucruri învățate de la bunicul Hand. Educația şcolară a fost dureroasă pentru mine, fiindcă acolo nu am auzit nimic despre istoria reală a timpului, aşa cum fusese întipărită în mintea mea.

Mersul la şcoală m-a făcut să uit pentru un timp de istoria timpului. Într-un anume fel, bunicul ştia că adevărata poveste va trebui să iasă la iveală, pe parcursul vieții mele, întrucât ştiința ar fi trebuit sa ajungă din urmă mărturiile popoarelor indigene. După câte ştiu eu, el nu reținuse data de final a Calendarului Mayaş.

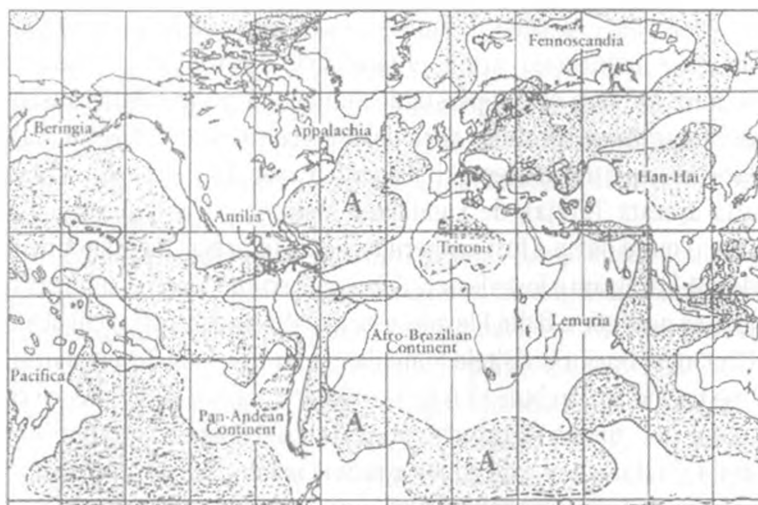

FIG 3.3 reconstrucție a lumii antediluviene, făcută de D:S Allan și J.B Delair

Însă, într-un anume fel, el știa că trebuia să-i împărtășească nepoatei sale, povestirea ce fusese conservată de către păstrătorii mărturiilor Cherokee, în loc să i-o spună vreunuia dintre cei cinci copii ai săi, printre care se număra și tatăl meu, care a murit în anul 1982. De asemenea, bunicul a fost un on cult și deseori m-am întrebat dacă de aceea cunoștea atât de multe lucruri despre trecut și susținea că trezirea ar trebui să apară în timpul vieții mele. În orice caz, mărturiile civilizațiilor Maya/Cherokee au foarte multe în comun, deși mayașii sunt cei care au salvat Calendarul.

Pe parcursul perioadei de sfârșit a Calendarului, pe măsură ce ne trezim, ceea ce se întâmplă de fapt, este cu adevărat uluitor și cred că dezvăluirea acestei minunate viziuni asupra timpului ar putea ocupa întreaga carte. În același timp, voi oferi, pe scurt, una dintre cele mai radicale supoziții ale mele: plăcile tectonice ale Pământului demonstrează că planeta noastră este o sferă icosaedrică, ce

pluteşte în spaţiu şi care, conform celor afirmate de Allan şi Delair, este o creaţie foarte recentă.[19]

Icosaedrul este unul dintre cele cinci solide Platonice, formele geometrice care reprezintă baza creării materiei. Cu alte cuvinte, *Pământul s-a trasmutat în geometrie sacră, acum 11.500 de ani.* În timpul Ciclului Regional al Creaţiei, oamenii erau Iluminaţi, întrucât ei erau una cu natura. Totuşi, trebuia să se manifeste o şi mai mare accelerare în procesul evoluţionist. Poate că acest cataclism nu a fost un accident întâmplător, ci doar un declanşator al trecerii la un stadiu mai înalt al armoniei. Poate că transformarea Pământului într-o sferă icosaedrică a fost esenţială pentru ca Pământul să atingă Iluminarea şi, din acest motiv, este importantă pentru întreaga Galaxie.

VESTIGII ALE CIVILIZAŢIEI MARITIME GLOBALE

Se ştiu puţine lucruri despre evoluţia omenirii în perioada Ciclului Regional, înainte ca marele cataclism să fi distrus dovezile. Sunt convinsă că au supravieţuit câteva vestigii ale civilizaţiei maritime globale, care îi încurcă pe arheologi şi antropologi. Exemple ale acestora sunt: Templul Osireion*, din Abydos şi Templul Văii din Giza, Egipt, care sunt din timpuri mult mai îndepărtate decât monumentele cu o vechime de cel puţin cinci sau şase mii de ani, cum este Marea Piramidă.

Aceste temple negravate şi de dimensiuni uriaşe - Osireion, din Abydos şi Templul Văii, din Egipt - sunt aşezate în apropierea sau în interiorul siturilor arheologice din perioadele dinastice. Arheologii le datează după cele mai recente ruine, deşi ambele temple au fost construite de oameni care au trăit în vremuri mult mai îndepărtate; nu există niciun motiv să le apreciem vechimea, laolaltă cu templele din perioada dinastică timpurie, care le încon-

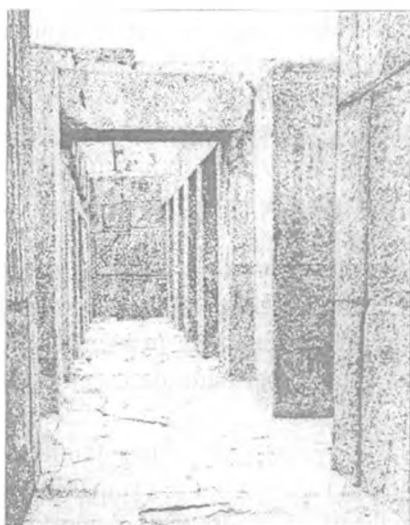
joară. Conform unor cercetători, vechimea straturilor solului din jurul lor ne duce cu gândul la cel puțin douăsprezece mii de ani în urmă - chiar și respectatul geolog Robert Schoch atribuindu-le date mult mai vechi decât cele ale arheologilor tradiționali.[20] Ele sunt cu mii de ani mai vechi decât siturile dinastice.

FIG. 3.4 Osireion din Abidos, Egipt

Fiul meu, Chris, a desenat aceste ilustrații, pentru a-i ajuta pe cititorii să vadă că acele culturi premergătoare cataclismului erau avansate din punct de vedere estetic și tehnologic; cu mai mult de șase până la douăsprezece mii de ani în urmă, oamenii au construit temple splendide din punct de vedere arhitectural, sculptând și ridicând pietre ce cântăreau multe tone. Cum au procedat? Și cum reușeau cei din Toraja să ridice pietre uriașe, în urmă cu mai puțin de o sută de ani?

Templul Osireion este construit din pietre uriașe, care cântăresc multe tone, iar unii cercetători afirmă că a fost construit cu *mai bine* de douăsprezece mii de ani în urmă.[21] În *Catastrophobia*, am prezentat dovezi conform cărora, în timpul cataclismului, Templul Văii și Templul Osireion erau îngropate în malul Nilului și

au fost redescoperite şi restaurate de către egiptenii din vremea dinastiilor.[22] Conştienţi de precedentele civilizaţii care au trăit de-a lungul Nilului, dinastiile egiptene au restaurat aceste temple, pentru a le reaminti oamenilor de străbunii lor.

FIG. 3.5 Templu din Giza, Egipt

Pe scurt, aceste pietre de la Ica reprezintă un loc secret de depozitare a monumentelor gravate, care au fost descoperite în anul 1961, în apropiere de Câmpia Nazca, în Peru. Pietrele au fost găsite într-o peşteră aflată pe partea în care râul crescuse în timpul unei inundaţii şi au o vechime de peste douăzeci de mii de ani. Pe câteva dintre ele sunt gravate hărţi ale Pământului privit din spaţiu şi oameni care convieţuiau la un loc cu dinozaurii!

Atunci când faraonul Seth I a început construcţia templului de la Abydos, în jurul anului 1200 î. Hr., a fost descoperit templul Osireion, la o distanţă de cincizeci de picioare mai jos de nivelul noului templu pe care acesta îl proiectase. Creând unul dintre cele mai bune exemple de excelentă conservare istorică, Seth a restaurat vechiul templu şi l-a legat de cel nou, care are şapte camere aliniate, neobişnuite. Aceste şapte camere, dovadă clară a cunoaşterii străvechi şi foarte avansate, reprezintă locul în care Abd'El Hakim Awyan m-a instruit cu privire la „principiul lui şapte". Această experienţă m-a ajutat să înţeleg piramida cu şapte niveluri, baza celor

Treisprezece Ceruri din Calendarul Mayaş, întrucât aceste camere reprezintă cele Şapte Zile ale fiecărui Ciclu al Creației. Moştenirea lui Hakim are cel puțin 50.000 de ani vechime şi, astfel, el mi-a dat posibilitatea să pătrund în tainele Ciclului Regional.

DESCIFRAREA CICLULUI REGIONAL AL CREAȚIEI

Zilele şi Nopțile celor Treisprezece Ceruri pot fi folosite drept instrumente pentru descifrarea Ciclului Regional al Creației, care a început în urmă cu 102.000 de ani. Privind lucrurile în acest fel, putem observa că Ciclul Regional a fost o perioadă de creativitate avansată a omenirii.

Mijlocul celei de-a Patra Zile, aproximativ acum 50.000 de ani, a fost timpul în care oamenii din Paleolitic au pus stăpânire pe habitatul lor, şi-au consolidat civilizația şi s-au pregătit să cuprindă întregul glob. Apoi, arta simbolică a înregistrat un mare progres, în

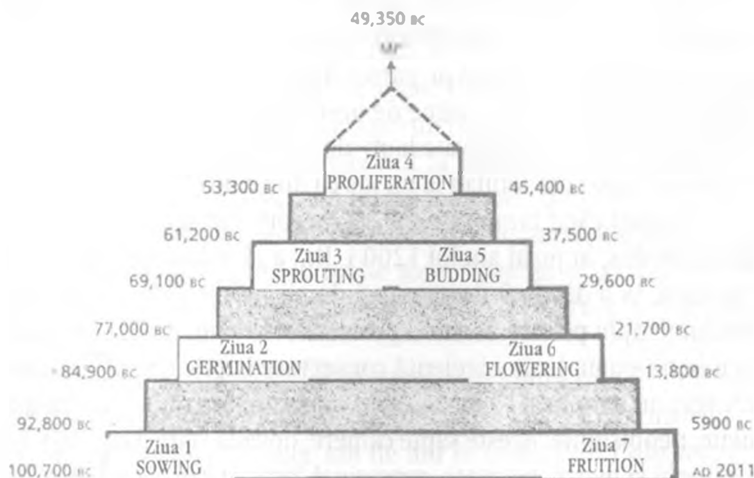

FIG 3.6 Zilele Ciclului Regional (ilustrație din cartea lui Calleman, Calendarul mayaş şi transformarea conştiinței).

a Cincea Zi a Ciclului Regional, în perioada Paleoliticului Mijlociu, imediat după anul 40.000 î. Hr., când a avut loc o explozie de creativitate care i-a năucit pe arheologi şi antropologi. Antropologii Schick şi Toth au afirmat că, acest progres s-a înregistrat atunci când a apărut „expresivitatea simbolică totalmente modernă".[24]

Aş începe prin a mă întreba: ce a fost cu această nouă cultură care a apărut atunci, când de fapt perioada Ciclului Regional a început în urmă cu 102.000 de ani? Ştim din antropologie că, deodată, acum o sută de mii de ani, grupuri de oameni hoinari s-au organizat în triburi, iar femeile şi bărbaţii şi-au împărţit munca.[25] Datorită acestui nou nivel de comunicare, ei trebuie să fi descoperit iubirea, etica, loialitatea şi creativitatea.

După cincizeci de mii de ani de dezvoltare a acestui nou şi foarte plăcut mod de viaţă, noile relaţii cu toate celelalte triburi erau fireşti. Fiecare trib a adoptat forme specifice de artă şi credinţe, pe care venise timpul să le schimbe între ele şi să împărtăşească înţelepciunea lor, tuturor popoarelor. Aceste triburi curioase au dorit să găsească alte triburi, astfel încât şi-au confecţionat corăbii pentru a călători pe distanţe mari, în căutarea altor locuri sacre şi a altor popoare.

Potrivit lui Calleman, marile progrese ale fiecărui Ciclu al Creaţiei au avut loc în Ziua a Cincea - care, în cazul acestui Ciclu, a fost acum 37.500 de ani. De aceea, dacă vom considera „faza de înmugurire" a celei de-a Cincea Zile, precum în ilustraţia alăturată, arta şi estetica au apărut în splendidele picturi din peşteri şi în figurinele zeiţelor, în Paleolitic, ceea ce sugerează că, în acele zile, femeile erau foarte respectate, întrucât ele puteau să creeze însăşi viaţa.

Antropologii sunt nedumeriţi de aceste progrese în domeniul esteticii, fiindcă ei au subestimat nivelurile la care ajunsese cultura în acea perioadă. *Catastrophobia* susţine că peşterile şi primele straturi de pământ din străveche aşezări omeneşti reprezintă cam tot ce a supravieţuit cataclismului, în timp ce oraşele maritime,

infinit mai sofisticate, au fost complet distruse şi inundate de mările în creştere. Aproape că sunt de acord cu ceea ce susțin arheologia şi antropologia despre evoluția omenirii, până în punctul privind progresul în domeniul esteticii, de acum aproximativ 37.500 de ani î. Hr.[26] În consecință, cred că ştiința convențională chiar interpretează greşit realizările civilizațiilor omeneşti de pe Pământ. De bună seamă că nu oamenii din Ciclul Regional sunt cei care au creat şi dezvoltat calea pe care o urmăm în Ciclurile Național şi Planetar. Dacă separăm tehnica prelucrării pietrei în ciclopiană şi megalitică, îmi este foarte clar că *oamenii din Ciclul Regional stăpâneau tehnici care foloseau puterea naturii.*

Există o barieră mentală în înțelegerea tehnicii lor, fiindcă oamenii moderni, dominați de emisfera stângă a creierului, separă şi fac distincții între muncă şi invenții pe de o parte şi natură, pe de altă parte. Oamenii Ciclului Regional creau realitatea în primul rând cu gândul, iar apoi materializau lucrurile în lumea materială.[27] Ei nu au creat nimic care ar fi putut dăuna habitatului lor. Ştiau că dacă nu procedau aşa, lucrurile oricum nu ar fi mers, fiindcă ar fi pierdut puterea naturii.

O nouă credință - materia care domină spiritul - s-a născut în timpul Ciclului Național al Creației şi a fost întărită în timpul Ciclului Planetar.

De aceea este atât de dificil pentru oamenii moderni să-şi imagineze ce făceau oamenii din Paleolitic - şi, cu atât mai puțin, să simtă respect față de ei. Oamenii din vechime ştiau că natura îşi recâştigă întotdeauna puterea; oamenii moderni se vor confrunta cu o reechilibrare, mai ales atunci când petrolul se va epuiza.

Pe măsura intensificării accelerării Ciclului Galactic, apar multe idei noi despre nivelul la care ajunseseră oamenii din vremurile străvechi.

CONŞTIINȚA UNITĂȚII ŞI A DUALITĂȚII

De ce suntem noi, oamenii moderni, în mod atât de radical separați de natură? Conceptul lui Calleman despre Orbita Planetară de Lumină reprezintă o încercare interesantă de a răspunde la această întrebare. El crede că fiecare dintre cele nouă Cicluri ale Creației are câte o polaritate specifică lumină/întuneric, sau o polaritate yin/yang, menită să călăuzească omenirea pe calea către Iluminare.[28] Fiecare dintre Ciclurile Creației favorizează o anumită emisferă a creierului uman, iar aceste amplificatoare ale accesului către creierul omenesc sunt influențate de geografia Pământului şi de amplasarea Arborelui Lumii - „motorul" primordial al dinamicii accelerării timpului, după cum consideră Calleman.[29]

El spune: „Întrucât creierele şi mințile ființelor umane sunt în rezonanță holografică cu Pământul, pe măsură ce urcă piramida cosmică (cele nouă Cicluri ale Creației), structurile rezultate ale conştiinței lor vor fi dominate de polaritățile corespunzătoare yin/yang".[30] Aceasta este o idee foarte complexă şi şocantă şi trebuie să-l citiți pe Calleman, pentru a înțelege pe deplin ceea ce spune.

Mai târziu, voi explica modul în care Arborele Lumii şi schimbarea polarităților influențează Pământul. Ceea ce contează aici este faptul că acest concept al polarității yin/yang este foarte vechi şi intercultural, ceea ce susține concluziile lui Calleman, conform cărora acesta prezintă o mare importanță pentru percepția umană şi funcționarea creierului. Ideea de bază este că, pe măsură ce Ciclurile Creației evoluează de-a lungul timpului, conştiința trece de la starea de unitate, la starea de dualitate şi înapoi la unitate, astfel încât sunt generate procese de transformări succesive.

Cunoaşterea acestui factor ne permite să mergem odată cu fluxul şi să anticipăm mai bine ceea ce va urma; pe măsură ce timpul se accelerează, această abilitate pare a fi crucială. Conştiința Ciclului Național, care influențează acum omenirea, funcționează în cea mai

mare măsură, în dualitate totală. De aceea, în ultimii cinci sute de mii de ani, am devenit atât de fundamental separați de natură, întrucât dualitatea favorizează dominația excesiv masculină.

Pe parcursul celor 16,4 miliarde de ani ai Ciclului Celular, al celor 102.000 de ani ai Ciclului Regional și al celor 260 de Zile ale Ciclului Universal, *conștiința este unitară și creierul acționează ca un întreg,* fără a exista o separare între Cosmosul Divin (Natură) și bărbați sau femei; oamenii sunt Iluminați.[31] După cum știm deja, acum ne aflăm în diferite faze ale primelor opt Cicluri ale Creației, iar Ciclul Universal va începe în 2012. Totuși, aspectele neunificate ale conștiinței - cum sunt dezvoltarea dualismului și a dominației emisferei stângi a creierului, în Ciclul Național - se dezvoltă toate în mod simultan.

Aici, mă voi concentra asupra celor trei Cicluri ale unității, în care creierul acționează ca un întreg, pentru a vedea cum se poate manifesta mai complex Iluminarea, la oamenii a căror emisferă stângă a creierului este relativ mai dezvoltată. Adică, Iluminarea oamenilor care trăiesc în Ciclul Universal va fi diferită de cea a oamenilor din Ciclul Regional. Astfel, niciodată nu ne putem întoarce în timp.

În timpul Ciclului Celular, celulele erau iluminate și, de aceea, vindecarea la nivel celular este acum cea mai puternică pentru noi. De exemplu, nu poți câștiga o bătălie împotriva cancerului, dar îți *poți* alinia emoțiile și gândurile cu celulele tale, pentru a vindeca întregul corp, care poate lupta apoi cu boala. După cum am văzut deja, pe parcursul Ciclului Regional, natura și oamenii erau co-creatori Iluminați; iată de ce este necesară vindecarea naturii, în vederea adaptării la cele din urmă accelerări ale timpului, de ordinul douăzeci, în 2012. Avem încă de atins stadii mărețe - la fel de minunate cum era viața în Ciclul Regional.

În 2011, în timpul Ciclului Universal de 260 de zile, conștiința unificată a creierului care funcționează ca un întreg se va întoarce pe Pământ, pentru a treia oară, în timp ce noi ne vom alinia cu Ga-

laxia. Această perioadă se apropie, în timp ce noi păstrăm în memorie toată cunoaşterea dobândită pe parcursul Ciclurilor Naţional şi Planetar; în acest punct, vom căuta să integrăm această cunoaştere, pentru a atinge Iluminarea, în 2012. Această „integrare a creierului" va avea loc într-o perioadă a cărei durată este mai mică de un an, pe măsură ce vom experimenta o nouă accelerare de douăzeci de ori a timpului. Pentru ca lucrurile să fie absolut clare, *Primul, al Cincilea şi al Nouălea Ciclu sunt vremuri în care tot ceea ce există pe Pământ este în deplină rezonanţă holografică cu Cosmosul.* Din fericire, am observat că mulţi dintre oamenii născuţi după anul 1970 sunt foarte acordaţi la conştiinţa unitară, deşi ei fac eforturi dureroase pentru a supravieţui în mijlocul tăciunilor care abia mai pâlpâie, ai civilizaţiei noastre dualiste.

TEHNICA MEGALITICĂ ŞI CICLOPIANĂ A PRELUCRĂRII PIETREI .

FIG 3.7 Templul Sacsayhauman din Peru

În ilustraţia de mai sus, luaţi în considerare dimensiunea pietrelor acestui templu minunat (în comparaţie cu statura bărbatului peruvian, pentru evaluarea proporţiilor) şi tehnicile sofisticate necesare aşezării lor, iar acestea fiind date, incercaţi să înţele-

geți cum a putut fi construit acest templu, cu mai bine de două mii de ani înaintea erei Greciei clasice.

Oamenii care au construit templul trebuie să fi descoperit o tehnică avansată de deplasare a acestor pietre uriaşe, probabil făcându-le să vibreze prin intermediul sunetelor, pentru a le face mai uşoare. Aş vrea să le reamintesc cititorilor care vor să respingă aceste fapte privind tehnica deplasării pietrelor că, până când nu vor putea dovedi prin mijloace ale tehnologiei moderne, modul în care acei oameni mişcau şi aşezau pietrele uriaşe, ei nu dispun de niciun argument viabil. Dimensiunea pietrelor pe care aceşti oameni le-au ridicat este uneori de neînțeles. Unele dintre cele mai fantastice exemple pe care le-am văzut sunt numite *dolmene**. Dolmenele sunt făcute dintr-o piatră uriaşă, aşezată pe trei pietre-suport, care sunt şi ele uriaşe. Dolmenele se află peste tot în Insulele Britanice, vestul Franței şi în Spania şi le-am găsit chiar şi în Statele Unite.[32]

Într-o zi, eu, împreună cu Gerry, mergeam cu maşina prin Bretania şi am văzut un indicator pe care scria „Hotelul Pietrelor". A fost genul de întâmplare pe care nu am putut-o trece cu vederea, aşa că am întors maşina şi am parcat. De la distanță, am putut vedea cărarea ce ducea spre un vechi hotel, care ne invita parcă în jos, pe aleea unei grădini idilice. Apoi, ne-am uitat spre marginea parcării. O uriaşă piatră neagră, în formă de ou, de mărimea unui autobuz, stătea voioasă în vârful a trei pietre, ce cântăreau câteva tone fiecare! Piatra cea mare avea o greutate de trei sute de tone – sau chiar mai mult! Am mai văzut una la fel de mare, pe partea dreaptă a Autostrăzii 6 din Connecticut, chiar după ce laşi în urmă Rhode Island şi intri în Connecticut.[33] Din experiența mea, cei mai mulți dintre oameni privesc aceste monumente şi rămân orbi la ceea ce văd. Am o prietenă dominată de emisfera stângă a creierului, care stă în nordul statului New York, şi care are un mic dolmen minunat (de zece tone) în grădina din spatele casei – şi nici măcar nu-l observă. Faptele arată că, acum opt mii de ani, cineva a ridicat aceste pietre, ca şi când ar fi

ridicat un fulg! Uneori, am impresia că ei au făcut acest lucru pentru a se amuza pe seama omenirii moderne – şi chiar au reuşit!

Inginerul Chris Dunn a explorat natura acestei tehnologii avansate, în cartea sa *The Giza Power Plant (Centrala de la Giza)*, în care face speculații conform cărora Marea Piramidă a fost cândva o mare uzină.[34] Dunn a început prin a demonstra că egiptenii din vremea dinastiilor săpau pietrele cu unelte puternice, în urmă cu peste cinci mii de ani – concluzie la care a ajuns şi renumitul arheolog Flinders Petrie, acum un secol. Arheologia nu a urmărit descoperirile lui Petrie, câtă vreme acestea ar fi dovedit că egiptenii din vremea dinastiilor stăpâneau tehnologii avansate, aşa că a fost nevoie de un inginer modern, ca să o facă. În continuare, Dunn s-a preocupat de sursa de putere care ar fi putut pune în funcțiune acele unelte. El face mare caz de faptul că piramida era o uzină, construită pentru a intercepta energia Pământului, un oscilator cu rezistență care, atunci când era pus în funcțiune, putea extrage această energie.[35]

Figura 3.8 vă ajută să vă faceți o părere despre această idee.

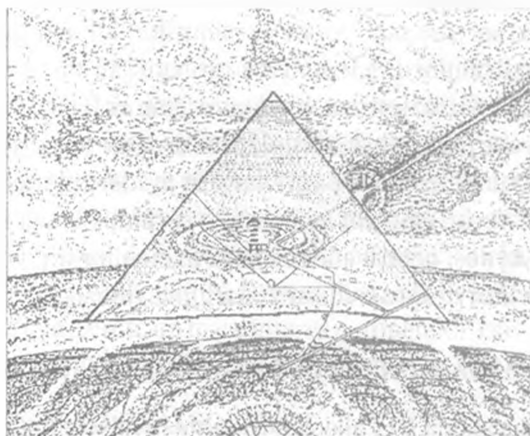

FIG 3 8 Oscilator cuplat (ilustrație adaptată de pe coperta *Uzina Giza,* de Christopher Dunn)

În continuare, Dunn avea nevoie de câteva dovezi moderne că aceste tehnologii ar fi putut exista cu adevărat, în acele vremuri. El a făcut cercetări în laboratoarele lui Edward Leedskalnin din Florida, cel care a pretins că ar cunoaşte secretele metodelor antice egiptene de deplasare a pietrelor. În anii 1930, Leedskalnin construise un castel de coral în Florida, ridicând pietre ce cântăreau peste treizeci de tone, pe care le-a aşezat în pereţii castelului.[36] Dunn trage concluzia că Leedskalnin construise un dispozitiv antigravitaţional, care poate constitui o posibilă explicaţie a modului în care au fost ridicate dolmenele.[37]

Aş dori să adaug că egiptenii din vremurile dinastice timpurii au făcut încă ceva absolut uimitor. Ei au construit cripte uriaşe şi au îngropat în interiorul lor, corăbii din cedru, lângă Marea Piramidă, lângă digul din Saquarra şi ca parte a siturilor dinastice timpurii de lângă Abydos. Puteţi vedea una dintre aceste corăbii, în Muzeul de lângă Marea Piramidă. Aceste corăbii sunt amintiri despre popoarele civilizaţiei maritime globale, care au navigat în întreaga lume, în urmă cu peste douăsprezece mii de ani şi care s-au întors, acum şase mii de ani, pe pământul sacru al malurilor Nilului. Acestea sunt corăbiile Bătrânilor Înţelepţi, care probabil au fost cei care i-au învăţat pe oameni măiestria tehnologică, cum ar fi modalitatea de a ridica pietre uriaşe, folosirea cuplării rezonante şi a dispozitivelor antigravitaţionale, pe care inventatorii moderni le redescoperă. Eu cred că vechii egipteni au îngropat corăbiile lângă Marea Piramidă şi la Abydos, pentru a le reaminti oamenilor din vremea lor şi celor din viitor despre civilizaţia maritimă globală.

ZIUA A ŞASEA A CICLULUI REGIONAL AL CREAŢIEI

Folosind piramida lui Calleman cu şapte niveluri din fig. 3.6, haideţi să plasăm civilizaţia maritimă globală şi mai mult în context. După cum ştim, mulţi cercetători ai noii paradigme sunt convinşi că,

în urmă cu douăzeci, până la zece mii de ani, a existat în întreaga lume o civilizație globală maritimă, foarte avansată. Înflorirea acestei civilizații trebuie să fi avut loc, cel mai probabil, în timpul Zilei a Şasea din Ciclul Regional, din 21.770 până în 13.800 î. Hr., perioadă în care, cred eu, au fost construite Osireion şi Templul Văii.

Odată ce progrese importante în arta şi estetica paleolitică au fost realizate în Ziua a Cincea a Ciclului Regional (37.500 - 29.600 î. Hr.) oamenii au trecut la următorul nivel, în timpul Zilei a Şasea: ei au navigat pe întregul glob, au construit oraşe în jurul porturilor şi au făcut comerț cu hrană şi alte produse, cu oamenii care locuiau acolo. Ca şi astăzi, oamenii şi-au construit oraşele pe malul mării, de unde era mai uşor să navigheze la distanțe mari, pentru a face comerț. Este posibil şi ca ei să fi vizitat peşterile pentru ritualuri străvechi, ale strămoşilor lor.

După cum veți vedea mai târziu, pozițiile rituale ale corpului, descoperite de Dr. Felicitas Goodman, sugerează faptul că a existat continuitate în cultura de acum patruzeci, până la zece mii de ani. Cu toate acestea, în anii care au urmat cataclismului, mările au crescut cu sute de metri, pe măsură ce țărmurile continentelor s-au extins şi au coborât, iar râurile şi văile s-au umplut cu nămol şi au fost inundate. Ruinele civilizației maritime globale se află sub aceste mări, dar şi în straturile adânci de nămol din văile inundate ale râurilor de pe întreaga planetă - fapt care face extrem de dificilă reconstituirea acestei culturi. De aceea a fost atât de entuziasmat Seti I, când a descoperit Templul Osireion, îngropat la cincisprezece picioare sub mâlul Nilului! În prezent, lucrările de artă din peşterile paleolitice le trezesc un mare interes europenilor, care se simt înrudiți cu artiştii - cei care sunt, de fapt, strămoşii lor.

PEŞTERILE PALEOLITICE

În urmă cu douăzeci de mii, până la douăsprezece mii de ani, Europa de sud-vest a fost dominată de cultura Magdaleniană, cea

mai înfloritoare din Ciclul Regional. Vestigii ale acestei culturi au fost găsite în peşteri sau în râurile din apropiere care se varsă în Atlantic, în Spania şi Franța de astăzi, cum este peştera Lascaux. Adânc în interiorul acestor peşteri, se află desene splendide, care înfățişează tauri şi cai şi sunt mulți cei care au vorbit despre rafinamentul artistic şi strania lor frumusețe.[38] În unele dintre aceste picturi rupestre există dovezi care arată că magdalenienii țineau caii de frâu. [39] După cum veți vedea mai târziu, una dintre pozițiile ritualice despre care s-a vorbit în această carte a fost găsită într-un desen din peştera Lascaux.

În 1991, un scufundător a găsit o peşteră neatinsă - peştera Cosquer - descoperind o intrare, la 42 de metri sub nivelul mării, pe coasta mediteraneană a Franței.[40] Peştera Cosquer a fost folosită până acum douăzeci şi şapte - optsprezece mii de ani, când intrarea acesteia pare că era aşezată chiar deasupra unui platou ce cobora către un port. În zilele noastre, acest platou a devenit un recif continental situat pe țărmul mării din această zonă. Acesta ar fi putut fi o locație ideală pentru un port maritim global, aproape de locul în care se află Marsilia de astăzi.

Chris a desenat reprezentarea artistică a unui oraş maritim, care poate încă stă aşezat în ruinele din prelungirea continentală a recifului, sub peştera Cosquer. În ilustrație, observați marele templu care seamănă cu Panteonul din Atena. Cu mii de ani în urmă, intrările în peşteră erau exact în spatele acestui templu. Acum, nivelul mării este cu 42 de metri deasupra acestor intrări şi, probabil, cu o sută de metri deasupra oraşului imaginar. Deoarece atunci când s-a produs cataclismul, această civilizație era legată de călătoriile pe mare, unii dintre oameni au scăpat cu ajutorul corăbiilor (o salvare similară dintr-un dezastru natural a avut loc în anul 2004, când tsunami-ul produs în insula Sumatra a măturat oamenii de pe plajă, iar ce alți oameni din Sri Lanka au supraviețuit cu ajutorul bărcilor).

Platon a înțeles importanța amintirilor premergătoare cataclismului. În vremea sa, acum 2.500 de ani, mai existau doar pietre risipite și fragmente de amintiri ale unei lumi pierdute și, chiar și atunci, mulți dintre contemporanii săi nu credeau că această poveste a fost reală!

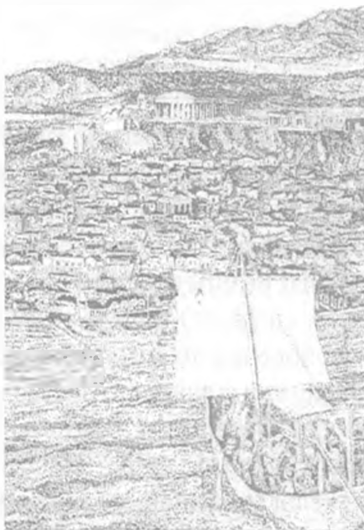

Fig. 3.9 oraș maritim imaginar, aflat sub intrarea peșterii Cosquer, Franța

Astfel, el a scris istoria Atlantidei ca pe o istorie reală – sursa tuturor speculațiilor privind acest continent pierdut. Am fi putut avea mult mai multe surse referitoare la Atlantida, dacă Biblioteca din Alexandria, Egipt, nu ar fi fost arsă parțial de către Iulius Cezar, în anul 48 î. Hr. și incendiată în întregime mai târziu, de către fanaticii creștini. Platon este cea mai importantă sursă istorică pentru civilizația maritimă globală, însă academicienii consideră că ce a scris Platon sunt povești.

Totuși, faptele rămân, iar istoria lui Platon despre Atlantida este cea mai veche descriere istorică a civilizației premergătoare cataclismului – și de la ea ar trebui să pornească istoricii. El descrie un război între atlanți, greci și egipteni, care navigau cu toții pe Mediterana și pe Atlantic, acum 11.500 de ani.

Platon relatează că Atlantida controla regiunea Magdaleniană, un detaliu care leagă civilizațiile înfloritoare de acum 30.000 – 11.500. Acest lucru atestă faptul că magdalenienii erau membri ai civilizației maritime globale, în aceeași măsură în care erau și grecii, egiptenii și atlanții.[41]

Tot ce avem de la această civilizație este o legătură directă cu trecutul nostru Regional, aşa că ar fi bine să o aprofundăm.

LITOFONII DIN PALEOLITIC

Arheologul britanic Paul Devereux a făcut recent o descoperire într-adevăr uluitoare despre peşterile din Paleolitic. El a arătat că în aceste peşteri s-au întâmplat mult mai multe lucruri decât ritualurile şi arta vizuală; chiar şi muzica a răsunat acolo. Devereux a studiat proprietățile acustice ale peşterilor paleolitice, care erau locuite cu 40.000, până la 12.000 de ani în urmă. Pereții peşterilor paleolitice mai importante au diferite culori, în nuanțe de ocru şi puncte, linii şi simboluri de culoare neagră, care încă îi surprind pe oameni. Devereux a descoperit că aceste simboluri brute sunt repere ale proprietăților acustice ale stalactitelor şi stalagmitelor, ca şi cum stalactitele şi stalagmitele ar fi nişte tuburi acustice boltite, similare cu tuburile unei orgi. Marcajele respective indicau care dintre stalactite şi stalagmite trebuiau atinse, pentru a produce diferite tonalități.

Fig. 3.10 Imagine din Peştera Cougnac, Franța, cu stalactite şi stalagmite care par a fi tuburi acustice.

Devereux a numit aceste stalactite şi stalagmite - *litofoni.*[42] Unul dintre cele mai uluitoare evenimente ritualice din viața mea a fost participarea la un dans al focului, în peştera Lol Tun, din Yucatan, în timp ce stalactite uriaşe erau atinse cu o anumită intensitate; ele scoteau sunete desăvârşite, care răsunau în interiorul peş-

terii.[43] Se pare că oamenii din paleolitic foloseau peşterile ritualice ca dispozitive acustice avansate, sau ca instrumente muzicale – şi acest lucru se mai întâmplă şi astăzi. Devereux a găsit multe dovezi ale unei ştiințe acustice avansate în interiorul templelor de piatră construite manual, cum sunt turnurile de piatră şi coridoarele mormintelor megalitice. El a descoperit că acestea au fost construite pentru a intensifica registrul vocal al bărbaților adulți, fapt care ar fi mărit efectele incantațiilor pe care aceştia le făceau.[44] El a reuşit să intuiască aceste aspecte, pornind de la premisa că artiştii originari erau inteligenți. Această informație este dezvăluită pe larg în cartea mea din 2004, *Alchimia celor nouă dimensiuni.*

UNIVERSITATEA GEOLOGICĂ MEGALITICĂ DE LA CARNAC, FRANȚA

Oamenii din Paleolitic foloseau o tehnică avansată a sunetului şi există multe dovezi, conform cărora oamenii care au supraviețuit cataclismului (din timpul perioadei megalitice) au continuat această ştiință. Un inginer francez, Pierre Mereaux, a studiat atât ansamblurile megalitice de la Carnac, cât şi pe cele descoperite în jurul Golfului Morbihan, din Bretania, Franța. Ele ne duc în urmă cu şapte mii de ani şi au fost folosite până acum aproximativ patru mii de ani.

Deşi puțini oameni au aflat despre cercetările lui Mereaux, el a dovedit, în esență, că oamenii care au construit Carnac-ul l-au folosit drept lăcaş de studiu al geologiei megalitice, în care elita preoțească îi învăța pe cei ce doreau să studieze, despre puterea undelor sonore şi mişcarea tectonică.[45] El a stabilit că aceşti oameni din vremurile străvechi ştiau cum să exploateze magnetismul pentru a influența creşterea inteligenței umane, ştiința eredității, reproducerea şi puterile vindecătoare şi sugerează că pietrele erau înălțate pentru efectele câmpurilor acestora asupra corpului uman.[46]

Fig. 3.11 Carnac, Franța

În *Alchimia celor Nouă Dimensiuni*, am spus că oamenii de la Carnac trebuie să fi folosit, probabil, tehnica de vindecare cu megaliți, pentru a elimina stresul post-traumatic, generat de cataclism și de mările în creștere.[47]

Așa cum ar fi posibil să existe un oraș inundat pe reciful continental al Marsiliei, un altul ar putea fi situat în Golful de la Morbihan. Arheologii au descoperit mult mai multe cercuri din piatră, coridoare de morminte și aglomerări de pietre pe reciful din acest golf.

Eu și Gerry am petrecut o seară minunată pe plaja din apropierea Carnac-ului, privind apusul de soare din spatele unui frumos coridor, al unui mormânt ce se afla jumătate sub apă, pe o mică insulă cufundată în golf. Am fi putut să închiriem o barcă, cu care să ajungem la alte situri înghițite de ape. Carnac-ul are câteva aglomerări de pietre splendide și sper că Paul Devereaux va avea posibilitatea să studieze proprietățile lor acustice, pentru a vedea dacă acei constructori din vremurile timpurii ale Carnac-ului foloseau sunetul pentru a vindeca. Am simțit această posibilitate în multe situri megalitice, care m-au făcut să cred că o știință avansată a acusticii și magnetismului ar fi putut exista în timpul civilizației maritime globale, iar noi nu am găsit în siturile megalitice decât vestigii nesemnificative ale acesteia. Ar fi, oare, posibil să fim foarte sensibili la magnetism, pentru că acesta ne armonizează

creierul? Chiar știu câte ceva despre tehnicile moderne de vindecare prin sunet. În anul 2000, eu și Gerry am participat la Seminarul de sunet și vindecare al lui John Beaulieu.[48]

John Beaulieu este un mare profesor în numeroase tehnici de vindecare; el a dezvoltat tehnici de vindecare fizică, cu ajutorul diapazoanelor. La seminar, am învățat cum să armonizăm organele corpului omenesc, folosind diapazoane calibrate pentru reglarea frecvențelor oricărui organ dezechilibrat. Când am folosit diapazoane deasupra corpurilor oamenilor, le-am putut auzi organele vibrând pe diferite tonalități ale sunetului! Aceste sunete erau copleșitoare. Prin această metodă, pot apărea chiar vindecări instantanee, la nivel celular, deși clienții aveau tendința să o evite, întrucât vibrațiile corecte eliberau foarte rapid blocajele emoționale. De exemplu, o persoană profund supărată poate trăi o mare eliberare emoțională, atunci când ficatul vibrează - dar nu se va simți bine, întrucât eliberarea este foarte intensă. Cred că diapazoanele eliberează deseori vechile traume produse de cataclism (dar și blocajele din viața curentă).

Din ceea ce știm despre vestigiile megalitice, se pare că șamanii din Ciclul Regional foloseau pietre, peșteri și aglomerări de pietre în scopuri vindecătoare și pentru a-i ajuta pe oameni să rămână în armonie cu natura; iar acum reapar aspecte ale acestei tehnologii. Sunt puțini cei care cunosc aceste uimitoare descoperiri, pentru că, atunci când trebuie să deducă adevărul ascuns în vestigiile străvechi, arheologi sunt uneori extrem de rigizi, atitudine asemănătoare cu cea a fundamentaliștilor față de ciclurile lungi ale evoluției. Cu toate acestea, în ultimii douăzeci de ani, netinând cont de dogma dominantă și impusă, cercetătorii noii paradigme, cum sunt Pierre Mereaux, Paul Devereux și Graham Hancock, au făcut progrese fantastice în analiza datelor. Totuși, mulți dintre ei au consumat mult timp încercând să detroneze ortodoxismul, care îi ignoră sau îi prezintă drept șarlatani. Cred că disputa asupra vechii

paradigme este doar o mare pierdere de timp acum, pentru că accelerarea timpului îi trezeşte pe oamenii, iar tinerii sunt cei mai impresionați de faptul că asemenea idei limitative au deținut vreodată controlul.

Dacă arheologii nu au curiozitatea să ia în considerare ideile geniale ale lui Mereaux despre Carnac - câtă vreme ei nu au reuşit niciodată să înțeleagă care era utilitatea sitului - de ce ar trebui să ne batem capul cu gândirea lor îngustă? Este mai uşor, mai amuzant şi mai productiv să-i urmăm pe cercetătorii noii paradigme, aşa că haideți să ne referim la unul dintre profesorii mei favoriți, Dr. Felicitas Goodman.

Fig. 3.12 Pictură din peştera Lascaux, Franța.

POZIȚIILE RITUALE ALE CORPULUI ŞI TRANSA EXTAZULUI

Dr. Felicitas Goodman, un antropolog strălucit, şi-a folosit puterile intuiției feminine pentru a explora Ciclul Regional al Creației. Când am întâlnit-o, avem nevoie de câteva reevaluări antropologice radicale, iar înțelepciunea feminină este esențială în acest demers. Goodman a inaugurat o nouă perspectivă antropologică şi, după cum mulți dintre voi ați ghicit, antropologia ortodoxă marginalizează, pur şi simplu, descoperirile sale. Am studiat cu Goodman din 1994 până în 2004, când a murit, la vârsta de 91 de ani. Ea a descoperit o serie de poziții ritualice care, cel puțin în ultimii patruzeci de mii de ani, au fost folosite de oameni ca un mijloc de armonizare cu natura. În prezent, sunt instructor al institutului

său antropologic - Institutul Cuyamungue din New Mexico[49] - unde organizez workshop-uri de transă extatică, care este o tehnică șamanică de intrare în stări transformatoare ale conștiinței. Unul dintre motivele pentru care îmi place această tehnică este că-i permite oricui, din orice cultură, să experimenteze alte lumi. Iar munca mea cu pozițiile ritualice mi-a oferit cea mai bună cunoaștere a oamenilor din Ciclul Regional.

Goodman a descoperit că unele dintre străvechile figurine și picturi pe piatră străvechi sunt „instrucțiuni ritualice" pentru accesul în „realitatea alternativă" - un termen pe care îl folosește pentru celelalte lumi. [50] Goodman scria că, atunci când o persoană stă într-o anumită postură, care se combină cu o stimulare ritmică - cum ar fi zăngănitul sau bătaia tobelor, și intră în transă - „corpul suferă, temporar, schimbări neuropsihice bruște și apar experiențe vizionare, specifice posturii respective".[51]

În timpul procesului normal de învățare, sarcina negativă a creierului este de 250 microvolți.[52] Atunci când intră în transă, la unii oameni sarcina negativă ajunge de la 1.000, până la 2.000 de microvolți. Am descoperit că experiența transei activează conștiința părții drepte a creierului, iar testările asupra undelor cerebrale par să indice același lucru, din momentul în care activitatea creierului intră în starea teta.[53] Poate că se întâmplă astfel deoarece, atunci când suntem în starea teta, emisfera stângă a creierului se află în echilibru cu cea dreaptă. La Institutul Cuyamungue, noi numim această experiență „transă extatică" și, într-adevăr, această practică este cea care m-a încurajat să încerc să pătrund în conștiința Ciclului Regional. Mă aflu în mijlocul unui proiect de cercetare care explorează Ciclurile Creației din punct de vedere al transei extatice și, într-o bună zi, voi putea prezenta unele dintre descoperirile mele. Indiferent de ceea ce se întâmplă în stare de transă, atunci când ne aflăm în posturi vechi de peste douăsprezece mii de ani, poate fi vorba de un acces direct la conștiința Ciclului Regional.

Pozițiile ritualice descoperite de Goodman au cel mult câteva mii de ani vechime, deşi unele dintre ele provin din civilizațiile de vânători - culegători care fie le-au inventat în acele perioade, fie le-au moştenit din vremuri mai îndepărtate. De asemenea, cred că, în prezent, multe dintre posturile ultimilor trei mii de ani sunt păzite cu grijă de versiuni mai noi ale vechilor amintiri. Nu am găsit decât câteva care îşi are originea în vremurile trecute, chiar în Paleolotic, cum ar fi postura lui Venus din Galgenburg, de acum 32.000 de ani, postura lui Venus din Lausel, care ne duce cu 25.000 de ani în urmă şi postura Peşterii Lascaux, care ne duce înapoi cu 15.000 de ani.[54]

Fig. 3.13. Venus din Galgenburg

Priviți ilustrația lui Venus din Galgenburg şi imaginați-vă cum călătoriți înapoi în timp, alături de ea, în lumea ei. În timp ce experimentează posturile paleolitice, energia din corpul unei persoane este mult mai intensă decât am simțit vreodată. Mulți oameni nu pot rămâne în aceste vechi poziții, mai mult de câteva minute. Oamenii din Ciclul Regional trebuie să fi trăit la niveluri foarte intense de energie în corpul lor şi în natură - energie pe care noi nu o mai percepem în zilele noastre. Cu siguranță că descoperirile lui Pierre Mereaux şi ale lui Paul Devereux ne conduc în acea direcție.

Vă puteți întreba ce noi surprize ne mai poate dezvălui Pământul! Există mult mai multe dovezi ale conştiinței

avansate din timpul civilizației maritime globale și chiar din Ciclul Regional, dar și din timpul civilizațiilor avansate, din anii 9.000 - 3.000 î. Hr.

Îmi este greu să nu prezint mai multe elemente din această bancă de date, pentru că este atât de fascinant. Dacă vreți să știți mai mult, puteți citi câteva dintre cărțile mele anterioare și chiar pe cele ale scriitorilor noii paradigme. Întrucât primim tot mai multă informație, prin intermediul arheologiei și antropologiei, ca și prin experimentarea posturilor ritualice, voi continua să vorbesc despre ele.

În capitolul următor, vom lua în considerare influența sincronizării galactice din 1988, care le dă tuturor ființelor umane posibilitatea să evolueze de douăzeci de ori mai rapid, pe parcursul Ciclului Galactic, care a început la 5 ianuarie 1999.

Întrucât vom evolua de încă douăzeci de ori mai rapid în timpul Ciclului Universal, în 2011, pentru noi toți este timpul să ne accelerăm viteza de evoluție și să învățăm cum să ne armonizăm din nou cu natura.

4 INTRAREA ÎN CALEA LACTEE

ALINIEREA DIN 1998 A SOARELUI LA SOLSTIȚIUL DE IARNĂ, CU PLANUL GALACTIC

Într-un anumit moment din anul 1998, Soarele la solstițiul de iarnă s-a aliniat cu planul Căii Lactee. După cum am explicat în capitolul 1 şi voi rezuma aici, John Major Jenkins emite ipoteza conform căreia, încă din anul 100 î.Hr., astronomii mayaşi de la Izapa calculau poziția Soarelui la solstițiul de iarnă şi apropierea sa de Centrul Galactic. După aproximativ o sută de ani de la observarea poziției Soarelui la solstițiul de iarnă pe ecliptică, astronomii au calculat că acesta va trece pe lângă planul galactic, aproape de Centru, în aproximativ două mii de ani, sau în preajma anilor 2011 - 2012.

Jenkins afirmă că mayaşii au construit Calendarul Numărătorii Lungi pe baza începutului civilizației şi a sfârşitului apropiat al acesteia, având sfârşitul Calendarului drept țintă. De vreme ce alinierea cea mai recentă a meridianului solstițiului cu planul galactic - trecerea pe lângă ecliptica planului galactic - a avut loc într-adevăr în 1998, astronomii de la Izapa au greşit doar cu paisprezece ani, ceea ce este uimitor. Se pare că, dacă luăm în considerare teoria lui Calleman privind accelerarea timpului, ei erau mult mai inteligenți decât ne putem imagina: alinierea din 1998 a creat, în realitate, modificări fizice ale Pământului, probabil necesare pentru următoarele douăzeci de accelerări ale timpului, din perioada Ciclului Galactic al Creației! Începutul Ciclului Galactic al Creației, la 5 ianuarie 1999, reprezintă momentul în care conştiința noastră s-a accelerat de douăzeci

de ori, față de nivelul din Ciclul Planetar (1755 - 2011 d.Hr.). Voi explora posibilitatea ca mayașii să fi înțeles necesitatea alinierii cu Centrul Galactic, pentru a adapta omenirea la acest nivel rapid de schimbare, ce ar trebui atins la sfârșitul Calendarului.

După cum veți vedea imediat, atunci când a avut loc alinierea din 1998, aveau loc enorme transformări geofizice și astrofizice ale Pământului și Universului. Folosind anul 9500 î. Hr. ca o dicotomie în linia temporală a evoluției, este posibil ca unele dintre transformările din 1998 să fi modificat tipare ale Pământului care funcționau în urmă cu doar 11.500 de ani. Cu alte cuvinte, alinierea galactică are un efect major asupra adaptării continue a planetei noastre la cataclism, în special în ceea ce privește conștiința noastră. Dincolo de toate acestea, voi explora posibilitatea ca perioada cuprinsă între anii 9500 î. Hr. și 2011 d. Hr. să fie descrisă în scripturile antice ale Indiei - Vedele - și ca această cunoaștere, mayașă și vedică, să provină din aceeași sursă.

Acestea sunt idei radicale, dar Ciclul Galactic de Creație este el însuși o perioadă radicală; este aproape imposibil ca mintea să-ți meargă prea repede.

CEA DE-A ȘAPTEA ZI A CICLULUI NAȚIONAL DE CREAȚIE

Cea de-a Șaptea Zi a oricărui Ciclu de Creație reprezintă momentul în care culegem roadele Ciclului respectiv, momentul în care esența acelei întregi accelerări devine foarte evidentă. Tabelul care însoțește acest text ilustrează creațiile din timpul celei de-a Șaptea Zi, a primelor șapte Cicluri ale Creației. De bună seamă, până în 2011, nu vom ști care sunt creațiile Zilei a Șaptea din Ciclurile Galactic și Universal. Dacă luăm în considerare durata de 5.125 de ani a Ciclului Național, cea de-a Șaptea Zi a început în 1617 d. Hr. În anul 1648, a fost semnat Tratatul de Pace de la Westfalia; acesta

a pus capăt Războiului de Treizeci de Ani, care începuse în cea de-a Şaptea Zi. Acest război şi tratatul care i-a urmat au dat naştere statului-naţiune modern, prin recunoaşterea principiului suveranităţii, adică a drepturilor naţiunilor individuale, fapt care a reprezentat împlinirea evoluţiei de 5.125 de ani a civilizaţiei istorice. Totodată, ştiinţa modernă s-a trezit la viaţă în secolul al şaptesprezecelea. Chiar înainte de intrarea în cea de-a Şaptea Zi a Ciclului Naţional, Giordano Bruno a fost ars pe rug, în anul 1600 d.Hr. Bruno era membru al grupului noilor oameni de ştiinţă, care credeau cu tărie în faptul că Pământul orbitează în jurul Soarelui – teoria heliocentrică. Iar în anul 1619, Johannes Kepler a publicat *Harmonices mundi (Armonia Lumilor)*, despre care Calleman spune că a mar-

ÎNCEPUT DE CICLU ÎN CEA MAI ÎNALTĂ FORMĂ DE EXPRIMARE A ZILEI SAPTĂMÂNII (date ştiinţifice)		
Universal	2011 d. Hr.	?
Galactic	2011 d. Hr.	?
Planetar	1992 d. Hr.	reţele de computere (1992)
Naţional	1617 d. Hr.	naţiuni moderne (1648)
Regional	8000 a. i	agricultură (8000 a.i.)
Tribal	160.000 m.a.î	Homo sapiens (150.000 a.i.)
Familial	3.2 m.a.i	Australopitecus africanus (3.0 m.a.i)
Mamifer	63 1 m.a.î	mamifere cu placentă (65 m.a.î)
Celular	1.26 M.a.i	celule eucariotice (1.5 M.a.î)
Notă: a. î = ani înainte; m. a. î = milioane de ani înainte; M. a. î = miliarde de ani înainte		

FIG 4.1 Ziua a şaptea a Ciclului al nouălea (tabel preluat din cartea lui Calleman, *Rezolvarea celui mai mare mister al timpurilor noastre: Calendarul Mayas*)

cat primul moment în care matematicile superioare au fost utilizate pentru a exprima legile naturii![1]

Această perspectivă nouă - dar totuşi foarte veche - sugera că oamenii trebuiau să realizeze că înțelegerea lor asupra universului ceresc era o iluzie totală; Soarele era în centru, nu Pământul. Cu toate acestea, descoperirea a marcat începutul reamintirii unei părți semnificative din cunoaşterea străveche, fiindcă există suficiente dovezi conform cărora mayaşii clasici, egiptenii, civilizația vedică, precum şi alte civilizații antice, ştiau că Pământul orbitează în jurul Soarelui. Aceste culturi ştiau chiar şi că sistemul nostru solar călătoreşte în jurul centrului Galaxiei şi credeau că poziția noastră în raport cu Galaxia influențează evenimentele de pe Pământ, aşa cum veți vedea în acest capitol

În timpul celei de-a Şaptea Zile a Ciclului Național al Creației, europenii au părăsit Era Întunecată, care a reprezentat o perioadă de mare regresie pentru multe popoare din Vest. Să ne imaginăm cum era viața lor. După ce Imperiul Roman s-a prăbuşit, în secolul al V-lea d. Hr. şi Vestul a regresat; închipuiți-vă câtă siguranță şi stabilitate le oferea, în timpul Evului Mediu, credința că trăiau chiar în centrul Universului lui Dumnezeu. Odată cu trezirea Europei, în secolul al XVII-lea, câțiva oameni de ştiință au ajuns la ideea că Pământul se roteşte în jurul Soarelui, care se mişcă prin spațiu, într-un Univers extrem de extins. Această idee era foarte amenințătoare, aşa că Vaticanul l-a folosit pe Bruno drept țap ispăşitor, făcându-i pe ceilalți oameni de ştiință să-şi asume posibilele consecințe. Astfel, atunci când Copernic, Kepler, Galileo şi alții au făcut calcule pentru noua astronomie - mecanica cerului - ei s-au trezit totalmente singuri, în noile lor căutări. Erau foarte entuziasmați, pe măsură ce studiau corpurile cereşti şi efectuau calcule, dar trebuiau să comunice unii cu alții, în secret.

Din pricina destinului tragic al lui Giordano Bruno, teoriile acestor vizionari erau, în mod potențial, eretice, fiind astfel respinse

imediat de către autoritățile intelectuale şi culturale ortodoxe ale vremii. Acum ştim că aceste teorii revoluționare erau corecte. Şi, deşi oamenii s-au obişnuit treptat cu ideea că Pământul nu era centrul cerurilor, ironia este că nu făceau altceva decât să redescopere o ştiință veche de mii de ani!

CONŞTIINȚA GALACTICĂ DIN 1998 ÎNCOACE

Fizicienii, astronomii şi astrofizicienii au cartografiat cu succes universul, încă din anii '50. O mare parte a publicului ştie că Soarele nostru se roteşte în jurul centrului Căii Lactee pe o orbită de 225 de milioane de ani şi că el se află la o distanță de aproximativ treizeci de ani lumină față de centru. Galaxia noastră face parte dintr-un grup dc galaxii, numit Constclația Fecioarei şi există mult mai multe constelații în Univers.[2]

În anul 1998, cosmologii au descoperit că, în mod misterios, expansiunea universului se accelera subit! Această schimbare poate oferi, în cele din urmă, dovada care să susțină teoria superstringurilor (ideea conform căreia Universul este creat din stringuri vibrante, care funcționează în zece dimensiuni), întrucât ea sugerează că la bază s-ar afla o energie bizară, ce poate exercita o forță antigravitațională, care şi-ar fi „schimbat" cumva direcția, în 1998. Mai exact, cosmologii au luat în considerare posibilitatea ca această energie să fi inițiat accelerarea expansiunii cosmice din 1998![3] Aceasta trebuie să fie o influență dintr-o altă dimensiune, care, în sistemul meu, ar putea fi cea de-a Noua Dimensiune din Calendarul Mayaş.

Cosmologii au înțeles în timp util adevărata natură a Galaxiei noastre şi a locului pe care îl ocupăm noi în cadrul acesteia, fiindcă redobândirea conştiinței galactice este scopul Ciclului Galactic al Creației. Se pare că anumite forțe cosmologice fundamentale s-au schimbat în 1998, ceea ce mă ajută să înțeleg cum a fost po-

sibilă accelerarea de douăzeci de ori a timpului, care a început la 5 ianuarie 1999. Oare ce schimbări vor interveni în Univers, când accelerarea din Ciclul Universal de Creație va înceta, în 2011? Știința este limbajul vremurilor noastre, așadar, cu cât există mai multe informații despre Calea Lactee, cu atât e mai bine. După cum veți vedea în acest capitol, este foarte probabil ca mayașii și alte străvechi civilizații foarte dezvoltate să fi știut mai multe despre Galaxie, decât știm noi acum.

2011

Al nouălea	13 uinali	260 zile	Universal 2011
Al optulea	13 tuni	12,8 ani	Galactic 1999-2011
Al șaptelea	13 katuni	256 ani	Planetar 1755-2011
Al șaselea	13 baktuni	5.125 ani	Național 3115 BC-2011
Al cincilea	13 piktuni	102.000 ani	Regional
Al patrulea	13 kalabtuni	2.000.000 ani	Tribal
Al treilea	13 kinchiltuni	41.000.000 ani	Familial
Al doilea	13 alautuni	820.000.000 ani	Mamifer
Primul	13 hablatuni	16.400.000.000 ani	Celular

FIG 4.2 Piramida cosmică cu nouă etaje, simbolică pentru Cele Nouă Cicluri ale Creației. Fiecare dezvoltă un anumit nivel de conștiință și toate ating momentul de împlinire în ziua de 13 Ahau - 28, octombrie 2011. (adaptat din cartea lui Calleman, *Calendarul Mayaș*)

În ceea ce privește accelerarea de douăzeci de ori a evoluției, acesta este momentul potrivit pentru a înțelege distorsiunile temporale ale Ciclului Galactic al Creației, care este așezat deasupra Ciclului Planetar (1755 - 2011 d. Hr.), care este așezat, la rândul lui, deasupra Ciclului Național (3115 î. Hr. - 2011 d. Hr.) ș.a.m.d. Ciclul

Planetar al Creației a accelerat ieșirea noastră din timpul mai lent din Ciclului Național, prin accelerarea de douăzeci de ori a timpului; redobândirea unei viziuni științifice precise asupra Universului s-a manifestat pretutindeni, încă din 1992, prin intermediul rețelelor de computere. Totodată, în timpul celei de-a Șaptea Zile a Ciclului Național și pe parcursul întregului Ciclu Planetar, știința materialistă a eliminat înțelegerea spirituală a științei.

Această abordare nu va rezista în timpul Ciclului Galactic al Creației, deoarece, în acest moment, sunt necesare atât abordarea materialistă, cât și cea spirituală. În ceea ce privește Cercul de Lumină Planetar al lui Calleman, menționat în capitolul 3, Ciclul Galactic reprezintă o fază dualistă, care favorizează accesul la emisfera cerebrală dreaptă, care este foarte spirituală.[4] Din acest motiv, cultura noastră dezvoltă un interes tot mai mare pentru știința spirituală. Un exemplu în această privință este uimitoarea popularitate a cărții lui Masaru Emoto, *Mesajele Ascunse în Apă*.[5]

Așa cum am menționat anterior, mi se pare fascinant faptul că monumentul din piatră de la Cobá a fost descifrat în anii '50, în aceeași perioadă în care a fost ordonată și cronologia științifică a evoluției. Întâmplarea face ca etapa de înflorire a Ciclului Planetar al Creației, în cea de-a Șasea Zi, să fi avut loc între anii 1952 și 1972 d.Hr.: din nou anii '50! În acest moment, putem înțelege mai multe despre convergența atâtor teorii științifice, dacă privim cu atenție la Ciclul Planetar, care ne va ajuta să înțelegem natura accelerării de douăzeci de ori, a timpului din Ciclul Național.

ACCELERAREA ÎN CICLUL PLANETAR AL CREAȚIEI: 1755 - 2011 d. Hr.

Calleman menționează că cea mai bună cale de a vedea influența accelerării de douăzeci de ori, din anul 1755 – exact în mijlocul celei de-a Șaptea Zile a Ciclului Național de Creație – este să ur-

mărim dezvoltarea telecomunicațiilor, așa cum face el, în figura 4.3. La fel ca în cazul Ciclului Mamifer de Creație, care a durat 820 de milioane de ani, în Ciclul Planetar creația are loc în timpul Zilelor, iar integrarea în timpul Nopților.

Ziua evoluției și cerul pe care zeitatea îl conduce	TIMP	Invenții sau evenimente
Semănatul Ziua 1, Cerul 1, zeu al focului și timpului	1755-1775	**Teoria telegrafului** anonim 1753 Bozolus 1767
Germinația Ziua 2, Cerul 3 zeița apei	1794-1814	**Telegraful optic** Chappe, Paris-Lille 1794 Suedia 1794
Apariția lăstarilor ziua 3, Cerul 5 zeița iubirii și nașterii copiilor	1834-1854	**Telegraful electric** Morse 1835 Washungton-Baltimore 1843
Răspândirea ziua 4, Cerul 7 zeul porumbului și a hranei	1873-1893	**Telefonul** aplicarea patentului Bell 1876 primul post telefonic în SUA 1878
Înmugurirea ziua 5, Cerul 9 zeița nașterii	1913-1932	**Radio** prima transmisie normală SUA 1910, Germania 1913
Înflorirea ziua 6, Cerul 11 zeița nașterii	1952-1972	**Televiziunea** prima transmisie publică Anglia 1936; color SUA 1954
Recoltarea ziua 7, Cerul 13 Dumnezeul Creator-Dual	1992-2011	**Rețele de computere** internet 1992 televiziune globală și tel. mobile

FIG 4.3 Evoluția telecomunicațiilor în timpul Ciclurilor planetare (adaptat din cartea lui Calleman, *Calendarul Mayaș*)

După cum vedeți, telegraful a apărut în 1753, iar în anul 1952, la începutul celei de-a Șasea Zile, au avut loc primele emisiuni de televiziune. Nu voi uita niciodată acel moment. Aveam un pian cu coadă în sufragerie. Am început lecțiile când aveam patru sau cinci ani, iar până la vârsta de nouă ani, pe care am împlinit-o în 1952, studiam cu un profesor extraordinar. Însă, atunci când a

apărut televiziunea, am renunțat la pian, în favoarea televizorului!

Oare există ceva care să fi schimbat stilul nostru obișnuit de viață, într-o mai mare măsură decât televizorul? Şi gândiți-vă cum ne-au schimbat calculatoarele, viețile. După cum spune Calleman, Ciclul Planetar de Creație reprezintă momentul de sedimentare a industrializării, iar comunicarea prin mesajul scris, specifică Ciclului Național, nu mai era suficient de rapidă.[6] Datorită accelerării, a intervenit un impuls în dezvoltare a tehnologiei, iar o rețea comună de comunicare - Internetul - era necesară. Acest impuls, apărut odată cu telegraful, a evoluat până la dezvoltarea internetului; el conduce acest nou nivel de creativitate umană. Crezul meu este că tehnologiile cuantice vor fi dezvoltate până în 2011. Figura 4.3 dovedeşte accelerarea în timpul Zilelor Ciclului Planetar al Creației, exact aşa cum am observat că s-a întâmplat cu Zilele Ciclului Mamifer; concordanțele sunt uimitoare şi pline de înțeles.

Având în vedere faptul că anii 1950 şi 1960 cuprind cea de-a Şasea Zi a Ciclului Planetar de Creație (înflorirea sistemelor de comunicare), putem vedea de ce erau formate atât de multe baze complexe de date, în timpul anilor '50. Această explozie de creativitate necesita legături strânse între toți oamenii - televiziunea transmitea ştiri către planetă. Vă amintiți vremurile când puteam obține informații importante de la televizor? Acum, doar internetul şi telefoanele mobile sunt suficient de rapide şi ieftine pentru oameni. Cu toate acestea, spre deosebire de televiziune, accelerarea temporală este acum prea rapidă pentru a opri fluxul de informație, iar urmarea va fi preluarea poziției dominante de către comunicarea cuantică, de vreme ce oamenii devin tot mai telepatici. Acest lucru se datorează naturii dualiste şi specifice emisferei cerebrale drepte a Ciclului Galactic de Creație, precum şi schimbării pe care o experimentează conştiința umană, atunci când oamenii sunt galactocentrici.

Exact aşa cum se prezice prin înțelepciunea Calendarului Mayaş, omenirea se află acum în mijlocul unui copleşitor proces in-

telectual de trezire. Prevăd că, în 2011, în timpul Ciclului Universal al Creației, vom avea cu toții capacități extrasenzoriale, la fel ca oamenii de acum câteva mii de ani, din Ciclul Regional al Creației.

Pentru a înțelege cu adevărat accelerarea timpului, creşterea de douăzeci de ori a acesteia, în 1755, în timpul celei de-a Şaptea Zile a Ciclului Național, este cea mai bună cale de acces către explicarea mecanismului său de funcționare. Explicația acestui fapt este că mulți dintre noi ştim câte ceva despre Ciclurile de Creație Planetar şi Național, iar majoritatea oamenilor se simt foarte ciudat, încă din 1999. Gândiți-vă cât de puternică şi eficientă este schimbarea care a început în 1755, odată cu industrializarea şi cât de accelerat pare anul 1755 (şi perioada ulterioară), în comparație cu anul 1500 d. Hr. Apoi, dacă îndrăzniți, priviți înapoi la anul 1999, când lumea a devenit un loc ciudat, odată cu venirea energiei Ciclului Galactic al Creației.

În ianuarie 1999, în Centrul Kripalu din Lenox, Massachusetts, eu şi studenții mei am condus prima Activare a programului Pleiadian, pe muzica lui Michael Stearns. Apoi, am audiat concertul unui grup numit *Galactic Gamelan,* de la Institutul Tehnologic din Massachusetts, care fusese pregătit de un Maestru gamelan* din Bali. Niciunul dintre noi nu ştia că aceştia vor cânta după procesul nostru de activare, aşa că am prelungit cursul pentru a include şi concertul. Am fost şocată să văd că, în spatele altarului, care era ticsit cu statuete de sfinți indieni, se afla un mozaic foarte înalt, creat de către Sf. Ignațiu Loyola, aşezat pe un suport înalt ce indica Pleiadele!

Evenimentul a fost magic, şi am simțit cu toții că ceva absolut nou se petrecea. Aceste tipuri de reflecții, ajungând până la începutul anului 1999, oferă garanția faptului că actualele convergențe din ştiință şi din cercetarea Calendarului Mayaş se petrec conform planului. În acest moment, are loc o explozie virtuală de creație, condusă de un proiectant inteligent şi consider că factorul lui Cal-

* maestru al muzicii tradiționale indoneziene N. tr.

leman de accelerare temporală este singura explicație pentru ritmul amețitor al prezentului. O idee bună ar fi să ne întoarcem la 5 ianuarie 1999 și să reflectăm asupra a ceea ce am făcut începând cu acel moment, pe baza sistemului mayaș bazat pe tun, de 360 de zile. V-am pus la dispoziție o piramidă, exact în acest scop, în anexa C, cu instrucțiuni de folosire.

ASTRONOMIA ȘI ASTROFIZICA GALACTOCENTRICĂ

Întrucât acest capitol este dedicat înțelegerii cât mai depline a transformării omenirii, într-o omenire galactocentrică, în timpul Ciclului Galactic al Creației, ne vom întoarce la o examinare a astronomiei și astrofizicii. Deși această nouă cosmologie este chiar mai radicală pentru înțelegerea noastră, decât noțiunea de heliocentrism, anticii știau că penetrarea Centrului Galactic este adevăratul secret al intrării în Univers.

După cum probabil știți, atunci când priviți în profunzimea spațiului, în realitate, priviți înapoi, în timp. Până acum, astronomii cu telescoape moderne au privit în urmă cu 15 miliarde de ani, iar în 2011, vor privi înapoi cu 16,4 miliarde de ani. Mai exact, cu cât privesc astronomii mai departe în spațiu, cu atât merg mai în urmă, în timp. Când am încercat să înțeleg ce înseamnă cu adevărat să spui că poți privi în urmă, până la începuturile Creației, am fost încurcată de acest concept, deși înțeleg că se bazează pe viteza luminii. Șamanii mayași spuneau că priveau în urmă, la evenimentele Creației, după care au elucidat cronologia evoluției noastre de până acum. Adică, șamanii mayași spuneau că evoluăm odată cu Mintea Divină, parcurgând diferite ere cosmice, printr-un proces evoluționist de nașteri, distrugeri și renașteri ciclice. După cum se exprimă Douglas Gillette, în fascinanta sa carte *The Shaman's Secret (Secretul Șamanului)*, „universul celor mai avansate științe ale noastre este tulburător de asemănător cosmosului imaginat de către mayași".[7]

Am început acest capitol, încercând să aduc unele explicații pentru schimbările literalmente fantastice, pe care le-a parcurs mintea umană, în ultimii patru sute de ani. Vin cu aceste idei, întrucât gradul în care trebuie să ne integrăm gândirea în timpul Ciclului Galactic de Creație este cu adevărat uluitor. Crearea comunicării moderne a început în Ciclul Planetar al Creației, iar atunci când televiziunea a oferit un mecanism mental global, publicului i s-a cerut, deodată, să vizualizeze Pământul într-un nou loc din Univers, cum își face loc prin întunericul spațiului - deși, doar cu puțin timp în urmă, eram cu toții maimuțe! Încă din anii 1950, am reflectat cu toții profund asupra identității și locului nostru în Univers, iar acum ne aflăm în mijlocul unui progres incredibil - care este atât de mistic, încât oamenii vor renunța curând la diferențele dintre ei.

De exemplu, lumea contemporană arată foarte diferit, atunci când luăm în calcul natura Ciclului Galactic al Creației. Influența acestuia, determinată de emisfera cerebrală dreaptă, determină o trezire spirituală a Estului, în vreme ce Vestul își pierde puterea de dominație.

Întrucât Ciclul Galactic de Creație este dualist, acest proces a fost caracterizat, inițial, prin agresiunea Vestică extremă asupra Estului, care este mult mai spiritual. De exemplu, prin invadarea unei națiuni suverane (Irak), în 2003, administrația Bush a renunțat la principiul suveranității, câștigat prin Tratatul de Pace de la Westfalia, în 1648.

Cu toate acestea, în special în ultimele etape ale Ciclului Galactic, dominația Vestică se va destrăma, iar Estul și Vestul se vor echilibra. În mod similar cu ceea ce s-a petrecut în timpul Războiului de Treizeci de Ani, agresorii își vor pierde avântul.

Menționez această regresie, pentru că aș dori să vă opriți o clipă și să simțiți cât de mult vă împotriviți, în realitate, abuzurilor din politică, atunci când mintea voastră se extinde în Galaxie.

Deci, să începem!

TRECEREA PE LÂNGĂ ECLIPTICA PLANULUI GALACTIC, ÎN 1998

Cea mai importantă veste din lume este că, odată cu 1998, Soarele la solstițiul de iarnă s-a aliniat cu planul Galaxiei noastre! Odată generată, această energie specială, cu noua sa lumină hibernală, ne ajută să ne descoperim locul în Galaxie; în timpul acestei experiențe, simțim niveluri maxime de energie dinspre Centrul Galactic. Să nu credeți cumva că acesta este un „hocus pocus" New Age; astronomii numesc acest fenomen „alinierea meridianului de solstițiu, cu ecuatorul galactic", după cum se observă în figura 4.4.

Pentru că vorbim despre planul Galaxiei - ecuatorul galactic - există anumite neînțelegeri în rândul astronomilor, în ceea ce privește data exactă la care s-a petrecut această aliniere; cu toate acestea, cei mai mulți sunt de acord că este vorba despre mijlocul anului 1998. Conform Observatorului Maritim din Statele Unite, alinierea exactă a avut loc pe data de 27 octombrie 1998, iar astronomii englezi au fost de acord că evenimentul s-a petrecut în 1998, însă cu câteva luni mai devreme, pe 10 mai; aceştia au organizat chiar o petrecere în acea zi, pentru a-l sărbători.[8] Eu am scris deja foarte mult despre această aliniere în cărțile *The Pleiadian Agenda (Programul Pleiadian)*, *Catastrophobia (Catastrofobia)* şi *The Alchemy of Nine Dimensions (Alchimia celor nouă dimensiuni)*. John Major Jenkins a scris, de asemenea, foarte mult despre acest subiect - la fel ca mulți alți cercetători.

Ceea ce contează este faptul că alinierea astronomică a avut loc în 1998, lucru demonstrat de anumite schimbări actuale ale Pământului. În *Alchemy*, am atras atenția asupra faptului că alinierea are loc atunci când sistemul nostru solar este cel mai aproape de Centrul Galactic.[9] Mai exact, în vremurile moderne experimentăm cel mai intens contact cu forțele Centrului Galactic; 1998 a reprezentat apogeul acestei intensități, iar aceasta este o confirmare ma-

joră a datei oferite de Calleman pentru startul Ciclului Galactic, chiar la începutul anului 1999. Desigur, aceasta înseamnă că, în 1999, timpul s-a accelerat din nou de douăzeci de ori, proces care a fost detectabil; schimbările de pe Pământ reprezintă vestea cea mare în privința alinierii galactice.

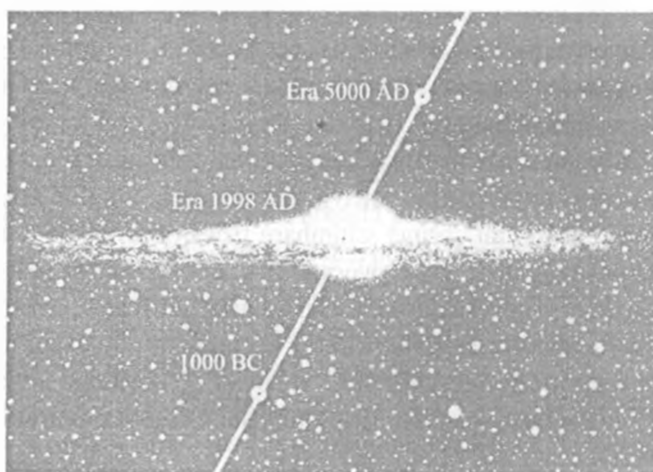

FIG 4.4 Aliniere a meridianului la solstițiu, cu ecuatorul galactic. (ilustratie adaptată după cartea lui Jenkins, *Alinierea Galactică*.)

PĂMÂNTUL SE BOMBEAZĂ ÎN 1998

În timpul anului 1998, existau foarte multe dovezi în sprijinul unei schimbări majore a Pământului, determinată de aliniere. Din 9500 î. Hr., până în 1998 d. Hr., regiunile de latitudine înaltă ale Pământului își reveneau după presiunea ghețarilor (sau a efectelor cataclismului, care l-au remodelat din punct de vedere tectonic), ceea ce a determinat masa Pământului să se mute, treptat, către poli. Deodată, în 1998, câmpul gravitațional a început să devină mai puternic la ecuator și mai slab la poli, iar rotația Pământului s-a încetinit ușor.[10] Apoi, la ecuator s-a format o protuberanță miste-

rioasă! De 11.500 de ani încoace, aceasta este o schimbare fără precedent pentru planeta noastră.[11]

În 1995, când am primit prin channeling *Programul Pleiadian,* pleiadienii vorbeau despre multe schimbări radicale, ce urmau să se petreacă în 1998. Ei transmiteau, prin intermediul meu, că în 1998 „undele extazului vor începe să transforme radical natura".[12] Imaginați-vă cât de surprinsă am fost când, în august 1998, un bombardament cu raze X şi raze gama, provenite dintr-o stea căzătoare, au lovit Pământul. Timp de zece minute, cerul a explodat în lumină, numeroase instrumente ştiințifice fiind distruse. Cel mai semnificativ lucru este că, potrivit spuselor astronomilor, acest moment a reprezentat „prima schimbare fizică observabilă a atmosferei noastre, care a fost provocată de o altă stea decât Soarele".[13] Înainte să fi ştiut ceva despre Ciclul Galactic al Creației, am spus, în *Alchimia celor nouă dimensiuni*: „Noi, oamenii, am experimentat în 1998, un şoc de energie înaltă, care poate fi considerat inițiatorul unui nou stadiu al conştiinței evoluționiste.[14] Vom vedea acum, ce ar putea fi această nouă etapă de evoluție.

Perioada cuprinsă între 5 ianuarie 1999 şi 28 octombrie 2011 este atât de importantă, încât capitolele 6 şi 7 sunt dedicate Ciclului Galactic al Creației. Înainte de asta, voi plasa Galacticul în contextul unui întreg mai mare - noua aliniere a sistemului nostru solar, în Galaxia Calea Lactee. Alinierea din 1998 pare să fi creat un nou câmp de frecvență pe planeta noastră - probabil un câmp magnetic, care face posibilă suportarea şi integrarea schimbărilor din Ciclul Galactic.

De exemplu, în ceea ce priveşte bombardamentul din august 1998, oamenii de ştiință au remarcat că explozii similare cu raze X aproape de Pământ ar fi putut să determine disparițiile din trecut - lucru corelat adesea cu etapele rapide de nouă evoluție, precum perioada Cambriană, de acum 570 de milioane de ani (567,9 milioane de ani, potrivit lui Calleman).[15] Ipoteza mea este că dispariția anumitor forme de conştiință umană - forme care nu pot supraviețui

într-un mediu atât de activat - e posibil să fi avut loc în august 1998. Doar viitorul va releva exact în ce constă mai exact această dispariție.

Cu toate acestea, după cum stau lucrurile, cu cât înțelegem mai bine natura acestor schimbări, cu atât va fi mai uşor să ne lăsăm purtați de val, în loc să încercăm să-i opunem rezistență. Specia noastră este influențată de forțe astronomice care nu au existat pe această Planetă până acum - şi, cu siguranță, nu de când au apărut oamenii. Gradul de integrare intelectuală a omenirii, din ultimii cincizeci de ani, este de neînțeles pentru majoritatea oamenilor, iar fundamentalismul defensiv este o reacție față de toate aceste schimbări.

Înțeleg şi mă înduioşează această problemă, dar acest lucru nu face ca fundamentalismul să fie mai puțin retrograd şi periculos. Desigur că este vorba şi despre fundamentalismul islamic. Orice american care are o soră, un frate, un părinte sau un copil credul, ştie că evoluția fundamentalismului face mult rău.

Ca un rezultat al faptului că am scris atât de mult despre acest subiect şi pentru că am avut oportunitatea de a observa cum tratează studenții noştri, uimitoarea sincronizare galactică, aş dori să zăbovesc puțin asupra discuției despre o entitate cu care trebuie să ne împrietenim acum - gaura neagră din centrul Căii Lactee. Gaura neagră înseamnă un întuneric desăvârşit - şi trebuie să ne împrietenim cu întunericul, pentru a-l împiedica să înghită tot ceea ce există pe Pământ.

Fundamentaliştii se tem de întuneric şi, de aceea, creează umbre uriaşe, care amenință întreaga viață, pentru că marea lor umbră este venerarea războiului. Însăşi baza fundamentalismului o reprezintă faptul că, dacă o persoană are dreptate, omorul este justificat. Această credință nu reprezintă adevărul, ci este retrogradă din perspectivă evoluționistă şi, după cum puteți vedea în figura 4.5, acea formă de adaptare omenească dispare acum.

GĂURILE NEGRE ŞI PUNCTELE SINGULARE

O gaură neagră se formează atunci când o stea de mari dimensiuni trece printr-un colaps gravitaţional rapid şi este aspirată într-o pâlnie formată din curbura spaţiu-timp. Odată aspirată în această pâlnie, materia este strivită, căpătând o densitate inimaginabilă. Totuşi, de vreme ce materia este energie, ea devine un punct singular - un punct de dimensiunea zero - care apare, apoi,

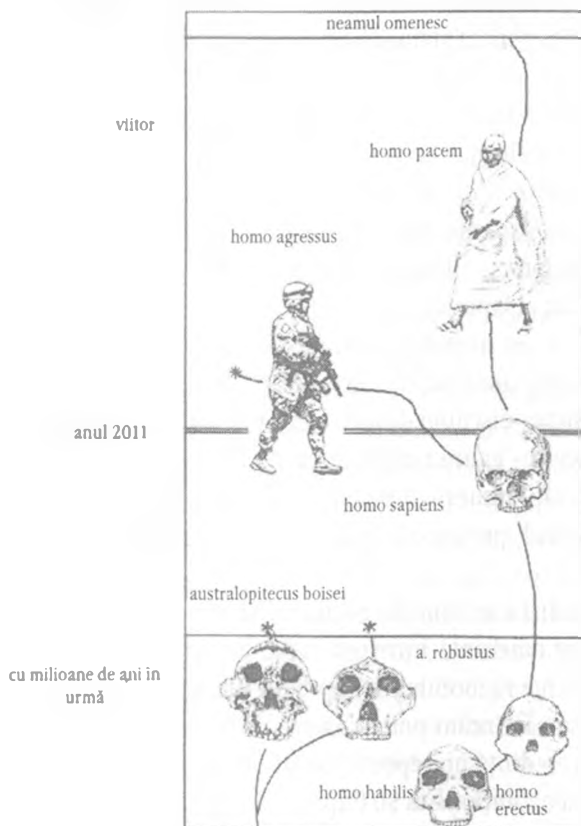

FIG 4.5 Homo pacem Asteriscul indică rasa care nu mai există (vezi figura 2.9)

într-un „univers diferit", ce poate fi considerat un nou univers, pe care răposatul Itzhak Bentov, un extraordinar explorator al fizicii şi conştiinței, l-a numit „gaura albă".[16] Figura 4.6 include acest concept, cu anul 2012 schițat la punctul singular, permițându-ne să ne imaginăm încotro ne-am putea îndrepta în curând.

Figura 4.6 indică anul 2012, în loc de 2011, pentru punctul singular, fiindcă 2012 reprezintă momentul în care accelerarea temporală a Pământului va lua sfârşit, iar, în 2012, accelerarea se va manifesta în Calea Lactee. Bentov observă că, atunci când ne deplasăm în spațiu, ne mişcăm şi pe axa temporală, care este similară cu ceea ce reprezintă fluxul timpului în Calendarul Mayaş.

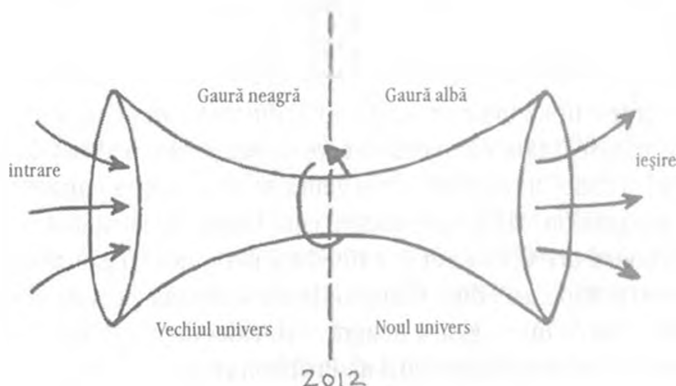

FIG 4.6 Noul Univers. (ilustrație adaptată după Bentov)

Continuitatea noastră spațio-temporală este cea care se extinde (care cred că este asemănătoare cu factorul de accelerare 20x20), iar cea mai mare rată de expansiune apare în punctul în care materia îşi inversează direcția.[17] Latura exterioară a găurii negre se numeşte „orizont al evenimentelor" şi reprezintă o barieră dincolo de care lumina nu poate pătrunde. Odată ce materia trece de această latură, este absorbită în interiorul găurii negre. Dacă ați

putea privi înapoi, după ce ați fost absorbiți, ați putea vedea o fracțiune din istoria viitoare a Universului trecând prin fața ochilor voștri; cu toate acestea, odată intrați în gaura neagră, ar fi imposibil să puteți comunica oricui din afară, ceva din cele văzute.[18] Având în vedere această descriere primitivă a unei găuri negre, oamenii de știință ar trebui să studieze aceste aspecte ale cosmologiei prin intermediul legilor fizicii moderne – deși ei recunosc că propria descriere îi amețește. Ceea ce contează cu adevărat este modul în care fiecare dintre noi s-ar putea simți într-o gaură neagră, câtă vreme fiecare dintre noi este unic.

Pe măsură ce te apropii de punctul singular (unde pătrunzi într-un alt univers), te simți ca și când ai fi sfâșiat, atom cu atom. La dimensiunea zero, tot ce ai știut despre univers se spulberă. Atunci când treci dincolo, te trezești ca și cum ai fi renăscut, ca adult și te trezești într-o nouă lume, în gaura albă. Ilustrația vă poate ajuta să înțelegeți ce se întâmplă cu cineva care merge prea repede cu skateboard-ul și cade, accidental, într-o gaură neagră. Ador să privesc tinerii cu pantaloni lălâi, care atârnă, cum țopăie pe skateboard-uri și snowboard-uri. Cred că ei se autoeducă în domeniul găurilor negre! Pentru mine, ca adult, Ciclul Galactic seamănă cu etapele inițiale ale căderii într-o gaură neagră – și, câteodată, mă simt ca și cum m-aș plimba cu skateboard-ul. Problema este că, dacă m-aș urca pe skateboard, cu părul meu alb, aș fi arestată de primul polițist. Pentru voi, cum ar fi?

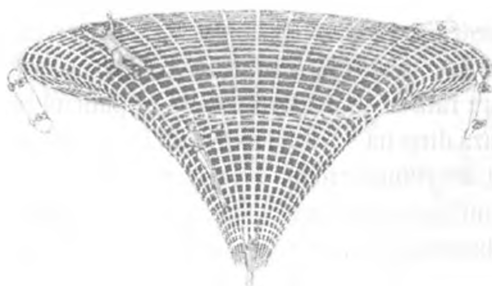

FIG 4.7
Căderea într-o gaură neagră

Observați faptul că acest proces pe care tocmai l-am descris implică distorsionarea timpului. Cred că modelul lui Calleman surprinde esența distorsionării timpului, pentru că toate cele nouă niveluri evoluează simultan şi sunt aşezate unele deasupra celorlalte. Animalele de acum 820 de milioane de ani aveau, probabil, probleme în acomodarea cu accelerarea Ciclului Celular de Creație! Cu toate acestea, în momentul în care luăm în calcul nouă dimensiuni ale conştiinței - cum este cazul modelului meu - devine posibil să ne imaginăm acest lucru şi o vom şi face mai târziu. În acelaşi timp, mai avem încă mult de învățat despre găurile negre.

În *Programul Pleiadian*, pleiadienii spuneau că gaura neagră din centrul Galaxiei noastre este sursa timpului de pe axa verticală a celor nouă dimensiuni - linia care le conectează. Ei mai spuneau că gaura neagră este un nucleu gravitațional rotitor, care se manifestă prin unde temporale ce creează evenimentele de pe Pământ.[19] Ei spuneau că, odată ce gaura neagră a început să ne activeze cu adevărat (în 1999), am fi fost forțați să procesăm trauma profundă şi să mergem dincolo de o simplă mentalitate de supraviețuire, acesta fiind exact motivul pentru care Ciclul Galactic este atât de intens. Un alt mod de a aborda această problemă ar fi să spunem că, în timpul Ciclului Galactic, se petrece ceva care îi determină pe oameni să simtă dinamica temporală a găurilor negre.

În 1998, fizicienii au sugerat că gravitația ar putea fi una dintre cele patru forțe fundamentale, pentru că ea este atenuată de propagarea prin dimensiunile nevăzute. Acest lucru vrea să spună că gravitația ar putea fi forța care conectează dimensiunile nevăzute, posibila cauză a accelerărilor timpului, asigurând legătura cu aceste dimensiuni nevăzute.[20] Gândiți-vă la gaura neagră ca la un nucleu gravitațional rotitor, care creează unde temporale ce propagă evenimente, de la un capăt la celălalt al dimensiunilor nevăzute. Dacă veți reuşi vreodată să înțelegeți, vă voi spune unde vreau să ajung cu această idee: la gândul unui şaman mayaş de

acum două mii de ani, care a călătorit în gaura neagră şi a adus înapoi viziunea sa asupra viitorului - Calendarul Mayaş.

Ştiinţa spune că, odată ce ai fost absorbit într-o gaură neagră, poţi vedea istoria viitoare a universului, însă nu poţi comunica ceea ce ai văzut. Acesta este punctul slab al ştiinţei, întrucât singurul mod prin care poţi intra într-o gaură neagră este prin intermediul conştiinţei. Conştiinţa nu este limitată de timp sau spaţiu, aşa că poţi călători cu mintea oriunde în univers şi te poţi întoarce.

Acesta este singurul lucru care explică genialitatea mayaşilor. Aşa cum veţi vedea în capitolul 8, încă nu am pătruns în profunzimea lucrurilor descoperite de către mayaşi. Ceea ce trebuie reţinut aici este faptul că accesarea inteligenţei găurii negre din Calea Lactee reprezintă esenţa stadiului actual al evoluţiei. Odată ce a văzut viitorul, şamanul nostru mayaş a reuşit să aducă înapoi ceea ce a văzut şi să comunice Planul Divin al Universului, care funcţionează prin accelerarea timpului.

În opinia mea, conceptul celor nouă Cicluri de accelerare prezice viitorul până în 2011, iar noi epuizăm ciclurile care se rotesc în afara Centrului Galactic. Acesta trebuie să fie motivul pentru care, în 1995, pleiadienii au aşezat timpul în cea de-a noua dimensiune şi au numit-o Tzolkin (Calendarul Zilelor) - cea mai înaltă dimensiune pe care o pot accesa oamenii, în acest moment. Adică, marele Creator este timpul, care, potrivit pleiadienilor, reprezintă cea mai înaltă dimensiune. De vreme ce avem capacitatea de a comunica cu orice inteligenţă din Univers, putem comunica şi cu această fiinţă, cu Creatorul. Mayaşii au demonstrat acest lucru, iar noi îl înţelegem abia acum. De exemplu, cel de-al Nouălea Ciclu al Creaţiei, care poate corespunde Tzolkin-ului cu nouă dimensiuni, are doar 260 de zile, adică reprezintă doar o treaptă a acestuia.

Ştiinţa materialistă neagă posibilitatea de a accesa inteligenţa în acest mod, însă nivelul de precizie evoluţionistă a Calendarului Mayaş (aşa cum îl interpretează Calleman) demonstrează că

acest lucru este posibil. Cum altfel ar fi putut cunoaşte mayaşii, datele liniei temporale a evoluției geologice și biologice, sau a Creației Universului? Cum altfel ar fi putut ei să înțeleagă ce urma să se întâmple cu Pământul, după 1998? În timpul activărilor, studenții noştri călătoresc în Centrul Galactic şi în gaura neagră, pentru a aduna informații. Totuşi, mulți dintre ei întâmpină încă dificultăți în această experiență, din cauza gradului intens de procesare emoțională impus de accelerare.

De ce este atât de greu să ne obişnuim cu această accelerare? Suntem ființe ce funcționează cu patru corpuri ale conştiinței: fizic, emoțional, mental şi spiritual. Din cauza cataclismului din 9500 î. Hr. şi a adaptărilor ulterioare, corpurile noastre emoționale sunt pline de frică neprocesată şi traume – tema principală din *Catastrophobia*. M-am convins că, înainte de dezastru, Pământul avea o axă verticală, atunci când orbita în jurul Soarelui. Allan şi Delair, precum şi mulți alții, cred că, în urmă cu doar 11.500 de ani, axa era înclinată la 23,5 grade. Cu alte cuvinte, nu numai că planeta noastră a devenit o sferă icosaedrică, cu plăci tectonice reglabile, ci s-a şi înclinat.

PĂMÂNTUL ICOSAEDRIC ÎNCLINAT

Deoarece dovezile lui Allan şi Delair pentru o astfel de înclinare axială recentă sunt atât de convingătoare, am adoptat ideea lor ca ipoteză funcțională în scrierea cărții *Catastrophobia*, însă nu am fost capabilă, sub nicio formă, să o demonstrez. Nici acum nu pot; ar fi nevoie de un grup mare de astrofizicieni pentru a face acest lucru, întrucât este implicat întregul sistem solar. Există multe surse şi mărturii mitologice, de la popoare indigene, care sugerează că, în amintirea recentă, axa Pământului era verticală.

Anexa A, care face referire la dovezile ştiințifice în favoarea înclinației axiale recente, este preluată din *Catastrophobia*. Am inclus-o pentru că, după părerea mea, informațiile sunt de o impor-

tanță enormă și pentru că trebuie să menționez aici câteva lucruri despre ele.

În anexa A, observați că Allan și Delair au spus că, dacă axa Pământului nu s-ar fi înclinat (mai exact, dacă ar fi fost verticală), „ar fi rămas o protuberanță ecuatorială, ca o caracteristică esențială de stabilizare". După cum am discutat deja, Pământul a dezvoltat o protuberanță ecuatorială, în 1998, când a avut loc alinierea Galactică. M-am întrebat de multe ori dacă planeta noastră nu se rotește, cumva, încet înapoi, către o poziție axială verticală; iar protuberanța ecuatorială din 1998 susține această posibilitate. Oare așa s-ar comporta planeta noastră, dacă ar fi adevărat faptul că s-a înclinat doar în urmă cu 11.500 de ani? Oare acesta este înțelesul sfârșitului Calendarului Mayaș? Așa cum știu probabil mulți cititori, câmpul magnetic al Pământului își pierde din intensitate, de cel puțin două mii de ani - ceea îi determină pe mulți oameni de știință să considere că schimbarea polilor poate fi iminentă. Poate fi alinierea axială, o posibilitate mai verosimilă?

În general, în ceea ce privește anexa A, un lucru simplu care se poate spune este faptul că, în cazul planetei noastre, o axă verticală ar fi mult mai adecvată decât una înclinată. De asemenea, înclinarea existentă este un efect logic al unui dezastru precum cel descris de Allan și Delair. Presupunând că axa era aproximativ verticală până acum 11.500 de ani, omenirea s-a adaptat la viața pe un Pământ radical diferit de cel de până atunci. De exemplu, dacă nu a existat nicio înclinație până la cataclism, atunci nu a existat nicio precesiune a echinocțiilor, până în 9500 î. Hr.

Din păcate, aceasta este o problemă mult prea complexă pentru cartea de față. Și totuși, ea trebuie menționată, fiindcă noi experimentăm alinierea galactică, datorită faptului că precesiunea determină Soarele la solstițiului de iarnă să se alinieze cu Centrul Galactic. În concluzie, cred că precesiunea este un fenomen foarte recent pentru omenire.

NOUA PRECESIUNE ŞI RIG VEDA

Dacă este adevărat că precesiunea a început doar acum 11.500 de ani, atunci apropierea actualului solstițiu de iarnă al Soarelui, de Centrul Galactic reprezintă apogeul acestei alinieri. Alinierea este elementul care proiectează conştiința umană în Galaxie. Cred că omenirea a început o nouă relație cu Galaxia, în urmă cu doar 11.500 de ani, ceea ce generează numeroase idei. De exemplu, ar însemna că planeta este foarte diferită acum, comparativ cu Pământul din timpul civilizației maritime globale din Paleolitic.

Există toate motivele să credem că lucrurile stau astfel şi mai cred că acesta este motivul pentru care cultura Bătrânilor Înțelepți i-a învățat pe oameni despre planeta proaspăt înclinată. Esența Culturii Străbune poate fi găsită în mărturiile Vedice, deoarece popoarele Indiei au păstrat cu credință ştiința lor despre cosmos, şi de aceea avem astăzi acces direct la această cunoaştere. *Veda* înseamnă „cunoaştere", în vreme ce *maya* este cuvântul Vedic pentru „iluzia timpului" - cele Nouă Cicluri ale Creației!

Există dovezi sigure care atestă existența străvechii Culturi Vedice acum 11.500 de ani. Autorul indian B. G. Sidharth a decodificat astronomia Vedelor, cea mai veche literatură sacră a lumii.[21] El a reuşit să dateze Rig Veda, cea mai veche dintre Vede, în jurul anului 10.000 î. Hr. Această dată este atât de apropiată de 9500 î. Hr., încât am verificat metoda de datare a autorului. El menționează că această dată reprezintă „cei 12.000 de ani Divini", Era Măreață sau Mahayuga.[22] Anii Divini vedici durează 360 de zile, în loc de 365 - exact cât anul Divin mayaş.

Sper ca acest aspect să fi atras cuiva atenția. Cu alte cuvinte, Vedele îşi au rădăcinile într-un an Divin mayaş bazat pe tun! Astfel, am calculat douăsprezece mii de ani, alcătuiți din ani Divini de 360 de zile (în loc de 365 de ani solari), iar acea dată solară este exact anul 9400 î. Hr.!

Aşadar, înseamnă că Mahayuga Vedică a început imediat după cataclism, odată cu precesiunea. Mai exact, printre altele, Rig Veda ar putea să fi fost scrisă pentru a descrie precesiunea, un fenomen de noutate absolută. Efectele precesiunii asupra cerului (precum şi axa înclinată) trebuie să fi fost destul de înfricoşătoare pentru oamenii care au supravieţuit dezastrului. Descrierea fenomenului a fost necesară pentru a-i ajuta pe oameni să înţeleagă noua astronomie, care ar putea fi sursa de inspiraţie a celor mai timpurii fragmente din Rig Veda care au supravieţuit. Sidharth conchide că Rig Veda a fost „scrisă de un popor cu o inteligenţă superioară, cu o cunoaştere relativ avansată în domeniul astronomiei, care era suficient de iluminată pentru a include concepte precum precesiunea, heliocentrismul şi sfericitatea Pământului, şi a cărei cunoaştere astronomică se potriveşte cu cea din secolul al XVII-lea".[23]

Sidharth este un cercetător indian foarte respectat, iar concluziile sale sunt foarte riguros demonstrate. Vedele sunt de mare interes în acest context, întrucât atât civilizaţia mayaşă, cât şi cea vedică, operau cu perioade vaste, care duc în urmă cu milioane şi miliarde de ani; ambele civilizaţii cunoşteau precesiunea, pe care au luat-o în calcul. Cu toate acestea, astronomii vedici au folosit precesiunea în analiza dezvoltării şi declinului civilizaţiilor, într-o măsură mult mai mare decât mayaşii.

O analiză precesională relativ recentă a scripturilor vedice, realizată de către Swami Sri Yukteswar, un sfânt iubit şi înţelept din India, care a murit în 1936, susţine că dezvoltarea şi declinul societăţilor umane sunt determinate de locul în care aştrii se rotesc în jurul polilor, pe parcursul ciclurilor precesionale de douăzeci şi şase de mii de ani.[24]

Aplicând teoria lui Calleman, putem spune că mayaşii aveau o percepţie a timpului complet diferită, în care timpul se accelerează prin factori de douăzeci, pe parcursul celor Nouă Cicluri ale Creaţiei, care vor ajunge la apogeu în 2011.

Cu alte cuvinte, ciclurile Vedice sunt repetitive, în vreme ce timpul mayaş se accelerează către o fază finală. Unele dintre datele vedice referitoare la perioade lungi de timp sunt similare cu cele mayaşe, un exemplu fiind faptul că 4,32 miliarde de ani reprezintă aproape o pătrime din timpul scurs de la momentul Creației, de acum 16,4 miliarde de ani. Este posibil ca accelerarea de douăzeci de ori a timpului să fi existat vreodată în Rig Veda, o idee demnă de a fi explorată. În fond, Calleman a descoperit factorul de accelerare a timpului din Calendarul Mayaş, doar în urmă cu câțiva ani.

Sidharth observă că, de-a lungul istoriei, până în secolele de început ale erei Creştine, scriitorii hinduşi pierduseră amintirea înțelepților astronomi vedici, deci astfel de fragmente ar putea să se fi pierdut.[25] Dacă Rig Veda a fost într-adevăr creată în anul 9400 î. Hr., atunci ea este extrem de importantă pentru această carte, deoarece reprezintă, probabil, unul dintre primele instrumente de informare a oamenilor traumatizați în urma cataclismului.

Astfel de lucruri mă inspiră să-mi imaginez cât de avansate erau culturile vedice şi ale Bătrânilor Înțelepți, de vreme ce astronomia modernă a ajuns-o din urmă pe cea din Rig Veda, abia acum cincizeci de ani! Dacă evoluția exponențială accelerată de câte douăzeci de ori există cu adevărat în Rig Veda, atunci ar trebui să fim deschişi către posibilitatea ca mayaşii să fi dobândit această idee de la civilizația vedică. Atunci, ar fi posibil ca Înțelepții Vedici să fi oferit Planul Divin al evoluției omenirii, imediat după cataclism şi ca Vedele să fi influențat gândirea mayaşă de mai târziu.

În *Mayan Genesis (Geneza Mayaşă)*, Graeme R. Kearsley a explorat numeroasele dovezi ale influenței culturale Vedice asupra culturilor Olmecă şi Mayaşă.[26] Eu sugerez că scopul revelației Vedice ar fi putut fi comunicarea schimbărilor majore din cer, fiindcă înclinarea axială a Pământului determina, dintr-o dată, împărțirea vremii în anotimpuri – un fenomen absolut nou. De asemenea, Rig Veda conține multe poveşti care seamănă cu nişte amintiri recente

despre cataclism, cum ar fi legendele despre învolburarea oceanelor, de către zei şi demoni.

SUPRAUNDELE GALACTICE ŞI PRECESIUNEA

Dacă precesiunea a început abia acum 11.500 de ani, atunci există noi dinamici care conectează Pământul cu forțe ale Centrului Galactic. De exemplu, Centrul Galactic se află la aproximativ 26.000 de ani lumină de Pământ, iar un ciclu complet de precesiune durează aproximativ 26.000 de ani. Acest lucru înseamnă că numărul de ani necesar pentru călătoria luminii către Pământ, dinspre Centrul Galactic, este aproximativ egal cu un ciclu complet de precesiune.[27] Este, oare, această similitudine frapantă, doar o simplă coincidență? Nu cred. Acum, pentru că ne aliniem cu Galaxia, la sfârşitul Calendarului, poate că potențialul acestei sincronicități de ani lumină activează Pământul.

John Major Jenkins are nişte idei foarte interesante despre această relație. El menționează că, potrivit astrofizicianului Paul LaViolette, relația respectivă (26.000 de ani/ani lumină) poate să creeze un fel de „antrenare între exploziile de supraunde şi ciclul precesional“.[28] Exploziile de supraunde reprezintă ipoteza lui LaViolette, conform căreia Centrul Galactic emite periodic unde gigantice. Conform lui Jenkins, LaViolette sugerează că „atunci când Polul Nord al Pământului este înclinat în direcția opusă Centrului Galactic, o explozie de supraunde ce ar avea loc atunci ar face ca Pământul să se clatine pe axa sa“; aceste explozii ar putea să antreneze clătinarea Pământului, în funcție de periodicitatea supraundelor.[29] Jenkins menționează că „mai exact, ceva ce emană din Centrul Galactic determină precesiunea“.[30] LaViolette a prezentat dovezi solide, care atestă că a avut loc o explozie de supraunde, dinspre Centrul Galactic, acum 14.200 de ani – care, crede el, a declanşat supernova Vela (care, potrivit lui Allen şi Delair, a cauzat cataclis-

mul, acum 11.500 de ani).[31] Cercetarea lui Paul LaViolette este foarte relevantă pentru discuția din această carte, deoarece mayașii au fost, cu siguranță, foarte preocupați de influența solară și galactică asupra Pământului, în perioada de sfârșit a Calendarului.

Examinarea în detaliu a acestor idei, în acest punct, este prea complicată, însă, le voi aborda în detaliu în capitolul 8. Ceea ce contează aici este faptul că intensitatea câmpului în care funcționează Pământul a crescut semnificativ din 1998 și că oamenii din vechime știau, cumva, că această scurtă perioadă va fi extrem de importantă. Ei s-au străduit mult să-i informeze pe urmașii lor, adică pe noi, despre aceste aspecte. Dorind să aprofundeze aceste relații, Jenkins intră într-o discuție fascinantă despre munca unui filozof extraordinar al secolului XX, Oliver Reiser, care era captivat de Centrul Galactic.

Reiser credea că evoluția omenirii este legată de mișcările Galaxiei și era interesat de relația dintre forțele câmpului geomagnetic și evoluție. Potrivit lui Reiser, câmpul de energie de deasupra Pământului, care influențează evoluția omenirii - ceea ce el numește *Banca Psi* - este locul în care primim informațiile Galactice.[32] Reiser arată modul în care este condusă evoluția biologică prin modificarea dinamicilor Băncii Psi, care sunt influențate mai ales de șuvoaiele de raze cosmice ce provin din Galaxie. În ceea ce privește bombardamentul cu raze gamma din august 1998, descris anterior, Banca Psi trebuie să se fi transformat, într-un fel sau altul, pentru a se acomoda cu noul stadiu planificat de evoluție a omenirii - *Homo pacem*, omul pașnic, așa cum am arătat deja în figura 4.5.

În capitolul următor, vom explora misteriosul Arbore al Lumii, mecanismul care, conform mayașilor, conduce accelerarea evoluției. Vom investiga măsura în care Arborele Lumii ne influențează pe noi, ca specie; avem nevoie să simțim Arborele Lumii în corpurile noastre.

5 ARBORELE LUMII

CIVILIZAȚIILE SACRE ȘI LUMILE

cum, după ce am examinat teoria accelerării timpului a lui Calleman, care pare să fie descrisă de Calendarului Mayaș – baza de activare a evoluției în Univers – este momentul să întrebăm: Care este mecanismul care conduce acest sistem uluitor de evoluție? Potrivit lui Calleman, conducătorul evoluției de-a lungul timpului este Arborele Lumii – un arbore magic, descris în Popol Vuh. Este, de asemenea, arborele pe care îl folosesc șamanii pentru a accesa toate lumile. În peisajul spiritual mayaș, Arborele Lumii generează cele patru direcții sacre, care pornesc din centrul sacru – Yaxkin – un sistem care conturează și accesează lumile spirituale. În spațiul mayaș, arborele sacru este arborele de capoc, un arbore foarte înalt și frumos, care se ridică pentru a forma mari bolți în junglă.[1] Analogul, în cultura celtică, este stejarul, iar în spiritualitatea indiană – smochinul Indian – sub care Buddha a trăit Iluminarea.

Potrivit mitologiei, Arborele Lumii a fost prima creație a Universului, și tot ceea ce există emană din el. În ceremonii, mayașii hrănesc Arborele Lumii, lucru pe care l-am făcut și eu de multe ori. Din 1995, fac activări ale Programului Pleiadian – însă, abia în 2005 am realizat că aceste activări rezonează cu ceea ce eu numesc „tremurul" Arborelui Lumii. Atunci când această viziune mi s-a arătat, am înțeles în sfârșit scopul propriei mele activități.

Pentru că toate cele Nouă Cicluri de Creației evoluează simultan, accelerarea exponențială a frecvențelor Arborelui Lumii determină transformarea lumilor în cele nouă dimensiuni. Accele-

rarea timpului este tot mai presantă, iar activările noastre par să-i ajute pe studenți (dar şi pe mine şi pe Gerry) să integreze rapida accelerare din Ciclul Galactic, din 1999 până în 2011. Dacă interpretarea Calendarului de către Calleman este corectă, noi, oamenii, nu suntem prinşi, pur şi simplu, de o roată a timpului care se roteşte în cicluri repetitive. În schimb, experimentăm o spirală a evoluției, care se îngustează permanent şi care ne trage pe toți în propria sa apoteoză – transformarea omului în Lumină. Atunci când mă gândesc la cât de mult au evoluat studenții noştri prin acest proces, cred cu optimism într-o continuitate pozitivă pe planeta Pământ.

Este necesar ca acest capitol să fie foarte teoretic, pentru că se referă la teoria lui Calleman, privind mecanismul central al evoluției şi schimbării pe Pământ – Arborele Lumii. Să începem cu următoarea întrebare: Care este ideea generală despre arborele sacru, Arborele Lumii? Civilizațiile sacre au folosit dintotdeauna arborii pentru a da viață inteligenței Pământului, iar şamanii au călătorit în interiorul lor, pentru a vizita alte lumi. Ce vreau să spun, de fapt, prin „civilizații sacre“? Civilizațiile sacre consideră că lumea materială se naşte din lumea spirituală şi folosesc simboluri-cheie, pentru a arăta cum este alcătuită lumea spirituală.

Toți arborii sacri au anumite lucruri în comun – rădăcini care ajung până în lumea de jos, un trunchi mare în lumea de mijloc şi ramuri şi frunze care ating lumea de sus, Cosmosul. Putem călători în interiorul arborilor, pentru a accesa lumile, deoarece ei reprezintă structura vie a tuturor acestor lumi. Fie că este vorba de Yggdrasil, din Scandinavia, Arborele Sacru al Vieții, din Kabbala sau Arborele Sacru, din Lumea de Mijloc Celtică, toate ştiințele sacre din civilizațiile străvechi considerau că aceşti arbori sunt sisteme de circulație pentru conştiința umană. Toți şamanii învață să călătorească în lumile de jos, de mijloc şi de sus.

În ceea ce priveşte posturile sacre şi transa extatică – cele mai accesibile instrumente şamanice pe care le-am găsit pentru oa-

menii moderni - avem tehnici specifice pentru a călători în cele trei lumi ale Arborelui Lumii. Aş putea scrie o carte despre simbolismul arborilor sacri, însă deja au făcut-o alții, aşa că mă voi concentra aici pe câteva aspecte relevante pentru subiectul acestei cărți. Vom studia mitologia creării Arborelui Mayaş al Lumii - *axis mundi* al Pământului - ca vortex central care conduce sistemele planetei noastre. Sursa este Popol Vuh, cea mai importantă dintre scripturile sacre mayaşe; există multe inscripții şi obiecte din ceramică mayaşe care ilustrează Arborele.[2]

LUMEA MATERIALĂ ŞI LUMEA SPIRITUALĂ

Popol Vuh arată că, prin imaginația Dumnezeului Creator, Primul Tată şi fiul său, Primul Lord (sau *Hun-Hunahpu*), îşi croiesc drum către vârful Arborelui Lumii, la începuturile timpului, pentru a crea o lume nouă.

Douglas Gillette descrie această acțiune, spunând că „acest Arbore minunat îşi avea rădăcinile în Lumea de Jos. În planul pământean, el a modelat întregul timp şi spațiu. Ramurile sale din vârf se întind înspre Lumea de Sus, unde au alcătuit întregul spațiu-timp al cerurilor şi au pus câmpurile aştrilor în mişcare".[3] Gillette ne arată - prin intermediul plăcilor desenate, care erau îngropate cu morții pentru a-i ajuta să călătorească mai uşor în celelalte lumi - că mayaşii credeau că dimensiunile spirituale duale ale lumilor de sus şi de jos înconjoară şi învelesc complet lumea noastră, a spațiului şi timpului obişnuit.[4] După cum veți vedea, atunci când discut despre posturile sacre, pentru mine această idee este reală şi bazată pe experiență, iar cel mai important aspect este faptul că aceste niveluri sunt totalmente accesibile oricui.

În timpul activărilor prin intermediul Programului Pleiadian, sistemul de rădăcini al Arborelui se află în prima şi a doua dimensiune. trunchiul este în a treia şi a patra dimensiune, iar ramurile şi

frunzele se află în cele cinci dimensiuni superioare. Nu mă pot imagina existând în realitatea densă, fără să mă orientez cu ajutorul acestei structuri multidimensionale, pentru că numeroasele lumi oferă cu 90% mai mult decât ceea ce percep în lumea materială. Dacă sunteți deschiși față de această posibilitate, atunci e mai ușor să înțelegeți cum reușeau mayașii - și alte popoare care lucrau cu arborii - să acceseze toată cunoașterea din Univers. Membrii civilizațiilor sacre au o mare cunoaștere, dar vesticii contemporani au uitat aproape totul, cu excepția realităților de fiecare zi; această pierdere perceptuală transformă lumea materială într-o închisoare inutilă și restrictivă. Pe măsură ce tot mai mulți oameni realizează cum este creată de fapt realitatea, ei se vor simți frustrați din cauza unei vieți lipsite de accesul către celelalte tărâmuri și vor începe să caute calea spre lumea multidimensională, din pură plictiseală.

Pornind de la ideea că lumile de sus și de jos învăluie complet lumea materială, toate tradițiile sacre își găsesc centrul în lumea materială, prin intermediul celor patru direcții sacre. Arborele Lumii generează cele patru direcții sacre ale lumii dense. Aceste direcții nu sunt doar Nordul, Sudul, Estul și Vestul geografic. În viziunea sacră a Indigenilor Americani și a mayașilor, aceste calități spirituale vin în lumea materială din fiecare direcție, iar atunci când ne „centrăm", putem vedea și auzi „spiritul", prin descifrarea informațiilor ce vin din aceste direcții. Centrarea înseamnă generarea Arborelui în corpurile noastre, iar spiritul este, pur și simplu, cunoașterea care există în lumile nevăzute, ce sunt la fel de reale ca cea vizibilă. Mai simplu spus, într-un anumit loc, energiile care vin din Est ne oferă călăuzire spirituală, cele din Sud - hrană spirituală, cele din Vest - transformare, iar cele din Nord - cunoaștere cosmică.

De exemplu, o mare parte din cunoașterea mea despre Calendarul Mayaș a venit la mine dinspre Nord. Atunci când particip la ceremonia desfășurată în altarul direcțiilor, altarul reprezintă centrul ceremoniei - și, în ceremonia respectivă, centrul Uni-

versului. Uneori, un templu sacru sau o piramidă dintr-un anumit loc este centrul unde se acumulează energia spirituală. Întotdeauna, atunci când conduc ceremonii, aşez un altar pentru cele patru direcţii, apoi mă rog în şapte direcţii. Aici se adaugă lumile de sus şi de jos, precum şi centrul, care reprezintă inima mea unită cu inimile tuturor celorlalţi participanţi la ceremonie. În timpul activărilor, consider că altarul meu este centrul acelui spaţiu.

Cu toate acestea, în luna iunie a anului 2005, după ce am înţeles pe deplin munca lui Calleman, am realizat deodată că Arborele Lumii este centrul, în timpul Activărilor Pleiadiene. Această revelaţie mi-a schimbat fundamental munca şi viaţa. Ştiind acest lucru, este necesar să predau teoriile lui Calleman înaintea teoriilor mele – cel puţin până când suficient de mulţi studenţi au studiat, în mod individual, lucrările sale şi această carte. Acum, realizez că Activările Pleiadiene afectează în mod direct câmpul global de energie – iar această înţelegere este atât emoţionantă, cât şi provocatoare.

ARBORELE LUMII CA MOTOR AL EVOLUŢIEI PE PĂMÂNT

Interpretarea lui Calleman asupra Arborelui Lumii este revoluţionară, pentru că el a dezvoltat o teorie viabilă, privind modul în care Arborele Lumii conduce evoluţia planetară. Aşa cum dezvoltarea unui arbore se accelerează, începând cu o sământă minusculă, generând, apoi, un arbore cu ramuri înmugurite, din care cresc frunze şi flori, în timpul acestei maturizări magnifice, forţa evoluţiei începe cu celule singulare şi duce, treptat, la animale complexe; acum, noi, ca fiinţe umane complexe, manifestăm această forţă.

De ce oamenii şi nu animalele? După cum cred eu, câinele meu Rambo nu s-a schimbat în timpul Ciclului Galactic al Creaţiei, cu excepţia faptului că ar dori să-mi încetinesc ritmul şi să-l scot mai des la plimbare. Poporul Mechica, un popor indigen din Mexic, spu-

ne că vârsta noastră este Vârsta Florilor, fiindcă acum înflorește Arborele. Fiindcă vorbim despre un Arbore central al Lumii, dacă ar fi existat doar centre sacre separate, nu ar fi existat evoluție, diferențe între civilizații, sau conexiuni între toate cele ce există.

Ritualurile mayașe și aztece se centrează pe Arborele Lumii, iar acest lucru sugerează că există un centru-cheie, chiar dacă în multe ceremonii există și centrări specifice. Așadar, întreaga lume este generată, organizată și evoluează după modelul Arborelui Lumii. După ce a admis că arborele este real, Calleman a făcut un uriaș salt decisiv: el s-a întrebat unde este localizat centrul geografic al Arborelui Lumii. Din câte știu, el a fost prima persoană care și-a pus această întrebare, chiar și printre popoarele indigene. Ca persoană indigenă, am creat ceremonii vreme de mulți ani, însă această idee reprezintă o schimbare cu adevărat radicală, care îmi conectează mintea cu planeta, într-un mod complet nou.

În acest moment, nu înțeleg întru totul ce implică această posibilitate, dar simt că el are dreptate – și, de aceea, o voi trăi în stil ceremonial, până în 2011. Între timp, se va dovedi dacă el are sau nu dreptate, dacă a ales corect centrul Arborelui Lumii (și datele exacte ale celor Nouă Cicluri ale Creației), dacă oamenii – mai ales popoarele indigene – vor agrea sau vor respinge ideea. Să ne amintim că există popoare indigene în neamul scandinavilor, scoțienilor, galilor, egiptenilor, rușilor etc. Eu rezonez cu ideea lui Calleman referitoare la centrul Arborelui Lumii. Câtă vreme aceasta este o recunoaștere globală de către oameni care rezonează cu Pământul, voi face tot posibilul să descriu ideile lui și să le adaug pe ale mele.

Calleman susține că există o diferență esențială între popoarele și civilizațiile din Est și cele din Vest. Acest lucru este în mod evident adevărat și reprezintă cauza schimbărilor majore și a instabilității din lume. După cum spune Calleman: „În vreme ce Estul a fost dominat de structuri colective și are o tendință meditativă, Vestul este individualist, extrovertit și orientat către acțiune“.[5]

Am scris, de asemenea, despre modalitatea de a soluționa neînțelegerile dintre Est şi Vest. Lucrarea mea de licență a fost în domeniul teologiei centrate pe creație şi a fost coordonată de teologul Matthew Fox, care crede că trezirea conştiinței spirituale meditative a vesticilor ajută la echilibrarea şi diminuarea tensiunii dintre Est şi Vest şi a agresiunii vestice.[6] Activările Programului Pleiadian, pe care le facem noi, ajută la echilibrarea diferențelor dintre Est şi Vest, nu numai pentru că le oferă vesticilor accesul la spiritualitate, ci şi pentru că le oferă esticilor posibilități de împământare, care adesea le lipsesc. Totuşi, în decursul vieții mele, tensiunile dintre Est şi Vest s-au intensificat, iar războiul şi terorismul au copleşit adesea planeta noastră, în special fiindcă forțele distructive (cum ar fi producătorii de arme) manipulează neînțelegerile perceptuale dintre oameni.

Violența nu le este necesară oamenilor; nu a fost necesară nici în timpul cruciadelor - şi nu va fi nici în viitor. Unul dintre motivele pentru care sunt atât de atrasă de lucrarea lui Calleman este faptul că el înțelege că mayaşii şi indigenii americani aparțin unor culturi profund spirituale care, din punct de vedere geografic, sunt şi culturi Vestice. Cu alte cuvinte, înțelegerea spiritualității Native Americane şi Mesoamericane oferă o cale de soluționare a conflictului dintre Est şi Vest.

AŞEZAREA GEOGRAFICĂ A ARBORELUI LUMII

Pentru a găsi locația Arborelui Lumii, Calleman a căutat linia care separă Estul şi Vestul. El a ales linia mediană a masei continentale a Pământului, de la vârful vestic din Alaska, la vârful estic din Siberia, care reprezintă longitudinea estică de 12⁰, la care mă voi referi de acum încolo sub numele de „linie mediană". Acest lucru este logic şi uşor de vizualizat, atunci când priveşti o hartă a lumii. Totuşi, Calleman menționează că geografia fizică nu este singurul indiciu, deoarece este vorba, în acelaşi timp, de o „geografie spiri-

tuală" - un sistem de organizare, care influențează evenimentele din viața oamenilor.[7]

Câtă vreme mayașii ne-au lăsat dovezi clare despre modul în care a fost creat Arborele Lumii și dat fiind faptul că Arborele generează schimbări temporale, Calendarul Mayaș trebuie să fie o descriere a acestei geografii spirituale. Așadar, Ciclul Național - pe parcursul căruia accelerarea timpului era suficient de rapidă, pentru a genera o istorie evidentă - reprezintă, în mod logic, perioada în care trebuie să căutăm dovezi ale influenței Arborelui Lumii. Dacă locația Arborelui ar putea fi găsită, atunci dovezile influenței sale ar trebui să fie observate ca evenimente istorice, din timpul baktunilor de 394 de ani ai Numărătorii Lungi.

După cum veți vedea, din punct de vedere istoric, influența Arborelui Lumii este foarte evidentă în timpul Ciclului Național al Creației. Acesta este un progres care transcende analiza lui Jose Arguelles din *The Mayan Factor (Factorul Mayaș),* privind schimbările istorice din timpul celor treisprezece baktuni ai Numărătorii Lungi.[8] Analizând modul în care gândirea umană ar fi putut fi influențată de Arborele Lumii, Calleman a folosit principiul hermetic „Cum e sus, asemenea și jos", pentru a găsi corespondențe între creierul global al Planetei, învelișurile de energie care îl înconjoară

FIG 5.1 Linia mediană a Arborelui Lumii (latitudine 12^0 est)

(în partea de sus) şi craniul şi creierul omenesc (în partea de jos).[9] Acest lucru mi-a captat interesul, pentru că în multe tradiţii ezoterice există o adevărată obsesie pentru craniul uman, un exemplu fiind craniile de cristal mayaşe. În 1990, am făcut o sesiune de regresie într-o viaţă anterioară, în care am descifrat înţelesul craniului de cristal al lui Dzibilchaltun, descris în cartea *The Mind Chronicles (Cronicile Minţii)*.[10] În timpul regresiei, am descoperit că acest craniu era un păstrător al mărturiilor celor Nouă Cicluri ale Creaţiei, un fapt destul de captivant, conform ideilor lui Calleman. În 1990, se pare că accesasem o idee similară în privinţa celor Nouă Cicluri ale Creaţiei. însă atunci nu mi-aş fi putut imagina ce înseamnă toate acestea. De asemenea, pentru că citisem extraordinara carte a lui Arguelles, *Earth Ascending (Pământul care se înalţă)*, în care acesta schiţează relaţiile dintre câmpurile Pământului şi creierul omenesc, am fost foarte deschisă faţă de posibilitatea acestor conexiuni energetice.[11]

Întreaga teorie a lui Calleman se numeşte *lateralizare cerebrală* şi este prezentată, în detaliu, în cărţile sale. Mai simplu spus, ideea sa este că funcţionarea craniului omenesc este legată de structurile geografice şi energetice ale Pământului. După cum veţi vedea, este posibil ca el să aibă dreptate. De asemenea, Arguelles pare să creadă acelaşi lucru, de vreme ce a scris introducerea pentru cartea din 2004 a lui Calleman. Potrivit lui Calleman, modul în care funcţionează acest lucru este că, având linia mediană (longitudinea estică de 12°) ca separator-cheie, emisfera vestică a Planetei corespunde emisferei cerebrale stângi - gândirea raţională şi analitică - iar emisfera estică corespunde emisferei cerebrale drepte - gândirea spaţială şi artistică. Astfel, Vestul este orientat mai mult către acţiune şi raţional, iar Estul este meditativ şi intuitiv.[12]

Examinând istoria pentru a vedea ce se petrecea între Est şi Vest, în timpul Ciclului Naţional de Creaţie şi având linia mediană drept linie de separare, Calleman a descoperit un „tipar specific al

undelor" istoriei. care devine pentru prima dată vizibil, la fondarea Romei, în 753 î. Hr. - începutul celui de-al Şaptelea Cer al Ciclului Național. (Amintiți-vă că în fiecare Ciclu al Creației există treisprezece Ceruri, formate din şase Nopți şi şapte Zile.) Ținând cont de corespondențele dintre locațiile de pe planetă şi structura craniului uman, Calleman a dedus că planeta trebuie să aibă un centru de reglare ce corespunde celui din creierul uman - complexul hipotalamus-hipofiză. În ceea ce priveşte linia mediană, el a dedus că Italia şi Germania reprezintă centrul de reglare planetar.[13] Acestea sunt zonele care au dominat istoria Vestului, vreme de aproximativ o mie cinci sute de ani, iar tiparele lor istorice sunt resimțite ca un nod în capetele noastre - nod care acum trebuie desfăcut. Imediat vom urmări istoria europeană, începând din 753 î. Hr., dar, înainte, trebuie să înțelegem alte câteva idei despre geografie.

PUNCTUL DE INTERSECȚIE AL ARBORELUI LUMII

Următoarea întrebare care apare se referă la locul geografic de intersectare a Arborelui Lumii. Calleman consideră că acesta este statul Gabon din Africa Centrală, unde linia longitudinală estică de 12^0 intersectează ecuatorul. Această întretăiere se află foarte aproape de Olduvai Gorfe din Tanzania, unde au fost descoperite majoritatea rămăşițelor lui *Homo erectus*, aşa cum am discutat în capitolul 2. Cu alte cuvinte, odată ce a început evoluția hominizilor, în Ciclul Tribal de Creație de acum două milioane de ani, potrivit dovezilor arheologice şi ADN-ului, hominizii au început să se transforme în oameni cu poziție verticală, într-un loc foarte apropiat de locul de intersectare a Arborelui Lumii.

Ar fi fascinant, cu siguranță, ca străvechea poveste din Geneză, a lui Adam şi a Evei şi a fructului luat din arborele cunoaşterii binelui şi răului, să fie o referire codificată la plămădirea oamenilor, în preajma Arborelui Lumii. Menționez acest lucru, pentru că ,

potrivit legendelor mayaşe, s-ar părea că mayaşii clasici credeau că Arborele Lumii a fost creat în imaginația Primului Tată, la începutul Marelui Ciclu de 5.125 de ani, sau a Ciclului Național de Creație (Numărătoarea Lungă). Chiar dacă acesta este crezul mayaşilor din perioada clasică, există multe dovezi ale faptului că Arborele Lumii influența evoluția planetară, cu mult înainte de 3115 î. Hr.

În primul rând, locul evoluției hominizilor timpurii se află în apropierea Arborelui. În al doilea rând, Pangea, supercontinentul care a existat înainte ca actualele continente să se despartă din cauza derivei continentale, s-a mutat din punctul de intersecție al liniei mediane, când a început să se împartă în alte continente, la mijlocul Ciclului Mamifer al Creației de 820 de milioane de ani.[14]

Într-adevăr, Arborele Lumii este un mare mister, care merită o explorare aprofundată. Aici, vom arunca doar o privire asupra influenței pe care a exercitat-o în timpul Ciclului Național.

Întrucât linia mediană trece chiar prin Europa, analiza lui Calleman este în mod obligatoriu eurocentrică, chiar dacă lucrarea sa se referă la mayaşi. Calleman spune că, în perioada pe care o vom examina, Calendarul Mayaş nu era folosit în Europa. În această privință, el comentează: „Ştim cu siguranță că mişcările pe care le-am observat nu sunt rezultatele împlinirii de la sine a profețiilor. În schimb, ele sunt rezultate obiective ale vânturilor direcționale, generate de Arborele Lumii".[15] De asemenea, în ceea ce priveşte influența Arborelui Lumii în Americi, dogma academică americană privind popoarele Americilor ignoră probabilitatea răspândirii, în Americi, a primilor oamenilor care au navigat pe Atlantic şi Pacific. Potrivit poveştii predominante, strămoşii americanilor indigeni au trecut prin Strâmtoarea Bering, acum aproximativ 12.000 de ani, şi au mers în jos, tot drumul până în America de Sud; apoi, în 1492, Columb a descoperit America.

Aşadar, dacă deplasările popoarelor din Americi au fost influențate de vânturile Arborelui Lumii, acest lucru nu poate fi de-

monstrat, întrucât academicienii neagă răspândirea, în favoarea migrațiilor de dincolo de Strâmtoarea Bering. Din fericire, putem privi istoria europeană şi pe cea est-europeană prin prisma liniei mediane, fiindcă istoria europeană este înțeleasă aşa cum trebuie. Mă întristează întotdeauna faptul că istoria trebuie să fie atât de eurocentrică, deşi adevărata istorie a Americilor este atât de fascinantă. Însă nu vă îngrijorați, întregul adevăr iese acum la iveală!

INFLUENȚA ARBORELUI LUMII, ÎN TIMPUL CICLULUI NAȚIONAL AL CREAȚIEI

Observăm că prima acțiune pe linia mediană a avut loc la începutul celui de-al Şaptelea Cer (749 î. Hr.), când a fost fondată Roma, în jurul anului 753 î. Hr. Odată ce o cultură istorică a fost activată pe linia mediană, a apărut un tipar interesant, în perioada rămasă din Ciclul Național de Creație. Înainte de această perioadă, civilizația s-a dezvoltat în Semiluna Fertilă*; apoi, oamenii au migrat treptat către Vest. Prin anul 749 î. Hr., colonizarea era suficient de bine dezvoltată în apropierea liniei mediane, pentru a genera un nou tipar.

În ceea ce priveşte influența Arborelui Lumii, în jurul liniei mediane, în perioade mult mai timpurii, acolo a existat o activitate intensă până acum douăsprezece mii de ani - un exemplu fiind civilizația Magdaleniană. În timpul celui de-al Şaptelea Cer, Roma a fost fondată pe linia mediană, unde a acumulat o mare putere şi influență, ale căror urme sunt vizibile şi astăzi. Referitor la capitolul 2, în care observăm că cele Nouă Cicluri ale Creației se împart în şase Nopți şi şapte Zile ale celor Treisprezece Ceruri, Calleman a descoperit că tiparul geografic este reprezentat de faptul că, în timpul Cerurilor de număr impar, istoria este generată pe linia mediană, iar

---

* semicerc din vestul Asiei, care cuprinde Levantul şi Mesopotamia. În prezent cuprinde Iracul, Siria, Libanul, Israelul, teritoriile palestiniene, sud estul Turciei şi vestul Iranului. N. tr.

în timpul celor de număr par, istoria este atrasă către linia mediană din Estul îndepărtat.[16]

După cum veți vedea, acest tipar este destul de evident şi bine definit. De asemenea, pe măsură ce istoria progresează, evenimentele tind să se deplaseze în sus, pe linia mediană. Vom arunca o privire rapidă asupra acestui tipar, şi recomand cu căldură abordarea mai profundă a lui Calleman, din *Winds of History (Vânturile Istoriei)*.[17] Aici nu voi face decât să rezum, pe scurt, tiparul.

Roma a fost fondată la începutul celui de-al Şaptelea Cer, iar în timpul katunului celui de-al Optulea Cer (355 - 335 î. Hr.), perşii, conduşi de Artaxerxes al III-lea, s-au deplasat către Vest, cucerind Egiptul, Asia Minor şi Atena. Pe parcursul primului katun al celui de-al Nouălea Cer (40-60 d. Hr.), Roma, aflată pe linia mediană, s-a activat din nou, romanii cucerind Anglia, Scoția şi anumite părți din nordul Germaniei, Marocul şi Algeria către Vest, şi Bulgaria către Est.

În timpul primului katun al celui de-al Zecelea Cer (434 - 454 d. Hr.), hunii din Asia centrală, conduşi de Attila, au distrus Imperiul Roman, azvârlind Europa în Era Întunecată. În primul katun al celui

Număr al Cerului	Durată	Mişcări dinspre Linia Centrală de Longitudine 12	Mişcări dinspre est
7	749-729 î.Hr	Întemeierea Romei	
8	355-335 î.Hr.		Persanii pleacă spre vest
9	40-60 d.Hr.	Expansiunea Imperiului Roman	
10	434-454 d.Hr.		Hunii pleacă spre vest
11	829-849 d.Hr.	Raziile vikingilor	
12	1223-1243 d.Hr.		Furtuna mongolă
13	1617-1637 d.Hr.	Suedia	

FIG 5.2 Mişcări violente de migrație care se îndepărtau şi se apropiau de linia mediană planetară. (Tabel preluat din cartea lui Calleman, Calendarul Mayaş)

de-al Unsprezecelea Cer (829 - 849 d. Hr.), linia mediană s-a activat din nou, însă de această dată mai spre Nord, unde vikingii au lansat, în mod misterios, vase decorate cu şerpi şi au plecat de pe linia mediană, pentru a ataca Insulele Britanice, către Vest şi Rusia, către Est. De asemenea, în această perioadă au luat naştere statele-naţiune moderne din imperiul lui Carol cel Mare, Franţa şi Germania.[18]

În timpul primului katun al celui de-al Doisprezecelea Cer (1223 - 1243 d. Hr.), mongolii conduşi de Genghis Han au plecat furtunos din Asia centrală, cucerind totul în calea lor şi creând un „câmp unificat al continentului Eurasiatic" şi „cel mai mare imperiu din istoria omenirii".[19] În final, în primul katun al celui de-al Treisprezecelea Cer (1617 - 1637 d. Hr.), a izbucnit Războiul de Treizeci de Ani dintre protestanţi şi catolici, iar Suedia a devenit temporar o mare putere (energia mişcându-se în sus, pe linia mediană) în timpul acestei lupte, care a sfârşit prin a slăbi puterea papalităţii, pentru prima dată în 1.500 de ani, creându-se premise pentru Reforma Protestantă.[20] Însă, în strădania sa pentru a-şi păstra influenţa, papalitatea i-a condamnat pe marii oameni de ştiinţă, precum Galileo Galilei, a căror luptă cu Vaticanul se întinde pe întregul parcurs al primului katun al celui de-al Treisprezecelea Cer. În următoarele câteva sute de ani, credibilitatea catolică s-a erodat treptat, din cauza modului în care Galileo a fost tratat de către Vatican, iar lumea a înţeles că Galileo a avut dreptate. De asemenea, în timpul acestui katun, în 1620, pelerinii au ajuns în America, transformând-o într-o anexă a Angliei, în cadrul jocului de putere european. Acum trăim ultimul katun al celui de-al Treisprezecelea Cer - care este totodată cea de-a Şaptea Zi a Ciclului Naţional de Creaţie - împlinirea a 5.125 de ani de istorie.

La finele acestui ciclu, linia mediană încă generează o energie majoră, fapt ce sugerează că Uniunea Europeană (UE) va deveni mai puternică, pe măsură ce America va slăbi - deşi, prin recunoaşterea atâtor naţiuni europene estice, este posibil ca UE să-şi fi com-

promis puterea. Spun asta, pentru a arăta cât de folositoare poate fi cunoaşterea tiparului descris acum, din punct de vedere politic şi financiar şi voi investiga astfel de probleme, în următoarele capitole referitoare la Ciclul Galactic al Creației. Apoi, trebuie să abordăm problemele mai profunde, care reies din tiparul prezentat.

DRAMA COLECTIVĂ ŞI CRUCEA INVIZIBILĂ

Având în vedere forma ondulatorie a istoriei – vânturile istoriei – doar frontierele invizibile, cum este Arborele Lumii, pot explica un tipar atât de dominant. Calleman menționează: „Această Cruce a granițelor câmpului de creație aduce o tensiune creativă de-a lungul liniilor ce o conturează – tensiune care determină, printre altele, mişcări de migrație a oamenilor, dincolo de aceste linii".[21]

Aşa cum am spus, acesta este un tipar ondulatoriu al istoriei, care energizează fluxuri de dualități şi unificări în câmpul energetic al oamenilor, inspirând deplasări în masă ale acestora; cu alte cuvinte, „drama cosmică, pe care se pare că o joacă forțele Vestului şi Estului, masculine şi feminine, yin şi yang, ale Luminii şi Întunericului".[22] Ideea unui scenariu care implică forțe masculine şi feminine confirmă faptul că cele mai vechi civilizații sacre recunoşteau interdependența dintre unitate şi dualitate. Totuşi, în perioada mai recentă a Ciclului Național de Creație, oamenii sunt „măturați" în mod inconştient înainte şi înapoi, de-a lungul liniei mediane, asemenea gunoiului spulberat de vânt, într-un oraş pustiit.

În munca mea cu cele nouă dimensiuni ale conştiinței, în timpul Activărilor Programului Pleiadian, cea de-a treia dimensiune (3D) este lumea solidă, iar mintea colectivă (în care Arborele Lumii influențează oamenii) este cea de-a patra dimensiune (4D). La fel cum linia mediană este invizibilă, iar 4D este invizibilă, însă ea controlează mintea colectivă a oamenilor. De exemplu, gândiți-vă la conflictul dintre creştinismul iudaic şi islamism. Majoritatea ameri-

canilor influențați de media desfășoară în mintea lor scenarii despre islamism, terorism și cruciade; pentru ei lumea este împărțită în bine și rău.

Luând în considerare analiza istorică a lui Calleman asupra liniei mediane, Vestul se teme în mod instinctiv de Est, ca urmare a experiențelor legate de invaziile persanilor conduși de Artaxerxes al III-lea, a hunilor conduși de Attila și a mongolilor conduși de Genghis Han; pentru europenii din jurul liniei mediane, monștrii au apărut dintr-o dată. Cei din Est trebuie să fi fost conștienți de creșterea bogăției și puterii Vestului, în timpul Cerurilor de număr impar. În timpul Cerurilor de număr par, ei trebuie să se fi simțit obligați, dintr-o dată, să se deplaseze spre Vest, pentru a ataca și cuceri.

Creierele și sistemele noastre nervoase par identice cu tiparele create de Arborele Lumii. Acest lucru înseamnă că mintea omenească colectivă este conectată global cu periodicitatea ciclurilor Arborelui Lumii conturate de Calendarul Mayaș. Această idee uimitoare poate explica influența puternică a lui 4D, pe care am descoperit-o în mințile studenților noștri, în timpul activărilor. Și, asemenea tuturor tiparelor care influențează mintea omenească, dacă putem identifica tiparul, dacă putem vedea cum afectează acesta planeta și dacă putem alege un nou mod de a crea, specia noastră ar abandona rutina dualității absurde și a violenței. Și, cel mai important lucru, sfârșitul Calendarului Mayaș trebuie să însemne că influența liniei mediane dispare; acest lucru ar reprezenta o veste extraordinară, în contextul tiparelor pe care tocmai le-am descris.

REZONANȚA HOLOGRAFICĂ DINTRE CREIERUL UMAN ȘI PĂMÂNT

Începând cu anul 1995, în timpul Activărilor Programului Pleiadian, studenții noștri au explorat rădăcinile Arborelui Lumii, călătorind spre centrul Pământului și dobândind informații pri-

vind activarea conştiinței noastre. Aşa cum am spus în *Alchimia celor nouă dimensiuni*, „Adevărul incredibil este că noi vibrăm cu pulsul Pământului, fapt care ne aliniază cu toate celelalte ființe – inclusiv cu Lumina – pe scara sau în lanțul existenței. Aceasta este axa verticală a conştiinței".[23]

Sistemul celor nouă dimensiuni, cu care lucrăm, descrie diferitele aspecte ale conştiinței umane, însă am fost de multe ori încurcați de influența 4D în viețile noastre. Aparent, descrierea lui Calleman privind Arborele Lumii explică modul de funcționare a acestuia, în special dacă luăm în considerare faptul că undele noastre cerebrale sunt întreținute de tiparele de vibrație ale Pământului. Mai exact, creierele noastre înregistrează vibrațiile 4D, indiferent dacă suntem sau nu conştienți de acest lucru.

Nucleul cristalin de fier din centrul Pământului vibrează cu frecvența de 40 de Hz, adică 40 de pulsații pe secundă. Atunci când mintea atinge nivelul cel mai înalt de activitate şi creativitate, ea pulsează în ritmul acestui nucleu, cu 40 Hz (unde Beta), ceea ce înseamnă că rezonăm cu miezul Pământului. Când mintea este relaxată şi meditativă, ea vibrează cu frecvența sferelor concentrice interioare ale Pământului, care pornesc de la nucleu înspre scoarță, pulsând din ce în ce mai lent, de la 40 Hz, până la 7 Hz (Beta), prin Alfa, ceea ce înseamnă că rezonăm cu interiorul Pământului.

FIGURA 5.3 Rezonanta creierului uman cu Pământul (tabel preluat din cartea lui Calleman, *Calendarul Mayaş)*

În starea Alfa, creierele noastre vibrează cu o frecvență de 13 până la 8 Hz, astfel încât rezonanța noastră cu interiorul Pământului este atât în frecvența undelor Beta, cât şi Alfa. Scoarța Pământului vibrează cu aceleaşi frecvențe de rezonanță, de aproximativ 7,5 Hz, care reprezintă nivelul de tranziție între undele Alfa şi Theta. Atunci când suntem foarte obosiți sau pe punctul de a adormi, iar conştiința începe să se linişteascǎ, mințile noastre pulsează cu frecvența undelor Theta, cu vibrații de 7 până la 4 Hz. Centura interioară a Pământului, Centura Van Allen, centura interioară de radiație care conține particule încărcate, ținute acolo de câmpul magnetic al Pământului, vibrează cu aproximativ 4 Hz. Gama de vibrații între suprafața Pământului şi Centura interioară Van Allen este de 7 până la 4 Hz, ceea ce înseamnă că, atunci când mințile noastre pulsează în Theta, rezonăm cu atmosfera şi cu Centura interioară Van Allen. Atunci când suntem în somn profund, ne aflăm în starea Delta, cu o vibrație de 4 până la 1 Hz, ceea ce înseamnă că rezonăm cu Centura exterioară Van Allen, în afara magnetopauzei, granița dintre câmpurile electromagnetice ale Pământului şi sistemul solar.[24]

Cu alte cuvinte, când ne aflăm în cele mai profunde stadii de concentrare, suntem direct conectați cu nucleul inteligenței centrale a Pământului, iar atunci când ne relaxăm şi adormim, mințile noastre părăsesc tărâmul pământean. Atunci când gândim cel mai intens şi avem impulsuri creative de geniu, vibrăm în rezonanță cu nucleul cristalin de fier, iar atunci când mintea noastră se deplasează în spațiu, ne părăsim corpurile şi Pământul şi ne mişcăm în tărâmurile celeste. În sistemul meu cu nouă dimensiuni, prima dimensiune (1D) reprezintă nucleul cristalin de fier din centrul Pământului, 2D reprezintă nucleul exterior şi interior, 3D reprezintă scoarța, iar 4D reprezintă atmosfera Pământului, care se extinde către centura interioară şi cea exterioară Van Allen, apoi, către magnetopauză*.

* Zonă a spațiului extraterestru, în care nu se manifestă câmpul magnetic al Pământului. N. tr.

Cele cinci dimensiuni superioare se află dincolo de magnetopauză. Studenții foarte dedicați știu unde se află ei în sistemul dimensiunilor, prin simpla verificare a propriilor frecvențe cerebrale. Potrivit lui Calleman, „Concordanța dintre gamele/câmpurile tradiționale pentru frecvențele diferitelor tipuri de unde cerebrale și razele sferelor pământului este remarcabilă".[25] În mod cert, creierele noastre sunt convertoare ale tuturor elementelor Pământului și Cosmosului; odată ce vor realiza acest lucru, oamenii vor înceta să-și distrugă habitatul. De exemplu, câmpurile pe care creierele noastre le pot detecta în atmosferă sunt modificate de frecvențe de microunde create de stâlpii de înaltă tensiune și cuptoarele cu microunde, iar posibilele efecte ale acestor modificări asupra biologiei Planetei vor trebui să fie luate în serios, cât mai curând.

Calleman face supoziții despre rezonanța dintre frecvența de 40 Hz de unde Beta a omului și cea similară a nucleului interior al Pământului, care este tot de 40 Hz, din perspectiva Calendarului Mayaș. Această problemă este fascinantă, în contextul teoriei celor nouă dimensiuni, pentru că scopul principal al fiecărei activări este accesul la natura conștiinței nucleului Pământului și a Centrului Galactic. Știința susține că în centrul Pământului există o structură cristalină densă, fierbinte, aflată sub presiune.[26] Din cauza neregularităților detectate, această masă nu este o sferă perfectă, iar Calleman presupune că, de vreme ce oamenii din vechime au descris Muntele Lumii ca pe o piramidă, nucleul interior poate avea o structură octaedrică, care ar putea genera o linie mediană.[27] Acesta este un punct de vedere extrem de important, fiindcă, potrivit mayașilor, Arborele Lumii este ancorat în Muntele Lumii din centrul Pământului și proiectează planuri sau ramuri perpendiculare înspre suprafață.[28] Calleman spune că linia mediană e una dintre ramurile Arborelui Lumii.[29]

Aici, cel mai important aspect este sugestia lui Calleman, conform căreia, modelele piramidelor ar putea fi sursa termenului de „Ciclu de Creație" pentru cele nouă niveluri de creație.

În opinia sa, „Aceste Cicluri de Creație, așa cum par să insinueze modelele piramidale de tip terasă, ale Muntelui Lumii, ar putea să provină din structura cristalină a nucleului".[30] Şi se întreabă: „Oare cele Nouă Cicluri de Creație sunt asemănătoare cu cele nouă straturi de cristale de fier, activate secvențial în nucleul interior al Pământului?"[31] Este necesar să fac referire la părerile sale, fiindcă acesta este exact lucrul pe care mulți dintre studenții noştri îl descoperă în nucleul cristalin de fier din centrul Pământului. Până la urmă, dimensiunile apar din nucleul cristalin de fier, pe axa verticală a conştiinței; așadar, nucleul de fier conține consemnările tuturor dimensiunilor.

În timpul activărilor, atunci când mergem în interiorul nucleului Pământului - cu rugăciuni şi plini de respect - cea mai consistentă şi palpabilă experiență pe care o au oamenii este aceea a unui Eden infinit, un spațiu al Creației care conține toate speciile de plante şi animale ce au apărut pe suprafața Pământului.

Se pare că unii oameni călătoresc în Ciclul Celular sau în stadiile de început ale Ciclului Mamifer - şi mulți dintre ei au revelații uimitoare despre speciile şi habitatele lor în schimbare. De obicei se spune că toate speciile există veşnic în nucleul cristalin al Pământului şi s-ar putea întoarce pentru a popula suprafața, dacă ar exista un mediu care să le susțină acolo.

Cu alte cuvinte, habitatul de la suprafață determină ceea ce este cu adevărat creat, în vreme ce toate aspectele Creației există sub formă de potențial în centrul Pământului.

După cum am văzut, gândirea profundă şi concentrarea intensă, atunci când suntem în starea de frecvențe Beta, ne aduc în rezonanță cu nucleul Pământului. Beta este o frecvență foarte înaltă, ce poate fi asociată cu Iluminarea. Calleman spune: „Creşterea frecvențelor şi trezirea minților noastre, prin intermediul rezonanței cu nucleul interior al Pământului, sunt echivalente cu parcurgerea unui drum către Iluminare".[32]

MEDITAȚIA ACTIVĂ

Când eram mică, îmi plăceau foarte mult filmele cu cowboy; odată, chiar i-am scris o scrisoare de dragoste actorului Roy Rogers. Soția sa, Dale Evans, mi-a trimis o poză a lui Roy, cu autograf şi mi-a spus că nu o deranjează ceea ce simt, fapt care mi-a diminuat sentimentul de vinovăție. Indiferent cât de fermecători erau Roy şi ceilalți cowboy, realizez acum că cel care m-a influențat cu adevărat a fost Tonto, partenerul Călărețului Singuratic. Tonto nu făcea altceva decât să stea pe calul său şi să mormăie repetat: „Cum?" şi iar „Cum?" Am adoptat destul de devreme ideea că singura întrebare care merită pusă este „Cum?"

Îmi plac activările pentru a căuta Iluminarea şi pozițiile sacre, pentru călătoria în alte lumi, fiindcă ele funcționează! Închei acest capitol, emițând câteva ipoteze despre unele practici valoroase şi împărtăşind câteva gânduri despre folosirea acestor posturi, în practicile cu Arborele Sacru. Înainte de această abordare, amintiți-vă că Felicitas Goodman, descoperitoarea modernă a transei ritualice şi a posturilor sacre, a observat că, în timpul unei transe cu stimulare ritmică, creierul intră în starea Theta, aşa cum am discutat la sfârşitul capitolului 3.

Mai exact, atunci când ne aflăm în transă şi călătorim în Arborele Lumii, mințile noastre se deplasează în afară, în atmosfera lumii de sus şi în Centura interioară Van Allen. Cu alte cuvinte, în ceea ce priveşte transa extatică, realitatea alternativă ne este accesibilă prin părăsirea Pământului. Din experiența mea, acest lucru este adevărat şi este motivul pentru care sesiunile noastre de transă nu sunt niciodată mai lungi de cincisprezece minute, deşi creează adesea senzația că durează câteva ore. Din punct de vedere practic, îți poți da o întâlnire cu tine însuți, pentru a călători în Arborele Lumii, care există în realitatea alternativă – tărâmul invizibil care coexistă cu cel material.

În acest punct, voi eticheta această activitate ca fiind o formă de meditație activă. Puteți crea un spațiu de meditație cu patru dimensiuni, în casa sau templul vostru și puteți intra în stadii profunde de meditație. Apoi, utilizând propriul trup ca pe un Arbore al Lumii, puteți călători în sus și în jos, pe axa verticală multidimensională. Prima întrebare pe care ați putea-o pune este: „Cum diferă această tehnică de meditația tradițională - stările de nemișcare, inspirate din Est?"

Cele două forme de meditație sunt absolut diferite prin scopurile lor, fiindcă meditația Arborelui Lumii este foarte activă și plină de conținut, iar meditația statică estică ne golește mintea de gânduri. O tehnică nu este mai bună decât alta, însă, din experiența mea, aproape toți oamenii născuți în culturi vestice pot practica cu succes meditația activă, întâmpinând probleme, în schimb, în formele estice. În timpul activărilor noastre, am observat că și reversul este adevărat: practicanții formelor estice suferă în timp ce încearcă să se inițieze în meditația activă.

Meditația activă a fost relativ absentă după Evul Mediu, când călugărițele și călugării o practicau zilnic, prin incantații, pictarea de manuscrise iluminate, plimbarea prin grădini și labirinturi sacre și citirea scripturii sacre. În timpul acestor procesiuni, oamenii își schimbau intenționat frecvențele cerebrale, pentru a accesa stări modificate. Poate că în aceste exemple se află valoarea extremă a meditației active pentru noi, astăzi: Meditația activă este o tehnică contemplativă, care le oferă vesticilor o metodă de a se afla în comuniune cu Divinitatea.

Maeștrii spirituali estici folosesc și ei tehnici de meditație activă, precum incantațiile și yoga, similare cu metodele favorizate în vest, în timpul Evului Mediu. Însă, atunci când tehnicile estice de meditație au ajuns pentru prima dată în Vest, în 1970, meditația silențioasă și pasivă a devenit principala ofertă. Din perspectiva estică, vesticii sunt nedezvoltați din punct de vedere spiritual și,

adesea, puțin nebuni. Nu contest această opinie, fiindcă baza de date intelectuală (a culturii vestice) care s-a dezvoltat în ultimii patru sute de ani - dualismul cartezian - oferă doar o jumătate de viață. Potrivit diferitelor forme de meditație estică, Maeştri au avut înțelepciunea de a le sugera oamenilor să-şi golească mințile, dat fiind că mințile lor erau pline de prostii!

Se poate spune că aceeaşi situație a existat şi în Est, fiindcă accesul la adevărul profund (cum ar fi semnificația şi vechimea Vedelor) a fost pierdut foarte recent, aşa cum am discutat în capitolul 4, referitor la cercetarea lui B. G. Sidharth.[33] Şi acum, pentru că Vestul îşi recuperează propria poveste spirituală, prin intermediul unei cercetări a noii paradigme, contemplarea activă este un mod foarte potrivit pentru atingerea conştientizării spirituale. De exemplu, prin contemplarea activă a ciclurilor timpului, putem trece direct în cea de-a noua dimensiune - Centrul Galactic - sălaşul celor mai înalte stadii de conştiință posibile. Aceasta este contemplarea adevărului etern - samadhi. În ceea ce priveşte undele cerebrale, centrul Galaxiei pulsează cu unde Gamma de frecvență foarte înaltă şi e cazul să ne întrebăm în ce fel ne afectează ele, mintea.

Practica posturilor sacre este un mare „*Cum!*". Însă, pentru a avea acces la această minunată oportunitate, trebuie să atingem un nivel complet nou de respect pentru dreptul nostru de a explora Universul. Atât sistemul religios estic, cât şi cel vestic, au adoptat multe interziceri în privința dreptului individual la cunoaştere - şi e momentul ca toate acestea să dispară. Fie că este vorba despre ideea că ne trebuie un guru pentru a ajunge la Iluminare, sau de ideea potrivit căreia cunoaşterea personală este lucrul diavolului - toate trebuie să dispară.

Acum, în timpul Ciclului Galactic, toată cunoaşterea acumulată în Ciclurile anterioare s-a accelerat atât de rapid, încât toate aceste informații pătrund în mintea umană, mai repede decât le putem procesa. Pozițiile, posturile sacre au fost folosite în timpul

Ciclului Regional şi a celui Național; aşadar, ele sunt chei speciale, care deschid diverse niveluri ale conştiinței.

POSTURILE SACRE ŞI REALITATEA ALTERNATIVĂ

La Institutul Cuyamungue - institutul antropologic al Dr. Felicitas Goodman, din New Mexico - continuăm să găsim vechi posturi, însă tipurile de posturi cu care lucrăm probabil că nu se vor schimba.[34] Am găsit multe posturi, dintre care unele ne ajută în vindecare, iar altele ne permit să obținem cunoaşterea lucrurilor pe care dorim să le înțelegem. Lucrăm cu posturi care ne ajută să ne dezmembrăm şi să ne regenerăm prin metamorfozare, precum şi cu posturi prin care spiritul călătoreşte în lumea de jos, cea de mijloc şi cea de sus. Unele sunt posturi de inițiere, iar altele ne ajută la soluționarea problemelor de viață şi renaştere. Totodată, există posturi pentru accesarea miturilor vii, care ne permit să vedem aspectele spirituale ale vieților noastre, precum şi posturi de celebrare pentru onorarea bucuriei din viețile noastre. De fiecare dată când alegem, putem opta pentru starea spirituală pe care vrem să o accesăm, iar apoi putem să consultăm înțelepciunea disponibilă în realitatea alternativă. Precum un călugăr sau o călugăriță care trăieşte aproape permanent într-o stare spirituală, datorită practicilor evlavioase constante, ne putem conecta cu toate nivelurile, doar vizitând cu regularitate realitatea alternativă.

Pentru un călugăr sau o călugăriță, o mare parte din zi este monotonă. Totuşi, armonizarea lor zilnică cu Dumnezeu le spiritualizează lumea placidă. Viața de zi cu zi este spiritualizată, fiindcă ei vizitează realitatea alternativă, suficient de des pentru a o transfera şi în lumea conştientă. În plus, viața în realitatea alternativă este surprinzător de bogată pentru noi, fiindcă strămoşii noştri au explorat-o timp de mii de ani şi încă trăiesc acolo, aşteptându-ne să ne întoarcem. Această bază de date este, probabil, cea mai bogată

pentru oamenii moderni, deoarece este totalmente lipsită de manipulare şi constrângere religioasă.

Este posibil ca unii dintre voi să se întrebe de ce lucrez şi cu Activările Programului Pleiadian. Conducem aceste activări, deoarece experienţele în grupuri mari pot realiza unificarea tuturor lumilor. În ceea ce priveşte experienţele de grup şi transa extatică, la Cuyamungue am condus şi dansuri în transă, cu măşti, care sunt foarte asemănătoare dansurilor indigene, fiindcă spiritele trec prin noi şi, împreună, unificăm lumile.

De obicei, pe parcursul unei întregi săptămâni, dansatorii îşi creează propriile costume, care le acoperă complet corpurile. Suntem în transă de două sau trei ori pe zi, pentru a ghici animalul pe care îl vom întruchipa şi pentru a înţelege şi crea dansul chemat de spirite, în acel moment. În acest timp, nu ne aflăm în realitatea obişnuită; ne aflăm în realitatea alternativă. În timpul unei activări a Programului Pleiadian, călătorim, ca grup, în nouă dimensiuni, aflându-ne fiecare în propriul corp, şi armonizându-ne cu propriile frecvenţe cerebrale.

Unul dintre cele mai fascinante lucruri pe care le presupun activările este că intrăm în fiecare dimensiune, într-un mod sacru. Când studenţii experimentează în mod sacru, cea de-a treia dimensiune - spaţiul şi timpul linear - ei descoperă Pământul sacru, experienţă care îi schimbă pentru totdeauna. Ei învaţă cum să descopere alte lumi unificate cu lumea materială, iar graniţele dintre realităţi se estompează. Atunci când experimentăm un dans în transă, cu măşti, trăind laolaltă cu spiritele, în realitatea alternativă, timp de o săptămână întreagă, realitatea obişnuită nu mai arată niciodată la fel.

Aş dori să menţionez, de asemenea, că cititul este o practică sacră, care ne poate activa frecvenţele Beta în creiere. Educaţia şi cultura vestică au fost pline de date şi idei false, în ultimii patru sute de ani - ba chiar în ultimii o mie cinci sute de ani.

În tot acest timp, doar cei care au avut acces la baze de date corecte – cum ar fi matematicienii, fizicienii şi artiştii evoluaţi – au reuşit să experimenteze gândirea în frecvenţe Beta, în mod consistent. Acum, dat fiind faptul că scriitorii noii paradigme oferă din nou informaţii corecte – informaţii care au existat cândva în miile de texte distruse în Biblioteca din Alexandria şi în Mesoamerica – mulţi oameni trăiesc adevărate orgasme cerebrale, experienţe de tip „Aha!", care sunt specifice gândirii Beta superioare.

Închei acest capitol, rugându-vă să onoraţi faptul că un orgasm cerebral, generat de o carte extraordinară, este la fel ca samadhi-ul într-un ashram; Iluminarea este, pur şi simplu, adevărul şi claritatea luminii pure.

6 CICLUL GALACTIC AL CREAȚIEI ŞI ACCELERAREA TIMPULUI

CICLUL GALACTIC AL CREAȚIEI ŞI AMERICA - IMPERIU GLOBAL

 venit momentul să examinăm natura accelerării timpului în Ciclul Galactic de Creație, care a început la 5 ianuarie 1999. Înainte de toate, permiteți-mi să fiu clară în privința modului cum funcționează acest sistem. Potrivit lui Calleman, accelerarea evoluției în Ciclul Galactic a crescut de douăzeci de ori față de Ciclul Planetar (1755 - 2011 d. H. r.), care s-a accelerat de douăzeci de ori față de Ciclul Național (3115 î. H. r. - 2011 d. H. r.). De acum încolo, voi utiliza pur şi simplu termenii Național, Planetar şi Galactic pentru cel de-al Şaselea, al Şaptelea şi al Optulea Ciclu de Creație. Rețineți că cele treisprezece stadii ale celor Nouă Cicluri de Creație sunt Cerurile, şi că ele au diferite denumiri numerice mayaşe, cum ar fi baktunii, katunii şi tunii. În timpul Naționalului, fiecare dintre cei treisprezece baktuni durează aproximativ 394 de ani; în timpul Planetarului, fiecare katun durează aproximativ 19,7 ani, iar în timpul Galacticului, fiecare tun sau an divin durează aproximativ 360 de zile; totuşi, procesele de evoluție care se dezvoltă în fiecare dintre aceste Ceruri au o intensitate globală crescătoare. Cu alte cuvinte, procesele evoluționiste care s-au dezvoltat (şi încă se dezvoltă, fiindcă toate cele Nouă Cicluri de Creație sunt suprapuse) în 394 de ani, apoi în 19,7 ani, se dezvoltă acum prin intermediul Zilelor şi Nopților, în mai puțin de un an (360 de zile)!

De asemenea, toți tunii multiplicați cu douăzeci, care datează de acum 16,4 miliarde de ani, s-au accelerat în doar treisprezece tuni în timpul Galacticului!

În ceea ce priveşte factorul de accelerare a timpului din perioada Galacticului, voi analiza baktunii corespondenți, mai lenți, ai Naționalului şi katunii Planetarului, pentru a identifica desfăşurarea unor procese similare. Ca să înțelegeți de ce totul pare să funcționeze mai repede acum, scopul meu în acest capitol va fi să vă ofer o perspectivă palpabilă asupra intensității accelerării Galacticului, legând evenimentele actual. Pentru că este imposibil să cuprind în câteva pagini toate evenimentele mondiale majore care au avut loc începând cu 1999, am decis să recurg la o temă foarte clară, ce pare să aibă un impact global în Galactic. Personajul principal al dramei globale a Galacticului este America, văzută ca Imperiu, aşa cum sugerează şi titlul unei cărți excelente, scrisă de autorul american Jim Garrison, a cărui viziune privind politica americană este similară cu a mea.[1] Analiza asupra rolului Americii ca imperiu global, în contextul accelerării timpului în Galactic, adaugă noi dimensiuni acestei aventuri îndrăznețe. Mai simplu spus, Statele Unite, sub egida administrației conduse de Bush – „oamenii lui Bush" – au pus stăpânire pe factorul de accelerare a timpului în 2000, Noul Mileniu. Ei au transformat cu îndemânare potențialul creativ unic al acestui moment al timpului, într-un program de control al lumii.

Aceste intenții clare au creat un succes instantaneu şi m-am întrebat de multe ori dacă nu cumva aceştia ştiu totul despre Calendarul Mayaş. Dacă aveți impresia că o astfel de posibilitate este prea exagerată, observați că oamenii lui Bush s-au manifestat ca o echipă de fotbal excelent antrenată, într-un meci în care echipa adversă nu poate pasa niciodată! Pasând mingea cu măiestrie şi alergând rapid spre capătul terenului, ei au reorganizat, în mod sistematic, toate sistemele guvernamentale. În ceea ce-i priveşte pe liderii globali care nu cooperează cu planurile lor, oamenii lui Bush

scot noi iepuri din pălărie în fiecare zi, înainte ca cineva să-şi dea seama ce s-a petrecut în ziua anterioară.

Acest capitol va îngloba uneori tipare astrologice ale celor Treisprezece Ceruri ale Galacticului, întrucât astrologia întregului ciclu este tot mai favorabilă. Marele final al unei simfonii a evoluției poate fi găsit în baletul planetar, iar aceste cicluri astrologice sunt descrise în detaliu în Anexa B. O conjuncție astrologică formatoare - momentul în care o planetă întâlneşte o altă planetă în cer - a apărut în anul 2000, fapt care le-a permis „oamenii lui Bush" să acapareze tot controlul. Sunt convinsă că astrologii lui Bush au folosit această conjuncție drept ghid şi, dacă vă îndoiți de această posibilitate, amintiți-vă că şi Nancy şi Ronald Reagan au apelat la serviciile astrologilor, fapt demonstrat public la mijlocul anilor 1980. Această conjuncție a fost întâlnirea lui Jupiter cu Saturn, în luna mai a anului 2000 - eveniment care are loc o dată la douăzeci de ani. Această conjuncție - trigonul - este cel mai precis instrument astrologic pentru urmărirea ciclurilor politice.

De exemplu, începând cu 1840, fiecare preşedinte american care se afla la putere în perioada acestei conjuncții a murit înainte de a părăsi înalta poziție, cu excepția lui Bill Clinton care, am putea spune, mai că a murit de ruşine, din cauza scandalului sexual în care a fost implicat. Franklin D. Roosevelt şi William Harding au murit din cauze naturale, iar Abraham Lincoln, William McKinley şi John Kennedy au fost asasinați, iar asupra lui Reagan a existat o tentativă de asasinat (acesta putând fi motivul pentru care soția sa a cerut ajutorul astrologilor!). În general, Saturn domină structura, iar Jupiter banii, aşa că, dacă un anumit grup creează structuri care controlează economiile, sub influența unui trigon, acest grup câştigă!

Expresia „oamenii lui Bush" se referă pur şi simplu la membrii neoconservatori, fundamentalişti, iudeo-creştini ai administrației lui Bush (numiți de aici încolo, neoconservatori). De asemenea, folosesc expresia „oamenii lui Bush" pentru a sugera că ei nu vor

dispărea, atunci când George Junior își va finaliza cel de-al doilea mandat. Această administrație a efectuat cu succes schimbări de sistem care vor fi în vigoare în Statele Unite până în 2020 d. Hr. (următoarea conjuncție a lui Jupiter cu Saturn), cum ar fi *Homeland Security*, preluarea sistemelor de securitate a companiilor aeriene și reorganizarea CIA și FBI. Dacă americanii nu îi alungă pe oamenii lui Bush și nu se descotorosesc de aceste sisteme, tot ei vor fi cei care vor deține controlul. De asemenea, organizarea politică a Americii a început, în realitate, în timpul primului katun (1755 - 1775) al accelerării Ciclului Planetar al Creației; așadar, Statele Unite au pus stăpânire pe programul Planetarului.

Ne vom întoarce la începutul lui 1999 pentru a explora această temă și pentru a identifica natura accelerării timpului, care, acum, este de douăzeci de ori mai rapidă decât în perioada cuprinsă între 1755 și 2011. Desigur, vom căuta și teme complet noi, inspirate de accelerarea din Ciclul Galactic al Creației.

PRIMA ZI A CICLULUI GALACTIC AL CREAȚIEI: 5 IANUARIE 1999 - 30 DECEMBRIE 1999

Prima zi a Galacticului - *plantarea semințelor* - trebuie examinată în detaliu, pentru a identifica noile planuri ce se vor desfășura pe parcursul tuturor celor Treisprezece Ceruri.

În 1999, a avut loc o schimbare majoră în viețile oamenilor, datorită impactului Internetului și e-mail-ului. Deodată, oamenii care nu știau să lucreze cu computerele se descurcau mai greu la serviciu, fiindcă majoritatea afacerilor au devenit digitale, iar oamenii tineri, care lucrau lejer cu computerele, au căpătat un atu care îi enerva pe manageri și patroni. E-mail-ul a apărut ca o necesitate, și era evident că cei care nu îl foloseau aveau să devină „dinozauri". Cercetătorii profesioniști au luat cu asalt lumea online, iar telefoanele mobile au devenit instantaneu un instrument indispen-

sabil în afaceri, ceea ce i-a forțat pe angajați să lucreze tot timpul, mai puțin când dormeau. Stilurile mai personale de comunicare, cum ar fi telefonul şi corespondența tradițională, s-au devalorizat, iar oamenii au început să-şi contacteze colegii de muncă prin e-mail, în loc să traverseze holul pentru a pune o întrebare sau a sta de vorbă; timpul s-a accelerat în mod radical prin apariția e-mail-ului, Internetului şi telefoanelor mobile. Vă amintiți acea accelerare distorsionată a timpului? Această etapă a fost foarte stresantă pentru oameni, în special pentru cei mai vârstnici.

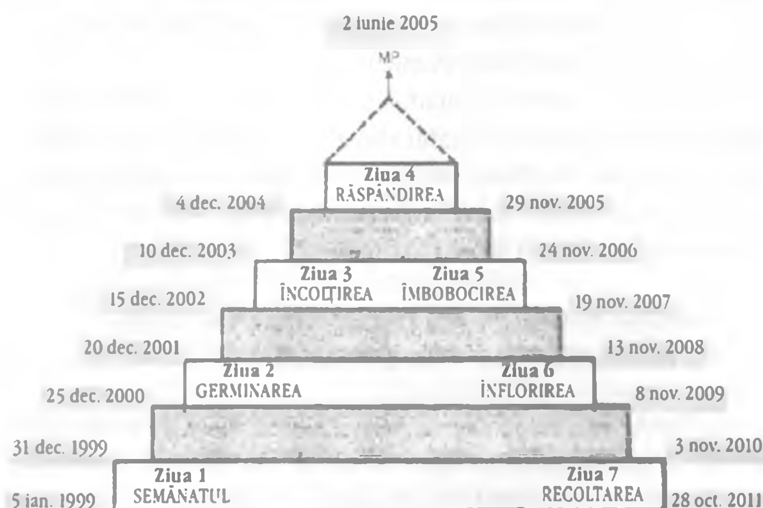

FIG 6.1 Ciclul Galactic (adaptare după Calendarul Mayaş, de C.J. Calleman)

În acea perioadă, folosind argumentul sistemelor vechi de datare, producătorii de computere, guvernul şi media au promovat groaza de o catastrofă a lumii computerizate, numită *„Y2K"*, ce urma să aibă loc la sfârşitul lui 1999. Această bizară înşelătorie, care prevedea că intrarea în noul mileniu urma să genereze haos în sistemele computerizate, care nu puteau opera cu sistemul de

datare ce nu începea cu "19", a creat o dependență de computere a oamenilor, convingându-i pe mulți dintre ei să investească în sisteme noi; furnizorii de computere au râs tot drumul către bancă. Versiunea oficială a fost că programatorii de computere au muncit frenetic pentru a găsi soluții, iar dezastrul a fost evitat; însă, oamenii au realizat faptul că lumea lor devenea în mod inevitabil computerizată. Computerele erau necesare pentru supraviețuire! Economia Statelor Unite se afla într-o situație fantastică, grație valului stârnit de tehnologia informației (IT) şi a faptului că preşedintele de atunci, Clinton, a redus considerabil deficitul.

Peste tot în lume, oamenii erau implicați în numeroase speculații pe piața bursieră, în special în tranzacțiile cu noile tehnologii, taxe uriaşe fiind colectate în beneficiul Statelor Unite. În timpul anului 1999, economia Statelor Unite era precum un tânăr de douăzeci de ani, activ sexual şi pregătit pentru mai multă distracție, în vreme ce preşedintele părea să se creadă încă la douăzeci de ani. Între timp, o umbră financiară, care amenința lumea, plana asupra Statelor Unite: în ianuarie 1999, când pedala de accelerație a Galacticului a atins podeaua, moneda euro a fost implementată de către Uniunea Europeană. Această nouă monedă a semnalat posibile provocări viitoare pentru valoarea atotputernicului dolar. Retrospectiv, ştim că euro reprezenta o amenințare pentru dolar, iar acest lucru a determinat alte țări din lume să se retragă în grupuri care ar fi putut servi propriilor interese teritoriale.

De exemplu, în 2006, în timp ce scriu aceste cuvinte, țările europene şi sud-americane îşi consolidează interese comune în zonele lor, pentru a face față dominației americane nesăbuite, care transformă Orientul Mijlociu într-un butoi de pulbere. Țări precum Iranul în Orientul Mijlociu, şi China în Orientul Îndepărtat, îşi construiesc puterea şi alianțele, cel puțin parțial, ca reacție față de dominația Statelor Unite. Tot în 1999, o mare nemulțumire lua naştere în Statele Unite (care nu a ieşit la lumină, până în 2000) printre conservatori şi

fundamentaliştii religioşi. Ei erau nemulţumiţi din pricina libertăţilor personale (cum ar fi legalizarea homosexualităţii şi a avorturilor), pe care mulţi americani le sprijiniseră şi cu care se obişnuiseră.

Privind în urmă, la Prima Zi a Ciclului Naţional al Creaţiei (3115 - 2721 î. Hr.), în căutarea unor teme similare, observăm cum culturile oraşelor-temple, cu sisteme de scriere, şi culturile ierarhice au răsărit peste noapte, în multe locuri de pe planetă. Procesul care se desfăşoară pe întregul parcurs al Ciclului Naţional al Creaţiei este caracterizat prin dezvoltarea civilizaţiei şi a comunicării, care se află acum în cele mai avansate stadii.

În Prima Zi a Ciclului Planetar al Creaţiei (1755 - 1775 d. Hr.), industria timpurie a transformat subit lumea agrară, rurală, care producea hrană pentru oraşele în care existau economie şi comerţ organizate. Mulţi oameni au fost smulşi din viaţa bucolică de la ţară, pentru a lucra ca sclavi în noile fabrici din aceste oraşe, iar manufactura timpurie a luat cu asalt reţelele globale, care culminează acum. În 1755, coloniile americane au început să-şi caute independenţa faţă de controlul european, fapt care a dus la ratificarea, în cel de-al doilea Congres Continental, a Declaraţiei de Independenţă din 1776. Statele Unite s-au autodefinit în Prima Zi a Planetarului, aşa că statutul lor dominant, din timpul Primei Zile a Galacticului, nu este surprinzător. Asemenea Primei Zile a Naţionalului,

Prima Zi a Planetarului a scos la suprafaţă dorinţe care au accelerat realitatea, fie că oamenilor le-a plăcut, fie că nu, iar situaţia este exact la fel şi acum. În Prima Zi a Galacticului, revoluţia IT a reprezentat un şoc pentru toată lumea, cu excepţia câtorva oameni din domeniu, cum ar fi Bill Gates, de la Microsoft şi Steve Jobs, de la Apple. În 1999, am conştientizat cu toţii, brusc, că vechea lume a căutării confortului material şi a siguranţei se sfârşea, iar graniţele se erodau pretutindeni; fiecare zi părea un vârtej. Câteodată tânjesc după Epoca Victoriană, aşa cum oamenii de la începutul Naţionalului tânjeau după Eden. Începând cu 1999, am re-

alizat că vom fi forțați să comunicăm în moduri rapide şi noi, indiferent dacă ne place sau nu. În mod insidios, publicitatea a devenit mai dominantă ca niciodată, iar corporațiile farmaceutice, în special, au început să investească masiv în publicitate. Această mişcare curajoasă a schimbat fundamental scopul medicinii, de la îngrijirea oamenilor, la folosirea stării lor de sănătate pentru profit. Menționez acest lucru, pentru că această amenințare la adresa bunăstării a devenit o criză globală, deşi abia am trecut de mijlocul (2 iunie 2005) Ciclului Galactic al Creației. Întrucât sănătatea este fundamentală pentru fericirea umană, voi acorda o importanță majoră prigoanei farmaceutice din Galactic, în special pentru că domeniul farmaceutic este un element de bază în economia lui Bush.

Spiritualitatea perenă şi cea fundamentalistă vor domina în 2011, iar aceste forțe, aparent opuse, se vor uni. După cum putem vedea, în Zilele Galacticului apar tendințe războinice extrem de dezagreabile, cum ar fi invazia lui Bush în Irak, din anul 2003, în cea de-a Treia Zi. În 1999, a fost provocat războiul din Kosovo, pentru a struni puterea sârbă. Aşa cum vă amintiți din capitolul 2, noua creație are loc în timpul Zilelor Ciclurilor Creației, iar integrarea ei, în timpul Nopților. Având în vedere faptul că folosirea războiului pentru a promova diverse programe a fost o practică dominantă atât în Zilele Ciclului Național, cât şi ale celui Planetar, este foarte probabil ca această practică să continue şi în timpul Zilelor Galacticului.

PRIMA NOAPTE A CICLULUI GALACTIC AL CREAȚIEI: 31 DECEMBRIE 1999-24 DECEMBRIE 2000

Prima Noapte a Galacticului a fost o perioadă de integrare, ulterioară accelerării uimitoare din 1999. Lumea s-a trezit la viață după petrecerile de celebrare a Noului Mileniu, iar luminile şi computerele încă funcționau! Lumea a fost salvată de pericolul sumbrului scenariu Y2K! În acest moment, doar neoconservatorii şi elita globală (un consorțiu mondial de bancheri şi lideri ai sistemului militaro-industrial)

ştiau că George W. Bush urma să fie scos din pălărie pentru a conduce noul imperiu global. Alegerile erau de o importanță majoră, fiindcă Jupiter şi Saturn îşi uniseră forțele pe cer, în luna mai a anului 2000. Economia hiperactivă IT se dezvolta şi se prăbuşea, iar poporul american era agitat, sentențios, virtuos şi polarizat.

Până la urmă, mulți oameni cred că rezultatul alegerilor din 2000 a fost fraudat cu ajutorul maşinilor de vot computerizate. Corporația Diebold a fabricat maşinile de vot, iar directorul executiv al acesteia era cunoscut în mod public pentru implicarea personală în atribuirea voturilor electorale din Ohaio lui Bush, în anul 2000. În mod clar, frauda electorală - blestemul democrațiilor - este o problemă reală în Statele Unite.[2] Antidotul împotriva fraudei electorale computerizate este o cartelă ce poate fi livrată, de fapt, de toate celelalte aparate (cum ar fi bancomatele) fabricate de Diebold. În aceste circumstanțe, Curtea Supremă s-a pronunțat împotriva renumărării manuale a voturilor, acțiune care ar fi putut soluționa disputa privind alegerile, iar George W. Bush a pus mâna pe mantia controlului, în beneficiul neoconservatorilor, pentru următorii douăzeci de ani. Acest model îndrăzneț - Statele Unite ca imperiu global al lui Dumnezeu - a fost ferm instaurat în timpul celei de-a Doua Nopți.

Pe măsură ce avansăm în cea de-a Doua Zi, voi evita să privesc în urmă, la Prima Noapte (sau la alte Nopți) din Ciclurile Național şi Planetar, fiindcă Nopțile reprezintă integrarea Zilelor, locul în care se desfăşoară de fapt acțiunea. Aşadar, să vedem ce se întâmplă în cea de-a Doua Zi a Galacticului. Vă amintiți acel an haotic, în care media sporovăia despre escapadele sexuale ale lui Bill, în vreme ce un tip autoritar, şiret şi viclean, se furişa pe scena lumii, înarmat cu activiştii personali al tăticului său, acei omuleți albaştri ticăloşi, pe care Beatels-ii i-au înfățişat în „Submarinul Galben".*

* creaturi fictive, care detestă muzica şi care au invadat Papperland-ul, în filmul Submarinul Galben N. Tr..

CEA DE-A DOUA ZI A CICLULUI GALACTIC AL CREAȚIEI: 25 DECEMBRIE 20001 – 9 DECEMBRIE 2001

Cea de-a doua zi a Galacticului - *încolțirea semințelor* - a început într-un moment în care alegerile naționale din Statele Unite erau puse sub semnul întrebării. Protestele împotriva OMC și a materialismului se intensificau, asemenea mișcării pentru protecția mediului. În spatele scenei, George W. Bush era preocupat să-și formeze cabinetul, fiindcă știa deja că va câștiga. Odată ce Gore și-a recunoscut înfrângerea (aparent pentru a le oferi Statelor Unite stabilitate în guvernare), Bush a preluat frâele puterii și a țâșnit cu toată forța înainte, ca un tren de mare viteză. Publicul a fost cucerit de rapoartele favorabile din media privind echipa extraordinară a președintelui, în vreme ce în Irak aveau loc bombardamente aproape zilnice, iar sancțiunile împotriva ajutorării Irakului cauzau moartea a mii de civili irakieni. În mijloacele mass-media, americanii auzeau în mod constant pălăvrăgeli înfricoșătoare despre Saddam Hussein, în vreme ce în cabinetul lui Bush, încă din prima zi, se formulau planuri pentru invadarea Irakului. Este cunoscut faptul că Bush a plănuit de la început să invadeze Irakul.

Știm acest lucru, fiindcă Paul O'Neill, secretarul trezoreriei Statelor Unite, ales de Bush, a renunțat la poziția sa în cabinet, în luna ianuarie a anului 2003, și a scris o carte extrem de grăitoare, împreună cu jurnalistul Ron Suskind. *The Price of Loyalty (Prețul Loialității)* povestește primii doi ani ai conducerii lui Bush, când pe O'Neill îl preocupa lipsa de implicare a lui Bush în problemele naționale, atunci când plănuia „schimbarea de regim" pentru Irak.[3] Folosind nouăsprezece mii de documente interne, pe care O'Neill i le-a oferit lui Suskind, plus propria mărturie detaliată, privind ceea ce s-a petrecut în cabinet și la Consiliul Securității Naționale din ianuarie 2001, până în ianuarie 2003, O'Neill a demascat programul real a lui Bush. Imediat ce cartea lui O'Neill a fost publicată, în

ianuarie 2004. (a vândut cinci sute de mii de ediții cartonate și se găsește acum în ediție broșată), mulți americani au aflat adevărul; cu siguranță, toată lumea din guvern a citit-o cu atenție. Cu alte cuvinte, Washingtonul știe că împăratul nu poartă haine! *The Price of Loyalty* expune în totalitate ceea ce s-a petrecut în cercul de intrigi al lui Bush, în 2001, faza de încolțire a Galacticului și acesta este și motivul pentru care am ales tema *America - imperiu global*.

Vom urmări această amețitoare aventură politică americană, de-a lungul Zilelor și Nopților Galactice, fiindcă oamenii inteligenți nu au nicio scuză, dacă nu înțeleg ce se petrece aici. Oameni ca Paul O'Neill își riscă viețile pentru a informa publicul. De ce se comportă poporul american, sub conducerea lui Bush, precum poporul german, sub conducerea lui Hitler? Câtă vreme accelerarea Galacticului reprezintă o trezire spirituală, acesta nu este un rezultat potrivit.

Desigur că evenimentul major din America, din cea de-a doua Zi, a fost atacul asupra World Trade Center și a Pentagonului, pe 11 septembrie 2001. moment perfect pentru instaurarea fascismului. Pentru că nu am nici timpul, nici spațiul necesar pentru a aprofunda subiectul, voi vorbi doar despre acest eveniment. Indiferent cine a manevrat această oribilă tragedie, în mod cert nu doar teroriștii arabi acuzați, care au fost identificați datorită unui pașaport ce aparținea unuia dintre ei și care a fost găsit, în bună stare, pe o stradă mai jos (nu conta faptul că avioanele deturnate arseseră în interiorul clădirilor). Fără undă verde din interior, din partea armatei și a agențiilor secrete care conduc Casa Albă, este imposibil pentru grupurile de teroriști să treacă prin aeroporturile americane și să deturneze patru avioane, apoi să încerce să le prăbușească asupra a trei ținte din interiorul țării (World Trade Center, Pentagonul și Casa Albă). Punct. În contextul a ceea ce s-a petrecut cu agenții FBI din Minnesota care l-au arestat pe Zacarias Moussaoui, pentru că avea un comportament suspect, într-o școală de zbor din Minnesota, această conspirație își are bazele, cel puțin parțial, în Statele Unite.

La începutul lui august 2001, agenți locali ai FBI l-au arestat pe Moussaoui şi au cerut imediat un mandat din partea FBI-ului național, pentru a-i accesa calculatorul. Acest mandat a fost respins în mod misterios. Aşa cum ştim din procesul lui Moussaoui din 2006, atacul de la 11 septembrie ar fi putut fi prevenit, dacă FBI-ului i s-ar fi permis să examineze computerul lui Moussaoui. Această poveste despre agenții FBI şi instructorii de la şcoala de zbor care le-au vândut un pont a fost difuzată constant pe CNN, în luna septembrie a anului 2001 şi după aceea, aşa că publicul ar fi avut toate şansele să observe că, fără implicarea FBI-ului, trei mii de americani nevinovați ar putea fi încă în viață. Varianta oamenilor lui Bush în ceea ce priveşte cauza evenimentelor de la 11 septembrie este extrem de inconsistentă, iar cititorii care se îndoiesc de acest lucru ar trebui să studieze literatura legată de marea organizație conspirativă, apărută în urma evenimentului.[4]

Motivul pentru care mă concentrez asupra evenimentului de la 11 septembrie şi pe versiunea guvernamentală falsă a poveştii este că acestea funcționează ca o cheie temporală pentru întregul Ciclu Galactic al Creației. Când predau în afara Statelor Unite, mulți studenți consideră că americanii acordă prea multă importanță evenimentului de la 11 septembrie, deşi au existat tragedii mult mai mari, cum ar fi tsunami-ul Asiatic de la 26 decembrie 2004 – şi sunt de acord cu această părere.

Însă, oamenii lumii trebuie să vadă că poporul american este traumatizat şi incapabil să reacționeze şi să scape Statele Unite de oamenii lui Bush, fiindcă evenimentul de la 11 septembrie a oprit timpul în Statele Unite. Evenimentul de la 11 septembrie a blocat inteligența şi voința poporului american, fapt care îl divide în două fracțiuni lipsite de speranță – cea pro şi cea contra Bush – definite de media ca fiind într-o permanentă opoziție. Între timp, oamenii lui Bush își văd liniştiți de treabă, conducând accelerarea Galactică a întregii lumi. Cetățenii americani trebuie să admită că mii de

oameni au fost ucişi, pentru ca George Junior să-şi poată trimite armata să invadeze Afganistanul şi Irakul, în căutarea petrolului din Orientul Mijlociu.[5] Este clar că ei nu derulează acest program pentru a obţine parfum, aşadar este necesar să menţionăm criza petrolului, a cărei evoluţie în Zilele Galacticului o voi analiza mai târziu.

În următoarea perioadă a celei de-a Doua Zile, invazia asupra Afganistanului, pentru a-l găsi pe bin Laden, a încheiat anul, iar Actul Patriotic - aparent creat pentru a înlesni capturarea teroriştilor - a fost înghesuit rapid prin Congres, pentru ca distrugerea libertăţii individuale americane să poată începe. Într-o tentativă de a-şi exprima punctul de vedere, americanii au fluturat steaguri, au cumpărat broşe de diamant, rubin şi safir şi au atârnat funde galbene în copaci, în vreme ce trupuri de străini erau sfâşiate de bombe fabricate în Statele Unite. Deşi americanul de rând nu avea habar despre aceste lucruri, restul lumii urmărea cu oroare cucerirea Americii de către fascismul neoconservator. Alte ţări îşi aminteau de războiul pentru oprirea lui Hitler, iar unii oameni au început să se teamă că într-o zi vor trebui să oprească regimul insidios şi însetat de sânge din Statele Unite.

În continuare, vom analiza ce se petrecea în cea de-a Doua Zi a Ciclurilor Naţional şi Planetar. În tentativa de a identifica dezvoltările paralele, trebuie să menţionez că acum putem descrie evenimentele din cea de-a Doua Zi a Galacticului, ca fiind începutul unui război religios major între Est şi Vest. Bush a făcut chiar o gafă, la un moment dat, aruncându-se în remarci publice şi utilizând termenul de „cruciadă“, pentru a defini planurile Americii în Orientul Mijlociu. După cum veţi vedea în analogiile celei de-a Doua Zile, religia este la rându-i o forţă conducătoare, fiind instrumentul preferat de manipulare a publicului, timp de cinci mii de ani. Cu alte cuvinte, majoritatea americanilor nu pot înţelege clar evenimentele de la 11 septembrie, pentru că sunt prinşi, în mod subconştient, într-o cruciadă împotriva răului păgân - *stăvilirea timpului*.

În cea de-a Doua Zi a Naționalului, 23261 - 932 î. Hr., povestea lui Avraam și a Patriarhilor reprezintă tema-cheie și baza iudeo-creștinismului. Aleg acest exemplu (în locul Egiptologiei, de exemplu), pentru că tema aleasă de mine aici este definirea Americii ca imperiu global în timpul Galacticului, iar America susține cu fervoare Israelul, ca tărâm de origine pentru evrei. Marele părinte Avraam este fondatorul iudaismului. El este adoptat mai târziu de creștinism, iar apoi de islamism - așadar, toate cele trei religii sunt abrahamice. După cum observă Calleman, patriarhii biblici care au trăit în cea de-a Doua Zi „au adus credința în acest Dumnezeu Creator, de la Caldeea la Canaan", fapt care a distras atenția de la Sumer.[6]

În cea de-a Doua Zi a Planetarului (17941 - 814 d. Hr.), descoperim că, odată ce au fost stabilite cele treisprezece state, americanii au început să se deplaseze către Vest (cucerirea Louisianei a avut loc în 1803). Revoluția Franceză și ascensiunea lui Napoleon reprezentau marea poveste a Europei de atunci și o problemă pentru Statele Unite, fiindcă mulți americani susțineau deșteptarea oamenilor din Franța. Mulți americani credeau că ei le-au dat francezilor curajul să răstoarne autocrația, fiindcă francezii îi văzuseră pe americani făcând primii acest lucru. Thomas Jefferson a fost președinte din 1801 până în 1809 și, per total, această perioadă a fost formativă și pozitivă pentru Statele Unite. Cu alte cuvinte, cea de-a Doua Zi a reprezentat o etapă majoră a încolțirii democrației americane, iar Statele Unite au declarat război chiar Marii Britanii, în 1812, război care a luat sfârșit în 1814.

Calleman spune că Războaiele Napoleoniene „au cutremurat ordinea caselor regale din Europa într-un astfel de mod, încât aceasta nu a mai putut fi niciodată garantată".[7] Democrația se afla în fază ascendentă.

CEA DE-A DOUA NOAPTE A CICLULUI GALACTIC AL CREAȚIEI: 20 DECEMBRIE 2001 – 14 DECEMBRIE 2002

Cea de-a Doua Zi a Galacticului a fost o perioadă de mare instabilitate economică, determinată de prăbuşirea bursei NASDAQ, care a distras în mod convenabil atenția de la bătaia tobelor de război din Washington. Oamenii erau atât de traumatizați de evenimentele de la 11 septembrie, încât tânjeau să se întoarcă la zilele bune de odinioară – lucru imposibil, fiindcă se simțeau amenințați din punct de vedere financiar şi nu le venea să creadă că țara era atrasă în război.

Este interesant faptul că, în cea de-a Doua Noapte a Planetarului (1814 – 1834 d. Hr.), Europa a fost copleşită de curentul Romantismului şi de dorința de reîntoarcere la un trecut mitic, după căderea lui Napoleon, în 1815.[8] Oamenii lui Bush, împreună cu media, au creat un climat de teamă infinită, şi, pentru a se simți în siguranță, oamenii au cumpărat automobile Hummer şi vehicule sport.

Calleman menționează că, în cea de-a Doua Noapte: „Vechea ordine a dominației economice, militare şi mediatice din Vest a fost ferm restabilită".[9] La fel ca în era Vietnamului, în Europa se crea sentimentul antiamerican, în încercarea de a se găsi o cale de a-l potoli pe Bush. Saddam Hussein s-a luptat pentru a demonstra că Irakul nu poseda arme de distrugere în masă şi credea în mod evident că Statele Unite ştiau de distrugerea armelor sale, în urma Războiului din Golful Persic. Ştim asta pentru că, într-un raport secret CIA, dezvăluit la 6 octombrie 2004, s-a descoperit că CIA-ul ştia că nu existau astfel de arme.[10]

Aşadar, indiferent dacă Statele Unite aveau sau nu motive legitime pentru a pedepsi schimbarea de regim din Irak, în cea de-a Doua Noapte, oamenii lui Bush au creat planurile pentru împrejurări neprevăzute, în vederea invadării unei națiuni suverane, în vreme ce publicul american era uimit şi speriat, din pricina posi-

bilului asalt al alertelor teroriste Roşii, Portocalii şi Galbene şi a înspăimântătoarelor atacuri cu antrax. Ieşea la iveală, în mod şocant, o fraudă contabilă şi corporatistă de dimensiuni uriaşe. Tot mai mulţi americani îşi pierdeau pensiile, ceea ce îi făcea să devină nesiguri în privinţa viitorului lor. Vă amintiţi cât de suparaţi şi deprimaţi v-aţi simţit, pentru că viitorul pentru care munceaţi vă scăpa de sub control, într-un ocean de cerneală roşie şi bombe?

CEA DE-A TREIA ZI A CICLULUI GALACTIC AL CREAŢIEI: 15 DECEMBRIE 2002 – 9 DECEMBRIE 2003

Cea de-a Treia Zi a Galacticului – *încolţirea seminţelor* – a fost momentul în care oamenii lui Bush au arătat chinta lor regală, oamenilor nevenindu-le să creadă ce arătau cărţile. Exact la începutul celei de-a Treia Zile, la mijlocul lunii decembrie 2002, tobele de război au început să bată furios pentru invadarea Irakului. Statele Unite, confruntate cu o presiune străină majoră, au invadat în mod nesăbuit Irakul, la echinocţiul de primăvară din 2003, cu un val crud şi nemilos de bombardamente ultratehnologice, pe care organizatorii armatei le numeau *„Şoc şi Spaimă"*. Acest val a măcelărit civili, dar şi respectul lumii faţă de Statele Unite. Mulţi americani erau copleşiţi de faptul că războiul era prezentat la televizor ca un joc fabulos de fotbal. Totuşi, mulţi alţii au fost incapabili să înţeleagă de ce ataca America Irakul, pentru a-l înlătura pe Saddam Hussein, de vreme ce Osama bin Laden (presupusul geniu din spatele evenimentelor de la 11 septembrie) se ascundea undeva, în Afganistan sau Pakistan, iar majoritatea atacatorilor erau saudiţi. Statele Unite pretindeau că Hussein colabora cu al Qaeda, ceea ce nu s-a dovedit niciodată, la fel cum armele de distrugere în masă nu au fost găsite vreodată. Calleman spune că Galacticul a început cu o intensificare a conflictului dintre Est şi Vest, manifestându-se sub forma luptelor dintre religia iudeo-creştină şi cea musulmană, iar acest lucru a ie-

şit la iveală în martie 2003.[11] Nu sunt multe de spus în privința acestui război trist şi distructiv. Până la sfârşitul anului 2005, majoritatea americanilor au realizat că fuseseră înşelați în 2003 şi că războiul şi ocuparea Irakului aveau să continue mulți ani, secătuind puterea economiei americane, în timp ce burduşea buzunarele câtorva corporații.

În vreme ce televiziunea arăta că lumea o ia razna, în America şi în lume aveau loc, în linişte, multe mişcări mult mai interesante şi încurajatoare; noile teme ale Galacticului deveneau vizibile. O renaştere a fascinației pentru istoria antică şi pentru aspectele mai ezoterice ale spiritualității, ce fusese experimentată de un număr restrâns de oameni, a început să iasă la suprafață. De exemplu, romanul *The Da Vinci Code (Codul lui Da Vinci)*, al lui Dan Brown, care sugerează că Iisus a fost căsătorit cu Maria Magdalena şi a avut urmaşi, se vindea în milioane de exemplare.[12] Multe cărți despre istorii antice alternative deveniseră foarte populare, cum ar fi *Fingerprints of the Gods (Amprentele Zeilor)*, de Graham Hancock, iar milioane de americani practicau yoga şi meditația.[13] Tot mai mulți oameni începeau să realizeze că tiparele limitate de gândire cu care crescuseră aveau drept consecință o stare infinită de război şi ştiau că trebuie să gândească în feluri noi - de exemplu, prin adoptarea noilor paradigme istorice. Minciunile clasice le compromiseseră inteligența înnăscută - şi, probabil, versiunile oficiale „pentru proşti" ale trecutului erau sursa agresiunii profunde a omenirii. Mulți realizau că suntem mult mai mult decât s-ar părea că suntem, iar stadiul în care se află lumea cere să ne schimbăm, altfel vom distruge planeta. Această gândire critică evolua şi punea stăpânire pe mințile oamenilor.

Schimbarea climaterică a devenit o problemă majoră în 2003, publicul fiind preocupat de încălzirea globală, fiindcă multe zone experimentau veri fierbinți şi ierni calde. În vara lui 2003, a fost un val îngrozitor de căldură în Europa, care a ucis mai mult de zece mii

de oameni în Paris. Pentru tot mai mulți oameni – în special pentru francezi – continuarea războaielor, în timp ce planeta era supusă unui astfel de stres, era curată nebunie. Totuşi, problemele climaterice nu se aflau pe agenda neoconservatorilor. Drept răspuns la acțiunile Americii în Irak, rezistența islamică se organiza şi se pregătea să lanseze o defensivă eficientă față de invazia condusă de Statele Unite. Precum Goliat, Statele Unite au trebuit doar să-şi arate dispreţul față de Est, pentru ca mulți oameni, aidoma lui David, să se sacrifice în atentatele sinucigaşe din Israel şi Irak. Între timp, americanii inteligenți deveneau tot mai agitați, iar viața în America nu mai era atât de liniştită. Oamenii din aeroporturi erau amenințați ca nişte vite de sacrificiu, de către Administrația pentru Siguranța Transportului; evident că „securitatea liniilor aeriene", nu era decât o înşelătorie. Aceste programe permanente, bazate pe inducerea fricii, au creat o tensiune extremă printre oameni, determinându-i să ia mult în greutate şi să apeleze la medici, pentru a intra în posesia medicamentelor promovate zilnic la televizor. Acesta a fost anul lui *Super Size Me (Îngraşă-mă)*, un film excelent despre riscurile consumului de fast-food, pentru sănătate. Până şi Soarele răspundea durerii Pământului; în noiembrie 2003, imense flăcări solare au burduşit magnetosfera. Vă amintiți valul imens de energie negativă şi nervozitatea care v-au copleşit în 2003? Voi urmări analogiile dintre Ciclurile Național şi Planetar, pentru a înțelege mai bine vechile arhetipuri pe care le procesam în 2003.

În cea de-a Treia Zi a Naționalului (1538 – 1144 î. Hr.), tema centrală care a încolțit a fost cea a unui monoteism timpuriu, condus de Moise. Monoteismul este descris adesea ca un progres religios major, însă aceasta este o interpretare tipică învingătorilor care au dat foc cărților – în acest caz, Bibliei. De fapt, monoteismul a reprezentat un sistem de credință care pusese frâu războiului împotriva religiilor anterioare, alcătuite din panteonuri de zei care simbolizau diferite aspecte ale psihicului uman, precum şi împotri-

va ultimelor vestigii ale vechilor civilizații care venerau Zeițele. Deşi nicio religie nu este mai bună decât alta. monoteiştii i-au eradicat pe toți cei care nu erau de acord cu ei. Acum, monoteismul reprezintă forța conducătoare a neoconservatorilor. care îi extermină pe păgânii din Afghanistan şi Irak, în numele Domnului. Cu toate acestea, în mod ironic. musulmanii sunt şi ei monoteişti!

În cea de-a Treia Zi a Planetarului (1834 - 1854 d. Hr.), Statele Unite se aflau în mijlocul unei crize - „Înfometații ani '40" - din estul Statelor Unite, declanşată de panica investițiilor din anii 1819 şi 1833. Sunt mulți oameni care nu ştiu că America nu şi-a plătit datoria către străini în 1842 - şi menționez acest lucru aici, pentru că Statele Unite au acum datorii uriaşe față de țările străine. În acel moment din trecutul nostru se dezvoltau noile „locomotive economice", cum ar fi căile ferate şi marii bancheri, iar Statele Unite se pregăteau să joace un rol economic la nivel global, având banii drept zeu. Statele Unite estice au dominat economia Sudului, ceea ce a cauzat Războiul Dintre State, declanşat parțial de către aceste forțe uriaşe. Figurile religioase erau patriarhii Naționalului, mogulii industriali erau patriarhii Planetarului, iar miliardarii IT sunt părinții Galacticului.

Vă amintiți sentimentul de captivitate din timpul celei de-a Treia Zile, cauzat de valul ascendent al fanatismului, care nu părea să aibă nimic de-a face cu valorile în care credeați sau pe care le prețuiați?

CEA DE-A TREIA NOAPTE A CICLULUI GALACTIC AL CREAȚIEI: 10 DECEMBRIE 2003 - 3 DECEMBRIE 2004

Cea de-a Treia Noapte a Ciclului Galactic al Creației a fost o perioadă de nelinişte profundă în America, bazată pe o evidentă pierdere a direcției. Războiul din Irak era incredibil de stresant, iar Osama bin Laden antrena tot mai mulți terorişti. Deşi armele de distrugere în masă nu au fost găsite niciodată în Irak. Statele Unite

foloseau astfel de arme asupra nefericiților civili, în fiecare zi. Americanii deveneau extrem de polarizați, fiind prinși într-o situație încurcată, asemănătoare Războiului din Vietnam.

Imediat după începutul celei de-a Treia Nopți, Saddam Hussein a fost scos din gaură de șarpe, iar plătitorul american de taxe avea să-i finanțeze procesul. Fundamentaliștii și iubitorii de război stăteau alături de Bush, fiindcă „președintele" are întotdeauna dreptate, și totuși, pentru tot mai mulți americani era clar că ceva nu era în regulă. Bombardarea trenului din Madrid, pe 11 martie 2004, a mutat conflictul dintre Est și Vest în inima Spaniei și a demonstrat că teroriștii erau capabili de atacuri tot mai sofisticate asupra civililor. Acesta era un semn că terorismul avea să amenințe, în cele din urmă, orice țară care susținea Statele Unite, astfel încât Spania și-a retras trupele din „Coaliția" din Irak, reliefând faptul că războiul era o afacere americană. Apoi, pentru a pune capac, fotografii sadice, cu tentă sexuală, sau ilustrând prizonieri irakieni cu lese în jurul gâtului, care erau plimbați precum câinii, de către soldați americani de sex feminin, au umilit America și au înflăcărat islamismul – o religie care face tot posibilul pentru a promova puritatea sexuală. Moneda euro și dolarul canadian se ridicau cu fermitate deasupra dolarului, în vreme ce deficitele din Statele Unite creșteau.

Ca o prevestire negativă, schimbarea climei începea să-și arate puterea distructivă. Ca și cum zeii ar fi aruncat cu sulițe, uragane feroce, precum Ivan, loveau Florida. Oamenii erau extrem de îngrijorați din pricina a ceea ce se petrecea în Oceanul Atlantic. Chiar la începutul celei de-a Treia Nopți a Galacticului, revista *Fortune* – o sursă de știri influentă în lumea afacerilor – a publicat un lung articol despre încetinirea marelui curent oceanic termosalin, curentul din Atlantic care încălzește coasta estică a Statelor Unite și coasta vestică a Europei.[14] Dat fiind că această încetinire ar putea declanșa o eră glaciară, oamenii înțelegeau cu adevărat, pentru prima dată, fragilitatea și valoarea ecosistemelor Pământului.

Statele Unite a continuat să arunce cu bombe şi, din acel moment, a devenit de notorietate publică faptul că neoconservatorii aşteptau cu nerăbdare sfârşitul lumii, crezând că Iisus se va întoarce. Pentru că mulți fundamentalişti creştini cred că evreii vor reconstrui templul din Ierusalim, la sfârşitul timpului, pentru ca Iisus să se poată întoarce, ei au făcut alianțe cu fundamentaliştii pentru a reconstrui Templul lui Solomon; această alianță stă la baza programului neoconservatorilor. De exemplu, Bisericile creştine strângeau bani pentru a trimite familiile americane evreieşti în Israel, tocmai în acest scop. Cea de-a Treia Noapte, din 2004, a fost un an în care majoritatea americanilor a înțeles că țara lor se află într-un mare pericol şi că ei aveau să sufere consecințele.

În fond şi la urma urmei, Constituția Americană se bazează pe separația dintre Biserică şi Stat. Această profundă nelinişte a determinat tot mai mulți oameni să investigheze versiuni alternative ale trecutului. Biserica Catolică spera, în mod evident, că tăcerea va ucide *Codul lui Da Vinci*, al lui Dan Brown, dar publicul voia din ce în ce mai mult să afle adevărul. Spiritul ieşise din lampă, iar minciunile istorice erau contestate pretutindeni - efect alimentat de puterea internetului. Am fost uimită când am văzut trei sau patru oameni cu *Codul lui Da Vinci* sub braț în avion, pe parcursul câtorva zboruri din 2004. Menționez acest lucru, pentru că lua naştere o nouă înțelegere privind semnificația vieții lui Iisus Christos, iar această spiritualitate se va consolida mai mult în timpul Zilelor Galacticului - după cum veți vedea.

Cine zice că Iisus nu s-ar fi putut amuza şi El?

Este semnificativ faptul că, în primăvara lui 2004, a fost publicată cartea *Calendarul Mayaş şi Transformarea Conştiinței*, scrisă de Carl Johan Calleman, interesul pentru mecanismul evoluției începând să cuprindă întreaga Planetă, asemenea unui tsunami spiritual. În vreme ce tiranul american agresa lumea, teoria lui Calleman ieşea la iveală, oferind o speranță reală pentru viitor!

Dacă vă aduceți aminte din introducerea mea, cartea lui Calleman mi-a fost trimisă spre aprobare în mai 2004, însă nu am reușit să-i înțeleg semnificația, pentru că fiul meu, Tom, a murit în iunie 2004. Tom avea *Calendarul Mayaș* în rucsacul care i-a fost furat în ziua morții lui – ziua în care Venus a trecut prin fața Soarelui: *Tranzitul lui Venus*. Am pus cartea lui Calleman pe un raft și am încercat să înțeleg de ce a trebuit să-l pierd și pe cel de-al doilea fiu. În cele din urmă, Gerry a decis să ne mutăm în Canada, pentru a putea trăi într-o civilizație mai blândă. Odată ajunși acolo, am fost uimiți să vedem că foarte mulți americani cumpărau proprietăți, poate pentru că îi enerva dominația neoconservatorilor în State.

Cât despre așteptarea celei de-a Doua Sosiri, de către neoconservatori, mă întreb ce reacție vor avea dacă Iisus o va aduce și pe Maria Magdalena cu El, atunci când se va întoarce? Vă amintiți cât de supărați ați fost în 2004, din pricina prostiei și încăpățânării nerușinate de a continua omorurile în Irak, în vreme ce Planeta suferea un declin ecologic? Gândiți-vă la efectele în lanț, care ar fi generate de lovirea Pământului cu „Mama tuturor Bombelor". După cum veți vedea, în cea de-a Patra Zi, acest tip de abuz ar putea să producă reacții de natură tectonică.

CEA DE-A PATRA ZI A CICLULUI GALACTIC AL CREAȚIEI: 4 DECEMBRIE 2004 – 28 NOIEMBRIE 2005

Cea de-a Patra Zi a Galacticului – *proliferarea sau răspândirea noilor teme* – a fost anul unei treziri spirituale semnificative. Totul a început printr-o explozie uriașă de durere, iubire și compasiune omenească. De *Boxing Day*, ziua de după Crăciun, o deplasare masivă a unor insule mici din regiunea Sumatrei a generat un cutremur de 9,1 grade pe scara Richter, care a afectat Indonezia și India și a trimis un tsunami de proporții uriașe asupra țărmurilor Indoneziei, Tailandei și Indiei. Grație surselor media globale, ma-

joritatea oamenilor de pe planetă a putut urmări acest eveniment în timp real şi a reacţionat în masă.

O mişcare globală fără precedent a fost lansată ca reacţie la această uimitoare tragedie umană, fiindcă suferinţa teribilă a victimelor a deschis inimile oamenilor. Fiecare participant la acţiunea de ajutorare a simţit acest val global de iubire şi compasiune, care i-a unit pe oamenii de pe Pământ. În Aceh, Indonezia, armata Statelor Unite a fost întâmpinată cu bucurie de oamenii aflaţi în cumplită dificultate, iar soldaţii s-au simţit apreciaţi, pentru prima dată. Între timp, războiul din Irak părea neruşinat şi îmbâcsit. Văzând suferinţa pură şi reală a victimelor cutremurului şi tsunami-ului, oamenii şi-au amintit de fragilitatea vieţii umane. O suferinţă similară exista în Irak, dar, spre deosebire de cea cauzată de tsunami, aceasta beneficia rar de difuzare mediatică. Îngrijorarea publicului faţă de Războiul din Irak creştea, însă oamenii lui Bush au continuat cu prezentarea mediatică a războiului sub forma unui meci de fotbal; părea că lumile se separau. Şi chiar aşa era! Publicul american era aproape împărţit în două, din pricina poziţiilor pro sau împotriva războiului din Irak. Dacă acest război ar fi depins de recruţi – şi nu de rezervişti – ar fi avut loc demonstraţii de mari proporţii împotriva lui, însă protestele erau timide, pentru că militarii aleseseră să lupte, iar tinerii cetăţeni americani care se opuneau războiului se temeau de oamenii lui Bush. Statele Unite pierdeau susţinerea şi respectul întregii lumi şi, în contextul nemulţumirii globale faţă de Bush, alte ţări câştigau putere. Dintr-o dată, economiile Indiei şi Chinei înfloreau, iar Chavez, din Venezuela, provoca Statele Unite, încheind alianţe cu alte ţări din America de Sud, care deveneau radicale.

Argentina nu îşi îndeplinise obligaţiile financiare faţă de Banca Mondială, primind asistenţă printr-un împrumut de la Chavez, în noiembrie 2002, ceea ce a dus la înflorirea economiei ţării. Banca Mondială şi FMI erau slăbite, iar în Bolivia şi Chile se ridicau lideri indigeni. Un lider relativ necunoscut din Iran, Mahmoud

Ahmadinejad, a fost ales preşedinte, în iunie 2005 şi pare a fi atât spiritual, cât şi foarte radical în viziunile sale. Pentru că a ieşit câştigător, exact la mijlocul celei de-a Patra Zile, el ar putea deveni un lider spiritual al lumii. Noi membri intrau în Uniunea Europeană (UE), în vreme ce Tony Blair conducea singura țară europeană nemembră, oferind o susținere semnificativă războiului din Irak. Bombardarea metroului din Londra a avut loc pe 7 iulie 2005 – „7.7.7" – şi mulți oameni au remarcat interferența de cod, posibil legată de „11.9" şi de bombardamentul din Madrid, „11.3". Aşadar, nu mai există prea multe dubii în privința faptului că terorismul cu rădăcini ezoterice misterioase se intensifica în lume şi că lumea era în pericol, dacă agresiunea vestică din Orientul Mijlociu ar fi continuat. Era evident pentru mine că, dacă Vestul ar fi continuat să atace Estul, terorismul ar fi proliferat pretutindeni pe Pământ; cred că orice persoană care subestimează aspectele ezoterice ale islamismului este cel puțin naivă.

Ca şi cum natura ar fi decis să-i înfrunte pe oamenii lui Bush, Katrina, un uragan teribil, de intensitate 5, a lovit oraşul New Orleans, iar digurile care separau oraşul de ape au cedat, câteva zile mai târziu. Când am văzut imaginile teribile ale distrugerii, am empatizat cu suferința victimelor neajutorate şi disperate ale uraganului, majoritatea fiind negri americani săraci. Lumea era şocată de lipsa fermă de reacție din partea autorităților americane. Prin contrast cu asistența oferită după cutremurul şi tsunami-ul din Asia, cea mai bogată țară din lume a eşuat în evacuarea eficientă a oamenilor (deşi Katrina oferise un avertisment al sosirii sale, cu câteva zile înainte) şi nu a făcut nimic pentru a-i ajuta imediat – nici în New Orleans, nici în alte părți ale Coastei Golfului, pe care Katrina le distrusese. Acesta a fost semnalul major de alarmă pentru majoritatea americanilor: după Katrina, mulți oameni au înțeles că vor trebui să aibă singuri grijă de ei, în loc să aştepte ca guvernul să facă acest lucru. Mulți chiar s-au întrebat dacă nu cumva guvernul

era bucuros să vadă distruse mahalalele locuite de negri. Katrina a reprezentat sfârşitul mândriei americane, care era deja mult prea umflată, încă de la dezastrul din Vietnam, din 1960.

Uraganul Rita a lovit țărmul, o lună mai târziu şi a amplificat suferința. Între timp, SUA nu făcea altceva decât să continue bombardamentele în Irak. După Katrina, prețul petrolului a crescut la 75$ per baril, iar în Statele Unite, oamenii trebuiau să plătească mai mult de 3$ pentru un galon de benzină. Unii americani mai isteți au renunțat la rezervele de benzină şi au început să se concentreze pe lucruri mai importante, cum ar fi încălzirea locuinței. Dar cei mai multi erau siguri că nevoile lor de energie vor fi rezolvate (americanii sunt extrem de dependenți de petrolul din țările Orientului Mijlociu, pe care propria lor țară îl destabilizează; Statele Unite primesc mult petrol din Venezuela, ceea ce este, de asemenea, riscant.) China cumpăra contracte de petrol din întreaga lume pentru a-şi suplimenta economia înfloritoare. Deficitul creştea, peste jumătate din biletele de bancă ale întregii Trezorerii a Statelor Unite fiind deținute de străini. Oamenii lui Bush şi-au imaginat că pot continua să mărească datoria tipărind bani, fiindcă țările străine se temeau că, dacă dolarul cade, economia Statelor Unite se va prăbuşi. Această gândire pozitivă idealistă transmitea multe semnale de alarmă, iar acest comportament porcesc avea să revină peste câțiva ani şi să bântuie Statele Unite - după cum veți vedea.

Printre uragane, cutremure şi tsunami, un val tainic, de profundă spiritualitate, se răspândea şi cucerea inimile şi mințile a milioane de oameni. Romanul *The Da Vinci Code* se vânduse în milioane de exemplare şi fusese transpus pe marile ecrane, fapt care a atras protestele religiei organizate. Suspecta lor lipsă de reacție în privința cărții şi a noii ipostaze a lui Iisus, nu a reuşit să diminueze popularitatea cărții, deşi clericii reuşiseră să împiedice filmarea în unele locații.

Gnosticismul, o înțelegere mai spirituală a creştinismului, înflorea. Oamenii studiau Kabbala - tradiția sacră evreiască - făceau yoga, se bucurau de activările Programului Pleiadian şi analizau teoriile din cartea lui Calleman, *Calendarul Mayaş..*

În luna mai a anului 2005, ceața durerii mi s-a ridicat de pe ochi, am luat cartea lui Calleman de pe raft, iar ceea ce am găsit în ea m-a uluit. Principalul meu scop în viață era să înțeleg ce înseamnă, cu adevărat, viața pe Pământ şi nu am şovăit niciodată în căutările mele. Calleman reuşise, cu succes, să decodifice fluxul evoluționist al timpului. Am înțeles că oamenii pot devia lumea de pe calea distructivă, folosind undele timpului. Iar mijlocul Ciclului Galactic al Creației se apropia, în doar o lună! La 2 iunie 2005, urma să ajungem în mijlocul Galacticului, timp în care mişcările spirituale capabile să poarte omenirea către Iluminare deveneau vizibile. Puteam face un singur lucru în privința acestei oportunități spectaculoase: să profit de ea, cu fiecare strop de energie pe care o aveam!

În iunie, când am predat un nou curs, numit *„Scânteia Galactică"*, studenții mei s-au distrat copios. Acum, fiindcă înțelesesem în sfârşit ce se petrecea cu adevărat pe planetă şi conştientizasem rolul propriei mele activități în procesul de Iluminare, eram realmente extaziată, atunci când predam. Acesta a fost primul moment din viața mea, în care aveam idee de motivele pentru care făceam ceea ce făceam - iar acest lucru mi-a schimbat profund viața. Acum îmi dau seama că ne aflăm în mijlocul unei treziri masive, cu un mare potențial de eliminare a forțelor distructive - cu condiția să folosim acest val de energie în plină creştere.

Să revenim la elementele de bază: amintiți-vă că războaiele tind să izbucnească în timpul Zilelor Ciclurilor de Creație, şi că războiul din cea de-a Patra Zi a fost cel al oamenilor lui Bush împotriva propriilor cetățeni! Actul Patriotic era în vigoare şi era folosit pentru hărțuirea cetățenilor: americanii erau bântuiți de imagini teribile cu bătrâni suferinzi, care mureau în scaune cu rotile pe autostrăzile din

New Orleans, iar tot mai mulți oameni se îmbolnăveau din cauza medicamentelor. Programul farmaceutic "Medicare" - un program care implica alegerea medicamentelor, din sute de programe diferite de tratamente ale companiilor farmaceutice - era vârât pe gâtul bătrânilor derutați și neajutorați. Dacă bătrânii nu se înscriau în acest program, bonificațiile Medicare pe care le primeau ar fi fost diminuate. Ei au fost obligați să piardă multe ore împreună cu copiii lor, încercând să înțeleagă cum pot avea în continuare acces la medicamentele legale de care erau dependenți; reclamele de la televizor îi făceau să creadă că au mare nevoie de ele.

Acest lucru era trist și abuziv. Deși problema pare să fie tipic americană, ea se regăsește la nivel global, din cauza influenței companiilor farmaceutice. Totuși, oamenii pot să înțeleagă acum cât de absurd și abuziv este sistemul medical american, atunci când vine vorba de profit. M-a uimit cât de crudă, aspră și tristă este viața majorității americanilor vârstnici și m-am simțit chiar ușurată că părinții mei nu mai erau în viață. În același timp, m-am întrebat dacă acest abuz nu îi va determina pe unii bătrâni să renunțe la medicamente.

Acum, fiindcă am înțeles teoria lui Calleman, am reușit să reanalizez cele Patru Zile comparabile ale Naționalului și Planetarului, pentru a înțelege mai bine aceste întorsături bizare ale evenimentelor. Privind în urmă, chiar la începutul celei de-a Patra Zile a Naționalului (749 - 355 î. Hr.), atenția este centrată pe marele profet Isaia, care îi avertiza pe oamenii Israelului să părăsească drumul rătăcirii și să-I fie credincioși Dumnezeului lor, despre care spunea că este Dumnezeul tuturor oamenilor de pe Pământ.

Mijlocul celei de-a Patra Zi, care este și mijlocul întregului Ciclu Național al Creației, a fost momentul în care au apărut cei mai mari lideri spirituali cunoscuți vreodată. Aceasta a fost vremea lui Pitagora, Lao Tse, Solon, Buddha, Isaia II, Mahavira, Confucius, Zoroastru, a primilor astronomi de la Izapa și a lui Platon. Trezirea spirituală globală de atunci încă ne inspiră și cred că luna iunie a lui

2005 a adus cu ea lideri spirituali importanți. Timpul va decide cine sunt aceştia. De exemplu, Carl Johan Calleman îl admiră pe marele învățător Kalki din India, potrivit căruia omenirea va atinge Iluminarea până în 2012. Calleman i l-a prezentat lui Kalki pe mentorul meu guatemalez, Don Alejandro Oxlaj, la începutul anului 2006, în India.

Cea de-a Patra Zi a Planetarului (18731 - 893 d. Hr.) a fost momentul în care Helena Blavarsky a fondat Societatea Teo-filozofică, Mary Baker Eddy a fondat Mişcarea Ştiințifică Creştină, iar mişcarea spirituală din America era înfloritoare. Puțini oameni ştiu că o treime dintre americani a adoptat religia Spiritualismului - o credință în viața de apoi şi în comunicarea cu spiritele, asemănătoare religiei lor de la sfârşitul secolului al XIX-lea. Această opțiune a fost influențată, în mare parte, de marile forțe ce fuseseră tulburate de dezvoltările industriale din timpul Ciclului Planetar. Totodată, puțini ştiu cât de importantă a fost mişcarea Spiritualistă din 1873-1893, fiindcă ea a intrat în declin şi aproape a dispărut în timpul masacrului oribil din Primul Război Mondial, care i-a făcut pe mulți oameni să-şi piardă speranța în viitorul omenirii.

În cea de-a Patra Zi a Galacticului, la fel ca în mijlocul Planetarului, a redevenit foarte populară credința în terapia regresiei în viețile anterioare, în eficacitatea recuperării sufletelor şi în consultarea spiritelor din lumea de dincolo. După părerea mea, acest interes va creşte, în timpul rămas din Ciclul Galactic al Creației. Filmul *What the Bleep Do We Know (Ce naiba ştim noi, de fapt)*, care dezvăluie semnificația frecvențelor şi dimensiunilor, a fost lansat în 2004 şi a devenit foarte popular în 2005. Cartea mea, *Alchimia celor nouă dimensiuni* - similară, din punct de vedere tematic, cu *What the Bleep Do We Know* - a fost publicată în 2004 şi a fost foarte mult citită în 2005.[15]

Vă amintiți sentimentul de extaz pe care vi l-au provocat ideile ezoterice şi spirituale din 2005 şi încercările de a înțelege rolul vostru ca învățători spirituali? Fratele meu, Bob Hand şi soția lui,

Diana Hand, au deschis centrul *Wise Awakening*, în Bellingham, Washington – un centru spiritual incredibil de avansat, care explorează vindecarea prin tehnologia sunetului şi frecvenţelor. Graţie credinţei lor extraordinare în trezirea spirituală specifică Ciclului Galactic, acesta a devenit un centru de studiu pentru mine şi Gerry.[16]

CEA DE-A PATRA NOAPTE A CICLULUI GALACTIC AL CREAŢIEI: 29 NOIEMBRIE 2005 – 23 NOIEMBRIE 2006

Cartea de faţă a fost scrisă în timpul primei jumătăţi a celei de-a Patra Nopţi din Ciclul Galactic de Creaţie, o perioadă de integrare a marilor încercări spirituale din cea de-a Patra Zi. Pretutindeni există gânditori tăcuţi, dar foarte profunzi, care se fac auziţi, pe măsură ce îşi concentrează eforturile pentru a inspira omenirea să îmbrăţişeze unimea şi să înceteze războiul împotriva planetei. Prezenţa acestor maeştri va deveni mai evidentă la scară globală, în cea de-a Cincea Zi a Galacticului, dar să nu vă aşteptaţi să-l vedeţi pe vreunul dintre ei la televizor. Are loc o echilibrare majoră pe Pământ, care va deschide conştiinţa umană către Iluminare şi care va determina, totodată, o schimbare politică şi economică de mari dimensiuni. Economia Rusiei, a Chinei şi a Indiei sunt foarte puternice, iar în America de Sud are loc o mare unificare. În ianuarie 2006, Michelle Bachelet, o militantă a socialismului, a câştigat alegerile prezidenţiale din Chile. Evo Morales, un cunoscut lider indigen, a câştigat în Bolivia, în vreme ce Chavez îi aducea critici arzătoare lui George Bush.

În primăvară, preţul petrolului şi al aurului au atins cote incredibile, iar deficitele Statelor Unite erau înfricoşătoare, fapt care a generat nelinişte în întreaga lume. Dacă economia Statelor Unite se prăbuşea, întreaga lume ar fi avut suferit. Din fericire, noile alianţe formate prin munca în comun a ţărilor din Uniunea Europeană şi America de Sud, plus dezvoltarea economiilor puternice

din China, India şi Rusia vor susține economia globală, dacă Goliat va cădea. Ce se petrece, oare, cu adevărat?

La începutul lui 2006, scriitorul şi misticul Andrew Harvey spunea, în Catedrala Grace din New York: „Omenirea este acum bolnavă în fază terminală şi poate fi vindecată doar printr-o şocantă revelare a părții sale întunecate".[17] El spune că omenirea trebuie să-şi dea seama că întreaga lume se află în mijlocul unei crucificări majore, pe măsură ce speciile dispar şi sistemele patriarhale se prăbuşesc. El crede că, prin înțelegerea nopții întunecate a sufletului, omenirea poate accepta necesitatea acestei crucificări şi se poate încrede în „logica transformării Divine" - mai exact, în *accelerarea timpului*.[18] De asemenea, el crede că cei care au înteles că există compasiune în spatele violenței vor primi o putere extraordinară, protecție şi revelație şi vor deveni revoluționari spirituali, devotați protejării planetei. În opinia mea, această tranziție este atât de oribilă, deoarece patriarhatul trebuie să moară, pentru ca aspectul feminin trădat să poată guverna din nou pe Pământ. Echivalez aspectul feminin cu tot ceea ce este sacru şi integru şi am încredere deplină în acest proces. Trebuie să avem compasiune față de bărbații noştri, acum când patriarhatul se dezintegrează şi e momentul să vorbim din inimă despre gravele nedreptăți. În mai 2006, filmul *Codul lui Da Vinci* a fost urmărit de milioane de oameni din Statele Unite şi din întreaga lume. Mulți oameni au început să echilibreze aspectele masculin şi feminin ale vieții, deşi filmul i-a înfuriat pe mulți catolici ortodocşi.

Calleman spune că „va avea loc o evoluție ireversibilă către unificare, pe măsură ce Ciclul Galactic progresează; în decursul acestui proces, toate ierarhiile bazate pe dominație - politică, religioasă, sau de orice alt fel - vor colapsa, într-un fel sau altul".[19] Lucrurile se vor înrăutăți, înainte să se îmbunătățească şi, din acest motiv, ghidul personal pentru Ciclul Galactic al Creației, din anexa C, le poate fi foarte util cititorilor. Pe mine mă ajută foarte mult.

Pentru că tot vorbim despre lucruri care se înrăutățesc înainte de a se îmbunătăți, marile schimbări par să fi determinat instabilitatea tectonică a Inelului de Foc din Indonezia. Pe măsură ce ne apropiam de mijlocul celei de-a Patra Nopți, Muntele Merapi din Java a erupt. Apoi, pe 27 mai, Luna Nouă a coincis cu mijlocul Nopții şi a avut loc un val de cutremure care au ucis mii de oameni. Crainicii de ştiri au spus că suprapopularea din Java a sporit gravitatea acestor catastrofe. În timpul lunii iulie a anului 2006, mai multe cutremure au avut loc în această regiune; acolo unde populația era mai puțin numeroasă, oamenii au putut face față mai uşor acestor calamități.

După cum veți vedea în capitolul următor, suprapopularea va deveni o problemă majoră, în perioada care urmează din Ciclul Galactic al Creației. Iar faptul că o catastrofă tectonică majoră a avut loc în Inelul de Foc, la mijlocul celei de-a Patra Nopți, sugerează că datele lui Calleman sunt foarte exacte. De asemenea, acest lucru arată că schimbările Pământului se accelerează în timpul Ciclului Galactic. Până la mijlocul celei de-a Patra Nopți, haosul şi confuzia s-au intensificat în America.

În următorul capitol, pe baza unor modele ce pot oferi o privire de ansamblu asupra acestei perioade importante, voi analiza ceea ce ar putea să se petreacă în viitor, din 2007, până în 2011. Potrivit lui Calleman, Ciclul Galactic este momentul revelației, care pare să se desfăşoare acum.[20]

7 ILUMINAREA ŞI PROFEȚIA, PÂNĂ ÎN 2011

PRĂBUŞIREA CICLULUI GALACTIC AL CREAȚIEI

Potrivit lui Calleman, în perioada rămasă din Ciclul Galactic de Creație - 2007-2011 - toate ierarhiile bazate pe dominație vor ceda, odată ce lentilele mai spirituale ale conştiinței transmută orizonturile înguste ale Ciclurilor Național şi Planetar. Acum este momentul să identificăm exact care sunt aceste ierarhii, pentru a vedea cum funcționează ele în acest moment şi pentru a înțelege cum şi de ce există. Cel mai mult mă interesează să analizez ierarhiile militară, industrială, medicală şi religioasă, fiindcă ele au un impact major asupra calității vieții noastre. Ierarhiile bazate pe dominația masculină au fost dezvoltate în timpul Ciclului Național al Creației (3115 î. Hr. - 2011 d. Hr.). Apoi, mulți oameni s-au implicat personal în aceste tipare de dominație, devenind dependenți de confortul materialist al Planetarului (1755 - 2011 d. Hr.).

Văzând cum influențează aceste tipare de dominație mintea colectivă şi fiind sinceri în privința propriilor noastre dependențe materiale, ne putem imagina noi stiluri de viață, care să ne reducă participarea la aceste programe.

De ce să facem asta? *Deoarece dominația masculină şi materialismul sunt distructive pentru ecosistemele Pământului şi pentru inima oamenilor.* Trebuie să ne gândim serios să renunțăm la dependența față de confortul material şi să adoptăm moduri de viață care să fie în armonie cu Pământul. Găsirea unor noi stiluri de viață se va dovedi un lucru foarte util şi clarificator.

Dacă teoria lui Calleman, privind accelerarea timpului, este corectă, Ciclul Galactic este reversul pe timp de treisprezece ani, a 5.125 de ani de tipare evoluționiste care i-au făcut pe oamenii să creadă că lumea solidă, sau materială, reprezintă totul. Însă, acesta nu este altceva decât un *tipar mental eronat*. Tot ceea ce există vine mai întâi din conştiință – fiindcă lumea materială se naşte din intenții creatoare; aşadar, conştiința conduce evoluția. Realitatea, aşa cum există ea acum, este rezultatul natural al modului în care am gândit timp de cinci mii de ani şi, *odată ce ne vom schimba modul de gândire, realitatea materială îl va urma*.

În timp ce scriu, tensiunea dintre Est şi Vest distruge lumea – deşi totul ar fi diferit, dacă oamenii şi-ar schimba modul de a gândi. De fapt, lucrurile se schimbă, însă falsa dilemă este că nu poți vedea această transmutare în curs de desfăşurare, decât dacă ochii îți sunt larg deschişi în fața posibilității ca miracolele să se întâmple. Ne recăpătăm viziunea pe care o aveam acum câteva mii de ani, ceea ce ne va permite să transcendem diferențele distructive dintre oameni. Inima este cheia supraviețuirii personale, iar puternicele unde electromagnetice ale inimii se mişcă în rezonanță cu planeta; în curând vom nutri sentimente foarte intense față de Pământ.

Aşa cum spune Calleman: „Există speranță pentru omenire, nu pentru că vom alege toți, deodată, să ne schimbăm în bine, ci întrucât conştiința omenirii se supune unui plan cosmic, ce nu poate fi manipulat".[1] În ultimul an, am privit cum oamenii, trezindu-se, realizează că există un plan Divin în plină desfăşurare, conturat de Calendarul Mayaş. Multi oameni ştiu că au fost aleşi pentru a fi co-creatori alături de Inteligența Divină – chiar dacă nu au auzit niciodată de Calendarul Mayaş. Aceasta nu este o înțelegere arogantă sau egoistă a rolurilor noastre pământene. În schimb, înțelegerea faptului că suntem meniți să jucăm acest rol ne cere să preluăm responsabilitatea hotărâtoare, pentru casa noastră şi pentru locul nostru în Univers.

Ce înseamnă acest lucru? Pentru a răspunde la întrebare, trebuie să ne îndrăgostim din nou, cu toții, de Pământ și de creațiile sale; suntem meniți să fim apărătorii vieții, nu stăpânii morții. În Ciclul Planetar al Creației, am căzut în captivitatea spațiului închis, foarte întunecat, al emisferei cerebrale stângi, iar acum trebuie să ne smulgem cu îndemânare propriile gânduri, din limitativa capcană a minții, în vreme ce ea se năruie.

Când am crescut în Statele Unite, majoritatea oamenilor din jurul meu păreau complet nebuni, iar eu căutam mijloace prin care să-i ajut să gândească mai clar. Bunicii mei m-au învățat să păstrez tiparul mai flexibil al gândirii indigene, așa că nu am adoptat niciodată modul patriarhal de gândire - iar colapsul acestei capcane mentale mă face să mă simt extraordinar. Acum văd că tot mai mulți oameni se trezesc. În timpul Galacticului, numărul de schizofrenici patriarhali și maniaco-depresivi materialiști a scăzut, în vreme ce numărul noilor chipuri proaspete, încântate de crearea propriilor lumi, crește constant. Ador să privesc oamenii care se trezesc în mijlocul habitatului lor, purtând magia în privirile ce par luminițe vesele din brazii de Crăciun.

Ciclul Galactic este dualist, însă, spre deosebire de cel Național, el favorizează percepția, prin intermediul emisferei cerebrale drepte. Această intuiție nou deschisă ne permite să vedem întunericul din structurile emisferei stângi, Ciclul Național dualist. Totuși, ne aflăm abia în stadiile timpurii ale prăbușirii acestor structuri. Din 1999, mulți oameni au procesat în mod inconștient stratul de durere care aparține amintirilor din Ciclul Național de 5.125 de ani, și din Ciclul Planetar de 256 de ani.

Ca să fiu absolut clară, acest proces este atât de intens, din cauza factorului de accelerare a timpului și pentru că *atât Naționalul, cât și Galacticul, sunt dualiste*. Trupurile și mințile noastre mai au doar treisprezece ani pentru a se elibera de dualitățile radicale ale Ciclului Național de Creație, cum este polarizarea Estului și

Vestului, induse în câmpul energetic al Pământului de ritmul evoluționist. În plus, rețineți că în Ciclul Planetar conştiința *este influențată de emisferă stângă, încă unitară*, fapt care a impus o foarte puternică concentrare a conştiinței influențate de emisfera stângă în Național. În timpul Galacticului, deschiderea intuitivă înseamnă că „al treilea ochi", care vede toate dimensiunile, foloseşte acea concentrare, pentru a pătrunde în adevărata natură a realității. Conştiința Planetarului, mult mai rapidă, pătrunde direct prin straturile Naționalului, folosind însă viziunea Galacticului, pentru a etala întregul conținut al straturilor. Sistemele care s-au dezvoltat în timpul celui de-al Treisprezecelea Cer al Naționalului - din 1617 până în 2011 - sunt specifice Vestului şi sunt detestate de către Est, deoarece au fost create într-o etapă a victoriei profitabile, care a legitimat lăcomia. Oamenii din Vest, pur şi simplu, nu văd cât de lacomi sunt şi cât de mult supără acest lucru Estul, aşa că Vestului i se vor „lua jucăriile", pentru a-şi învăța lecția. Dezvoltarea civilizației Naționalului a culminat în perioada în care Vestul domina Estul şi a cucerit Americile. Acum, Vestul trebuie să renunțe la dominație.

Este semnificativ faptul că țările europene din apropierea liniei mediane devin tot mai echilibrate, pentru că au suferit destul în timpul cuceririlor. Aşa cum am văzut, America a preluat rolul de imperiu global, iar restul lumii este obligat să reacționeze față de această expediție americană nesăbuită. Cei cuceriți, cum sunt popoarele indigene din America de Sud, îşi strâng rândurile în timpul Galacticului, în vreme ce Statele Unite sunt distrase de cruciadele oarbe din Orientul Mijlociu.

În programul Planetarului s-a aflat dezvoltarea confortului material, ceea ce a fost minunat pentru unii. Totuşi acum, în Vest, confortul bazat pe resursele de petrol a devenit o dependență ce nu mai poate fi susținută. În mijlocul tuturor acestor lucruri, prin planul Divin, Ciclul Galactic de Creație inspiră omenirea, ca întreg, să îmbrățişeze spiritualitatea, în detrimentul materialismului.

LUMILE CICLURILOR NAȚIONAL, PLANETAR ŞI GALACTIC ALE CREAȚIEI

Există un alt ciclu în Calendarul Mayaş - cea de-a Patra şi cea de-a Cincea Lume - care oferă o perspectivă şi mai largă asupra transformărilor din Ciclul Galactic al Creației. Credința că ne aflăm acum în cea de-a Patra sau cea de-a Cincea Lume stă la baza multor tradiții profetice Mesoamericane şi ale băştinaşilor americani, cum sunt tradițiile Aztecă şi Toltecă. Calleman a pus într-o nouă lumină, foarte interesantă, tradițiile profetice Aztece, adăugând propriile sale viziuni, privind tzolkinul şi rezonanța acestuia cu cele Nouă Cicluri de Creație.[2]

Tzolkinul poate fi divizat în multe subtipare, cum ar fi cea de-a Patra şi cea de-a Cincea Lume, pentru a ne oferi o mai bună cunoaştere a modului în care funcționează lumina şi energia, prin lentila de 260 de zile. După cum spune Calleman: „Cea de-a Patra Lume a pregătit terenul pentru Ciclul Galactic al Creației, aşa că, la începutul celei de-a Patra Lumi, putem descoperi formele embrionare ale fenomenelor care vor ajunge să domine Ciclul Galactic al Creației".[3] Se pare că această idee este foarte importantă. Datele celei de-a Patra Lumi scot în evidență câteva puncte de cotitură importante în stadiile de dezvoltare ale Ciclurilor de Creație, în special în secolul al XX-lea. În general, Prima Lume este o etapă de inițiere, cea de-a Doua Lume este etapa de întemeiere, cea de-a Treia Lume este etapa cea mai creativă, iar în cea de-a Patra Lume se culeg roadele.

După cum ştim deja, cele Nouă Cicluri ale Creației descriu dezvoltările evoluției primare, iar cele Patru Lumi accentuează ceea ce se petrece în mintea colectivă a oamenilor - zona misterioasă a arhetipurilor. Pentru că lucrurile pe care le gândesc oamenii creează realități, influența acestor arhetipuri mentale interioare merită să fie urmărită. Intrarea în cea de-a Patra Lume a Naționalului (730 d.Hr.) a avut loc în ultimele zile ale Erei Întunecate din

Europa, când regii vremii se confruntau cu influența Estului. La începutul ciclului Galactic al Creației, în 1999, imperiul American era implicat în conflicte cu Estul, demonstrând că aceste vechi temeri față de Est stăteau ascunse în mintea colectivă a Vestului. Apoi, accelerarea timpului din Galactic a scos la iveală aceste temeri din mintea colectivă vestică, pe care neoconservatorii le-au folosit pentru a manipula publicul American, în vederea intrării în război.

	Ciclul Național de Creație (3115 î.Hr.-2011)	Ciclul Planetar de Creație (1755-2011)	Ciclul Galactic de Creatie (1999-2011)	Ciclul Universal de Creatie (2011)
Prima Lume	3115-1834 î.Hr.	1755-1819 d.Hr.	5 ian. 1999-20 martie 2002	11 feb. 2011-16 aprilie 2011
A Doua Lume	1834-552 î.Hr.	1819-1883	20 martie 2002-2 iunie 2005	16 aprilie 2011-20 iunie 2011
A Treia Lume	552 î.Hr.-730 d.Hr.	1883-1947	2 iunie 2005-15 aug. 2008	20 iunie 2011-24 aug. 2011
A Patra Lume	730-2011	1947-2011	15 aug. 2008-28 oct. 2011	24 aug. 2011-28 oct. 2011

FIG 7.1 Împărțirea în Patru Lumi ale Ciclurilor Național, Planetar, Galactic și Universal (preluat din cartea Calendarul Mayaș. de C. Calleman)

În timpul celei de-a Treia Lumi a Ciclului Planetar (1883 - 1947), petrolul a asigurat niveluri uimitoare de confort material, în special în Statele Unite. Cele mai importante orașe din America au fost construite între 1883 și 1947, când petrolul era disponibil în cantități mari, la prețuri scăzute. Apoi, la începutul celei de-a Patra Lumi, în 1947, tehnologia informației a determinat o schimbare semnificativă în conștiința umană, iar suburbiile americane, construite pe baza petrolului și a benzinei ieftine, s-au extins pe întreg teritoriul țării. Computerele au fost inventate între 1946 și 1948, și totuși, observați că abia la începutul Galacticului, în 1999, oamenii au realizat că ele reprezentau baza unei economii complet noi.[4]

Cea de-a Treia Lume a Galacticului este cuprinsă între 2 iunie 2005 și 15 august 2008 și este comparabilă cu perioada dintre 552

î. Hr. şi 730 d. Hr. a Naționalului. Aşadar acum, fiindcă ştiți câte ceva despre cea de-a Treia Lume a Planetarului şi cea a Naționalului, imaginați-vă cât de puternice vor fi dezvoltările creative din perioada iunie 2005 - august 2008, perioada Naționalului echivalentă cu momentul în care tradițiile spirituale s-au extins în lume şi, de asemenea, în care mulți oameni s-au bucurat de un nivel ridicat de confort, în timpul Ciclului Planetar al Creației. Avem nevoie de un exemplu bun, pentru modul în care sunt procesate arhetipurile de la 2 iunie 2005, până la 15 august 2008. Autorul Dan Brown a transmis noi idei despre Iisus, în ediții de masă şi în filme. De fapt, el a realizat mult mai mult decât atât. Romanul său, *Îngeri şi Demoni*, este aproape mai popular decât *Codul lui Da Vinci*.[5]

Aş dori să fac o sugestie în privința motivului pentru care Brown captivează mintea colectivă atât de mult: pentru că toate straturile profunde ale Ciclului Național sunt în plină procesare, evenimentele importante de masă implică acum o combinație de elemente religioase şi politice. În *Îngeri şi Demoni*, Brown descrie modul în care comploturile religioase şi politice funcționează împreună, în secret, pentru a crea evenimente menite să provoace traume generale. Între timp, în perioada celei de-a Treia Lumi a Galacticului, cel mai şocant eveniment este cel de la 11 septembrie, pentru că el funcționează ca un blocaj temporal pe parcursul Galacticului. Chiar dacă mulți oameni simt acest lucru, mintea li se blochează, atunci când încearcă să înțeleagă cum au reuşesc diverşii criminali să-şi ducă planurile la bun sfârşit, fiindcă nu-şi pot imagina cum s-a petrecut evenimentul de la 11 septembrie. Ei bine, citiți *Îngeri şi Demoni* şi veți găsi acolo toate informațiile necesare, pentru a înțelege cum a putut evenimentul respectiv să fie plănuit şi realizat. Luați în considerare spectrul larg al dezvoltărilor din cea de-a Treia Lume a Galacticului, imaginați-vă magnitudinea schimbărilor care se vor petrece în mintea colectivă după august 2008, când se vor culege laurii celei de-a Patra Lumi.

Voi descrie acest lucru mai târziu, în acest capitol.

Din pricina caracterului impenetrabil al Evului Întunecat, sunt multe lucruri pe care nu le ştim despre evenimentele din Europa, de la începutul celei de-a Patra Zile a Ciclului Național de Creație. În 730 d. Hr., Papa Gregoriu al II-lea l-a excomunicat pe împăratul bizantin şi, în 732 d. Hr., Charles Martel al Franței s-a pus în calea furtunii arabe, în Bătălia de la Tours. Între timp, arabii pătrundeau în Vest, odată cu cultura lor, pentru că Vestul îşi pierduse o mare parte din literatură şi ştiință în timpul Evului Întunecat, în vreme ce Estul păstrase o parte semnificativă din cunoaşterea antică. Când conştiința estică a pătruns mintea educată a Vestului, au avut loc războaie, în mod constant, între Est şi Vest şi împotriva barbarilor. De exemplu, vikingii au început să prade Europa de Nord, în jurul anului 830 d. Hr.; Califatul arab a jefuit Roma, a distrus Vaticanul, precum şi flota acestuia, în 846 d. Hr.; iar mongolii au apărut în anii 1200, dinspre Asia centrală.

Viața obişnuită era uluitor de închistată şi periculoasă în acele vremuri, iar mintea colectivă vestică încă mai păstrează temeri ascunse, profunde, față de invadatorii din Est şi de barbarii prădători. Neoconservatorii incită cu uşurință publicul american la proiectarea tuturor acestor temeri nevindecate față de Est. Între timp, efervescența intelectuală care a avut loc între Est şi Vest, vreme de mii de ani, este cea care a ținut culturile şi mințile vii în timpul Evului Mediu. Această redobândire a interesului pentru culturile străvechi reprezintă motivul pentru care mişcarea intelectuală a noii paradigme este atât de importantă acum. Ideile radicale noi, şi totuşi vechi, îi ajută pe americanii cugetători să părăsească Evul Întunecat; noi linii temporale şi paradigme deschid Vestul către Iluminare. Creştinismul, de exemplu, ar muri dacă nu ar exista periodic o nouă viziune asupra lui iisus Christos – o Christologie reînnoită.

Calleman spune că, în timpul Galacticului, este cel mai bine să ne gândim la țările de lângă linia mediană – cum ar fi Germania,

Franța, Norvegia, Suedia și Italia – ca la o unitate în mijlocul intensei lupte dualiste dintre Est și Vest.[6] Țările apropiate de linia mediană sunt adesea mult mai puțin polarizate; de exemplu, multe țări membre UE s-au opus invaziei americane din 2003. De vreme ce agenda Galacticului prevede unirea popoarelor lumii și obținerea păcii, *țările din apropierea liniei mediane sunt menite să fie inițiatoarele păcii, de acum până în 2011*. Războaiele religioase dintre Est și Vest au reprezentat o temă majoră în timpul Naționalului, iar energia accelerată a Galacticului scoate aceste vechi conflicte la suprafață, pentru a purifica vechile dualități. Inițial, această violență înflăcărată a luat prin surprindere țările din apropierea liniei mediane, fiindcă, pentru majoritatea europenilor, războaiele împotriva „păgânilor" erau deja de domeniul trecutului. Țările membre UE integrează oameni din Est în societățile lor, iar tensiunile din Orientul Mijlociu creează dificultăți în acest proces.

De exemplu, francezii s-au opus cu vehemență invaziei americane din Irak, deoarece știau că aceasta i-ar destabiliza pe proprii lor cetățeni islamici. Europenii sunt capabili să vadă că Estul nu pare să vrea cu adevărat să lupte. Estul încearcă să se apere de imperiul lacom, care își pierde energia la toate nivelurile și vrea să jefuiască orice țară care deține rezerve de petrol.

Cum rămâne cu cea de-a Patra Lume a Planetarului (1947-2011), punctul culminant al materialismului? Oare este pacea, scopul suprem al confortului material? Rețineți că Naționalul reprezintă perioada dezvoltării civilizației, iar Planetarul reprezintă perioada obținerii confortului uman. În 1947, mișcarea pentru pace, condusă de Gandhi, s-a materializat în independența Indiei și separarea dintre India și Pakistan, precum și în independența națiunilor asiatice majore, cum ar fi Birmania. Mișcarea pentru pace condusă de Gandhi i-a dat speranță lumii și a fost foarte admirată în Statele Unite; ea a alimentat rezistența față de Războiul din Vietnam, la finele anilor `60. Între timp, în contextul tensiunii actuale dintre Est

şi Vest, cel mai semnificativ lucru care s-a petrecut în 1947 a fost propunerea Marii Britanii de divizare a Palestinei. Evreii şi arabii au respins această propunere, care a fost supusă spre avizare Naţiunilor Unite, iar în 1948 ONU a fondat statul Israel.

VÂRTEJUL DE VIOLENŢĂ DIN ORIENTUL MIJLOCIU

Formarea statului Israel a creat, instantaneu, un vârtej de violenţe în mijlocul focarului de conflicte din Orientul Mijlociu, care fusese generat în primele Zile ale Naţionalului. De exemplu, Sumerul a apărut în Prima Zi (3115 - 2721 î. Hr.); akkadienii şi patriarhii au apărut în cea de-a Doua Zi (2326 - 1932 î. Hr.); asirienii şi evreii, conduşi de Moise, au apărut în cea de-a Treia Zi (1583 - 1144 î. Hr.); iar babilonienii, persanii şi evreii - în cea de-a Patra Zi (749 - 353 î. Hr.). Apoi, a urmat Islamul, care poartă rezonanţa religiilor antice din Orientul Mijlociu, cum ar fi Zoroastrismul din Persia, apărut în cea de-a Cincea Zi (434-829 d. Hr.). Orientul Mijlociu reprezintă un focar de conflicte în mintea colectivă, iar *Islamul este o umbră oarbă a iudeo-creştinismului*, fiindcă a luat naştere în timpul celei de-a Cincea Nopţi.

Deci, ce se întâmplă cu adevărat, aici?

Dacă aţi citit Coranul, ştiţi că acesta cuprinde la un loc scripturile evreieşti şi creştine, are multe elemente gnostice şi adaugă înţelepciunea mahomedană la această combinaţie. Coranul este ca o prăjitură condimentată, evocatoare - iar pentru a-l aprecia, trebuie să-l auzi cântat. Unele dintre cele mai mistice momente din viaţa mea s-au petrecut în Egipt, când ascultam incantarea rugăciunilor din Coran. Toate aceste trei religii majore - creştinismul, iudaismul şi islamismul - îşi au rădăcinile în tradiţii foarte vechi de înţelepciune, care au apărut pentru prima dată în Orientul Mijlociu, în Ciclul Naţional al Creaţiei. Pământul din această zonă este, de asemenea, plin cu amintiri şi credinţe care au cauzat, în repetate

rânduri, crime săvârşite între oameni, în numele Domnului. În 1948, Palestina, care este pământul sacru pentru toate cele trei religii, s-a transformat într-un vortex global, care procesează toate problemele religioase ale întregului Ciclu Național.[7]

Calleman spune că pacea va veni în cele din urmă în Ierusalim, atunci când întreaga lume va transcende dualitatea, fapt care va genera dorința de Iluminare. „Fiecare individ", spune el, „are ceva de-a face cu aceasta."[8] Cele trei religii majore se luptă pentru acelaşi teritoriu, consultând aceleaşi scripturi, în calitatea lor de religii abrahamice. Acest conflict atrage oamenii într-un vortex colectiv, fierbinte, care îi incită să se omoare unii pe alții, din pricina credinței lor în acelaşi Dumnezeu! Între timp, elementele ezoterice ale iudaismului din Kabbala ies la iveală în cultura populară. Elementele ezoterice ale creştinismului ies la suprafață prin renaşterea gnosticismului, prin intermediul surselor creştine, descoperite încă din 1947, cum ar fi pergamentele Nag Hammadi, din Egipt. Sufismul, spiritualitatea extrem de mistică din cadrul islamismului, a influențat mulți oameni din Vest, prin intermediul dansului şi incantațiilor sufiste. *În timpul Galacticului, trezirea iudaismului, creştinismului şi islamismului ezoteric va topi tensiunea dintre Est şi Vest şi teama colectivă.*

MOARTEA RELIGIEI ORGANIZATE

Întregul Ciclu Galactic al Creației este o perioadă de încheiere a dominației şi dezechilibrelor, iar cele trei religii majore sunt definite de dominația masculină. Pentru că împărtăşesc aceeaşi veche bază de date patriarhală, ele resping înțelepciunea feminină. Ca învățător spiritual de sex feminin, am câteva sugestii: în primul rând, conflictul religios din Orientul Mijlociu a fost generat în mare parte de țările europene din afara regiunii, care, anterior, ciuntise

şi despărţise teritoriile antice şi manipulase politica internă, pentru satisfacerea propriilor scopuri.

Sistemul masculin de organizare umană prin separarea teritoriilor – ca şi cum acestea ar fi premii pentru învingători, aidoma lui Midas, care stătea la o masă şi îşi cântărea aurul – a dus la o stare constantă de război. Lupta dintre aceste teritorii divizate a continuat atât de multă vreme, încât orice semnificație spirituală care a stat la origini a fost demult uitată, în special începând cu anul 1755, în vremea întunecatei conştiințe materialiste a Planetarului. Acum, ciclul Galactic a progresat atât de mult, încât putem vedea noi forme de Iluminare culturală venind dinspre Est, cum ar fi yoga, din India, şi alimentele delicioase şi sănătoase din multe țări îndepărtate din Est; aceste minunate daruri culturale distrug vechile divizări. Totuşi, Vestul a mâncat bucatele şi a bombardat bucătarii! În cele din urmă, cooperarea culturală va stinge flăcările fanatismului.

În al doilea rând, aşa cum am văzut în capitolul 6, acum, fiindcă America, sub forma unui imperiu global, nu mai inspiră lumea, ea îşi va pierde influența pe parcursul perioadei rămase din Galactic. Tendința favorabilă pentru țările din Orientul Mijlociu va fi un control mai riguros asupra propriilor probleme. Ideea că țările puternice pot controla destinul altor țări despre care ştiu puține lucruri, de la distanță, este o idee de dominație masculină, care moare în întreaga lume. Doar americanii sunt impresionați de cuvântul *democrație*, însă şi-au pierdut democrația chiar la ei acasă! Fiecare persoană are, într-un fel sau altul, de-a face cu războaiele şi violența de pe planetă, iar majoritatea oamenilor sunt atraşi de ele, prin intermediul propriilor credințe religioase.

În timpul Galacticului, cred că fiecare dintre noi trebuie să o ia pe scurtătură şi să comunice direct cu Divinitatea. Trebuie să-L scoatem pe Dumnezeu din îngrădirile religiilor – altfel, El va muri în inimile noastre. Prin activările Programului Pleiadian, studenţii accesează nouă dimensiuni ale conştiinței, inclusiv pe Dumnezeul

interior. Când folosim toate cele nouă niveluri ale minților noastre, contactul cu Divinitatea se face în cea de-a opta dimensiune (8D), dimensiunea care primește planurile temporale codificate în Calendarului Mayaș, din cea de-a noua dimensiune (9D). După cum am văzut, Calendarul din 9D își proiectează planul în cele Treisprezece Ceruri ale celor Nouă Cicluri de Creație. Aceste planuri sunt primite în 8D, unde pot fi înțelese direct de către orice persoană. Până una alta, pe măsură ce tot mai mulți oameni înțeleg procesul de accelerare a timpului, devine foarte evident faptul că un morman de credințe fetide despre bine și rău a fermentat în mintea colectivă, timp de cinci mii de ani. Asemenea momentului în care peștii au venit pe uscat, sau a celui în care hominizii au devenit bipezi, noi, oamenii, suntem pregătiți să ne salvăm accesul la Divinitate, smulgându-ne de sub dominația religiei organizate.

Toate religiile organizate actuale sunt sisteme dualiste de filtrare 4D, care manipulează mintea omenească, pentru atingerea scopurilor Puterilor și ale Începătoriilor[*].

Așa cum a spus Calleman de multe ori, Ciclul Galactic al Creației este Apocalipsa - momentul în care noi toți ne vom confrunta cu Bestia.[9] Ei bine, Bestia stă ascunsă în toate religiile organizate, iar hotelul său preferat de cinci stele este Vaticanul, așa cum se prezintă în mod extraordinar, în *Îngeri și Demoni*. Aceste probleme sunt foarte derutante pentru oameni, pentru că religia, la nivel local, poate reprezenta un valoros sistem social de sprijin care susține comunitatea. Oamenii care au nevoie de biserică - și cred că aceștia sunt mulți - trebuie să-și recupereze bisericile sau să le părăsească, pentru ca ele să fie distruse și pentru ca oamenii să-și poată crea propriile grupuri. Odată ce veți vedea că sunteți prinși în mintea colectivă dualistă, biserica nu va mai părea atât de benignă.

---

* Două dintre cele nouă ierarhii sau cete cerești, care sunt Serafimii, Heruvimii, Scaunele, Domniile, Stapâniile, Începătoriile, Puterile, Arhanghelii și Îngerii. N. tr.

Vă puteți ridica dincolo de un Dumnezeu-la-cutie și veți vedea perversiunile care există la nivelurile înalte ale religiei organizate. Pur și simplu, lăsați sentimentele și puterea intuiției să vă călăuzească. Indiferent ce faceți în timpul acestei tranziții dificile, învățați să contactați cea de-a opta dimensiune în mod direct și abateți-vă mintea de la violența hidoasă care este procesată în mintea colectivă a 4D. Aveți acces direct la Divinitate și nu aveți nevoie de intermediari. Renunțând la implicarea voastră în conflictele învechite și mucegăite, generate de aceleași probleme ale supremației, veți pune capăt desacralizării hidoase a corpului omenesc în Orientul Mijlociu. Acum, să punem la un loc temele din capitolele 6 și 7 și, împreună cu ceea ce știm despre evenimentele din Ciclurile Național și Planetar - și despre influențele celei de a Treia și celei de a Patra Lumi - să ne imaginăm ce s-ar putea petrece din 2007 până în 2011.

Pentru a vă împrospăta memoria, temele majore procesate în timpul Galacticului sunt: America sub forma unui imperiu global; apogeul petrolului: sistemele globale de informație; abuzul medical; războiul și pacea; fundamentalismul; schimbarea climaterică; controlul religios și noile paradigme spirituale și intelectuale.

Meditând asupra viitorului, pentru a-mi imagina cum vor evolua viețile noastre pe parcursul perioadei rămase din Ciclul Galactic al Creației, voi include câteva dintre profețiile lui Calleman, precum și câteva previziuni personale; totuși, nimeni nu poate prezice viitorul, pentru că lumea este o Creație continuă. De vreme ce atât de multă negativitate venită din Național și Planetar este transferată în Galactic, încercarea de a prezice perioada dintre 2007 și 2011 pare un coșmar. Abandonarea tiparelor vechi și limitative este totuși, întotdeauna, un proces de purificare, iar deschiderea față de energii absolut noi este mereu incitantă.

Ceea ce urmează este pur speculativ (vă rog rețineți că această carte a fost scrisă în 2006).

CEA DE-A CINCEA ZI A CICLULUI GALACTIC AL CREAȚIEI: 24 NOIEMBRIE 2006-18 NOIEMBRIE 2007

Cea de-a Cincea Zi - *etapa îmbobocirii* - este momentul în care apare *cumulul progresist, unificator*, iar creațiile galactice precedente devin vizibile în realitate şi încep să preia câmpul. Problemele Naționalului sunt creații din anul 40 d. Hr., până în 434 d. Hr., perioadă în care creştinismul s-a manifestat şi s-a aliniat cu Imperiul Roman, devenind un sistem global care a înlocuit multe alte credințe. Acum, el se află în declin, pe măsură ce aspectele neglijate ale creştinismului timpuriu ies la lumină. În cea de-a Cincea Zi, vor ieşi la iveală lucruri care vor nimici puterea Vaticanului. După cum am văzut, s-a născut o nouă Christologie, de care mulţi oameni sunt fascinați. Dacă Vaticanul nu îl îmbrățişează repede pe noul Christos, credința în Biserica Romană se va nărui în mijlocul ierarhiei masculine secătuite. Sau, puternicele mişcări fundamentaliste care se dezvoltă în cadrul Bisericii Catolice vor prelua structurile - fapt care va marginaliza catolicismul, pentru că fundamentaliştii sunt fanatici.[10] Materialismul a fost o opțiune bună în timpul celei de-a Cincea Zile a Planetarului (1913 - 1932). Drept rezultat, noi expresii ale valorilor materialiste vor apărea în cea de-a Cincea Zi a Galacticului. În opinia mea, acest lucru va reprezenta începutul sfârşitului economiilor dezvoltate, fiindcă nu mai putem creşte, deşi națiunile vor conspira pentru a obține cât mai mult petrol posibil.

De asemenea, în cea de-a Cincea Zi a Planetarului, vor avea loc mişcări majore de mase, similare mişcărilor de trupe din Primul Război Mondial, şi este posibilă apariția epidemiilor, câtă vreme gripa spaniolă a ucis milioane de oameni, în perioada 1918 - 1919.

În vremurile noastre, este posibilă izbucnirea unui război major între Est şi Vest - dacă acest lucru nu s-a petrecut deja; acest război ar putea cauza mişcări şi mai puternice printre oameni. Din păcate, pe măsură ce atracția față de materialismul din Planetar

este transmutată, atât o pandemie, cât şi un război Galactic sunt posibile. Mişcările în masă ale microbilor sunt declanşate adesea de comportamentul uman sfidător şi, în mod ironic, Statele Unite sunt gata să profite de pe urma unei epidemii. Cu toate acestea, prevăd că mulţi oameni vor deveni mai atenţi la vaccinări, la sfaturile mediatice privind sănătatea şi la manipulările medicale, în cea de-a Cincea Zi a Galacticului. Medicina alopată va fi privită ca un mare ucigaş, iar oamenii furioşi se vor revolta, în masă, împotriva ei.

Aşa cum am văzut în timpul celorlalte Zile ale Galacticului, sunt posibile mari transformări pe Pământ, iar schimbările climaterice vor constitui o problemă serioasă. În ceea ce priveşte starea de război, ţările de pe linia mediană vor deveni lideri ai păcii, în vreme ce Statele Unite se scaldă într-o mare de sânge şi cerneală roşie, din cauza expansiunii exagerate în Orientul Mijlociu. Tot în cea de-a Cincea Zi, majoritatea oamenilor vor realiza că armata este cel mai mare agent de poluare şi cel mai mare utilizator de resurse energetice preţioase de pe Planetă. Oamenii nu vor fi dispuşi să plătească combustibil pentru zboruri în avioane speciale, câtă vreme nu îşi vor putea încălzi propriile locuinţe. Nu există nicio şansă ca cea de-a Cincea Zi să fie uşoară pentru nimeni - nici măcar pentru elite.

În vreme ce au loc aceste transformări majore, mari puteri spirituale vor inunda inimile oamenilor, atunci când îi vor ajuta pe alţii să supravieţuiască. Marea putere spirituală a Galacticului va inspira oamenii să preţuiască iubirea şi viaţa, în faţa tuturor acestor morţi fără sens. Trebuie să învăţăm să acceptăm moartea şi dezintegrarea, pentru că nimic nou nu se poate naşte fără ele. Pe măsură ce pierderea de vieţii ia amploare şi oamenii simt durerea sfâşietoare a altora, ei vor fi obligaţi să accepte inevitabilitatea morţii şi să aprecieze extatica ei putere eliberatoare.

Oamenii din generaţia părinţilor mei, care au trecut prin marea Criză şi prin cel de-al Doilea Război Mondial, se temeau atât de mult de propria moarte, încât îşi procesau arareori problemele

emoționale. Când au îmbătrânit, ei au devenit obsedați de evitarea morții, fapt ce reprezintă pierderea celei mai mari bătălii din toate timpurile. Pentru reprezentanții generației crescute în timpul Recesiunii, bătălia împotriva morții era similară cu dorința de a câștiga cel de-al Doilea Război Mondial, așa că au căzut pradă companiilor farmaceutice. Generația *baby boom* a văzut rezultatele bătăliei pierdute a părinților lor și, dacă medicina alopată continuă să fie controlată de companiile farmaceutice, reprezentanții acestei generații o vor nimici, încetând să o mai susțină.

În 2007, cea mai importantă revelație va fi faptul că *cea mai mare cauză a nefericirii umane, care este evitabilă, o reprezintă suprapopularea – în contextul raportului dintre ceea ce poate oferi Pământul și ceea ce pot gestiona familiile.*

În timpul anului 2007, va apărea un mare val de furie, generată de orbirea religiilor față de nevoile femeilor și copiilor, va mătura Pământul. Oamenii vor realiza că religiile, în general, au manipulat sexualitatea omenească pentru a determina femeile să producă mai multe suflete creștine, evreiești sau islamice. Ei vor vedea, de asemenea, că religiile reprezintă cauza războiului hidos, care pare să fi scăpat de sub control.

Să urmărim statisticile privind populația, în lumina accelerării timpului. La începutul Planetarului, în 1755, existau aproximativ 1 miliard de oameni pe Planetă. Această cifră a început să crească, la începutul anilor 1800, iar apoi, odată ce petrolul a fost descoperit, în anii 1860, populația a crescut dincolo de capacitatea Planetei, la cifra actuală de 6 până la 7 miliarde de oameni.

La începutul Planetarului, Thomas Robert Malthus (1766 – 1834) a prevăzut că, fără constrângeri, populația lumii va crește exponențial și va sfida limitele naturale stricte.[11] În mod logic, planificarea populației ar fi trebuit să constituie un element esențial în căutarea confortului din Planetar – însă această posibilitate a fost blocată la nivel global, de către Vatican.

Cea de-a Cincea Zi va fi anul în care majoritatea oamenilor va realiza că *explozia populației este dezastrul fundamental al lumii industriale*, iar noile sisteme vor ieşi la iveală, pentru a echilibra numărul de oameni şi habitatul. China va reprezenta un model pentru soluționarea acestei probleme urgente - dar totuşi simple - precum şi țările din apropierea liniei mediane, care învață deja cum să trăiască la rate mici ale natalității. Cu timpul, naşterea unui număr mai mic de copii va determina o creştere a prețuirii şi afecțiunii din partea părinților şi comunităților, față de fiecare copil. Adulții vor reuşi să obțină stadii avansate ale deschiderii spirituale de la copiii lor - cel mai bun motiv pentru a avea un copil, din punctul de vedere al părintelui. Înțelegerea faptului că natalitatea excesivă este o trufie a cruzimii omeneşti va apărea, atunci când suficienți oameni vor conştientiza suferința masivă a săracilor care au aglomerat oraşele lumii, în căutare de ajutor, în timpul Planetarului.

Acum, câteva miliarde de oameni sunt captivi, iar condiția lor va fi în totalitate expusă în timpul războaielor şi a dezastrelor climaterice. Liderii sud-americani, cum este Hugo Chavez din Venezuela, vor fi considerați modele pentru modul în care pot fi echilibrate resursele între bogați şi săraci. Revelarea Zeiței în fiecare bărbat - înțelegerea faptului că femeile au fost folosite ca maşini de făcut copii, de către patriarhat, vreme de mii de ani - va fi atât de profundă, încât oamenii nu vor mai permite vreodată naşterile neplanificate.

Apogeul petrolului - punctul în care jumătate din cantitatea cea mai uşor de obținut din petrolul lumii a fost extrasă - indică faptul că populația lumii va fi redusă semnificativ, în câțiva ani.[12] Dacă acest lucru vă sperie, eu sunt o femeie care a pierdut deja doi copii şi vă pot spune că sunteți mai puternici decât credeți. Copiii mei cei mari nu mai sunt alături de mine, dar sufletele lor vor trăi veşnic în inima mea. Noua conştiință a compasiunii, care se naşte în Ciclul Galactic, va găsi căi blânde de a uşura durerea generată de ceea ce va veni atât de curând. Aceste mari pierderi vor arăta faptul

că doar cei care au reale calități de părinte, vor avea copii. După câteva generații, toți copiii din lume vor fi iubiți, hrăniți și protejați, iar lumea va vedea scânteia Divină, în ochii lor.

Semnalul de alarmă cu adevărat important și dureros din timpul celei de-a Cincea Zile va răsuna în Statele Unite. Mulți cetățeni vor realiza că sunt captivi într-o țară fascistă, care își folosește taxele pentru a ucide oameni din întreaga lume, în vreme ce propriile lor resurse se diminuează. Americanii vor fi scandalizați, când vor vedea cât de departe împinge guvernul lor războiul din Orientul Mijlociu. Majoritatea americanilor va detesta ceea ce face guvernul peste mări (dar și la granițe și acasă la ei) și vor găsi modalități de a nu mai încuraja, prin energia lor, războiul și producția de arme.

În timpul celei de-a Cincea Zile, mulți oameni vor vedea că sistemul medical le controlează trupurile pentru profit - nu pentru sănătate - și se vor retrage din sistem. Se vor încerca vaccinări forțate, iar acest lucru va cauza o uriașă rebeliune, similară cu cea a recruților din timpul Războiului din Vietnam. Cei mai mulți dintre americani vor refuza să fie vaccinați și vor ajunge să pună sub semnul întrebării toate celelalte aspecte ale sistemului medical. Oamenii vor înceta pur și simplu să ia medicamente, când vor înțelege că acestea le seacă sănătatea și banii.

Sunt sigură că acest lucru se va întâmpla, întrucât au avut loc câteva schimbări semnificative în această direcție, chiar la mijlocul celei de-a Patra Nopți (27 mai 2006), când problemele-cheie ale celei de-a Cincea Zile au ieșit la iveală. Un studiu de anvergură a descoperit că americanii sunt mult mai bolnavi decât britanicii și canadienii, chiar dacă ei cheltuiesc mult mai mult pentru sănătate.[13] Concluzia: consumul excesiv de medicamente și testarea medicală exacerbată îi îmbolnăvesc pe americani. Observ o eroziune masivă a puterii mafiei medicale, în timpul celei de-a Cincea Zile. Deși testarea medicală permanentă va dispărea, atunci când oamenii vor refuza să mai fie cobai, operațiile chirurgicale și alte

tipuri de proceduri medicale sofisticate vor continua. Desigur că această respingere a mafiei medicale se va materializa abia atunci când oamenii vor părăsi sistemul, în mod colectiv - iar eu cred că o vor face. Dacă nu, America va fi împărțită între cei dinăuntrul şi cei din afara sistemului medical - şi, cu cât vor primi mai multă „îngrijire", cu atât vor fi mai bolnavi. De asemenea, în timp de război, se vor trimite resurse guvernamentale uriaşe pentru selecția medicală de peste mări, iar îngrijirea medicală destinată publicului american va avea de suferit.

CEA DE-A CINCEA NOAPTE A CICLULUI GALACTIC AL CREAȚIEI: 19 NOIEMBRIE 2007-12 NOIEMBRIE 2008

Cea de-a Cincea Noapte va reprezenta un moment de profundă integrare a tot ceea ce s-a petrecut în timpul celei de-a Cincea Zile, care a trecut atât de repede, încât oamenii abia au reuşit să respire. Schimbările din timpul celei de-a Cincea Zile vor fi cele mai mari din ultimii cinci mii de ani, pentru că oamenii vor începe să gândească în stiluri noi, radicale. Apoi, în cea de-a Cincea Noapte, *chiar dacă lumea nu se va fi schimbat încă, mințile oamenilor se vor transforma.* Un procent uriaş din publicul american se va opune războaielor care vor secătui puterea Americii. Această muncă de integrare va fi foarte intensă şi neplăcută, fiindcă implică o confruntare între om şi lipsa lui de omenie. În acel moment, va fi evident faptul că liderilor puternici şi cruzi le păsa arareori de susținătorii lor, în timpul Ciclurilor insensibile, Național şi Planetar, iar structurile din aceste Cicluri inferioare ale Creației vor fi transformate, pentru că nimeni nu mai crede în ele.

Cu cât oamenii privesc mai mult crudul adevăr în față şi încep să-şi schimbe obiceiurile, cu atât le va fi mai bine. Un lucru pozitiv pe care îl pot spune, în ceea ce priveşte Galacticul, este faptul că războaiele obişnuiau să dureze mulți ani, însă acum, datorită ac-

celerării timpului, procesul este mult mai rapid. Progresele spirituale manifestate în cea de-a Cincea Zi - obținerea independenței, susținerea celorlalți (nu a sistemelor) şi minunatele realizări intelectuale, emoționale şi fizice vor determina, la început, o reacție negativă minoră. Media şi cei care controlează vor face tot posibilul pentru a convinge oamenii că sunt încă neajutorați, că încă au nevoie de medicamente şi că nu pot trăi fără liderii lor; însă, acest lucru nu va funcționa, pentru că erodarea sistemelor dominante ESTE în plină desfăşurare.

Colosul năucitor, reprezentat de 5.125 de ani de dominație patriarhală şi 256 de ani de căutare a confortului, se va prăbuşi, iar în cea de-a Cincea Noapte, acest colaps va fi, cel mai probabil, de natură financiară, ceea ce ar putea influența şi starea de război. Aşadar, pentru a fi independent şi pentru a avea capacitatea de a te ajuta atât pe tine, cât şi pe cei din jurul tău, trebuie să fii complet lipsit de datorii, să fii proprietarul propriei case, să ai multe modalități diferite de a-ți câştiga existența, să produci hrană şi să sprijini comunitatea. Barterul - singurul tip de comerț cu adevărat gratuit - va deveni un lucru obişnuit, pe măsură ce guvernele se vor prăbuşi din cauza datoriilor şi a incompetenței, în vreme ce conducerile şi comunitățile locale se vor consolida. Calleman spune că procesarea problemelor Naționalului, în timpul celei de-a Cincea Nopți, va „însemna o întoarcere temporară la trib, aşa cum a fost lumea hunilor nomazi şi a triburilor germanice prădătoare", şi că procesarea din cea de-a Cincea Noapte a Planetarului va scoate la iveală autocrați precum Hitler, care îşi bazează puterea pe ideea rasei superioare[14]

Eu cred că el are dreptate, şi prefer să nu-mi imaginez cum se vor petrece aceste lucruri, însă țineți minte că acesta este doar un an scurt, nu precum ciclurile întunecate de zece, până la treizeci de ani, din trecut. Indiferent ce se va întâmpla, trebuie să vă retrageți energia din mintea colectivă, sau veți fi atraşi în nebunia generală, care

este foarte probabil să existe în Statele Unite - şi asta în mijlocul alegerilor prezidențiale din 2008! Va exista un moment în care *vechile metode atavice nu vor mai domina, fiindcă au fost suficient procesate.*

15 august 2008 reprezintă începutul celei de-a Patra Lumi a Galacticului, când vor apărea noi posibilități şi creații complet noi.

Cea de-a Patra Lume a Naționalului (730 - 2011 d. Hr.) a fost martora ridicării la rang de Divinitate, a regalității în Europa - şi apoi, a decăderii acestui mod de conducere. Cea de-a Patra Lume a Planetarului, care a început în 1947 - 1948, a fost martoră a mişcării de pace condusă de Gandhi şi a constituirii statului evreiesc. În cea de-a Cincea Noapte, va fi evident pentru toată lumea că statul evreiesc are nevoie de un stat palestinian. Eu cred că, doar pentru simpla supraviețuire, frații din timpurile străvechi ale Israelului vor face pace, între 15 august şi 13 noiembrie 2008, pur şi simplu pentru că nimeni nu va mai putea suporta violența şi pentru că țările din afara Israelului vor fi atât de preocupate de propriile probleme, încât nu se vor mai implica.

Încercând să-mi imaginez schimbarea lumii în aceste moduri, la început de iunie 2006, am auzit un reportaj la ABC News, referitor la o țară care acționase corect în timpul Galacticului; această țară, Norvegia, oferă un model minunat, care arată că schimbarea este posibilă. Statele Unite importă cantități imense de petrol şi, în mai 2006, benzina costa aproximativ 3 dolari per galon (3,34 l). Chiar dacă este bine cunoscut faptul că am atins apogeul petrolier, dezvoltarea tehnologiilor energetice alternative în Statele Unite este minimă. Norvegia deține rezerve vaste de petrol, nu importă deloc şi depozitează cantități uriaşe. În Norvegia, benzina costă 7,26 dolari per galon; privind în viitor, țara dezvoltă surse energetice alternative inovatoare. În general, Europa este mult mai sensibilă decât Statele Unite la consumul de energie, iar țările din apropierea liniei mediane se comportă mult mai înțelept, în acest moment.

Așadar, odată cu venirea crizei financiare - care va veni cu siguranță - americanii vor suferi teribil, dacă nu vor fi destul de deștepți pentru a se dezbăra de dependența de energie, a scăpa de datorii și a economisi, dar și pentru a învăța să împartă cu cei nevoiași. Puterea fiecărei familii lărgite va conta foarte mult.

Oricine urmărește versiunea Calleman, a Calendarului Mayaș, nu are nicio scuză să nu știe că cea de-a Cincea Noapte va fi foarte dificilă - și ar trebui să vă pregătiți pentru aceasta de pe acum, cât mai bine posibil. Totuși, precum o rugăciune sublim incantată din Coran, un val de iubire va apărea în august 2008 și toată lumea îi va răspunde. În ceea ce privește domeniul sănătății, o uriașă mișcare medicală alternativă a început să se ridice în Statele Unite, încă din anii 1970, iar modurile naturale de menținere a sănătății sunt larg cunoscute și urmate. Pe măsură ce colosul medical și farmaceutic se prăbușește, medicina alternativă va prospera. Ne vom retrage sănătatea din ghearele mașinăriei medicale. Desigur că medicina alopată este un sector imens al economiei americane, așa că va exista un stres economic semnificativ atunci când această schimbare se va petrece. De vreme ce medicina alternativă este arareori acoperită de asigurări, tot mai mulți oameni vor înceta să plătească prime și vor plăti direct pentru îngrijirea lor. Acest lucru va însemna mai puține teste și mai puține medicamente, iar oamenii vor avea grijă de ei înșiși. Așadar, oamenii, inclusiv cei vârstnici, vor fi mai fericiți și se vor simți mai bine. Bătrânii au fost cel mai mult victimile medicinei alopate și va fi o reală bucurie să-i vedem că abandonează acest sistem nemilos și se încred în propriul corp.

CEA DE-A ȘASEA ZI A CICLULUI GALACTIC AL CREAȚIEI: 13 NOIEMBRIE 2008 - 7 NOIEMBRIE 2009

Cea de-a Șasea Zi a Galacticului - *înflorirea* - reprezintă momentul în care vom experimenta *renașterea sintezei unificatoare avansate, care a apărut pentru prima oară în cea de-a Cin-*

cea Zi.[15] Dacă sunteți optimişti, aşa cum sunt eu, se vor ivi câteva posibilități cu adevărat incitante în această perioadă. Pentru început, ultimele două Zile şi ultima Noapte din Galactic încep în timpul celei de-a Patra Lumi (15 august 2008 - 28 octombrie 2011) - strângerea recoltei minții colective. Cred că acest lucru sugerează că omenirea nu va avea o minte colectivă pe 28 octombrie 2011, întrucât ne vom afla într-un stadiu Iluminat.

În ceea ce priveşte cea de-a Şasea Zi, în acest moment oamenii vor fi acceptat faptul că apogeul petrolului a fost atins, şi multe țări şi afaceri vor fi adoptat conservarea radicală a combustibililor fosili rămaşi. Irosirea resurselor, în special în război, va fi considerată obscenă. Oamenii vor utiliza ceea ce a rămas pentru a dezvolta tehnologii energetice alternative, care lucrează *folosind* puterea Pământului. Țările europene de pe linia mediană vor deveni liderii Planetei, iar Euro va fi moneda lumii, pentru că aceste țări vor fi investit masiv, cu succes, în tehnologiile alternative pentru sănătate şi energie. În Europa, liderii au început să facă planuri pentru o nouă lume, fiindcă studiaseră Calendarul Mayaş.

În cea de-a Şasea Zi, americanii nu vor mai consuma o mare parte din resursele lumii, iar investitorii vor susține noi tehnologii. Vânzarea armelor americane către alte țări va intra în declin, iar Statele Unite nu vor mai avea energia de a continua să-şi împrăştie armele pe glob. Drept rezultat, industria armamentului se va prăbuşi, ca un King Kong beat. Religiile organizate vor avea o influență minimă în lume, fiindcă mulți oameni vor îmbrățişa legătura directă cu Divinitatea şi vor fi implicați în co-creația conştientă. Liderii religiilor organizate vor fi realizat că lumea nu se sfârşeşte, aşa cum crezuseră mereu că se va întâmpla. Ei se vor trezi şi vor înțelege că trebuie să facă lucruri care nu le plac - cum ar fi recunoaşterea şi includerea femeilor în dezvoltarea unor comunități sănătoase.

Medicina naturistă va fi aplicată pentru aproape toate nevoile legate de sănătate, iar medicina alopată va fi redusă doar la în-

grijirea stărilor critice şi în chirurgie. Era medicamentelor va rămâne doar o amintire de coşmar, aşa cum a fost era utilizării lipitorilor, iar milioane de oameni tineri vor lucra ca vindecători pentru animale, plante şi oameni. Pacea va veni în Israel şi toate cele trei religii vor împărți, cu bucurie, siturile sacre.

Oamenii nu-şi vor mai aminti de ce se luptau între ei. Vor fi mult mai puțini oameni pe planetă, din cauza războaielor, epidemiilor şi a schimbărilor Pământului şi fiecare vârstnic, adult şi copil va fi prețuit, pur şi simplu pentru că trăieşte şi participă la viața comunității. Schimbările Pământului vor fi încă foarte intense şi greu de suportat – însă va fi mai puțină suferință. Economia îşi va reveni, pentru că investițiile în noi moduri echilibrate de viață vor începe să-şi arate roadele. În caz că toate acestea sună prea pozitiv, ele nu se vor fi petrecut încă, dar ne vom îndrepta către aceste direcții.

Pe cât posibil, oamenii de ştiință vor înceta să fure energia Pământului, pentru că vor fi capabili să simtă efectele negative ale unor astfel de activități; ei vor descoperi că exploatarea exagerată a Pământului generează furtuni, cutremure şi epidemii.

Calleman spune că schimbările de temut ale Pământului sunt consecința sfârşitului vechilor valori, ca rezultat al schimbărilor apărute la nivelul conştiinței.[16] Starea de a fi în armonie cu fluxul manifestărilor Pământului – în locul dorinței lacome de a-i acapara cu japca, resursele – va fi o tranziție foarte dificilă. Oamenii de ştiință vor resimți o energie extrem de negativă în propriile trupuri, atunci când vor încerca să folosească excesiv puterile Pământului şi se vor schimba, după ce vor asista la moartea propriilor colegi. Mulți vor accepta acest adevăr respectabil şi se vor elibera cu bucurie de vechile valori, cât mai repede vor putea, decât să sufere trecând prin mai multe furtuni şi cutremure teribile. De exemplu, oamenii lacomi vor înțelege, în cele din urmă, că nu putem continua să ardem petrol în atmosferă, pentru că, astfel, temperatura devine insuportabilă.

Oamenii vor deveni modeşti, dar vor pluti extatic, în armonie cu Divinitatea. Mulți lideri vor folosi Calendarul Mayaş pentru a călăuzi civilizațiile, iar mulți oameni vor fi implicați în ceremonii şi creații, pentru a se pregăti pentru Ciclul Universal al Creației, Iluminarea Pământului, care va veni. Cum pot să-mi imaginez astfel de lucruri? Este atât de uşor, grație unui alt factor esențial - *exopolitica*.

ADEVĂRUL DESPRE EXOPOLITICĂ, ÎN CEA DE-A ŞASEA ZI A CICLULUI GALACTIC AL CREAȚIEI

Renaşterea avansatei sinteze unificatoare ar putea avea loc prin intermediul exopoliticii, sistemul politic care guvernează Universul. Potrivit lui Alfred Lambremond Webre, care este futurist la Institutul de Cercetare Stanford şi trăieşte în Canada, Pământul este o planetă izolată, în mijlocul unui Univers interplanetar, intergalactic şi multidimensional, aflat în plină evoluție şi bine organizat.[17] Pământul este membru al unui Univers colectiv, care funcționează pe baza legii universale, iar viața a fost plantată şi cultivată aici, sub supravegherea unor societăți mai avansate. Dacă o planetă pune în pericol întregul colectiv, aşa cum o face în mod evident Pământul, „guvernul Universului" poate să înlăture acea planetă din circulația liberă în cadrul societății universale.[18]

După cum spune Webre: „Pământul a suferit timp de eoni, ca un proscris exopolitic, în cadrul comunității civilizațiilor Universului".[19] Mai exact, *Pământul a fost pus în carantină*! Eu cred că această carantină a început atunci când oamenii au devenit o specie traumatizată, în timpul cataclismului din 9500 î. Hr., descris în capitolul 3. De asemenea, pentru că axa noastră s-a înclinat şi majoritatea celorlalte planete au fost şi ele afectate, echilibrul geometriei întregului sistem solar trebuie să fi fost dezechilibrat. Cred că, în 2011, oamenii vor evolua dincolo de tiparul de gândire al traumei în masă, iar carantina noastră va fi ridicată, dacă vom fi cu toții

pregătiți corespunzător. Acest scenariu nu este *deus ex machina (dumnezeul din maşinărie - salvatorul neaşteptat)*, întrucât carantina va fi ridicată doar dacă noi, oamenii, ne asumăm responsabilitatea pentru habitatul nostru. *Responsabilitatea* înseamnă „capacitatea de a reacționa" şi vom fi gata să ne asumăm acest lucru, pentru că schimbările Pământului îi vor forța pe toți oamenii să simtă Pământul şi să-i răspundă. Vă reamintesc de popoarele indigene din Insulele Andaman, de lângă Sumatra, care au ştiut exact ce trebuie să facă, atunci când cutremurul şi tsunami-ul de la 26 decembrie 2004 le-au măturat locuințele. Nimeni nu ne va reabilita specia; trebuie să o facem singuri. Aceasta este întreaga lecție a Ciclului Galactic al Creației.

Îmi îndrept atenția aici asupra exopoliticii, fiindcă ea rezonează profund cu cunoaşterea mea pleiadiană, privind ceea ce s-a petrecut atât de recent cu Pământul. Calleman menționează că primul val real de menționări referitoare la OZN-uri a avut loc în 1947, exact când a început cea de-a Patra Lume a Planetarului.[20] El crede că aceste menționări nu reflectă neapărat vizite reale de pe alte planete - şi, după cum veți vedea imediat, nici eu nu cred acest lucru. Însă amândoi suntem de părere că ele au fost un semnal al faptului că oamenii au început să-şi imagineze existența unor ființe inteligente pe alte planete şi că este posibil să comunicăm cu ele. Pe baza diferitelor puncte de cotitură din Calendarul Mayaş, în lumina teoriei lui Calleman - în special în 1947 - au ieşit la iveală revelații majore, în timpul acestor momente de răscruce.

Vreme de peste douăzeci de ani, am afirmat în mod public că propria mea conştiință există simultan pe Alcione, steaua centrală a Pleiadelor, şi pe Pământ. Mențin acest acordaj prin intermediul conştiinței multidimensionale - ceea ce poate face oricine. Cititorii vor trebui să consulte alte cărți ale mele pentru detalii în această privință, însă acest punct de vedere este foarte relevant pentru exopolitică - fără îndoială, următoarea etapă a politicii globale - de

vreme ce este deja luată în serios de către mulți oameni de știință și persoane cu poziții înalte în guvernele din întreaga lume. Exobiologia este un nou domeniu în știință, care se află la granița dintre astrofizică, biologie, inginerie și chiar sociologie.[21]

Din câte îmi pot da seama, elitele globale știu totul despre carantina Pământului, iar acest lucru le permit să controleze oamenii, de la bun început. După cum veți vedea, lor *le place* carantina și vor menține omenirea în ignoranță, atâta timp cât va fi posibil. În primul rând, trebuie să înțelegem ce este exopolitica, apoi, voi adăuga accelerarea temporală a Calendarul Mayaș, acestei noi idei radicale. Dacă ambele teorii sunt corecte, ele ar trebui să fie complementare. Între timp, vă întreb, nu ați simțit niciodată că e posibil ca Pământul să fie pus în carantină, în cadrul Universului?

Webre spune că starea de carantină a început să se ridice încă din 1947 - și de aceea eu cred că actualul conflict dintre Palestina și Israel va fi soluționat prin influență extraterestră, din luna august a anului 2008 - duplicatul Galactic al începutului celei de-a Patra Lumi Planetare, din 1947. Webre spune că aceste întâlniri cu OZN-uri, din 1947, reprezintă dovada unui „embargo permeabil", ceea ce sugerează că ele sunt de fapt „infiltrări" intenționate în carantina totală a Pământului.[22] Diverșii channel-eri Pleiadieni - precum Barbara Marciniak și eu însămi - sunt, de asemenea, semne de infiltrare. Având în vedere cât de dificil este să instaurezi orice stare de carantină, gândiți-vă ce ar însemna să pui în carantină Pământul, într-un Univers populat. Webre menționează această dificultate și spune că guvernul Universului a trebuit să impună *„o carantină interplanetară și interdimensională asupra Pământului*, prin aplicarea principiilor avansate ale paraștiinței".[23]

Carantina interplanetară ar implica o tehnologie sofisticată de monitorizare și blocare, pe care abia acum putem începe să ne-o imaginăm, fiindcă utilizăm tehnologii bazate pe frecvențe. În ceea ce privește blocajul inter-dimensional, acesta este exact ceea ce în-

cercăm să străpungem, în timpul Activărilor Programului Pleiadian. Acest lucru este realizat cu mai mult sau mai puțin succes, în funcție de deschiderea studenților.

În ceea ce priveşte carantina, nu am nicio îndoială că noi, oamenii, suntem monitorizați de către societatea Universului, iar partea conştiinței mele din Alcione crede că o şi merităm. Eu sunt o pacifistă, iar nivelului hidoasei violențe şi cruzimi omeneşti nu va avea niciodată acces în Pleiade - sau oriunde altundeva în societatea Universului. Violența umană ne va menține blocajul față de societatea Universului, până când ne vom schimba. Pe măsură ce tot mai mulți dintre noi, care sunt buni şi blânzi, vor căuta o relație de iubire cu întregul, această nouă energie pozitivă va dărâma barierele interdimensionale.

Pentru că sunt un învățător în acest domeniu, nimeni nu ştie mai bine decât mine de ce acest progres trebuie să dureze mult timp. Trebuie să avem grijă să nu ne mişcăm prea rapid cu studenții, aşa că, în timpul activărilor pe care le facem, avem câte un vindecător pentru fiecare zece studenți. Din perspectiva mea, la mijlocul lui 2006, foarte curând - în special la începutul celei de-a Cincea Zile, în 24 noiembrie 2006 - acest întreg proces va începe să se accelereze cu adevărat. Trebuie să o facă, deoarece, potrivit Calendarului, nu mai avem prea mult timp pe Pământ. Fie ne va fi permisă intrarea în societatea Universului în 2011, fie ceea ce cunoaştem ca fiind omenirea va înceta să existe. Potrivit lui Webre, acum suntem ținuți pe loc, pentru că societatea Universului nu vrea ca Pământul să exporte războiul şi violența în spațiul interstelar sau interdimensional. După cum spune el: „*Militarizarea spațiului extern* ar putea fi singurul şi cel mai important factor de prevenire a încetării izolării Pământului de societatea spațială civilizată".[24]

Aş dori să adaug de ce simt eu că suntem ținuți pe loc: oamenii suferă de o *concretețe prost plasată* - tendința de a materializa ființele non-fizice - pentru că ştiința materialistă a eliminat

conştiinţa, ca factor motivant în evoluţie, în timpul Planetarului. Nevoia de a vedea cu proprii ochi fiinţele extraterestre, pentru a putea crede în ele – cum ar fi OZN-urile sau Fecioara Maria – a îndepărtat posibilitatea contactului cu marea majoritate a inteligenţei interdimensionale. Extratereştrii pot apărea în formă solidă, în dimensiunea Pământului – însă acest lucru îi obligă să folosească foarte multă energie, ceea ce este considerat risipă de către societatea Universului. În timpul activărilor, îi învăţăm pe studenţii noştri că este mai simplu să ieşi din carantină, învăţând cum să accesezi şi să comunici cu fiinţe din alte dimensiuni, conform frecvenţelor *lor* – ceea ce determină trăirea extazului spiritual, în cazul oamenilor.

Introducerea exopoliticii ca o renaştere a avansatei sinteze unificatoare a Calendarului, în cea de-a Şasea Zi a Galacticului, înseamnă că nu voi continua să fac speculaţii privind fenomenele care vor avea loc în timpul celei de-a Şasea Nopţi şi celei de-a Şaptea Zile, de vreme ce direcţia va fi evidentă, odată ce voi explica mai mult implicaţiile exopoliticii şi ale Calendarului Mayaş.

Cea de-a Şaptea Zi a Galacticului (3 noiembrie 2010 – 28 octombrie 2011) este, de asemenea, momentul în care se desfăşoară Ciclul Universal al Creaţiei, de 260 de zile, accelerarea celui de-al Nouălea şi ultimului Ciclu de Creaţie. De vreme ce discutăm despre Ciclul Universal, precum şi despre societatea Universului, este evident ceea ce trebuie să se petreacă în timpul celei de-a Şaptea Nopţi a Galacticului şi în întregul Ciclu Universal. Vom experimenta niveluri incredibile de evoluţie, stres şi integrare, în timpul celei de-a Şasea Nopţi (8 noiembrie 2009 – 2 noiembrie 2010). Aveţi grijă la acţiunea prost plasată, a elitei globale, atunci când încearcă să înspăimânte omenirea utilizând tehnologia holografică cu laser şi efectele speciale de la Hollywood, pentru a proiecta imagini cu aterizări extraterestre în masă. Reţineţi că societatea Universului nu ar risipi niciodată energia în acest fel, aşadar luaţi-o ca pe o cascadorie hollywoodiană foarte artistică – şi distraţi-vă!

Următorul capitol se referă la aspectele ştiinţifice ale schimbărilor ce vor avea loc în sistemul nostru solar şi în Univers, la sfârşitul Calendarului, precum şi la marele pas către deschiderea spirituală, ce urmează să fie făcut. Aici, nu vreau decât să comentez faptul că lupta acerbă pentru omenire - care va începe la 15 august 2008 şi va dura până la sfârşitul Calendarului (odată cu pacea din Israel) - se va da pentru militarizarea spaţiului.

Din perspectiva mea de maestru spiritual de sex feminin, este evident că oamenii de ştiinţă rău intenţionaţi şi liderii mondiali militarizează spaţiul pentru a forţa continuarea carantinei pe Pământ, în scopul menţinerii puterii şi a controlului. De vreme ce temporizarea accelerării Calendarului Mayaş este în mod atât de evident în sincronicitate cu planurile societăţii Universului, cred că *Soarele Pământului va erupe, pentru a opri militarizarea spaţiului.* Vor izbucni flăcări solare şi erupţii care vor distruge tehnologia, care, altfel, ar fi capabilă să extindă războiul şi violenţa în spaţiu. Nu există absolut nicio îndoială în această privinţă, iar schimbările Pământului, ale conştiinţei şi ale climei, pe care le va cauza Soarele, vor fi cu adevărat cataclismice, în perioada dintre 2008 şi 2010.

În cele din urmă, Pământul se va reuni cu societatea Universală, în 2011, în timpul Ciclului Universal al Creaţiei. Nu spun aceste lucruri ca să vă sperii, ci pentru a vă oferi o explicaţie realistă pentru ceea ce s-ar putea întâmpla. Închei acest capitol, împărtăşindu-vă ceea ce ştiu despre carantina pusă asupra Pământului, din perspectivă pleiadiană. Acest lucru subliniază exact ceea ce ar trebui să facă fiecare dintre noi pentru a se schimba, acum.

UN MESAJ DIN PLEIADE, DESPRE RIDICAREA CARANTINEI IMPUSĂ PĂMÂNTULUI ÎN CADRUL UNIVERSULUI, ÎN 2011 d. Hr.

Potrivit informaţiilor pe care le-am primit prin channeling din Alcione, în 1994, pleiadienii au fost profund implicaţi în viaţa şi

evoluția Pământului, până la cataclismul din 9500 î. Hr. Antropologul Richard Rudgely menționează că tradiția cunoașterii transmisibile despre Pleiade - observarea efectivă a Pleiadelor - și numele lor descriptiv, *cele Șapte Surori*, datează de aproximativ patruzeci de mii de ani, dintr-un moment în care oamenii și-au dezvoltat conștiința simbolică.[25] Așadar, asta înseamnă că. *în timpul Ciclului Regional al Creației, în Paleolitic, făceam parte din societatea Universului.*

Am călătorit înapoi în timp, în Regional, folosind posturi Paleolitice și am văzut că atunci nu păream să fi fost separați de spațiul cosmic. Webre menționează că societatea Universului deține tehnologii sofisticate de supraviețuire - cum ar fi determinarea momentului în care planetele au elementele necesare pentru a susține viața și desfășurarea de programe de implantare, care sunt aplicate pe planete potrivite, cum este Pământul - iar acest proces durează miliarde de ani. El spune că: „Pe măsură ce oamenii noștri de știință descoperă tot mai mult din trecutul științific al planetei noastre, ei descoperă, în realitate, produsele muncii unor agenți foarte avansați din Universul nostru".[26]

Deci, întreb din nou: de ce a fost Pământul pus în carantină? Webre spune că: „Noi, oamenii, suntem copiii unui eveniment cataclismic universal, suferit în decursul evoluției noastre planetare. Izolarea noastră planetară care a urmat este răspunzătoare de starea conflictuală, violentă, ignorantă și confuză a istoriei și societății. Nu este un accident faptul că oamenii sunt blestemați să aibă de a face cu războaie, violență, sărăcie, ignoranță și moarte. Violența secolului al XX-lea nu s-ar fi petrecut pe o planetă locuită normal, care nu a experimentat un astfel de dezastru evoluționist."[27]

Sunt de acord, iar exact acel cataclism și efectele lui ulterioare au fost descrise deja în capitolul 3.

Ceea ce descrie linia temporală din figura 3.2 reprezintă, de fapt, carantina Pământului din 9500 î. Hr., care a declanșat, până

de curând, o regresie a omenirii. Webre spune: „Carantina planetei noastre permite desfăşurarea completă a efectelor cataclismului planetar".[28] Cred că acest lucru s-a petrecut deja şi acum se sfârşeşte. „Controlul asupra evoluţiei," continuă Webre, „este activat atunci când însăşi existenţa unui stil preferabil de viaţă este ameninţat."[29] Cred că posibilitatea ca stilul dorit de evoluţie să fie ameninţat reprezintă motivul pentru care Arborele Lumii există şi determină accelerarea timpului - şi cred că prezentul Calendar poate fi un calendar antic exopolitic, care datează încă din 9500 î. Hr., din vremea Vedelor străvechi.

Cataclismul şi efectele sale au făcut ca omenirea să devină o specie multiplu traumatizată, care a fost provocată la maximum pentru a supravieţui - aşa a fost şi aşa va fi. Cred că voalul se ridică deja, iar cortina se va ridica în timpul celei de-a Cincea Zile a Galacticului. Nu am nicio îndoială că vom reuşi. Webre crede că *izolarea Pământului ne-ar putea determina să dezvoltăm un suflet care poate supravieţui doar prin speranţă*.[30] Am încredere totală în viitor, şi sunt o optimistă, în ciuda faptului că ştiu prin ce trebuie să treacă specia noastră, pentru a obţine dreptul de a intra din nou în societatea Universului, în 2011. E posibil ca, după tot ce am experimentat, în societatea Universului, Pământul va fi un Maestru al modului de vindecare, în urma cataclismului şi carantinei.

Mai mult decât atât, eu cred că Soarele nostru reacţionează la atmosfera Pământului, de vreme ce şi Pământul reacţionează la condiţiile de pe Soare. Am devenit o specie violentă şi războinică, drept rezultat al cataclismelor foarte recente din sistemul solar. Acum, odată cu militarizarea spaţiului, elita globală ameninţă chiar sistemul solar - posibil chiar Galaxia însăşi. Pentru că Statele Unite şi aliaţii lor îşi proiectează propriile temeri asupra celorlalţi şi apoi îi atacă - pur şi simplu pentru că aceştia există şi au ceva de care ei au nevoie - o putere mai mare din acest sistem solar va opri această forţă distructivă.

După cum spune Webre, atunci când un mijloc dezirabil de evoluție este amenințat, se activează controlul asupra evoluției. Astfel, nu are niciun sens faptul că o clică bogată de proşti lacomi ne-ar putea distruge Planeta.

Conştiința noastră superioară, Calendarul Mayaş, ne cere să ridicăm carantina! După cum veți vedea în următorii câțiva ani, regele sistemului solar - Soarele - deține controlul, de vreme ce această criză implică întregul sistem solar.

Însă, fiindcă tot veni vorba că suntem o specie care a supraviețuit doar cu ajutorul speranței, cum ne vom descurca cu schimbările Soarelui, atunci când lordul solar va prăji, în primul rând, tehnologiile bazate pe frecvențele Pământului? Răspunsul este: prin dezvoltarea adevăratului potențialul spiritual al omenirii. Adevărata noastră natură spirituală ne conectează cu cosmosul, care este adevărata sursă a capacității noastre personale de a spera în viitorul Pământului.

În continuare, vom lua în considerare dovezile influenței călăuzirii spirituale a proceselor de evoluție pe Pământ.

8 CHRISTOS ŞI COSMOSUL

QUETZALCOATL ŞI CELE NOUĂ DIMENSIUNI

Implicațiile teoriei lui Carl Johan Calleman privind accelerarea timpului - ca forță conducătoare a evoluției în Univers - sunt copleşitoare, mai ales fiindcă întregul proces culminează în 2011 şi se echilibrează în 2012, fapt explicat în detaliu în Anexa B. În final, iată câteva gânduri despre relațiile dintre teoria evoluționistă a lui Calleman şi câteva idei extrem de radicale privind Universul şi conştiința.

Acest capitol final este extrem de ipotetic şi complex, fiindcă tratează posibilitatea ca încarnarea lui Iisus Christos, o intervenție angelică în problematica omenirii şi unele entități cosmice mai puțin cunoscute, să fie cele care orchestrează accelerarea timpului şi evoluția omenirii. Cu alte cuvinte, el explorează posibilitatea ca *forțele spirituale care acționează în tărâmul material sunt cele care călăuzesc evoluția*. O astfel de idee necesită o explicație privind modul în care a fost concepută, de vreme ce tot ceea ce am înțeles în relație cu accelerarea timpului, provine din ceea ce am experimentat ca maestru şi şaman.

Când am realizat pentru întâia dată importanța globală a teoriilor lui Calleman, în luna iunie a anului 2005, am început să le predau studenților mei de pretutindeni. Totuşi, este neobişnuit pentru un autor şi maestru, cu mai mult de douăzeci şi cinci de ani de experiență, să înceapă, deodată, să predea extensiv ideile altcuiva. Acest lucru s-a petrecut ca urmare a aspectelor pe care le-am descoperit, scriind *Programul Pleiadian: O Nouă Cosmologie pen-*

tru Epoca Luminii. Acea carte descrie nouă dimensiuni ale conştiinţei, care se vor deschide complet în toate fiinţele umane vii, până în 2012, precum şi o a zecea dimensiune, care este coridorul de energie de la nucleul cristalin de fier din centrul Pământului (1D), până în gaura neagră din centrul Căii Lactee (9D).

Fiecare dintre cele nouă dimensiuni are un Păzitor – o formă de conştiinţă care le menţine active – şi fiecare dimensiune are o locaţie spaţială, cum ar fi Pleiadele, Sirius sau Orion. În 1995, când mi s-a dezvăluit această bancă de date cosmică, am înţeles doar cele cinci dimensiuni inferioare. La început, cele patru dimensiuni superioare – Creaţia prin intermediul geometriei şi rezonanţei morfice (6D), Creaţia prin intermediul sunetului (7D), Creaţia prin intermediul Luminii (8D) şi Creaţia prin intermediul timpului (9D) – nu aveau mult sens pentru mine. Totuşi, ori de câte ori am predat acest model dimensional, oamenii au rezonat cu el, iar asta m-a uimit.

Ce vreau să spun prin rezonanţă? Oamenii puteau simţi, în trupurile lor, că acest model dimensional era precis şi important. Se potrivea cu ceva deja ştiut în sinele lor şi simţeau că înţelegerea acestuia reprezenta următorul pas în trezirea lor personală.

Ei bine, aceeaşi rezonanţă s-a manifestat şi atunci când am predat ideile lui Calleman, în 2005 şi 2006. Majoritatea studenţilor rezonau puternic cu acest model al accelerării timpului; îi puteau simţi importanţa crucială, aşa cum o simţeam şi eu. Ei se luptau cu schimbările rapide din propriile vieţi şi se simţeau alinaţi de descoperirea unei explicaţii pentru aceste schimbări. Este posibil să simţiţi o uşurare în ceea ce priveşte accelerarea timpului, doar citind această carte, iar „Ghidul pentru Ciclul Galactic de Creaţie", din Anexa C, poate fi chiar mai util în acest sens.

Oamenii au rezonat atât de intens cu modelul dimensional al Programului Pleiadian, încât am petrecut opt ani căutându-i rădăcinile ştiinţifice. Aceste descoperiri au fost publicate în 2004, în *Alchimia celor nouă dimensiuni* – o analiză ştiinţifică a unei cărţi

scrise prin channeling! Între 1995 şi 2003, majoritatea teoriilor dimensionale din carte au fost validate de noi descoperiri ştiinţifice, cum ar fi existenţa găurii negre din centrul Căii Lactee, în 2003. Toate aceste validări sunt confirmate prin documente, în *Alchimie*.

Aşadar, în 2004, înţelesesem în sfârşit semnificaţiile lui 6D, 7D şi 8D; totuşi, nu puteam cuprinde întregul sens al lui 9D. Ceea ce *am înţeles cu adevărat* despre 9D este că această dimensiune este localizată în gaura neagră din centrul Căii Lactee, unde sunt eliberate planuri temporale, care generează procesele Creaţiei pe Pământ - cele *Nouă Cicluri de Creaţiei*! Această legătură între accelerarea evoluţionistă şi 9D este motivul pentru care am adoptat modelul lui Calleman. Relaţia strânsă cu acest Calendar Mayaş m-a dus mai departe, la propriul meu model dimensional, câtă vreme pleiadienii spun că 9D este tzolkinul. După cum ştim, calendarul de 260 de zile este tzolkinul; aşadar, afirmaţia pleiadienilor a fost un mister pentru mine - însă această idee m-a făcut să înţeleg, cel puţin, că timpul îşi are sălaşul în 9D.

Ceea ce nu înţeleg despre 9D, este de ce Păzitorii săi sunt Enohienii. Ei bine, aceşti Păzitori ar putea fi cei care pot dezvălui mecanismul real al proceselor evoluţioniste, după cum veţi vedea. În cele din urmă, acest lucru m-a condus la revelaţia conform căreia Christos - Quetzalcoatl pentru mayaşi - este figura centrală care stimulează procesele evoluţioniste, factorul de conexiune dintre tărâmul material şi cel spiritual. Aceasta nu este o idee nouă, de vreme ce Biserica timpurie s-a luptat cu definirea naturii omeneşti şi spirituale a lui Iisus. Şi totuşi, nu cred că ortodoxismul Bisericii timpurii a fost capabil să definească punctul de conectare fizic-spiritual - probabil, fiindcă programele politice ascunse din cadrul Bisericii i-au distorsionat viziunea asupra Lui.

Înţelegerea noastră despre Iisus încă evoluează şi am schiţat deja impactul cultural al Christologiei lui Dan Brown, în timpul Ciclului Galactic de Creaţie. O transformare spirituală se desfă-

şoară chiar în fața ochilor noştri - deşi puțini o pot vedea, atâta vreme cât problemele neprocesate din toate Ciclurile de Creație nu ajung la punctul culminant.

Ei bine, suntem cu toții atât spirituali, cât şi materiali - şi aceasta este revelația încarnării. Luați în considerare următorul lucru: dacă am fi doar materiali, atunci forța conducătoare a procesului evoluționist ar putea fi un fel de suveran mecanic al timpului, maşinăria cea mai complicată şi cu cea mai mare forță de control, cunoscută vreodată de către specia umană. Între timp, dacă putem identifica forța spirituală din spatele evoluției, atunci cred că oamenii vor deveni, instantaneu, Păzitori responsabili ai 3D. În fond, oamenii au fost responsabili pentru habitatul lor, în ultimii o sută de mii de ani; abia recent ne-am pierdut echilibrul. Desigur, suntem diferiți de oamenii din Paleolitic, cărora le lipsea ego-ul - o etapă necesară pentru dezvoltarea conştiinței.

Suntem pe cale să ne asumăm responsabilitatea statutului nostru de specie superioară în lanțul evoluției. Când realizăm că Iisus Christos este revelația potențialului nostru real, cum am putea distruge Planeta pe care El s-a încarnat? Chiar dacă mulți autori au avut multe de spus despre Christos, am descoperit doar câțiva care spun ceva nou. Pentru a înțelege semnificația încarnării, trebuie să începem cu Cosmosul, de vreme ce Christos a venit, cu siguranță, din asemenea tărâmuri. În sfârşit, ne vom găsi drumul înapoi pe Pământ, pentru a investiga adevărul despre viața lui Christos.

SUPRAUNDELE GALACTICE ŞI CATACLISMUL DIN ANUL 9500 î.Hr.

Paul A. La Violette este fizician, cosmolog şi autor al cărții *Earth Under Fire (Pământul în flăcări)*, care studiază marea catastrofă descrisă în capitolul 3.[1] La Violette spune că „o imensă supraundă" a venit asupra Pământului, din Centrul Galactic, în urmă

cu 14.000 - 11.500 de ani. Această supraundă a modificat clima Pământului şi a generat schimbări enorme pe planetă, dar şi unde ale morții, fenomene cunoscute drept exterminarea din Pleistocen. Potrivit lui LaViolette, supraunda este o enormă explozie de radiații, „care se deplasează radial în afara nucleului galactic, cu o viteză apropiată de viteza luminii, străpungând Galaxia şi pătrunzând dincolo de brațul spiralat al discului galactic.[2]

Supraundele pot transforma stelele în supernove sau pot azvârli comete asupra stelelor şi planetelor, generând catastrofe. Teoria lui LaViolette privind supraunda a atras atenția câtorva cercetători ai datei de final a Calendarului Mayaş, fiindcă el crede că o altă supraundă va veni în curând. De fapt, eu nu sunt de acord cu el în această privință (deşi ar putea avea dreptate), dar cred că este corect în privința la supraundei care a afectat sistemul nostru solar, în urmă cu 14.000 - 11.000 de ani.

În cartea *Cataclism!*, Allan şi Delair fac speculații conform cărora fragmente din Supernova Vela aproape au distrus Pământul, în urmă cu 11.500 de ani şi menționează că „un număr surprinzător de mare (de supernove) au explodat pe neaşteptate, în apropierea sistemului nostru solar".[3] Pe baza informațiilor cuprinse în cărțile *Cataclism!* şi *Pământul în flăcări*, cred că o supraundă a declanşat evenimentul atribuit Supernovei Vela (acum 12.000 - 10.000 de ani sau, după cum spun unii, acum 14.300 de ani); apoi, fragmente din Vela au afectat sistemul nostru solar, care se află la doar opt sute de ani lumină de sistemul Vela.[4] Cunoscând marile schimbări climatice de acum 14.000 - 11.000 de ani, ştim că Pământul a fost lovit de ceva din spațiu, teoria supraundei explicând foarte multe despre ceea ce s-a întâmplat în aceste câteva mii de ani.

LaViolette nu face referire la cataclismul din anul 9.500 î. Hr. Oricum, el m-a inspirat să-i dau unui anumit sindrom, numele de *catastrofobie*, pentru a scoate în relief faptul că, după eveniment, am devenit o specie cu traume multiple şi degenerată. Ideea este că

mulți oameni se tem de o catastrofă în viitorul apropiat, pentru că mințile lor sunt pline de viziuni ale cataclismului trecut, deşi ei nu pot şti în ce constau aceste amintiri, fiindcă ştiința nu a prezentat decât recent aceste evenimente terifiante. Am afirmat că aceste amintiri ale trecutului licăresc în mințile oamenilor (în special, atunci când sunt implicați în bombardamente şi războaie); ei cred că au viziuni despre un viitor apropiat; probabil că acesta este cel mai intens proces care a fost transmutat în timpul Ciclului Galactic.

Mai ales fundamentaliştii sunt poluați cu acest tartru mental, care îi face să tânjească după un sfârşit rapid al vieții pe Pământ – înălțarea la cer, Apocalipsa. Aceste temeri de neclintit, care orbesc mintea omenească, sunt interpretări viciate ale datei de final al Calendarului Mayaş. Eu nu cred că o altă supraundă va veni în curând, întrucât o asemenea gândire reprezintă ceea ce numesc *catastrofobia primară*. Eu mai cred şi că axa Pământului s-a înclinat doar cu 11.500 de ani în urmă, iar Pământul şi întregul sistem solar sunt în procesul unor noi alinieri. Există dovezi în acest sens – după cum veți vedea în anexa A – şi mulți astrofizicieni relatează despre transformări fenomenale ce au loc pe multe planete; acestea pot fi semne clare că sistemul nostru solar se va stabiliza.[5]

Între timp, o altă arie a cercetării lui LaViolette – teoria pulsarilor* – este extrem de relevantă, în timp ce parcurgem ultimii ani ai Calendarului Mayaş. A trebuit să descriu teoria sa privind supraunda, în primul rând pentru că el susține că pulsarii reprezintă un sistem de informare şi semnalizare extraterestru (ETI), care ne transmite informații privind supraundele din trecut şi, probabil, ne previne asupra celor din viitor. Pulsarii sunt corpuri cereşti care emit unde radio şi fulgerări de lumină, la intervale şi cu frecvențe diferite; ei au fost observați pentru prima oară, în 1967.

* Termenul de pulsar, în astronomie, desemnează o stea formată din neutroni, care emite pulsuri puternice şi scurte de energie, în locul radiațiilor constante, asociate cu celelalte surse naturale de lumină. N. tr

Acum, am ajuns în momentul când este posibil să ne imaginăm cum *ar fi putut* ETI să transmită semnale pe Pământ, pentru că avem tehnologii care ne permit acest lucru - cum sunt acceleratoarele de particule şi amplificatoarele cuantice.[6] Presupunând că este adevărat că suntem în carantină - fiindcă suntem o specie violentă şi cu traume multiple - existența unui sistem pulsar ETI adaugă o semnificație de noutate absolută, recentei perioade de cataclisme ale Pământului.

Cu alte cuvinte, poate că o anumită formă de ETI *ne transmite semnale, pentru a clarifica ceea ce s-a întâmplat de fapt cu noi, astfel încât să ne putem înțelege propria specie!* Este momentul să înțelegem că am evoluat din maimuțe în hominizi, dintr-un motiv anume.

ÎNȚELEGEREA REALITĂȚII, PRIN INTERMEDIUL CONŞTIINȚEI INTERIOARE

Pentru a continua această discuție, trebuie să clarific de ce privesc eu lucrurile în acest fel. Din 1982 până în 1992, am făcut peste o sută de şedințe de hipnoză, încercând să explorez aşa numitele vieți trecute. Indiferent de ceea ce se întâmplă în timpul acestor şedințe, oricine poate pătrunde în interiorul său şi poate călători în timp. Acest lucru se întâmplă pentru că trecutul, prezentul şi viitorul ne stăpânesc corpurile, dar nu şi mințile infinite. Am publicat aceste constatări, pe care le-am făcut în cadrul şedințelor de hipnoză, în cartea *The Mind Chronicles* (*Cronicile Minții*).[7]

Primul volum - *Ochiul Centaurului* - a apărut în 1986 şi explorează diferite perioade din viețile civilizațiilor egipteană, minoică (cretană), druidică şi din Orientul Mijlociu. Majoritatea acestor date şi evenimente istorice, pe care le-am relatat în şedințe de hipnoză aproape că au corespuns cu istoria convențională şi cu arheologia - dar câteva au fost diferite de acestea. După fiecare şedință, am studi-

at perioadele istorice şi am observat aceste diferenţe; oricum, am publicat informaţiile exact aşa cum mi-au fost transmise.

După ce am publicat *Ochiul Centaurului*, întrucât cercetătorii au modificat unele date istorice, acestea s-au apropiat şi mai mult de datele primite în şedinţele de hipnoză. Acelaşi proces a continuat şi în cazul următoarelor două cărţi – *Inima lui Christos*, în 1989 şi *Sigiliul Atlantidei*, în 1992. Adevărul este că *am fost total surprinsă de cât de multe ştiam, de fapt, despre derularea cronologică a evenimentelor pe Pământ.*

Am inventat un nume pentru acest mecanism interior – cronometru stelar interior. Unii ar putea spune că am fost înzestrată de la natură cu capacitatea de a descifra Cronicile Akashe – înregistrările mistice ascunse ale tuturor evenimentelor derulate în timp. Oricum ar fi fost, mi-am întărit încrederea în mine, în privinţa capacităţii mele de a interpreta ciclurile timpului de pe Pământ.

Acest proces s-a accelerat, ca rezultat al primirii *Programului Pleiadian*, al analizării lui din punct de vedere ştiinţific, iar mai apoi, al scrierii *Alchimiei celor Nouă Dimensiuni. Alchimia* a trecut prin acest proces de verificare, pe care nu îl făcusem în cazul *Cronicilor Minţii*. Până una alta, m-am întrebat cum poate o mamă – care munceşte şi creşte patru copii şi care nu ştie aproape nimic despre ştiinţă – să scrie, prin channeling, o carte precum *Programul Pleiadian*. Iar teoriile nefundamentate ştiinţific au fost confirmate, una câte una, după publicare!

Colac peste pupăză, când am recepţionat *Programul Pleiadian*, eram editor şi făceam achiziţiile de cărţi la editura Bear & Company. În timp ce lucram acolo, am descoperit că cel puţin patru autori diferiţi furnizaseră aceleaşi informaţii, în aceeaşi perioadă de timp. Am primit un manuscris finalizat, două texte detaliate şi un mesaj telefonic, care descriau cele nouă dimensiuni ale conştiinţei, situate în Pleiade, Sirius, Galaxia Andromeda şi Centrul Galactic şi care s-au ivit în calea noastră, cu ajutorul aşa numitei

Benzi Fotonice (o bandă de particule luminoase), din 1987 până în 2012! Încă întâlnesc oameni care spun că au primit şi ei date similare, din 1994 până în 1995 - date cosmice, descărcate în planul Pământului, cu care ei au rezonat.

Acum, am o încredere profundă în ceea ce ştie, de fapt, fiecare dintre noi, înăuntrul său. Acest capitol aduce în discuție chestiuni care ştiu că sunt adevărate, deoarece sunt accesate din acel loc al intuiției profunde. Capacitatea de a accesa informații în acest fel reprezintă o abordare cu un potențial valoros, întrucât s-ar putea să nu mai fi rămas prea mult timp.

Ce se întâmplă cu timpul *rămas*? Calendarul Mayaş se sfârşeşte în 2011 - 2012 şi mulți oameni cred că timpul se va opri în 2012. Sfârşitul timpului nu înseamnă sfârşitul vieții - însă, cu siguranță, înseamnă *sfârşitul acumulării de informații despre povestea noastră.* Ultimele lucruri pe care trebuie să le ştim despre istorie şi evoluție sunt foarte importante. Părerea mea este că avem nevoie să înțelegem ce plănuieşte, de fapt, elita globală pentru Pământ. De exemplu, ce-ar fi dacă elita ar şti totul despre un sistem pulsar ETI, care emite semnale pe Pământ? Dar dacă ei plănuiesc să blocheze aceste semnale pulsare, printr-un sistem defensiv de rachete tip „Războiul Stelelor"? Dar dacă acest Război al Stelelor a acționat în 1995 şi a blocat transmisiile din Pleiade? Dar dacă „Războiul Stelelor" ar fi cel care a blocat involuția angelică - şi dacă acest proces continuă şi acum?

Cred că dacă putem funcționa cu nouă dimensiuni ale conştiinței (şi putem activa multe alte învățături majore), vom dobândi libertatea de a fi reprimiți în societatea Universului, după cum arată exopolitica. Elita nu ar fi alături de noi (dacă nu cumva se trezesc şi reprezentanții ei şi îşi deschid inimile), pentru că întreaga lor lume este clădită pe blocarea libertății omeneşti, în timp ce pun mâna pe habitatul nostru. De aceea, ei (şi noi) suntem în carantină.

Eu cred că ceea ce se va întâmpla în timpul Ciclului Universal, în 2011, este faptul că programul de control al elitei se va încheia! Câtă vreme elita acționează în secret, atingerea unui anumit nivel de cunoaştere este calea de ieşire din frecvența închisorii pe care au construit-o pentru toți, în afară de ei înşişi. Eu cred că lucrul cel mai important. pe care ei nu vor să-l pricepem noi, în acest moment, este faptul că pulsarii comunică cu Pământul. Dar nu le-a reuşit, întrucât aceste informații se află deja sub tipar, în cartea *Decoding the Message of the Pulsars (Decodificarea mesajelor pulsarilor)*, scrisă de Paul A. LaViolette.[8] Mai concret, masivele semnale luminoase solare vor împiedica, oricum, militarizarea spațiului, în perioada 2008 - 2010.

PAUL A. LAVIOLETTE ŞI MESAJUL PULSARILOR

Mă gândesc la ideile lui Paul A. LaViolette, de mai bine de zece ani, iar teoria lui privind pulsarii este foarte relevantă pentru această carte. Dacă pulsarii sunt sisteme de semnalizare a informațiilor extraterestre (ETI), atunci aceasta este *cea mai importantă ştire cosmologică a tuturor timpurilor,* care trebuie să fie adusă la cunoştința publicului, în timpul Ciclului Galactic. Asta ar însemna că nu suntem singuri; civilizațiile ETI emit semnale pe Pământ, pentru a ne arăta că există şi pentru a-şi manifesta interesul față de noi.

Când a descoperit primii pulsari, în 1967, astronomul Jocelyn Bell, din Cambridge, s-a gândit serios că a detectat semnale inteligente extraterestre, pe care le-a numit MOV-1 (LGM-1), de la „micuții oameni verzi". El şi-a dat seama că nu putea face nici măcar un anunț despre această descoperire, fără să se consulte cu autoritățile de la nivel mai înalt - şi chiar s-a întrebat dacă este sau nu în interesul suprem al omenirii să distrugă dovezile.[9] În primele zile de investigare a pulsarilor, mulți astronomi au crezut că aceştia sunt semnale ETI. Desigur că guvernul a pus cu uşurință capacul pe aceste idei; s-a ară-

tat, în mod clar, că studierea comunicațiilor ETI ar însemna sfârșitul carierei celor care lucrează în domenii ale științei finanțate din fonduri guvernamentale. Pe la mijlocul anilor '70, era un adevărat blestem să discuți despre teoria ETI; ortodoxia susține că pulsarii sunt stele de neutroni rotitoare, care au rezultat din explozii de supernove. LaViolette spulberă aceste teorii sterile și merge mai departe, dezvăluind că pulsarii sunt dispozitive de semnalizare ETI.

Bineînțeles că va trebui să citiți *Decodificarea mesajelor pulsarilor*, pentru multitudinea ipotezelor emise de el. Într-o lucrare mai nouă, *Genesis of the Cosmos (Geneza Cosmosului)*, LaViolette dezvăluie modul în care tradițiile ezoterice - precum astrologia și tarotul - sunt codificate cu informații cosmologice, geologice și evoluționiste clare.[10] Părerea lui este că zodiacul (constelațiile de pe ecliptică) ne spune povestea Creației și a distrugerii în Univers, din perspectiva Pământului și că Zodiacul și știința stelelor sunt vestigii ale cunoașterii foarte avansate a oamenilor care au trăit în perioada de dinaintea potopului (sau premergătoare cataclismului).[11] Adică, *astrologia datează din perioada antediluviană, adică anterioară potopului.*

Astrologia folosește cercul zodiacal de 360 de grade, al celor 360 de simboluri Sabiene - care este asemănător cu Anul Divin al Calendarului Mayaș, bazat pe tun și cu cosmologia Vedică - după cum am mai discutat. Dacă Zodiacul reprezintă cunoașterea premergătoare potopului, atunci el are o mare însemnătate și arată că oamenii din vechime erau foarte avansați din punct de vedere spiritual. De asemenea, LaViolette susține că Zodiacul și știința despre stelele din constelația Săgetătorului arată că acei creatori inițiali ai acestora cunoșteau amplasamentul Centrului Galactic - fapt care sugerează că oamenii din vechime erau galactogentrici![12] Spre deosebire de cei mai mulți dintre astronomi, LaViolette resprectă astrologia pentru ceea ce este ea; el e în elementul său, atunci când folosește perspectiva geocentrică (lucrurile privite de la nivelul Pă-

mântului). Desigur că ştie şi faptul că Pământul orbitează în jurul Soarelui, care orbitează şi el în jurul Galaxiei. La urma urmei, *perspectiva geocentrică ne dă posibilitatea să vedem că pulsarii e posibil să trimită semnale pe Pământ.*

PULSARII CA DISPOZITIVE DE SEMNALIZARE ETI

Analizând pulsarii ca dispozitive de semnalizare ETI, LaViolette conchide că „anumiți pulsari nu sunt plasați întâmplător pe cer, ci pentru a emite semnale specifice, extrem de luminoase, fiind amplasați în zone galactice-cheie, care sunt importante puncte de referință în comunicarea interstelară.[13] Întrebându-se cum ar putea sau ar încerca civilizațiile galactice să ajungă la noi, LaViolette a început să observe câteva activități cosmice absolut neobişnuite. Dacă există alte populații inteligente în Univers, atunci relațiile matematice şi geometrice şi punctele astronomice importante, de referință, ar putea constitui modalitățile logice, prin care acestea să ne contacteze.

Cea mai evidentă modalitate de contact este prin intermediul Centrului Galactic, fiindcă toate civilizațiile din Galaxie s-ar raporta la acesta, considerându-l drept centru. De exemplu, aşa cum puteți observa în figura 8.1, proiectanții plăcii spațiale Pioneer 10* au avut în minte idei similare, atunci când au încercat să indice oricui ar fi descoperit sonda spațială, locul în care este situat Pământul.

LaViolette a observat că pulsarii cei mai vizibili de pe Pământ se aflau adesea foarte aproape de marcajul radian-unu.[14] El a tras concluzia că acesta este modul în care o civilizație ETI ar încerca să ne atragă atenția; apoi, s-a referit la câțiva pulsari importanți. Cel mai rapid pulsar de pe cer, PSR 1937+21, se află cel mai aproape de punctul nordic radian-unu al Galaxiei, de pe ecuatorul Galac-

* Prin anii '70 s-au lansat mesaje special concepute pentru extratereştri, iar pe sondele spațiale Pioneer 10 şi 11 ori Voyager 1 şi 2, s-au fixat în acest scop plăci cu desene şi simboluri. N. tr.

tic. Dacă le-ați putea auzi, semnalele lor ar suna ca nota muzicală Mi, suprapusă peste un Do de sus, iar semnalele lor luminoase sunt mai precise decât cele mai performante ceasuri atomice.[15]

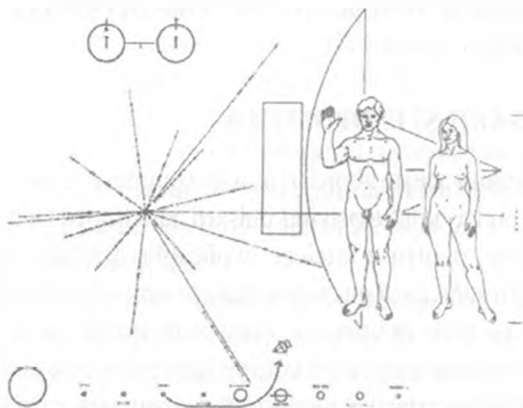

FIG 8.1 Pioneer 10 le arată extraterestrilor unde este localizat Pământul

Cei mai rapizi pulsari sunt numiți „pulsari milisecundă“, iar PSR 1937+21 poartă numele de Pulsar Milisecundă *special*, fiindcă este cel mai rapid și mai luminos dintre aceştia şi emite semnale ce pot fi văzute cu telescoape optice – o posibilitate foarte rar întâlnită.[16] Este un „indicator luminos“ ideal, deoarece impulsurile sale optice îl fac uşor de detectat; de asemenea, el emite cu regularitate pulsații de mare intensitate, cunoscute drept pulsații gigant.[17]

Locurile în care sunt amplasate steaua Gamma Sagittae şi pulsarul Vulpecula PSR 1930+22 sugerează că cel care a creat acest sistem „ar fi trebuit să ştie cum se vede cerul nopții, din localizarea noastră galactică“.[18] Cu alte cuvinte, *creatorul acestui sistem cunoaşte perspectiva noastră geocentrică!*

Un alt pulsar milisecundă[19], PSR 1957+20, este un pulsar binar cu orbită eliptică, ale cărui planuri orbitale sunt orientate cu marginea în direcția noastră, iar pitica stea care îl însoțeşte trece

periodic prin fața lui, blocându-i semnalele.[20] Şi UO PSR 1957+20 emite pulsații gigant. Aceste entități vizibile şi neobişnuite de pe cer ne atrag atenția de aici, de pe Pământ! Iar, LaViolette spune că „există o şansă de 10 la puterea 28, ca această dispunere a pulsarilor să fie întâmplătoare".[21]

PULSARII ŞI EXOPOLITICA

Rezumând aceste abordări atât de complexe, îi fac puțină dreptate teoriei lui LaViolette privind pulsarii, iar cititorii trebuie să-i studieze lucrările, pentru a înțelege implicațiile afirmațiilor sale. Mai mult, el se întreabă dacă nu cumva pulsarii sunt echipamente de semnalizare de pe stele neutronice, dispuse în aşa fel încât să poată fi văzute din sistemul nostru solar. Concluzia sa este că „există cu adevărat o civilizație galactică neobişnuit de avansată, care încearcă să comunice cu noi" - ceea ce ar putea fi foarte important pentru exopolitică. [22] Vibrațiile radio emise acum de Pulsarul Milisecundă au dispărut acum 11.700 de ani (fiindcă se află la o distanță de 11,700 de ani-lumină), ceea ce mă face să mă întreb dacă nu cumva el a început să emită semnale către noi, chiar înainte sau în timpul cataclismului - iar noi le observăm abia acum. Este posibil ca aceste semnale să determine trezirea minților noastre, inspirându-ne să procesăm trauma reprimată, provocată de cataclism? Am sugerat că specia noastră va înceta să fie violentă şi distructivă, odată ce vom descoperi şi procesa amintirile catastrofei. Atunci, carantina va fi ridicată şi vom fi invitați din nou, în societatea Universului.

La Violette susține că aceşti pulsari semnalează evoluția supraundei galactice care s-a deplasat din interiorul Centrului Galactic, cam de acum paisprezece mii de ani, până în anul 1054 d. Hr., când a trecut prin Nebuloasa Crabului. El emite ipoteza că sectorul din zodiac ce îl arată pe Orion ridicându-şi scutul împotriva atacului Bivolului în Taur poate exprima avertizări privind atât o

viitoare supraundă, cât şi un neobişnuit jet optic din Nebuloasa Crabului (care este aproape paralel cu eliptica Pământului).[23] El se întreabă: „Ar fi putut civilizația care a regizat posibilitatea de observare a fragmentelor din supernova Crabului şi a straniului semnal luminos să facă, în beneficiul nostru, o demonstrație cu o tehnologie ce ar putea să ne apere, într-o zi, de atacul violent ar următoarei supernove"?[24] Apoi, admițând că, probabil, am fost avertizați despre ceva ce urmează să se întâmple, el ne oferă câteva idei despre cum ar putea oamenii noştri de ştiință să construiască tehnologii bazate pe câmpuri de forță, care să fie capabile să devieze supraundele razelor cosmice.[25]

În ceea ce priveşte exopolitica, el cugetă astfel: „Dacă o civilizație planetară a reuşit să se apere cu succes de un asemenea dezastru galactic şi să supraviețuiască într-o societate paşnică, fără să decadă, trecând printr-o perioadă haotică a „erei întunericului", oare nu ar putea fi considerată demnă să iasă din carantină şi să i se permită intrarea în federația galactică"?[26] Îndrăznesc să afirm că guvernele de pe Pământ au dezvoltat o tehnologie pacifistă minimală - de fapt, elita globală acționează ca un taur înfuriat la coridă! Toate semnele arată că guvernele secrete fac tot ce pot pentru a ne menține în carantină, iar La Violette oferă chiar dovezi privind testările militare secrete, ale unor astfel de tehnologii. De exemplu, oamenii au văzut sfere luminoase ciudate pe cerul nopții - plasmoide - generate, probabil, de fascicule de microunde.[27]

De ce sunt toate acestea atât de secrete? Utilizarea ultimelor resurse ale societăților, pentru militarizarea spațiului („Războiul Stelelor") ar putea reprezenta ultimul cataclism care bineînțeles că ar putea fi evitat, dacă guvernele noastre ar ridica vălul secretomaniei, solicitând sprijin public pentru asemenea cheltuieli incredibile, necesare protejării Pământului. Continuarea declinului nostru pe calea „Războiului Stelelor" este pentru civilizația ETI, cred eu, ultima dovadă a faptului că nu poate fi ridicată carantina

instituită pe Pământ. În ceea ce mă priveşte, este momentul să încetez să mai caut duşmani şi să procesez amintirile profunde care îi fac pe oameni să abordeze viața cu frică. Această contemplare m-a dus din nou la ciudații îngeri Veghetori din Biblie, întrucât, perioada de supraviețuire post-cataclism este cel mai potrivit timp pe care să-l analizez, pentru a înțelege de ce s-au predat oamenii atât de total în fața fricii. Imediat după cataclism, aflată într-o stare de decădere, omenirea a inventat religia, care are la bază povestea despre Veghetori şi zeul acestora, Yahve.

REDOBÂNDIREA POTENȚIALULUI NOSTRU SPIRITUAL ŞI VEGHETORII/ÎNGERII PĂZITORI

Cred că redobândirea spiritualității noastre este singura cale de a reintra în societatea Universului. Am sugerat deja că redobândirea tiparelor mentale din Ciclul Regional, de dinainte de cataclism - perioada premergătoare potopului - ne-ar putea ajuta să ne recăpătăm puterile spirituale; de aceea, am căutat urme ale mentalității dinaintea potopului. Aceste urme ne conduc înapoi, în timp, către măreții şi prevestitorii Îngeri Veghetori, care sunt menționați în Cartea lui Daniel* din Biblie.[28]

În învățăturile biblice, ca şi în alte surse pe care le-am descris, îngerii păzitori aveau aripi mari şi trăsături feminine. Astfel, ei sunt asociați cu misterioşii Enohieni - Păstrătorii celei de a 9-a Dimensiuni - şi cea mai bună sursă de informare despre aceştia este Cartea lui Enoh**, un străvechi text ebraic sacru. Simțindu-mă ade-

* În Cartea lui Daniel, un termen aramaic folosit referitor la îngeri este acela de „veghetori". Termenul de „veghetor" derivă, probabil, din verbul „a fi treaz" sau „a fi vigilent", deci îngerii sunt denumiți „veghetori", pentru că ei veghează în mod constant, ca santinele ale lui Iahve. N.tr

** Cartea lui Enoh descrie căderea Veghetorilor, îngerii care i-au zămislit pe nefilimi/uriaşi/eroii din vechime - îngerii căzuți. N. Tr

sea ca şi când aş petrece prea mult timp făcând curățenie în podul prăfuit al vreunui preot decedat, am continuat să caut informații despre Veghetori şi Enohieni. În cartea *From the Ashes of Angels (Din cenuşa Îngerilor),* Andrew Collins prezintă mărturii despre aceşti îngeri om-pasăre, de la 8870 î. Hr. (imediat după cataclism), din Peştera Shanidar, situată într-o regiune kurdă a Turciei.[29] Peştera Shanidar este una dintre cele mai importante descoperiri arheologice de pe Planetă, cu spații de locuit dispuse pe şaisprezece niveluri, care datează de mai bine de o sută de mii de ani - aşadar, ea a fost locuită pe tot parcursul Ciclului Regional

Fig. 8.2 Metamorfoza vulturului șaman

Paleontologii Ralph şi Rose Solecki au găsit aripi articulate de vulturi, în stratul arheologic provenit din anul 8870 î. Hr., pe care şamanii din vechime le-ar fi putut folosi pentru metamorfozarea în vulturi, în timpul ritualurilor.[30] Ei au interpretat această descoperire ca pe o dovadă a şamanismul timpuriu al vulturului, ceea ce i-a sugerat lui Collins că această ascunzătoare secretă dovedeşte venirea nedorită a Veghetorilor, într-o peşteră ce fusese loc de iernat al oame-

nilor din triburile nomade ale regiunii, timp de nouăzeci de mii de ani.[31] Ca şamani-vulturi, ar fi posibil ca aceşti Veghetori să fi fost oameni cu puteri semidivine, câtă vreme metamorfozarea în păsări, în timpul unei civilizaţii de vânători-culegători, oferă accesul în lumea spiritului. La fel e şi în zilele noastre. Într-o noapte petrecută la Kiva East, de la Institutul Cuyamungue, Felicitas Goodman mi-a înmânat pelerina ei şi mi-a cerut să dansez ca un vultur. Învârtindu-mă în jurul sipapu-lui (gaura spre centrul Pământului) şi mişcându-mă în sus şi în jos, am devenit vultur. Am experimentat acest puternic acces la conştiinţa străveche, care mă ajută să-i înţeleg pe Veghetori.

Conform Cărţii lui Enoh, Nefilimii - urmaşii gigantici şi degeneraţi ai Veghetorilor - au fost născuţi din fete ale oamenilor, au trăit în desfrâu şi au provocat o mare durere printre oameni.[32] Legendele acestor uriaşi duc în urmă, la perioada terifiantă de supravieţuire de imediat după cataclism, iar minţile noastre sunt pline de amintiri negative, neprocesate, despre ei.

Faimosul sit Jericho din Palestina, Israel, datează din anul 9000 î. Hr. (chiar după cataclism), iar arheologul Kathleen Kenyon a studiat perioada de şase mii de ani, în care oamenii au trăit în acest loc. În stratul arheologic datat în 6832 î. Hr., au fost descoperite urme ale unui masacru asupra copiilor, despre care cercetătorul civilizaţiei sumeriene, Cristopher O'Brien, presupune că ar putea fi o dovadă a nimicirii nefilimilor - copiii renegaţi ai Veghetorilor - sau a uciderii unor copii, de către nefilimi.[33] Nimiciţi sau nu, genele nefilimilor fac parte din rasa umană. Abuzul asupra copiilor, uciderea şi violarea acestora nu reprezintă un comportament omenesc normal şi cred că astfel de comportamente îşi au originea în cumplitele suferinţe trăite după cataclism.

Cred că *nefilimul interior nevindecat* poate poseda minţile celor mai oribili criminali. Atunci când mintea oamenilor tulburaţi este chinuită de astfel de amintiri străvechi, majoritatea terapeu-

ților nu au nicio idee despre ceea ce se întâmplă, aşa că nu pot comunica cu cei mai răi criminali şi nici nu îi pot ajuta.

Cred că această situație s-ar putea schimba într-o bună zi, când terapeuții vor învăța mai multe despre aceste umbre ale trecutului. Geniul lui Dan Brown a dezvăluit profundele arhetipuri ascunse, iar Silas, asasinul din filmul *Codul lui Da Vinci*, este o portretizare clasică a nefilimului degenerat, care a fost foarte util Bisericii Catolice; el era un criminal înnăscut, pentru că nu putea înțelege nivelurile profunde ale propriei sale minții străvechi.

Cele mai complete povestiri despre Veghetori şi urmaşii lor, nefilimii, se află în Cartea lui Enoh – o carte spirituală ebraică foarte respectată şi prețuită, scrisă înainte de anul 200 î. Hr. În anul 325 d. Hr., părintele Bisericii timpurii, Sf. Jerome, a declarat Cartea lui Enoh apocrifă, deşi textul religios autentic a păstrat, aproape în totalitate, Geneza (care spune foarte puține lucruri despre Veghetori). Cărțile declarate apocrife erau deseori considerate eretice, iar copiile Cărții lui Enoh au dispărut în mod misterios; vreme de peste o mie cinci sute de ani, această sursă majoră despre Veghetori a fost pierdută. Chiar şi evreii au pierdut această mărturie prețioasă, menționată ocazional în scrierile lor ulterioare.[34]

Scoțianul James Bruce a găsit o copie a Cărții lui Enoh, în Axum, Etiopia, în anul 1762 – pe care a tradus-o imediat, în franceză şi engleză şi a publicat-o.

Mai multe versiuni ale Cărții lui Enoh au fost găsite în 1947, printre Manuscrisele de la Marea Moartă, la Qumran, iar acum această carte este studiată din nou cu seriozitate. Ea conține vaste informații despre civilizația premergătoare potopului şi descrie aspecte privind cataclismul şi îngerii Veghetori; am putea spune că monstrul a ieşit la vedere.

Toate acestea sunt foarte fascinante, dar tot nu am reuşit să înțeleg de ce erau Enohienii, Păstrători ai timpului şi ai 9D – dar, ca o provocare, voi continua să cercetez.

ENOHIENII ŞI MAŞINĂRIA LUI URIEL*

Apoi, am citit cartea *Maşinăria lui Uriel,* a cercetătorilor Christopher Knight şi Robert Lomas, care mi-a îmbogăţit cunoaşterea despre Enohieni.[35] Uriel era un Arhanghel (care înseamnă Veghetor, în negura timpului) şi este o apariţie proeminentă, atât în Cartea lui Enoh, cât şi în ritualurile masonice. În „Book of Heavenly Luminaries“ („Cartea Aştrilor Cereşti“), o secţiune a Cărţii lui Enoh, Uriel îi arată venerabilului Enoh o structură de un alb strălucitor, care putea să observe şi să măsoare mişcările Soarelui şi ale lui Venus şi care seamănă cu un declinometru* sofisticat. Knight şi Lomas cred că acea structură, de un alb strălucitor, este Newgrange, un templu megalitic de culoarea cuarţului alb, din apropierea Râului Boyne din Irlanda, care se află lângă Tara, locul unde erau încoronaţi regii irlandezi din timpurile străvechi.[36] Newgrage este renumit pentru faptul că Soarele la răsărit luminează spiralele de pe zidul din spate al camerei sale interioare, în timpul solstiţiului de iarnă. Acest templu ar putea fi cel descris în Cartea Lui Enoh, întrucât - după cum veţi vedea imediat - există o mulţime de dovezi ale legăturii culturale dintre Orientul Mijlociu şi Insulele Britanice, de acum cinci mii de ani.

Împreună cu Gerry, am vizitat Newgrange în 1996, imediat după celebrarea solstiţiului de vară şi după o activare a Programului Pleiadian, la Findhorn, în nord-estul Scoţiei. După această experienţă, aveam o vibraţie destul de înaltă, dar o asemenea stare nu

---

* Maşinăria lui Uriel dezvăluie faptul că importantele situri arheologice megalitice din Insulele Britanice, mai vechi cu aproape o mie de ani decât Marea Piramidă din Egipt, au fost amenajate cu grijă, pentru a măsura mişcările, pe termen lung, ale planetei Venus şi pentru a le furniza oamenilor care le-au construit, un sistem de măsurare a timpului, cu o precizie de până la câteva secunde, pe o perioadă de patruzeci de ani. N.tr.

* Declinometru: aparat pentru determinarea declinaţiei magnetice N. tr.

explica energia pe care am simțit-o amândoi, în încăperea de la Newgrage. M-am simțit ca într-un pântec matern, în siguranță - şi am putut simți prezența fiecărei ființe eterice. Am simțit cum creierul meu descarcă datele străvechi (creierul meu răspunde adesea ca un computer, atunci când vizitez siturile megalitice), dar niciunul dintre ele nu a avut prea mult înțeles, până în anul 2000, când am citit *Maşina lui Uriel*.

Precum Newgrage, multe situri megalitice au fost construite în timpul Primei Zile a Ciclului Național. Bazându-se pe un studiu mai extins al mitologiei irlandeze şi galeze şi pe repere din francmasonerie, autorii cred că această cameră minunată, nu era folosită doar pentru observații astronomice. Multe fragmente din credințele străvechi vorbesc despre un proces de trecere a sufletelor şamanilor şi regilor decedați, în trupuri de nou-născuți, pentru a dărui comunității un flux continuu de suflete înțelepte reîncarnate - proces care avea loc în astfel de camere.[37] Dar, ce dovezi pot exista, pentru un astfel de proces?

Francmasoneria, care provine parțial din Egiptul antic, asociază lumina lui Venus cu renaşterea. De exemplu, regii şi faraonii Egiptului antic erau fii lui Dumnezeu, fiindcă ei erau reînviați în lumina răsăritului lui Venus.[38] Vechea scriere galeză, *Triada Insulei Britanice*, ne înfățişează povestea lui Gwydion ap Don, mama unui trib sacru, ce a dat naştere Copiilor Luminii, care erau astronomi şi cunoşteau secretele agriculturii şi prelucrării metalelor.[39]

Ei bine, acestea sunt capacități similare cu cele ale Veghetorilor, descrise în Cartea lui Enoh şi sunt aptitudini tipice perioadei anterioare potopului, prezente în aproape toate culturile străvechi.[40] Iulius Cezar a scris despre o faptul că druizii credeau în renaşterea controlată (trecerea sufletului celui decedat, în trupul unui nou născut), iar druizii moderni spun că au moştenit această credință, de la străbunii lor.[41]

Ce înseamnă acest lucru? Ei bine, Knight şi Lomas fac mare caz de faptul că Francmasoneria şi Cartea lui Enoh conțin dovezi ale unei astronomii a lui Venus, foarte dezvoltată, care a fost folosită pentru transferarea sufletelor marilor conducători, în trupuri de nou născuți.[42] Dar, de ce i-ar interesa acest lucru?

TRANSFERAREA SUFLETELOR, PENTRU PROTECȚIA ÎNȚELEPCIUNII VEŞNICE

Procesul de transferare a sufletelor a fost, probabil, modalitatea prin care civilizațiile străvechi au păstrat cunoaşterea tezaurizată a străbunilor. Această ştiință ezoterică este mai presus de reîncarnare: era o tehnică de manipulare a sufletelor, pentru a le face să revină în corpuri noi, în vederea asigurării continuității tradițiilor înțelepciunii trecutului.

Sună groaznic? Ei bine, de ce trăim într-o lume care se degenerează în ritm rapid, chiar dacă cei mai mulți dintre oameni sunt buni şi încearcă din răsputeri să ducă o viață onestă? Primii creştini credeau în reîncarnare, iar Biblia relatează că Iisus era AL-YASA (Elisha), iar Ioan Botezătorul era Ilie reîntors. Cu toate acestea, în anul 553 d. Hr., Biserică a declarat că reîncarnarea este o erezie.[43]

Întemeietorii Bisericii timpurii au vrut să dețină un control total asupra salvării individuale şi toate acestea explică, în mod cert, de ce a fost ascunsă Cartea lui Enoh. În ceea ce priveşte experiența mea de regresie în viețile trecute, sub hipnoză, terapeutul meu, Gregory Paxon, şi-a dedicat viața tehnicilor de regresie în timp, efectuate asupra pacienților săi, pentru a-i ajuta să-şi recapete cunoaşterea acumulată în viețile anterioare. Apoi, ei puteau progresa mai departe în această viață, în loc să învețe mereu aceleaşi lucruri, în fiecare dintre vieți. Nu ar fi mai uşor să se facă o infuzie de cunoaştere perpetuă, în nou născuți? Nu ar fi fost încarnarea marilor înțelepți în nou născuți, cel mai rapid mod de a realiza acest lucru? Cred că acest proces are

loc chiar acum; marii înțelepți sunt renăscuți în așa numiții Copii Indigo* (reîntoarcerea Copiilor Luminii).[44]

Manuscrisele de la Marea Moartă au fost descoperite în 1947 d. Hr., reprezentând o vastă sursă de informații despre Copiii Luminii sau Fii Zorilor de Ziuă (Venus), care sunt ranguri preoțești druidice și eseniene.[45] Manuscrisele descriu două linii preoțești ebraice, care au existat chiar înainte de nașterea lui Iisus, Enohienii și Zadokiții; dar romanii i-au anihilat pe Enohieni, în timpul genocidului evreilor din anul 66 D.Ch., dar nu și pe Zadokiți.[46] Mai târziu, Cartea lui Enoh a fost exclusă din canoane, după cum am menționat. De ce romanii le-au confiscat-o, în primul rând evreilor? Și ce este și mai ciudat, Cartea lui Iacov a fost considerată apocrifă, chiar dacă Iacov a fost fratele lui Iisus și a devenit adept al Bisericii timpurii, după ce Iisus a fost crucificat.[47] Ei bine, în Iacov 21:1-3 se spune că Iisus s-a născut într-o peșteră, la lumina unei stele strălucitoare, care i-a călăuzit pe Magi – stea care este, de bună seamă, Venus.[48]

Knight și Lomas susțin că: „Irod se temea de amândoi – atât de Isus, cât și de Iacov – fiindcă ei reprezentau esența dezvoltării unei străvechi tradiții canaanite, care ar fi putut submina autoritatea irodiană, dacă li s-ar fi permis să devină conducători“.[49] Bineînțeles că această străveche tradiție de cult trebuie să fi reprezentat ritualurile venusiene ale nașterii, care trebuie să fi fost folosite pentru a pune la cale stagnarea spirituală a lui Iisus! Lomas și Knight au descoperit ritualuri masonice, care „îl prezintă pe Iisus *drept figura centrală, în locul lui Enoh*“.[50]

Ei bine, ce-ar fi dacă sufletul lui Enoh i-a fost insuflat lui Iisus? Acesta ar fi un bun motiv pentru romani, de a le lua evreilor Cartea lui Enoh – pentru că, fără ea, aceștia nu l-ar fi putut recunoaște pe Mesia. Knight și Lomas se întreabă dacă renașterea lui Iacov nu reprezintă același ritual de transferare a sufletului unui rege într-un

* a se consulta cărțile despre Copiii Indigo (Copiii cei noi), publicate de Editura For You. N. ed.

nou născut - ritual care, cred ei, se practica la Newgrage, în urmă cu trei mii de ani.[51] Pentru ca acest lucru să fi fost adevărat, trebuie să demonstrăm legătura timpurie a Canaanului cu Insulele Britanice, de acum cinci mii de ani - care, după cum veți vedea, a existat cu adevărat. Acest puternic ritual regal canaanit explică, în mod cert, de ce se temea Irod de acest prunc adorat de către cei Trei Magi (cei trei astrologi) şi de ce i-a masacrat Irod pe toți nou-născuții din Israel, pentru a stinge această filiație. Acest prunc trebuie să fi avut puteri mai mari decât cele ale lui Irod sau ale romanilor. Potrivit scriitorului noii paradigme, Gordon Strachan, trebuie să fi fost mult mai mult decât această putere.[52] Trec de subiectul privind *Maşinăria lui Uriel*, menționând că Lomas şi Knight au descoperit că Venus, în perioada solstițiului de iarnă (când lumina Soarelui pătrunde în camera de la Newgrange şi în multe alte temple megalitice) se afla în aceeaşi poziție, în anul 2001 d. Hr., precum cea din anul 7 î. Hr., când, probabil, s-a născut Iisus.[53]

IISUS CHRISTOS PANTOCRATOR

In *Jesus the Master Builder (Isus, Domnul Creator),* Strachan dezvăluie o rețea semnificativă de legături străvechi între Insulele Britanice şi lumea mediteraneană. Totul a început, atunci când Stachan a vizitat Tel Gezer din Israel - un sit străvechi, cu un amplasament în linie dreaptă, a zece pietre megalitice aşezate în picioare, cu o înălțime de şase până la zece picioare. El şi-a amintit că văzuse un aranjament similar de pietre, datate în anul 3000 î. Hr., la Callanish, în Hebridele Exterioare. Ambele aranjamente sunt orientate exact către nord - lucru foarte greu de realizat, pentru că în acele vremuri nu erau cunoscute nici Steaua Nordului, nici busola.

Mai târziu, el a l-a întrebat pe un ghid despre numele satului situat în nord, iar răspunsul a fost: „Avalon".[54] Acest lucru l-a determinat pe Strachan să cerceteze numeroasele legături dintre vechiul

Israel şi Britania, prin intermediul tradiției pitagoreice – o strălucită şcoală a misterelor, care a existat pe vremea druizilor şi pitagorenilor. Cu timpul, el a ajuns în urmă cu cinci mii de ani, în vremurile megalitice, când au fost construite Tel Gezer şi Callanish.

Născut în jurul anului 580 î. Hr., Pitagora a devenit foarte renumit pe la mijlocul Ciclului Național, în anul 550 î. Hr. El a fost un maestru al matematicii şi al proporțiilor numerice care structurează portativul muzical şi a călătorit peste tot în Egipt, Mesopotamia şi Persia, unde a învățat măiestria străvechilor tradiții ezoterice, de la mai mulți maeştri.[55] Sub jurământ strict de păstrare a secretelor, depus în fața preoților care încercaseră să păstreze prețioasa cunoaştere din perioada premergătoare potopului, Pitagora a transmis, prin viu grai, înțelepciunea străvechilor civilizații timpurii. Oricine ar fi fost aceşti maeştri ezoterici din vechime, ei aveau dreptul să rămână credincioşi păstrării secretelor prin jurământ, întrucât romanii şi creştinii au ars o mare parte din comoara lor, păstrată în Biblioteca din Alexandria, în Egipt. În afara câtorva fragmente care au supraviețuit înainte de descoperirea Cărții lui Enoh şi a manuscriselor Qumran, Pitagora şi Platon au fost aproape singurele noastre surse de date, din perioada premergătoare potopului.

Pentru pitagoreni, numerele sunt primele principii – esența realității materiale – care au existat de la începuturile timpului.[56] Filozofia platoniană şi pitagoreană prezintă multe similitudini şi, înainte de epoca ştiinței, aceste idei erau compatibile cu creştinismul. Aceste tradiții sacre străvechi sunt readuse la viață de geometria şi proporțiile numerice ale cercurilor din lanuri, care oferă o revigorare modernă a geometriei sacre. De exemplu, adunând un număr care exprimă spațiul, la un număr care exprimă cantitatea, ia naştere geometria, care este o *teologie a proporției,* ce unifică ştiința tuturor lucrurilor. În cele din urmă, am descoperit că gândirea pitagoreană reprezintă baza modelului celor nouă dimensiuni ale mele şi că geometria există întotdeauna în 6D şi coordonează proporțiile în 3D.

Potrivit învățăturii pitagoreice despre numere – Gematria* – literele sunt, de asemenea, numere. Gnosticii (creştinii ezoterici pe care Biserica i-a condamnat pentru erezie, la începuturile ei) adoptaseră Gematria ca pe o credință centrală. Cu ajutorul Gematriei, atunci când cunoşti codurile numerice ale literelor, poți citi informațiile secrete din scrierile codificate, cum sunt cele din Biblie, ceea ce este amuzant. Originile acestui alfabet numeric duc departe în timp şi reprezintă dovada unei planificări foarte inteligente, sugerând că este vorba despre un sistem existent înainte de potop.

Strachan foloseşte Gematria pentru a analiza cele trei nume ale lui Iisus: Iisus, Christos şi Iisus Christos, iar ceea ce a descoperit este o provocare dincolo de puterea gândirii. Din analiza numelor lui Iisus (în limba greacă), cu ajutorul Gematriei rezultă trei numere – 888, 1480 şi 2368. Relația proporțiilor dintre aceste numere este 3 la 5 şi 5 la 8, care reprezintă scara lui Fibonacci sau Proporția de Aur** – bazele matematice ale creației din natură, care pot fi văzute cu uşurință în flori şi scoici.[57] Strachan observă că – fie că a înțeles, sau nu, acest lucru – „Iisus Cristos a personificat în numele sale acel principiu al proporției medii, care se află în miezul învățăturii sale despre relațiile reciproce dintre El, Dumnezeu şi discipolii Săi".[58]

Conform modelului celor nouă dimensiuni, ar însemna că Iisus era aliniat perfect cu Sursa lui, cu rezonanța lui 6D. Apoi, el a atras toate dimensiunile mai înalte în corpul său, în timp ce era în totalitate om – încarnarea. Ca învățător, El s-ar fi putut căsători şi ar fi putut avea o familie, în timp ce era co-creator, împreună cu Dumnezeu. Adevărul este că Iisus a venit pentru a ne dezvălui ceea ce poate do-

* Gematria: sistem de exegeză ebraică, în care literele sunt înlocuite cu valoarea numerelor pe care o ocupă în sistemul numeric ebraic. N. tr.

** Dacă împărțim un segment, astfel încât raportul dintre întreg şi latura mai mare să fie egal cu raportul dintre latura mai mare şi latura mai mică, obținem proporția de aur. Aceasta este exprimată prin „numărul de aur" = 1,61803398874..., cu un număr infinit de zecimale. N. tr.

bândi fiecare dintre noi, ca Păstrător al 3D: *Sfârşitul Calendarului Maiaş se referă la faptul că fiecare dintre noi trebuie să revină la o relaţie proporţională cu natura, în calitate de Păstrător al Pământului.*

După cu vom vedea, bineînţeles că Biserica timpurie a confiscat toate aceste informaţii. De asemenea, pentru acei cititori care ar putea simţi că gândurile mele despre Christos aduc prejudicii creştinismului, menţionez că Biserica a reprimat adevărul, într-o măsură mai mare decât ar fi putut-o face Gematria, numelor lui Cristos. Sufismul – o ramură mistică a Islamismului – relatează că Iisus nu a murit crucificat. Există povestiri demne de încredere despre El, în timp ce îi ajuta pe evrei în Persia, Afganistan, India şi Asia Centrală, la câţiva ani de la *crucificare*. De asemenea, Iisus este venerat în Coran, scriptura Islamismului, care spune că nu a murit crucificat.[59]

Menţionez acest lucru, pentru a scoate în evidenţă faptul că Iisus Christos este mult mai iubit la scară universală, decât par să-şi dea seama mulţi creştină. Am discutat despre Christos în această carte, întrucât Quetzalcoatl este deseori considerat Christos, în tradiţia civilizaţiei Maya. Credinţa că Iisus Christos reprezintă apogeul evoluţiei omeneşti – aşa cum consideră Strachan, prin studierea tradiţiilor care au crezut că Iisus era Pantocratorul – Îl eliberează de pe cruce şi de sub dominaţia Creştină a poveştilor despre El. Strachan observă că mulţi cercetători ai Noului Testament pretind că pasajele din Biblie, care vorbesc despre „Isus ca fiind *Pantocrator* – Creatorul tuturor lucrurilor – sunt pur şi simplu afirmaţii ale „hagiografilor evlavioşi“* decişi să Îl divinizeze pe Iisus.[60] Însă, analiza numelor Lui greceşti, prin intermediul Gematriei, demonstrează că Christos *este* co-creator cu Dumnezeu – Pantocrator.

Folosind Gematria pentru a-I analiza numele, El este identificat cu proporţia Divină – simbolismul Trinităţii şi şirul numerelor

---

* HAGIOGRAFIE: Literatură religioasă care descrie viaţa sfinţilor; hagiologie. N. tr.

lui Fibonaccicci. Aceasta îl plasează pe Christos pe tărâmurile geometriei şi sunetelor sacre, esenţa Creatorului: *Christos, ca personificare vie a apogeului naturii.* Dacă este adevărat că Lumina Divină a lui Venus a fost folosită pentru a readuce un asemenea suflet (probabil că Enoh s-a întors), atunci acelaşi aliniament al lui Venus, în 2001, sugerează că este necesar ca ritualurile străvechi să revină în timpurile noastre.

Mă delectez cu înţelepciunea străveche, în timp ce avem încă un scriitor al noii paradigme, Ian Lawton, care m-a ajutat să găsesc, în sfârşit, răspuns la întrebarea: de ce sunt Enohienii, Păstrătorii celor 9D? De asemenea, el m-a ajutat să-mi imaginez cum ar putea funcţiona actualul proces de involuţie a sufletului şi să cercetez acest proces, în calitatea sa de conducător al evoluţiei însăşi. Câtă vreme Păstrătorii menţin dimensiunile în formă, ar avea sens faptul că unele forţe, foarte evoluate spiritual, ar putea conduce 9D – cea mai înaltă dimensiune accesibilă oamenilor – şi care este, totodată, Calendarul Mayaş.

ÎNŢELEPCIUNEA ATEDILUVIANĂ, ÎN *GENEZA DEZVĂLUITĂ*

Geneza Dezvăluită, cartea ezoteristului englez Ian Lawton, este în întregime despre rasa umană de dinainte de potop.[61] Lawton crede (ca şi mine) că această rasă era foarte spiritualizată, dar a degenerat chiar înainte de cataclism şi/sau în timpul perioadei de supravieţuire, ce a urmat. El mai crede că, de obicei, este o pierdere de timp să căutăm dovezi despre o tehnologie străveche avansată, întrucât cele mai multe dintre vestigiile civilizaţiilor premergătoare potopului au fost distruse de cataclism şi de mările în creştere.[62] În schimb, el a căutat să lămurească natura spirituală a oamenilor de dinaintea potopului, din poveştile despre ei, din miturile străvechi şi din literatură. Folosind această abordare, el a descoperit noi înțe-

lesuri extraordinare despre această rasă cu origini spirituale, care adaugă mai multe informații teoriior evoluționiste ale lui Calleman.

După cum am mai văzut, cartea *Din cenușa Îngerilor* îi urmărește pe Veghetori până în jurul anului 8900 î. Hr., în peștera Shanidar; dar Lawton merge mult mai departe în trecut și pătrunde adânc în unele dintre cele mai tăinuite informații pe care le cunosc. De fapt, dacă involuția sufletului călăuzit de conștiința Divină este povestea reală din spatele evoluției omenești, atunci religia organizată sau elita globală și armatele ei nu sunt necesare.

În capitolele 4-6 din Geneză, ni se spune despre urmașii lui Seth că erau o rasă evlavioasă și modestă – însă urmașii lui Cain erau materialiști și decadenți. Întrucât urmașii lui Cain domneau peste cei ai lui Seth, Dumnezeu a distrus omenirea în Potop, pentru a curăța planeta de această rasă pervertită.[63] Bineînțeles că acest lucru arată că pervertirea omenirii a generat cataclismul, fapt care nu mai are nevoie de nicio concluzie. Pământul suferă transformări – și problema este dacă evoluția va continua. Până nu demult, teologii creștini susțineau că Potopul a avut loc în jurul anului 4000 î. Hr.; cercetătorii moderni îl plasează, însă, în jurul anului 9500 î. Hr. Mai mult, au existat și alte potopuri majore după evenimentul global, precum cel de la Marea Neagră, din anul 5600 î. Hr. și un potop mai mare, localizat în Sumeria, cam prin anul 4000 î. Hr.[64] Din păcate, așa cum am menționat mai înainte, aceste evenimente sunt puse de-a valma, în mituri și poeme care descriu marele potop ce aproape a distrus rasa umană; apoi, omenirea a trecut prin diferite stadii de decădere, din anul 9500 î. Hr. până în 6000 î. Hr.

CARTEA LUI ENOH

Iudaismul timpuriu a păstrat cu sfințenie *Cartea lui Enoh*, pentru că ea conține informații de dinaintea potopului, care descriu rasa umană înaintea decăderii sale. Citind *Cartea lui Enoh*, m-am

întrebat dacă rasa de dinaintea potopului cunoştea trecutul nostru evoluţionist. În mod cert, astfel s-ar putea explica de ce calendarele sacre cele mai vechi se bazează întotdeauna pe 360 de zile. Calleman ne-a arătat modul în care consemnează Calendarul Mayaş desfăşurarea evoluţiei timpului, modul în care poporul vedic şi-a protejat propriile date premergătoare potopului. în Vede; există părţi din linia timpului ce se regăsesc în fragmente referitoare la vremurile premergătoare potopului. Oare, Iudaismul timpuriu venerat *Cartea lui Enoh*, pentru că iudeii ştiau că era o mărturie a trecutului lor evoluţionist? Imaginaţi-vă cât de preţioase ar fi trebuit să fie aceste informaţii pentru ei.

Mai precis, ce ştia rasa umană de dinainte de potop? Dacă oamenii dinaintea potopului aveau, de fapt, cunoştinţe despre marea evoluţie - de la animale unicelulare, la fiinţe umane spirituale, complexe - atunci este acesta motivul pentru care se spune că Enoh ar fi mers alături de Dumnezeu, ceea ce înseamnă că a co-creat alături de spirit? L-a ajutat Enoh pe Dumnezeu, prin voinţa lui de a se întrupa, să ştie când erau oamenii pregătiţi să evolueze?[265] Ne-am fi putut schimba, dacă am fi ştiut cu toţii, la momentul oportun, despre aceste extraordinare procese evoluţioniste? Cum ar fi fost viaţa pe Pământ, dacă am fi înţeles cu toţii că, în fiecare zi din viaţa noastră, mergem alături de Dumnezeu în timp ce celulele, oasele şi minţile noastre evoluează?

Rasa de dinaintea potopului, din *Cartea lui Enoh*, erau Veghetorii - care înseamnă „cei treziţi". Deci, cine erau ei? Am găsit unele dintre poveştile lor, în capitolele şapte şi opt ale *Cărţii lui Enoh*, pe care le voi sintetiza: Oamenii de pe Pământ (fii ai oamenilor) s-au înmulţit şi au avut fiice frumoase. Veghetorii (fii ai cerului) le-au privit, s-au îndrăgostit de ele şi au hotărât să le aleagă pe cele care le vor naşte copiii. Două sute de Veghetori au coborât pe Pământ (chiar dacă liderul lor, Semyaza, s-a opus) şi au convieţuit cu femeile, care au născut uriaşi - pe nefilimi. Când au crescut, ne-

filimii s-au răzvrătit împotriva oamenilor şi i-au devorat, ca şi pe animale, reptile şi peşti. După contactul cu nefilimii, oamenii au devenit vulgari din punct de vedere sexual; nefilimii i-au învățat să-şi confecționeze arme şi să folosească artele ezoterice.[66]

De asemenea, această descriere a ceea ce au devenit oamenii, a avut implicații în stabilirea caracteristicilor ce îi defineau *înainte* să decadă. Faptul că ei au început să mănânce animale arată că oamenii de pe Pământ erau, într-o anumită perioadă, vegetarieni; iar pentru că nu aveau arme, ei nu au fost întotdeauna războinici. Ei trebuie să fi uitat artele magice, fiind instruiți din nou în acest domeniu. Când femeile au născut, au adus pe lume uriaşi, ceea ce reprezintă mărturia procesului dificil al naşterii, descrisă în Geneză ca un blestem al lui Dumnezeu. Întrucât *Cartea lui Enoh* este o combinație între o foarte veche cunoaştere şi completările ulterioare aduse de traducătorii care s-au străduit să o înțeleagă (sau să o modifice), există încă o mulțime de informații despre oamenii de dinainte de cataclismul din anul 9.500 î. Hr.

Termenul *Veghetori* sugerează că aceşti îngeri aveau o conştiință deosebită, iar *Cartea lui Enoh* arată că unii dintre ei şi conducătorii lor au fost împotriva amestecului cu fiicele oamenilor.[67] Lawton spune că aceste pasaje au sens numai printr-o abordare a unei viziuni spirituale asupra dezvoltării omenirii, care a avut loc prin diferite stadii de reîncarnare a sufletului.[68] „Ca parte a speciei umane, noi trebuie să fi acționat, într-un anume fel, ca un receptacul pentru suflete mai avansate, pe măsură ce am evoluat. Deci, ce-ar fi dacă, dintr-un anumit punct evoluției şi până în zilele noastre, specia umană a fost gata să primească cel puțin câteva suflete reîncarnate, cu un nivel de dezvoltare karmică, neatins până atunci?[69] Cu alte cuvinte, poate că cei două sute de Veghetori erau mai avansați decât omul actual – şi acesta e motivul pentru care unii dintre ei nu au vrut să procreeze cu fiicele oamenilor. Dar, când copiii lor – nefilimii – s-au născut, ei au fost afurisiți atât de îngeri, cât şi de oameni.

Oricare a fost rezultatul, Lawton sugerează că astfel de încarnări ale sufletelor angelice avansate au reprezentat „cel mai exploziv impact asupra evoluției civilizației omenești, primit vreodată".[70] Referitor la confuzia antropologilor, atunci când vorbesc despre progresul evoluționist al hominidului, de acum două milioane de ani și despre apariția lui *Homo Sapiens*, acum o sută de mii de ani (capitolul 2), s-ar fi putut realiza, cu adevărat, procesul de tranziție a sufletului, care să fi declanșat progresul evoluționist, în timpul fiecărei noi accelerări a timpului din fiecare nou Ciclu al Creației?

Ne aflăm, oare, în mijlocul unor infuzii importante de suflete în timpul Ciclului Galactic? Și, cum au reușit femeile din vremurile străvechi, să dea naștere unor uriași?

NAȘTEREA URIAȘILOR ȘI CREȘTEREA CAPACITĂȚII CRANIENE

Să luăm în considerare următoarea posibilitate: nașterea uriașilor și dificultățile nașterii, descrise în Geneză și în *Cartea lui Enoh*, ar fi putut fi cauzate de problemele pe care hominizii timpurii și oamenii le-au experimentat, din cauza măririi capacității craniene. De exemplu, pe linia evoluționistă a dezvoltării omului în *Homo Sapiens*, capacitatea medie a cutiei craniene a lui *Homo habilus* (de acum două milioane de ani) este de 600 până la 750 centimetri cubi (cc); capacitatea craniană a lui *Homo erectus* (de acum 1,5 milioane de ani) este de 850 până la 1.100 cc, iar capacitatea craniană a omului modern este de aproximativ 1.350 cc.[71]

Există și alte păreri, din surse ce datează din perioada premergătoare potopului, despre dificultățile întâmpinate pe calea evoluției. Atunci când cercetătorii mesopotamieni au pus în ordine diversele texte sumeriene și akadiene, în secolul al XIX-lea (considerate drept surse ale Creației de dinaintea potopului, care au antedatat Geneza), a apărut legenda misteriosului Anunnaki – cel care

a adus condus civilizația la stadiul uman. Akadianul Atrahasis descrie crearea omenirii, când zeii și-au amestecat inteligența cu lutul, pentru a zămisli oameni. Lawton se întreabă: este aceasta „o descriere voalată a omenirii care primește, pentru întâia oară, un suflet relativ avansat?“[72] În legenda akadiană, *Epopeea lui Ghilgameș,* există o scurtă descriere a zămislirii oamenilor din lut, iar Enkidu se naște fiind „vlăstarul liniștii" – ceea ce înseamnă că el nu poate vorbi. De asemenea, Enkidu are părul zburlit, mănâncă vegetale și bea apă ca o gazelă, fapt care îl aseamănă cu un vânător-culegător, sau cu un hominid timpuriu.[73]

Popol Vuh al mayașilor descrie zămislirea diferitelor ființe, înaintea creării primului om – și aceste pasaje m-au uluit întotdeauna, pentru că sunt descrise multe încercări ciudate. Unele sugerează că aceste etape fac aluzie la ceea ce au trăit oamenii în era Aztecă – dar mai este vorba și despre altceva. Popol Vuh spune că Făuritorul, sau Modelatorul, a copiat diverse animale, dar ele erau incapabile să-i vorbească sau să-l proslăvească. Modelatorul a încercat de multe ori să creeze oameni, lucrând cu lut, care este amestecul universal în legendele Creației. Creatorul a trecut prin diferite etape, dar nu a obținut un corp care să reziste sau să vorbească. În cele din urmă, el a făcut manechine, sau figurine din lemn, dar ele nu și-au amintit Inima Cerului. Într-un final, Creatorul le-a dăruit inima Creației, dar ei nu vorbeau. Apoi, ei au pierit într-un mare potop, care este cunoscut drept sfârșitul uneia dintre erele lumii.[74]

Popol Vuh ne informează că maimuțele seamănă cu oamenii, pentru că sunt *indicii ale unei creații anterioare.*[75] Acesta trebuie să fie un fragment referitor la Ciclul Tribal, cu o durată de 41 de milioane de ani, când maimuțele au evoluat, cu încetul, în hominizi! Mărturiile premergătoare potopului trebuie să fi conținut banca de date evoluționistă, fiindcă unele legende mai păstrează încă asemenea fragmente ciudate – dar cea mai mare parte din această prețioasă amintire a fost pierdută sau confiscată. Lawton observă că se

pune accent pe faptul că acele creaturi timpurii nu erau capabile să vorbească şi să se roage la zei - o condiție obligatorie pentru o rasă de aur, sau pentru o rasă care ar fi trebuit să-L proslăvească pe Creator.[76] El spune: „Aceste tradiții mai complexe ale creației *pot* descrie doar ideea că suflete relativ mai avansate au incercat să se incarneze în formă umană, *înainte* ca rasa noastră să fi fost suficient de avansată pe calea evoluției, pentru ca experimentul să fie viabil.[77] Aceasta este o viziune stranie, privind involuția ființelor spirituale în formă omenească, pe măsură ce noi am evoluat - idee care te pune serios pe gânduri. Cu mulți ani în urmă, le-am cerut Pleiadienilor să mă ducă în urmă, în momentul când oamenii s-au conectat cu Dumnezeu: Eram o ființă tăcută, care şi-a învins limitele, în cele din urmă şi I-a vorbit lui Dumnezeu - ceea ce m-a făcut să mă simt ca un copilaş, care vorbea cu mama sau cu tatăl său, pentru prima oară.

Din perspectiva mea, involuția sufletului ființelor avansate ar putea explica de ce Enohienii sunt Păstrători ai 9D. Adică, Pleiadienii mi-au spus că *Enohienii sunt ghizii spirituali ai întregului proces evoluționist!* Iar conducătorul este Arborele Lumii. Astfel, când hominizii au fost pregătiți să devină primii oameni, Enohienii au început să-şi încarneze propriile lor suflete, astfel încât să existe pe Pământ ființe capabile să-L recunoască pe Creator şi să preamărească Divinitatea. Lawton numeşte acest proces „un şoc de început" în evoluția omenirii şi merge în urmă cu o sută de mii de ani, în acel „punct fundamental în dezvoltarea omenirii", care este, desigur, începutul Ciclului Regional.[78] El observă că au trecut o sută de mii de ani până la apariția primelor dovezi privind înmormântarea oamenilor, ca ritual - ceea ce presupune o anumită grijă pentru viața de apoi.[79] Această legătură cu viața de apoi a determinat omenirea să evolueze în co-creatori, împreună cu Dumnezeu.

Popol Vuh mai conține multe alte informații despre aceste procese de creație. Conform acestui text străvechi, după numeroase încercări eşuate, zeița Xmucane a semănat porumb galben *de nouă*

ori şi a modelat prima noastră mamă - primul nostru tată. Aceste prime fiinţe puteau vorbi şi asculta, erau clarvăzătoare, atotştiutoare şi deţineau o mare cunoaştere - fapt care dovedeşte o profundă conştiinţă spirituală.[80] Aceasta este o descriere a creării *rasei de aur*, rasa de dinaintea potopului, până ca omenirea să decadă - fapt care lasă să se înţeleagă că *acea rasă de aur exista în nouă dimensiuni* (pentru că zeiţa Xmucane a plantat porumbul de nouă ori).

Oricum, dintr-un anume motiv, zeii au observat că rasa de aur era prea evoluată, reprezentând o posibilă ameninţare; de aceea i-au luat intuiţia şi cunoaşterea, ceea ce ar fi putut duce la degradarea unei creaţii atotştiutoare şi cu o înaltă spiritualitate.[81] Ei bine, cred că această descriere a creării oamenilor şi apoi a limitării puterilor lor este, în mod cert, o încercare de a denatura explicaţiile privind decăderea omenirii, care poate fi cel mai dureros proces pe care l-au experimentat fiinţele umane, vreodată. Pierderea accesului la spiritualitate, trebuie să fi avut drept cauză trauma suferită în urma cataclismului, iar când oamenii au încercat să spună această poveste, erau deja atât de prăbuşiţi, încât nu şi-au mai putut aminti nimic. De fapt, cred că toţi aceia dintre noi care vor fi aici, pe Pământ, în 2011, vor fi din nou clarvăzători şi atotştiutori, ceea ce înseamnă recăpătarea dreptului nostru dobândit prin naştere.

De asemenea, în legendele Hopi despre Creaţie există stadii în care oamenii nu pot vorbi, fapt care dovedeşte mai ales „dificultăţile cu care s-au confruntat sufletele evoluate, atunci când au încercat, pentru prima oară, să se încarneze în fiinţe umane, sau chiar în forme protoumane".[82] Coroborând aceste dificultăţi, Berossus, un preot şi istoric babilonian din secolul al treilea î. Hr., care a salvat multe fragmente extrem de vechi din primele legende despre Creaţie, a descris fiinţe ciudate - un amestec de oameni şi animale - care au trăit în Babilon, fiinţe care sunt descrise şi în multe alte tradiţii.[83]

Lawton sintetizează aceste mărturii ale creării omenirii astfel: „am pretins că această epocă (epoca de aur) a apărut ca rezultat

al capacității primelor suflete angelice de a se încarna în formă umană pe Pământ, pentru de a-i învăța pe semenii cu suflete omenești, atât despre adevărata natură a lumii eterice, cât și despre universul fizic".[84] Odată ce oamenii au învățat despre universul eteric, și-au îngropat morții, pentru a-i ajuta să trăiască în universul eteric. Aceste ființe din eter - Enohienii - sunt Păstrătorii tuturor proceselor de transferare a sufletelor pe Pământ. Voi încheia această carte, adăugând gândurile mele despre epoca de aur.

EPOCA DE AUR ȘI CELEBRAREA SCHIMBĂRII

Epoca de aur a fost o perioadă în care oamenii erau cu adevărat spiritualizați și trăiau în comuniune cu ființele care i-au creat. Ei încă nu trăiseră experiența cataclismului, când Pământul aproape a murit - iar apoi, în lunga perioadă de supraviețuire și durere, ei au pierdut treptat amintirea epocii de aur. Pe măsură ce conștiința lor a degenerat, ei au crezut chiar că L-au mâniat pe Dumnezeu, provocând, astfel, dezastrul.

Enohienii, care îi iubeau pe oameni, s-au încarnat periodic, pentru a trăi ca Înțelepți și a-i sprijini în lupta de a păstra vie amintirea unicității prin naștere, inerente oricărei ființe umane. În cele din urmă, acum 5.125 de ani, civilizațiile omenești au început să-și accelereze, cu adevărat, evoluția. Când timpul a fost propice, pe la jumătatea Ciclului Național, în anul 550 î. Hr., suflete evoluate - precum Pitagora, Zoroaster, Buddha, Solon, Lao-tse, Isaia II, Mahavira, Confucius și mulți alți înțelepți pe care îi evocăm astăzi - au venit în număr mare pe Pământ. Văzând că omenirea s-a trezit, Isaia a anunțat că armonia Divină a venit - Christos - ca Mesia, cel uns. Odată născut, El s-a unit cu jumătatea Sa feminină și au creat un neam. Prin șaizeci de generații, descendenții săi direcți s-au infiltrat printre oameni. În căutarea moștenirii de aur, oameni din toate rasele s-au căsătorit între ei și au dat naștere Copiilor Indigo - Copiii Luminii.

Acum, în timpul Ciclului Galactic, accelerarea timpului este atât de intensă, încât toate traumele şi blocajele emoţionale din ultimii 11.500 de ani sunt transmutate, prin acţiuni ale tuturor oamenilor, în doar câţiva ani. Vortexul pentru această transmutare este Orientul Mijlociu – şi de aceea omenirea trece acum printr-o atât de mare suferinţă. Printre atâtea bombe care explodează, milioane de oameni îşi reamintesc cataclismul care a avut loc cu mult timp în urmă şi, în curând, bombele vor fi măturate de transformarea radicală a tuturor oamenilor de pe Pământ. Apoi, în ultimii câţiva ani ai Ciclului Galactic, oamenii vor demonta religiile care le-au blocat accesul către fiinţele eterice. Pe măsură ce religiile se prăbuşesc, uciderea în numele lui Dumnezeu va înceta, iar războiul va lua sfârşit.

Începând cu cea de-a Cincea Zi a Ciclului Galactic – 24 noiembrie 2006 – oamenii vor începe să răspundă chemării societăţii Universului, pentru călăuzire. Fiecare persoană va vrea să ştie ce trebuie să facă, în timp ce guvernele şi religiile se năruie. În timpul Ciclului Universal, în 2011, sângele lui Iisus Christos va curge tumultuos prin venele întregii omeniri, iar iubirea va fi cea mai măreaţă forţă de pe Pământ. Mamele şi taţii vor refuza să-şi trimită copiii la război, întrucât copiii lor sunt Christos. Războaiele vor înceta, pentru că oamenii vor vedea că nu au nevoie de religie, pentru a fi în comuniune cu Divinitatea.

Păstrătorii Pământului – neamul omenesc – vor începe lunga şi greaua îndatorire de a reface ecosistemele Pământului. Vom vedea din nou cum fiecare plantă şi animal este scăldate de Lumina lui Dumnezeu. În timpul Ciclului Universal, în 2011, la Sărbătoarea Cosmică, toţi oamenii vor trăi în unitate cu habitatul Pământului – pântecele Conştiinţei Divine în Univers. În 2012, toate echinocţiile şi solstiţiile vor fi celebrate. Iar, când timpul se sfârşeşte şi activarea de evoluţie coordonată de Arborele Lumii este desăvârşită, oamenii de pe Pământ vor uita totul despre istorie şi despre Calendarul Mayaş; ei vor fi în comuniune extatică cu natura şi Creatorul.

ANEXA A

REFLECȚII ASUPRA AXEI ÎNCLINATE

Urmează reflecțiile lui J. B. Delair, din articolul „Planet in Crisis“ (*Planeta în criza*), asupra cauzelor care ar fi putut determina înclinarea axei Pământului, acum 11.500 de ani.[1] Voi prezenta, de asemenea, cercetările lui Alexander Marshhak asupra semnelor cioplite în oase din Paleolitic și Neolitic, precum și unele cercetări astronomice de avangardă ale altor câțiva cercetători, cu referire la Era Neolitică. Acest material ar fi putut constitui un întreg capitol, dar am preferat să-l includ într-o anexă, datorită calității sale tehnice deosebite și fiindcă teoria înclinării axiale este o ipoteză de lucru, pe care nu am reușit să o dovedesc în niciun fel.

Să începem cu J. B. Delair:

> Cea mai obișnuită imagine a Pământului este aceea în care acesta se învârtește în jurul unei axe înclinate, la 23,5 grade față de poziția verticală. Orbita sa nu reprezintă un cerc perfect și nu este perfect concentrică cu Soarele. Înclinarea axială determină orele zilnice de lumină, în diferitele părți ale lumii, de-a lungul anului. Combinată cu mișcarea de revoluție excentrică în jurul soarelui, pe parcursul unui an, înclinarea dă naștere anotimpurilor și diferențelor dintre temperatura medie de la Nord și Sud de Ecuator. Axa de rotație a Pământului nu coincide cu axa lui magnetică. De asemenea, ea este aparent legată de rotația variabilă a Pământului, care fluctuează pe parcursul unei perioade de 10 ani. În timp ce se deplasează pe orbita sa, Pământul oscilează în mod ciclic, prin „Mișcarea Chandler“, într-un ciclu de 14 luni. Această mișcare este asociată cu vâscozitatea nucleului

Pământului – fiind, așadar, o parte intimă a actualului mecanism intern al Pământului. *

Teoretic vorbind, întrucât Pământul ar trebui să se rotească în jurul unei axe verticale – și poate că așa a și făcut, de fapt, în trecutul geologic recent – *aceste detalii sugerează că Pământul este o planetă care a fost serios perturbată, în timpuri nu prea îndepărtate.* Dacă acest lucru este adevărat, deviațiile ce apar în mișcarea terestră (adică, nucleul Pământului se rotește considerabil mai rapid decât restul planetei) și care par să funcționeze numai prin prezența și acțiunea vâscozității din interiorul Pământului, pot fi considerate drept anomalii. Deși unele dintre aceste caracteristici, inclusiv înclinațiile axiale, se regăsesc și la unii dintre vecinii planetari ai Pământului, oare sunt ele „normale“, dacă le raportăm la planeta noastră? Dovezile sugerează contrariul. Allan și Delair au făcut o selecție a acestor dovezi și a consecințelor lor la nivelul întregului sistem solar.

Ar trebui să nu existe niciun motiv care să tulbure vreo planetă de orice vârstă, asemănătoare Pământului, care să nu-i permită să aibă o axă poziționată vertical. Poziția verticală a axei ar unifica amplasarea polilor geografici și magnetici, ar asigura un număr egal de ore cu lumină de zi, la toate latitudinile și, virtual, ar elimina anotimpurile. Nu ar mai fi necesar ca diverse straturi subcrustale să funcționeze în mod diferit, iar actualul mecanism reologic** nu ar mai fi necesar. Totuși, ar rămâne o protuberanță ecuatorială, ca un factor esențial de stabilizare, iar menținerea unei orbite necirculare și neconcentrice ar determina, probabil, mici

* Mișcarea Chandler este o ușoară mișcare de rotație a axei Pământului față de suprafața acestuia, care a fost descoperită de astronomul, în 1891. N. tr:

* referitor la curgerea și deformarea materiei N. tr.

diferențe climaterice „sezoniere", atunci când Pământul s-ar afla mai aproape sau mai departe de Soare.

Cartea „Planet in Crisis" (*Planeta în criză*) continuă cu unele comentarii privind implicațiile acestor anomalii; apoi, Delair descrie transformările suferite de Pământ în Holocen*. În secțiunea cărții ce poartă titlul „Ruptura", el arată că aceste schimbări relativ recente ale planetei, la nivel global, sunt determinate de alte forțe, care acționează în adâncul Pământului și face supoziții asupra cauzei sau cauzelor unui șir de catastrofe care au avut loc în Holocen.

> Instabilitatea esențială a Pământului, așa cum este ea oglindită în „anomaliile" sale structurale și comportamentale, ar trebui să reflecte un anumit dezechilibru interior persistent, care nu a fost pe deplin luat în considerare. Cu toate acestea, noi am văzut deja că zona de trecere dintre mantaua solidă și nucleul extern, fluid, este neuniformă – configurația sa necesitând, probabil, o expertizare topografică; nici suprafața exterioară a nucleului intern nu este regulată. În realitate, nu este sigur că nucleul intern este sferic: pe măsură ce se mișcă prin mediul fluid al nucleului extern, nu e neapărat necesar ca el să aibă o formă de sferă. Un nucleu cu o formă nesferică sau cu o suprafață neregulată ar genera, totuși, și alte dezechilibre.
>
> Având în vedere aceste detalii și viteza mare de rotație a nucleului intern (patru sau cinci sute de ani pentru o rotație completă!), neregularitățile suprafeței sale ar trebui să se afle într-o opoziție variabilă cu cele ale zonei de trecere de nucleu a mantalei interne, care are o viteză mai mică de rotație. De aceea, materia mai flexibilă a nucleului extern care intervine suferă probabil o deplasare, odată ce neregularitățile opuse se schimbă.

*ultima epocă a perioadei cuaternare. N. tr.

Ar trebui să aibă loc o comprimare şi o degajare continuă a acestei materii, ca efect al rotației diferențiale. Astfel de mişcări interne ale Pământului sunt cercetate, în prezent, pe baza deducțiilor.

Nu ar fi lipsit de sens să presupunem că punctele culminante de comprimare a nucleului extern al Pământului şi cele de relaxare compensatorie ar trebui să genereze, în mod alternativ, intensități diferite în interiorul Pământului, în momente şi în emisfere diferite. După cum se pare, rezultatele, care uneori se manifestă instantaneu, pot genera evenimente care au fost adesea numite catastrofe, de tipul celor din Holocenul mijlociu. Corecțiile litosferice - cum sunt schimbările de relief din Scandinavia şi din zonele alpine şi lacustre din America de Sud, marile denivelări regionale, cum sunt cele din zonele indoneziene, australiene şi melaneziene, modificările pe scară largă ale nivelurilor apelor, cum sunt cele din regiunile arabe şi sahariene, cutremurele şi activitatea vulcanică severă, cum este erupția vulcanului Santorini şi consecințele multiplelor sale efecte - sunt câteva exemple tipice.

De asemenea, nu există nicio îndoială în privința faptului că marile cutremure, cum a fost cel care a distrus odată Imperiul Roman, sunt strâns legate de Mişcarea Chandler, care, la rândul său, este legată intim de activitatea vâscozității din nucleul Pământului.

De ce se roteşte nucleul intern mai rapid decât restul Planetei şi de ce înclinarea axei sale nu coincide cu cea a Pământului, ca întreg, (polii geografici fiind diferiți de polii magnetici)? *Acest lucru ne obligă să presupunem că orice planetă asemănătoare Pământului, netulburată de influențe externe timp de milioane de ani, ar fi putut căpăta, în mod natural, fără niciun ajutor, o axă înclinată, un*

câmp magnetic compensatoriu de echilibrare, o rotație variabilă sau o Mișcare Chandler.

Cei mai mulți dintre oamenii de știință specializați în cercetarea Pământului, care au studiat pe larg acest subiect, sunt de acord că orice eveniment sau serie de evenimente care creează asemenea efecte profunde ar trebui, în mod aproape sigur, să implice influența unei forțe exterioare. Cu alte cuvinte, Pământul ar fi avut nevoie de o anumită forță extraterestră, suficient de puternică, pentru a rupe mecanismul intern anterior, fără însă a-l distruge.

Cu secole în urmă, a existat cu siguranță o asemenea forță responsabilă de repetatele evenimente catastrofale legendare, cum a fost Potopul lui Noe, dispariția Erei de Aur primitive, apariția și dispariția Erei Glaciare, înghețarea subită a faunei gigantice și chiar colapsul ținuturilor legendare Atlantida și Lyonesse* etc.

Următorul articol prezintă scenariul cel mai posibil al catastrofelor și avansează ideea că aceste evenimente reprezintă cauza anomaliilor Pământului, cum este și înclinarea axială. După câte se pare, presupusul vizitator cosmic, după ce a influențat în mod nefavorabil multe dintre planetele externe ale sistemului solar, a reușit, în mod evident, să țină temporar în loc, rotația mantalei Pământului și a scoarței terestre, dar nu a putut să oprească rotația nucleului intern, din cauza vâscozității nucleului extern. Ca o consecință a acestei dislocări, nivelurile de temperatură și electromagnetism au crescut enorm, generând tot felul de efecte nedorite. Printre acestea, se pare că a avut loc *o răsucire axială a mantalei și a scoarței, cu o înclinare diferită de cea a nucleului intern solid.*

---

* Lyonesse e țara regelui Arthur, a eroilor Tristan si Isolda a legendarilor Lancelot, Parsifal si a altor aventurieri care au plecat in căutarea Sfântului Graal, a vrăjitorului Merlin si a orașului Camelot. N. tr

Într-adevăr, acesta a fost el însuşi răsucit din punct de vedere gravitațional, în interiorul nucleului extern lichid, până a ajuns într-o poziție care a făcut ca Pământul să devieze şi să trepideze (sau amândouă), după cum se menționează în unele tradiții care evocă în prezent evenimentele. Aceste mişcări au fost posibile, doar datorită vâscozității nucleului extern. De asemenea, este posibil ca atacatorul cosmic să fi smucit întregul Pământ, până ce a ajuns la actuala înclinație, pentru că, până în acel moment, orice sistem planetar *normal trebuia să se fi dezvoltat* în jurul unei axe mai verticale.

> Rotația continuă a mantalei/litosferei în jurul unui nucleu intern, care se roteşte la rândul lui, dar mai încet (în acest punct, nucleul extern fluid este irelevant), având, deci, viteze diferite de rotație în jurul unor axe diferite (polii geografici şi magnetici), a exercitat uriaşe tensiuni şi presiuni asupra Pământului. Cele mai importante dintre acestea au fost mişcarea fluctuantă de rotație şi Mişcarea Chandler. Un nucleu excentric ar fi putut asigura doar o revenire lentă şi greoaie la o normalitate planetară, presărată în mod sporadic cu ajustări terestre catastrofice. Istoria Holocenului abundă de astfel de catastrofe. Deşi stârnesc panică, acestea sunt de fapt tusea şi horcăiala unei lumi aflate încă în criză.

Catastrofobia este sindromul psihologic rezultat în urma acestor schimbări ce au avut loc timp de 11.500 de ani. Amintindu-ne evenimentul originar şi recunoscând contribuția valoroasă a oamenilor din era Neolitică, la naşterea noului Pământ, noi putem vindeca acest sindrom. Amintirile despre aceste catastrofe au fost păstrate, deoarece oamenii din vechime ştiau că urmaşii lor, adică noi toți, am putea avea nevoie de aceste informații pentru a reuşi să atingem stadiul următor al evoluției noastre. Aceasta este medicina Țestoasei. Recent, au fost avansate noi teorii uimitoare despre vechea astronomie, care evidențiază modul în care oamenii erei Neo-

litice au căzut la pace cu noul Pământ. Voi aborda, pe scurt, câteva dintre aceste noi teorii, pentru că noile idei pot constitui un teren fertil, pentru cei care vor să știe dacă axa Pământului s-a înclinat recent, transformând viața de pe Pământ, într-un joc cu totul nou.

În anul 1962, scriitorului în domeniul științei, Alexander Marshack, i s-a solicitat de către lideri ai programului spațial să fie coautor al unei cărți, ce trebuia să explice cum a ajuns omenirea în stadiul de a programa o aselenizare. Când Marshack a luat interviuri multor persoane influente din cadrul acestui program spațial, a realizat că niciuna dintre acestea nu știa de ce *ne duceam* în spațiu; nu conta decât faptul că ele aveau abilitățile necesare realizării acestui proiect. El urma să scrie câteva pagini despre trecutul civilizației și despre modul în care matematica, astronomia și știința au condus la cucerirea spațiului. Marshack a studiat interpretarea clasică a originii noastre istorice și a ajuns la toate acele „apariții bruște", care au început în urmă cu zece mii de ani - cum a fost, de exemplu, modelul de înflorire instantanee a civilizației egiptene.[2]

El a mers în urmă, la culturile Paleoliticului, apoi a experimentat marea trezire care i-a schimbat întreaga viață, dar și înțelegerea noastră actuală asupra științei Neolitice și Paleolitice: Marshack a descoperit că putea citi și decodifica semnele scrijelite pe oase, de oamenii primitivi. Ca o ironie a sorții, el lucra la un proiect menit să explice cum pot ajunge oamenii pe Lună și a descoperit că oasele cioplite din Paleolitic și Neolitic sunt calendare lunare! În cele din urmă, a fost intrigat de faptul că, din cele mai vechi timpuri, până în anul 9.000 î. Hr. (Neoliticul timpuriu), oasele cioplite reprezentau calendare lunare; apoi, cu circa zece mii de ani în urmă, factorul solar a fost adăugat la sistemul lunar de notație. Dintr-o dată, fazele lunare se împart în faze de câte șase luni, fapt care sugerează că aceste faze încep ori cu un echinocțiu, ori cu un solstițiu.[3] *Cercetările lui Marshack și ale altor paleontologi arată că oamenii primitivi nu par să fi fost conștienți de existența a pa-*

tru anotimpuri, până în urmă cu zece mii de ani. Cred că este nerealist să presupunem că, pur şi simplu, ei nu au băgat în seamă răsăriturile şi apusurile care se succedau la orizont şi anotimpurile schimbătoare, până când, dintr-o dată, au devenit obsedaţi de ele, în urmă cu aproximativ zece mii de ani.

Decodificarea laborioasă, de către Marshack, a semnelor cioplite pe oase, care reprezentau calendare lunare, înainte de anul 10.000 î. Hr, a fost acceptată în mare măsură de majoritatea cercetătorilor din domeniul preistoriei.[4] În cele din urmă, el s-a concentrat asupra faptului că semnele de pe oase reprezentaseră calendare lunare, până la sfârşitul Paleoliticului - elementul solar fiind adăugat cu zece mii de ani în urmă.

El a petrecut douăzeci de ani, încercând să descifreze semnele cioplite pe o placă descoperită în anul 1969, la Grotte du Tai, care are zece până la unsprezece mii de ani vechime, fiindcă prezenta ciclurile lunare obişnuite şi câteva elemente noi. Marshack a descifrat semnele, aplicând cunoştinţele sale despre simbolurile şi arta specifice Paleoliticului Târziu, în combinaţie cu arta şi sistemul de notaţie din culturile Neolitice preliterate.*

Această placă este unul dintre vestigiile ştiinţifice cele mai vechi şi complexe din Neoliticul timpuriu şi este, probabil, unul dintre primele obiecte care poartă dovezi ale încercărilor oamenilor de a arăta că există cam şase cicluri lunare între solstiţii şi echinocţii.[5] Antropologul Richard Rudgley arată că sistemul Tai de notaţie acoperă golul de „dinainte de dezvoltarea, aparent bruscă, a observării astronomice în perioada Neolitică, în nord - vestul Europei, rezumată prin alinierea de monumente megalitice, cum sunt cele de la Stonehenge".[6]

Referitor la sistemul astronomic de notaţie din Neoliticul Timpuriu, ceea ce mă surprinde cel mai mult este arta murală de la

* Culturi care încă nu au dezvoltat un limbaj scris N. tr.

Catal Huiuk, cu complexele desene geometrice Natufiene şi tăieturile în spirală şi triunghiulare din Newgrange, care arată că anul se împarte în jumătăţi de lumină şi întuneric, cu fazele Lunii conturate detaliat.[7]

Abia acum începem să realizăm cât de avansată era astronomia Neolitică, pentru că abia acum descifrăm monumentele, inscripţiile şi artefactele acelor timpuri. Ne este foarte greu să luăm în serios obsesia pentru cer, a oamenilor din acele timpuri, întrucât noi abia observăm cerul nopţii din oraşele noastre moderne. În reprezentările neolitice ale cerului este evidentă o mare schimbare – care, cred eu, a fost generată de înclinarea axei. Cred că putem observa, dintr-o dată, lucruri care se aflau sub nasul nostru, pentru că însăşi perspectiva noastră se lărgeşte. De exemplu, Robert Temple, autorul cărţii *The Sirius Mystery (Misterele lui Sirius),* a publicat o carte sclipitoare, *The Crystal Sun (Soarele de Cristal)*, care dovedeşte fără tăgadă că oamenii foloseau telescoape şi lentile pentru îmbunătăţirea câmpului vizual – multe dintre aceste lentile fiind expuse în muzee din întreaga lume, de sute de ani.[8]

Ralph Ellis, autorul cărţii *Thoth* face un caz din faptul că Avebury Circle* este o reprezentare a Pământului care pluteşte în spaţiu. În conformitate cu cele spuse de Ellis, *Avebury Circle prezintă înclinarea axială a Pământului!* Diagramele şi textul lui Ellis trebuie studiate de către cititorii interesaţi. În ceea ce mă priveşte, în anii '80 am observat că aleile din partea de nord/sud, care duceau către Avebury, erau înclinate cu 23 de grade faţă de aleile de la est/vest – şi m-am întrebat de ce era astfel. De ce s-ar fi chinuit atât de mult oamenii acelor vremuri să facă o copie fidelă a Pământului în spaţiu, cu orbita solară înclinată?

---

* Avebury este un sit cu monumente din piatră dispuse circular, care înconjoară satul Avebury din districtul britanic Wiltshire. Este unul dintre cele mai mari şi frumoase monumente neolitice din Europa, cu o vechime de aproximativ 5.000 de ani. N.tr.

Ei bine, astronomia megalitică denotă o obsesie virtuală față de solstiții și echinocții. De exemplu, Newgrange captează prima lumină a solstițiului de iarnă, când Soarele trimite săgeți de lumină în interiorul încăperilor, luminând centrele complexelor spirale. Multe alte încăperi din așezări megalitice captează lumina, în echinocțiul de primăvară sau toamnă. Chiar și centrul Vaticanului este construit astfel încât să capteze lumina echinocțiului de primăvară.

În *Uriel's Machine (Mașina lui Uriel)*, Christopher Knight și Robert Lomas au arătat cât de incredibil de departe au ajuns culturile timpurii, în înțelegerea, captarea și anticiparea căilor de lumină provenită de la Soare și Venus. Ei au demonstrat că formele diferitelor romburi reprezentate pe vasele de ceramică și sferele din piatră gravate conțin, de fapt, informații astronomice; ei cred că aceste romburi descriu latitudinea surselor Creației![10] Dintr-o dată, latitudinea a căpătat importanță, pentru că unghiurile solare, în funcție de anotimp, s-au schimbat în mod atât de dramatic în latitudinile nordice.

Teoriile ciudate din *Uriel's Machine* au nevoie de o analiză atentă, iar concluziile originale ale autorilor, în privința camerei de piatră Bryn Celli Ddu, din insula Anglesey, Scoția (3500 Î. Hr.), merită o atenție specială. Autorii demonstrează, prin intermediul arheoastronomiei, că Bryn Celli Ddu este o încăpere ce era folosită petru corectarea deviațiilor timpului în calendarele solare și lunare, prin măsurarea timpului din an cu ajutorul ciclului sinodic* de opt ani de revenire al lui Venus, la solstițiul de iarnă. La fiecare opt ani, Venus trimite un strălucitor fascicul de lumină în această încăpere din piatră, de la Bryn Celli Ddu – lumină ce căpătă atunci cea mai mare intensitate. Potrivit istoricului roman Tacitus, acesta era timpul când apărea zeița – și, câtă vreme Venus este cel mai precis indicator al timpului de pe parcursul anului, ce treabă are timpul cu zeița? [11]

SINODIC: Referitor la intervalul de timp după care se repetă aceeași poziție relativă a Pământului, a Soarelui, a Lunii sau a unei planete. N. tr.

În cartea sa *Dawn of Astronomy (Zorii astronomiei)*, Sir. J. Norman Lockyer arată, într-un studiu asupra templelor stelare din Egiptul antic, că aceste temple sunt aliniate cu anumiți aştri-cheie din timpuri străvechi, din preajma anului 6400 î. Hr. De asemenea, el demonstrează că „orificiile din stâlpii şi zidurile despărțitoare ale templelor egiptene un rol asemănător diafragmelor telescoapelor moderne" – şi face comentarii asupra credinței că „vechii egipteni nu ştiau nimic despre telescoape".[12] Apoi, Robert Temple a demonstrat că vechii egipteni aveau *într-adevăr* telescoape, ceea ce duce la concluzia că, probabil, templele lor erau folosite ca telescoapele de mari dimensiuni, în observatoare moderne.[13]

Aduc la un loc toate aceste detalii care se leagă între ele, întrucât cred că *înclinarea axei a inspirat o revoluție științifică preliterată,* pe care o descifrăm în vremea noastră. Înclinarea axială a schimbat modul în care noi primim lumina pe Pământ. Lui Alexander Marshack i s-a cerut să descopere abilități omeneşti de a junge pe Lună, iar el a descoperit că oamenii din vechime erau deja în legătură cu Luna din vremurile lor. Vreau să spun că drumul care ne poartă dincolo de *catastrofobie* este trezirea acestei inteligențe străvechi, pe care am găsit-o codificată în transformările suferite de lumină, generate de unghiurile solare (Soarele care se deplasează la orizont), care se schimbă în conformitate cu gradele latitudinale – Lumina!

Potrivit tradițiilor indigene, Lumina este plină de informații cosmice, iar ştiința modernă a descoperit că fotonii poartă astfel de informații. Astronomia megalitică, asemenea astronomiei indigenilor, arată că Lumina este mult mai puternică şi purificatoare pentru oameni în timpul echinocțiilor, solstițiilor, Lunii noi şi Lunii pline. Este posibil ca armonizarea prin intenție să trezească inteligența cosmică. Probabil că o nouă formă evoluționistă a apărut atunci când axa înclinată a despicat Pământul ca pe un ou cosmic, gata să-şi reverse conținutul în univers.

ANEXA B

TRANZITELE ASTROLOGICE PÂNĂ ÎN ANUL 2012

SUSȚINEREA DE CĂTRE ASTROLOGIE A TEORIEI ACCELERĂRII TIMPULUI

Ciclul Galactic al Creației (5 ianuarie 1999 - 28 octombrie 2011) este un ciclu care procesează dezvoltarea civilizației din timpul Ciclului Național (3315 î. Hr. - 28 octombrie 2011) şi progresul tehnologic din timpul Ciclului Planetar (1755 - 28 octombrie 2011). Pe parcursul Ciclului Galactic, datorită accelerării timpului, totul se petrece atât de rapid (de douăzeci de ori mai rapid decât în Ciclul Planetar), încât credințele şi necesitățile trecutului se transformă în noi moduri de a fi. Deoarece va avea loc o ultimă accelerare de douăzeci de ori, în timpul Ciclului Universal (11 februarie 20112 - 8 octombrie 2011), nu există nicio îndoială că acest proces va ajunge la un punct culminant. Desigur, pare aproape imposibil să ne imaginăm că lucrurile se vor desfăşura de douăzeci de ori mai rapid, decât din 1999 încoace.

Pe parcursul Ciclului Național, sistemele de putere şi control s-au dezvoltat pe baza teocrației şi a diferitelor sisteme politice, care acum se schimbă. În timpul Ciclului Planetar, industria şi tehnologia i-au conectat pe toți oamenii de pe planetă - cu toate că şi aceste sisteme se schimbă.

Acum, odată cu venirea Ciclului Galactic, în anul 1999, imperativul evoluției este Iluminarea omenirii - un timp în care oamenii vor trăi în armonie cu natura; toate activitățile şi credințele care separă oamenii de natură şi care exploatează viața din Univers trebuie să dispară.

Noi, oamenii, trăim pe o planetă care, ca şi altele, orbitează în jurul Soarelui. Soarele nostru este o stea care pluteşte în jurul centrului Galaxiei Calea Lactee ca un delfin de lumină care plonjează în sus şi în jos, în planul galactic. Ca astrolog, am observat că amplasamentele şi aspectările planetelor exprimă imense tipare arhetipale care influențează comportamentul uman. Astrologia ne învață despre calitățile câmpurilor planetare (dar şi ale altor factori din Univers, cum sunt Soarele, Luna şi Galaxia), care influențează comportamentul oamenilor. De exemplu, Venus stimulează atracția dintre oameni, Marte ne inspiră să ne exprimăm puterea, iar Jupiter ne arată cum să obținem confort şi abundență. Cunoaşterea acestei forțe arhetipale ne ajută să ne trăim viața mai conştienți şi cu mai multă grijă, sau să înțelegem semnificația şi natura evenimentelor, după ce ele s-au manifestat – şi astfel, să învățăm din greşelile noastre.

Din 1991, munca mea în domeniul astrologiei a fost consacrată macroastrologiei, care analizează tipare foarte extinse. Pe web-site-ul meu se explică modul în care forțele planetare influențează sistemele politice, dar şi viețile noastre, în cadrul acestor sisteme. După cum s-a revelat în această carte, pe baza cercetărilor lui Calleman, sunt convinsă că incredibilul Calendar Mayaş urmăreşte cu adevărat nouă Cicluri de evoluție din Univers, care au fost accelerate prin factori de douăzeci, începând cu 16,4 miliarde de ani în urmă. De asemenea, în calitate de astrolog, sunt convinsă că dacă este menit ca omenirea să atingă Iluminarea în timpul Ciclului Galactic, tiparele astrologice ar trebui să arate modul în care marile forțe arhetipale pot facilita acest proces. Astrologia se bazează pe principiul hermetic „cum este sus, asemenea şi jos"; aşadar, dacă astrologia exercită o influență reală asupra sentimentelor şi comportamentelor omeneşti, atunci tiparele planetare ar trebui, de fapt, să descrie realizarea Iluminării, din 1999 până în 2011.

Aşa că, haideți să aruncăm o privire.

Anterior acestei cărți (*în Anexa A din Programul Pleiadian)*, am descris tranzitele astrologice, din 1972 până în 2012. Din revederea acestei anexe, am realizat că cercetările precedente sunt precise şi utile; însă ea acoperă o perioadă mai mare decât Ciclul Galactic. Acum, avem avantajul de a şti ce s-a întâmplat, de fapt, între 1999 şi până în vara lui 2006 - perioadă mai îndelungată decât jumătate din Ciclul Galactic. Previziunea anterioară a fost o bună îndrumare la vremea respectivă - dar acum avem mai multe elemente pe care să le analizăm în continuare. De asemenea, în acele zile, nimeni nu discuta despre accelerarea timpului prin factori de douăzeci sau despre faptul că ar putea avea loc salturi de creştere, la 5 ianuarie 1999 şi, din nou, la 11 februarie 2011. Acum, pot să privesc în urmă, la intervalul din 1999 până în 2006 şi să observ modul în care au funcționat tiparele astrologice în această perioadă de accelerare deosebită, care a demarat la începutul anului 1999.

De ce spun *„accelerare deosebită“*? În această carte, am văzut deja că aliniamentul galactic din 1998 a coincis cu transformări fizice palpabile ale Pământului şi Universului. Acum, întrucât accelerarea galactică ia amploare, suntem interesați să vedem modul în care tiparele astrologice îi ajută pe oameni să atingă apoteoza - Iluminarea - în doar câțiva ani scurți.

PLANETELE EXTERNE ŞI ILUMINAREA OMENIRII

Actuala transformare a conştiinței umane, prin intermediul Iluminării, a început, de fapt, cu Ziua a Şaptea a Ciclului Național (1617-2011) - care a fost şi este faza de rodire a acestui Ciclu. De la începutul Zilei a Şaptea, din 1617, au fost descoperite trei planete externe: Uranus, în 1781, Neptun, în 1846 şi Pluto, în 1930, dar şi Chiron, de o importanță esențială (care orbitează între Saturn şi Uranus), în 1997. Descoperirea lui Uranus coincide cu descoperirea electricității, iar cea a lui Neptun, cu creşterea spiritualității în viața

de fiecare zi, manifestată prin dezvoltarea Spiritualismului şi Transcendentalismului, pe parcursul acestei perioade. Pluto este cea mai inflexibilă forță transformatoare din sistemul solar, iar descoperirea lui a avut loc atunci când fascismul şi comunismul au pus stăpânire pe Europa şi Rusia şi când a fost inventată bomba atomică. Chiron, vindecătorul rănit, ne ajută să vedem modul în care suferințele noastre ne impulsionează să evoluăm şi ne obligă să înfruntăm cele mai dureroase locuri ascunse din sufletele noastre. Avem nevoie de procesul suferință-vindecare, fiindcă este imposibil să atingem Iluminarea, fără abandonarea întunericului interior, pentru a-i face loc Luminii cosmice.

În general, planetele externe - Chiron, Uranus, Neptun şi Pluto - dirijează stările transpersonale de conştiință; ele ne îndeamnă să ne amintim că *Iluminarea reprezintă scopul şi motivul vieții*. Cele mai lăuntrice influențe astrologice - generate de Mercur, Venus, Lună, Marte, Jupiter şi Saturn - creează schimbări constante, asemănătoare tiparelor zilnice ale vremii. Corpurile cereşti interne nu vor fi analizate - în afara cazului în care sunt implicate în configurații majore cu planetele externe. Jupiter, pentru că este suficient de mare pentru a fi o stea, exercită adesea o mare influență în viețile noastre intime; de aceea, eu urmăresc întotdeauna participarea acestei planete în configurația planetară externă. Saturn structurează arhetipurile planetelor externe, care le inspira pe acestea să modeleze adevărate tipare în viețile noastre.

De aceea, Saturn trebuie observat cu mare grijă, pentru a evalua modul în care noi, oamenii, putem atinge Iluminarea. Toți trebuie să învățăm să folosim disciplina lui Saturn, care îi arată fiecăruia dintre noi cum să ajungă la stări foarte elevate ale minții. Noi nu putem accesa aspectările energiei de înaltă vibrație, ale tranzitelor lui Chiron, Uranus, Neptun şi Pluto, fără influența lui Saturn. Dacă forțele planetare sunt reale, atunci, dacă Saturn nu ar deține un rol major, atingerea Iluminării, începând cu anul 1999,

ar fi greu de imaginat. Eu îl iubesc pe Saturn şi iubesc felul în care Chiron, deplasându-se între Saturn şi Uranus (uneori şi în interiorul orbitei lui Jupiter), ne desfiinţează blocajele emoţionale, astfel încât să putem folosi influenţa sălbaticului, transformatorului, electricului Uranus, pentru a accesa puterile lui Neptun şi Pluto.

SĂLBATICII ŞI EXTRAVAGANŢII ANI '60

Ca să montăm scena pentru piesa de teatru în curs de desfăşurare - din 1999 până în 2011 - trebuie să ne întoarcem în timp, pentru a deduce cum arăta decorul. Este necesar să înţelegem câmpul energetic existent la începutul lui 1999. Exact aşa cum scena unui teatru are decoruri şi butaforii, care creează o anumită atmosferă pentru spectacolul ce trebuie să se desfăşoare, odată ce cortina se ridică, tranzitele de pe parcursul sălbaticilor ani '60 au montat scena pentru Ciclul Galactic. Uranus a venit împreună cu Pluto (conjuncţie mai mică de 5 grade), din 1964 până în 1968, ceea ce a iniţiat eliberarea unui timp de o profundă încărcătură în cultură şi la nivel personal. Uranus guvernează schimbarea şi transformarea, iar Pluto determină procesarea celor mai profunde şi întunecate emoţii. În vremurile moderne, Uranus şi Pluto se află întotdeauna în aspecte unghiulare cheie, când apar schimbări radicale ale conştiinţei. Atunci când ele se află împreună, se pun în mişcare cele mai mari forţe. Câtă vreme Pluto a fost observat abia în 1930, anii '60 au fost martorii primei conjuncţii cunoscute a lui Uranus cu Pluto. Înainte de această conjuncţie, noi nu am fost conştienţi de potenţialul de Iluminare al tuturor oamenilor, care era accesibil doar vreunui anumit Maestru sau Sfânt.

Revenind la anii '60, vă amintiţi vara iubirii în San Francisco, formaţia Beatles şi generaţia fanilor săi? Până atunci, media şi generaţiile precedente făcuseră tot posibilul să creeze impresia că tot acel comportament nebunesc dispăruse - dar nu era aşa. Cunoaş-

terea modului în care se extinde conştiinţa a făcut ca această sămânţă culturală să germineze în mintea planetară, chiar din anii '60. De fapt, tineretul acestor ani a manifestat toate aspectele Iluminării: meditaţie, artă, căutări de sine, dragoste faţă de natură şi fuziune cosmică, prin stări modificate de conştiinţă.

Conform astrologiei, orice s-ar fi întâmplat în anii '60, în timpul conjuncţiei lui Uranus cu Pluto, s-ar fi manifestat la nivel global, imediat ce aceste două planete ar fi ajuns la *prima lor cuadratură* (un unghi de 90 de grade) una faţă de cealaltă. De exemplu, eu analizez în fiecare lună caracteristicile Lunii Noi, pe Web site-ul meu, şi urmăresc să observ dacă tiparele energetice specifice, pe care le-am descris pentru Luna Nouă, devin vizibile la primul pătrar al Lunii. De obicei, ele devin vizibile, iar dacă nu se întâmplă aşa, mă întorc şi analizez ce anume mi-a scăpat din vedere. Pe parcursul fiecărui ciclu lunar, totul germinează în timpul primelor şapte zile, devenind vizibil în timpul primului pătrar.

La venirea primei cuadraturi a lui Uranus cu Pluto, explozia creativă a anilor '60 se va declanşa în lume. Şi, ia ghiciţi! Uranus se apropie de cuadratura cu Pluto, pe parcursul anului 2011, iar cuadraturile perfecte se formează între 24 iunie şi 19 septembrie 2012! Să fie doar o coincidenţă? Ei bine, descifrarea exactă a cuadraturilor Uranus/Pluto din 2011 până în 2012 arată că, atunci când *energia Iluminării, descoperită de Copiii Iubirii, se va manifesta ca o forţă globală, în 2011 şi pe parcursul lui 2012, niciunul dintre cei care trăiesc pe Pământ nu va putea rezista procesului de Iluminare.* Veţi trăi şi veţi respira Iluminare. Eu am fost unul dintre Copiii Iubirii, am locuit în San Francisco în anii '60 şi am experimentat undele Iluminării. Vă pot asigura că nu veţi rezista să nu intraţi în vâltoarea bucuriei, creativităţii şi contopirii cu forţe cosmice copleşitoare; ar fi ca şi cum aţi opune rezistenţă unui tsunami.

În timpul anilor '60, o altă influenţă majoră a exercitat-o tranzitul lui Saturn în Vărsător, din 1962 până în 1964, când s-au simţit

primele vibrații ale venirii Erei Vărsătorului. Această nouă energie a fost exprimată în musicalul *Hair*, care a pregătit scena exploziei creatoare a lui Uranus/Pluto. Din 1964 până în 1967, Saturn s-a aflat în Peşti, în timpul conjuncțiilor Uranus/Pluto – şi această fază structurală, influențată de caracteristicile Peştilor, a susținut o trezire spirituală care s-a manifestat din nou, din 1991 până în 1996, când Saturn a tranzitat din nou Vărsătorul şi Peştii. Menționez aceste două cicluri saturniene din anii '60, fiindcă Saturn în Vărsător şi Peşti (din 1991 până în 1996) a fost ca un antrenament de etapă pentru Uranus în Vărsător (1996 - 2003) şi în Peşti (2003 - 2011) şi pentru Neptun în Vărsător (1998-2012).

În timpul „antrenamentelor de etapă ale lui Saturn", cuprinse între anii 1962 - 1967 şi 1991 - 1996, au avut loc transformări profunde în cultură şi spiritualitate, cum a fost *Studiul asupra misticismului oriental*, în Vest şi mişcarea pentru descoperirea noii paradigme, descrisă în această carte. După cum am văzut, aceste mişcări formulează un program pentru Iluminare, care să fie guvernat de Uranus în Vărsător şi Peşti (1996 - 2011) şi Neptun în Vărsător (1998 - 2011). De ce? După cum ştiți deja, Uranus guvernează transformarea radicală a sinelui şi a civilizațiilor; ei bine, *Neptun guvernează procesele de Iluminare.* Neptun dizolvă rezistența noastră față de forțele spirituale din Univers şi erodează limitările ego-ului, până când ne abandonăm extazului. De fapt, cea mai importantă planetă de urmărit, din 1998 până în 2012, este Neptun, pentru că ea guvernează toate procesele de Iluminare. Neptun în Vărsător, din 1998 până în 2012, aduce viitoarea Eră a Vărsătorului, a Iluminării omenirii.

Singura cale prin care putem, de fapt, să învățăm măiestria Iluminării spirituale neptuniene este transformarea limitărilor noastre emoționale, prin acceptarea adevărului absolut şi integrității, care se află pe agenda lui Pluto. Pluto reprezintă cheia dobândirii acestei purități emoționale, pentru că el guvernează transformarea întunericului interior, astfel încât, contopirea cosmică şi in-

tegrarea galactică să poată fi experimentate. Până acum, Pluto a avut o orbită foarte eliptică, ce a pătruns în interiorul orbitei lui Neptun pentru circa douăzeci de ani, pe parcursul fiecăreia dintre cele 249 de orbitări anuale în jurul Soarelui. Pluto s-a aflat în interiorul orbitei lui Neptun, din anul 1979, până la echinocțiul de toamnă, din 1999. Când se află în interiorul orbitei lui Neptun, puterea de transformare radicală a lui Pluto își intensifică influența pe care o exercită asupra noastră, în timp ce Neptun se află afară, în zona extremă de influență a sistemului solar, interferându-se cu Universul. La doar câteva luni de la începutul Ciclului Galactic al Creației, Pluto s-a distanțat de Neptun, iar Neptun a început din nou să dizolve limitările spirituale. Și astfel, noi am trecut printr-o transformare psihologică radicală, din 1979 până în 1999; apoi, spiritul a început să se infiltreze din nou în psihicul nostru modelat de Neptun.

Poate că aveam nevoie de această mică desprindere de Pluto, ca să ne pregătim pentru transformarea tiparelor civilizației noastre din Ciclurile Național și Planetar, în scurta perioadă de doar 12,8 ani. Totuși, mă întreb: cum reușește Pluto să realizeze transformarea tiparelor endemice de civilizație, vechi de 5.125 de ani?

CHIRON, PLUTO și CENTRUL GALACTIC

La 5 ianuarie 1999, când a început Ciclul Galactic, Pluto și Chiron erau amândouă în Săgetător. Când s-a încheiat Prima Zi a Ciclului Galactic, la 31 decembrie 1999, Chiron era conjunct cu Pluto, trimițând un semnal puternic, în ultima zi a secolului al XX-lea: *Chiron conjunct cu Pluto în casa 11 din Săgetător marchează atât aspectul caracteristic al noului mileniu, cât și sfârșitul Primei Zile a Ciclului Galactic.* Prima Zi este ziua în care se țese crearea Ciclului Galactic; astfel, forța planetară arhetipală, care a plantat semințele Iluminării, este reprezentată de Chiron și Pluto în Săgetător – locația zodiacală a Centrului Galactic.

Pentru mine este interesant faptul că Pluto şi Chiron împărtăşeau un destin similar, după cum consideră astronomii revizionişti de astăzi. Atunci când a fost descoperit Chiron, în 1977, astronomii l-au declarat drept planetă, ceea ce a făcut ca astrologii să treacă la treabă, pentru a determina influența acestuia. Aşa cum am observat, influența lui Chiron este extraordinară, comparativ cu dimensiunea pe care o are: ca şi remediile homeopate, acest corp ceresc de mici dimensiuni exercită o influență uriaşă asupra oamenilor. Apoi, cândva, prin anii '90, astronomii au hotărât: Chiron era mai degrabă un planetoid, sau poate o cometă sau un asteroid.

Mulți astrologi, printre care mă număr şi eu, îl consideră încă extrem de influent, iar cei mai mulți dintre ei vor continua să-l includă şi pe Pluto ca pe un element puternic în astrogramele oamenilor. Este chiar ciudat faptul că astronomii din zilele noastre încearcă să elimine forța arhetipală a lui Pluto din viața oamenilor, devalorizând importanța acestuia la nivelul unei planete pipernicite, deşi el are chiar şi o lună - Charon. Cu mii de ani în urmă, Pluto era zeul profunzimii, deci în mod cert el nu putea să dispară, pur şi simplu. Oare să fie astronomii stânjeniți de explorarea profunzimii emoționale omeneşti, care se face încontinuu, încă din anii '30?

Chiron guvernează transmutarea blocajelor emoționale interioare, încurajându-i pe oameni să acceseze cele mai profunde niveluri ale suferinței - în primul rând, experiențele care au creat blocajele. La un nivel mai subtil, interpretarea corectă a lui Chiron scoate la iveală prima separare a unei persoane de conştiința Divină, când aceasta a fost prinsă în captivitatea unei conştiințe de sine de natură preponderent fizică, aspect cu care se confruntă aproape toate ființele umane. Noi suntem mult mai mult decât nişte ființe de natură fizică, deşi oamenii au încetat să mai simtă conexiunea cu cosmosul, iar Pământul a devenit o închisoare. După ce Pluto şi-a făcut datoria - obligându-ne să ne confruntăm cu partea noastră întunecată şi să schimbăm niveluri profunde de rezistență -

Chiron ne dă un şut, forţându-ne să vedem unde anume suntem deconectaţi de Divinitate. În ceea ce priveşte acest adevăr dureros despre noi înşine, în cazul în care cauza nu a fost suferinţa personală (ceea ce se întâmplă foarte rar), Chiron ne forţează să vedem cu claritate adevărul despre lipsa de omenie a omului faţă de om; înţelegerea acestui adevăr ar putea schimba lumea, instantaneu.

De exemplu, dacă majoritatea americanilor ar putea înţelege cu adevărat durerea pe care armele produse în Statele Unite au cauzat-o lumii, atunci ar avea loc o revoltă masivă împotriva sprijinirii acestei industrii. Dacă am putea măcar să recunoaştem momentul în care am pierdut legătura cu Divinitatea, am putea reconstrui o punte către Sinele nostru cel mai înalt. Pe parcursul anului 2001, Chiron a fost conjunct cu Centrul Galactic, semnalând că trebuie să înceapă o înţelegere a suferinţei umane, la nivel global. Aceste aspectări între Chiron şi Pluto, din timpul Primei Zile a Ciclului Galactic, semnalează faptul că *noi vom procesa tiparele restrictive ale Ciclurilor Planetar şi Naţional, prin înfruntarea propriei noastre suferinţe interioare*. Ce înseamnă şi cum ar fi posibil acest lucru?

TRANSMUTAREA CONFLICTULUI DINTRE EST ŞI VEST

Pe măsură ce această carte se apropie de final, ne aflăm în prima jumătate a celei de-a Patra Nopţi a Ciclului Galactic şi este uşor să vedem cum lucrează acest proces. Lumea se află în mijlocul unui tragic al treilea Război Mondial, care se desfăşoară cu rapiditate între Est şi Vest şi care a început să ia amploare în timpul Ciclului Naţional, devenind apoi sângeros, odată ce a fost folosită tehnologia pentru perfecţionarea armamentului, în timpul Ciclului Planetar. Oribila agresiune, atitudinea defensivă violentă şi comportamentul intransigent din partea insensibililor conducători ai lumii şi a fanaticilor religioşi, dau în vileag nebunia a 5.125 de ani de războaie purtate în numele lui Dumnezeu; tehnica morţii ne forţează pe

fiecare dintre noi să privim adânc în profunzimile noastre, pentru a căuta să curățăm propriul întuneric interior. În zilele noastre, modul în care este profanat corpul omenesc e greu de imaginat și, de aceea, eu numesc aceste vremuri „Epoca în care părțile corpului omenesc zboară".

Cu toate acestea, pe măsură ce oamenii observă scopul teribil al răului în lume, viața desfășurată după programele Ciclurilor Național și Planetar devine tot mai greu de suportat; numai o nouă ființă umană poate transmuta aceste condiții vechi de viață. Sunt sigură că cei care vor supraviețui vor face schimbarea, deoarece, din 2009 până în 2010, Chiron, întârziat în Vărsător, intră în conjuncție cu Neptun în Vărsător, ceea ce înseamnă că ne vom elibera de suferința spirituală personală și vom abandona violența. Lipsa legăturii cu adevărata spiritualitate ne face neputincioși. De prea mult timp am fost separați de aspectele Divine ale *ființei* noastre.

Cu ajutorul astrologiei, avem posibilitatea de a observa diferite stadii ale aspectărilor planetare, din 1999 până în 2012 și de a ne imagina ce ar putea născoci noua ființă umană. În acest sens, trebuie să observăm relațiile unghiulare dintre Saturn, Chiron, Uranus, Neptun și Pluto, în perioada sus menționată - la care se adaugă și alte planete, atunci când le aspectează și pe acestea. Pentru aceia dintre voi care se întreabă de ce am inclus și anul 2012, câtă vreme accelerarea încetează în 2011, astrologia arată că 2012 are de-a face cu învățarea posibilității de a folosi accelerarea Ciclului Universal.

Vă puteți aminti, din textul acestei cărți, că un aliniament al Soarelui cu Centrul Galactic (cel mai apropiat a avut loc în 1998), la începutul solstițiului de iarnă, va avea loc în perioada de final a Calendarului. Acest acces sporit la energia galactică ne-a aliniat conștiința cu Galaxia însăși - și, de aceea, în această analiză eu includ aspecte privind Centrul Galactic. Ciclul Galactic reprezintă perioada critică a acestei adaptări la frecvențele cosmice; apoi, sol-

stițiile de iarnă din 2011 și 2012 le vor permite oamenilor să integreze frecvențele galactice foarte intensificate.

Poate că, în perioada de final a Calendarului, cel mai uimitor lucru în dansul planetelor externe va fi cuadratura lui Uranus cu Pluto, din 2012, ceea ce înseamnă că iluminarea contraculturală*, declanşată în anii '60, va inunda din nou planeta.

Important este faptul că, în 2011, accelerarea timpului în Ciclul Universal se va produce atunci când vom fuziona cu modelul noii ființe umane spirituale, iar 2012 va fi timpul în care vom învăța, pentru prima oară, cum să trăim ca oameni noi, spirituali. În 1998, Neptun a intrat în Vărsător, semnul în care a fost, atunci când a fost semnalat pentru prima dată, în 1846 - un moment în care în America au apărut mişcări spirituale.

Astfel, Neptun îşi parcurge prima orbită, în timpul Ciclului Galactic. Odată cu parcurgerea completă a orbitei, de către o planetă nouă, arhetipul acelei planete este pe deplin integrat în psihicul uman. Întrucât Neptun îşi încheie prima orbită solară cunoscută, în 2011, energia care a generat mişcările utopiste ale secolului al XIX-lea va acționa din nou, în special când Neptun ajunge în casa semnului său, Peştii, în 2012.

Uranus a fost observat pentru prima oară în 1781, în timpul stadiilor timpurii ale Ciclului Planetar, care a influențat în mare măsură dezvoltarea tehnologiei în timpul acestui Ciclu Galactic. Pluto a fost observat prima dată în 1930; de aceea cunoaştem de puțină vreme influența psihologică a acestui zeu al profunzimii. Pluto s-a aflat în semnul casei sale, Scorpionul, din 1983 până în 1995, ceea ce înseamnă că am experimentat cele mai intense niveluri ale lui Pluto, chiar înainte de sfârşitul Calendarului.

* Contracultură (sau contra-cultură) este un termen sociologic, folosit pentru a descrie valorile şi normele de comportament ale unui grup cultural, opuse (sau alternative) celor din societatea dominantă. N. tr.

Pluto în Scorpion (şi în interiorul orbitei lui Neptun) a pregătit calea pentru o intensă activitate spirituală, prin intensificarea dezvăluirii adâncimilor subconştientului, care le-a impus multora o profundă explorare emoțională. Pluto a trecut în Săgetător, în 1995, presându-ne să căutăm adevărul şi integritatea personală.

Adevărata integritate s-a maturizat în mod minunat, prin manifestarea geniilor spirituale, în perioada în care Pluto era în Săgetător, din 1995 până în 2008. Cea mai mare influență s-a manifestat prin demascarea neadevărului şi a minciunilor Bisericii Romano-Catolice, care a denaturat adevărul despre viața lui Christos, timp de 1.500 de ani, după cum am prezentat deja în textul cărții. Pluto a intrat în conjuncție cu Centrul Galactic, în Săgetător 27, în perioada 2006 - 2007, ceea ce înseamnă că energia cosmică Christică va revărsa Lumina peste lume.

Odată ce părăseşte Centrul Galactic, Pluto se deplasează în unghi drept față de gradele de echinocțiu şi solstițiu - 0 grade Berbec, Rac, Balanță şi Capricorn - pe măsură ce intră în Capricorn şi inspiră o nouă spiritualitate. Din 2008 până în 2010, Pluto va forma un careu al anotimpurilor. intensificând în mare măsură puterile manifestării specifice a fiecărui anotimp, ceea ce înseamnă că cei mai mulți dintre a oameni vor experimenta propria relație cu Dumnezeu şi vor detesta religia organizată. În timpul solstițiului de vară, Pluto va continua să intensifice conexiunea omenirii cu Centrul Galactic, chiar în perioada când este celebrată naşterea lui Christos.

După cum vedeți, până în 2012, în orice direcție v-ați întoarce, în sistemul solar se vor manifesta sincronicități astrologice extraordinare, în ceea ce priveşte planetele externe şi Centrul Galactic. Aceste configurații şi aspectări ne ajută să facem față accelerării rapide a timpului în Ciclurile Galactic şi Universal. De bună seamă, dacă nouă, oamenilor, ne este dat să atingem o stare atât de profundă cum este Iluminarea, am avea nevoie de forțe mai structurate şi ordonate decât cele obişnuite, care să ne permită depăşirea

limitelor omenești. În timpul perioadei de final a Calendarului, aceste forțe există cu adevărat, iar ele reprezintă și cauza principală a dificultăților cu care ne-am confruntat în viețile noastre, din anul 1999 încoace. Iată de ce, filozofii au specificat întotdeauna că este greu de trăit in vremuri importante.

MARILE CUADRATURI DE PE CER, ÎN TIMPUL CICLULUI GALACTIC

Calea de a găsi aceste forțe cu o structură ordonată este să cauți aspectările generatoare de tensiuni dintre planetele externe, care implică uneori și unele planete interne și care ne „conectează" la forțe transpersonale. Aspectările generatoare de tensiuni sunt conjuncțiile (unghiurile de 0 grade), cvadraturile (unghiurile de 90 de grade) și opozițiile (unghiurile de 180 grade). Acestea sunt unghiurile care ne pun sufletele la încercare, dar care dezvăluie măreția noastră. O configurație generatoare de mari tensiuni este cuadratura în T*, în care una sau mai multe planete formează un careu, cu două sau mai multe planete aflate în opoziție. O altă configurație asemănătoare este *Marea cuadratură,* când patru sau mai multe planete se află la o distanță de 90 de grade una față de cealaltă, implicând două opoziții.

Conjuncțiile, cuadraturile și opozițiile pot apărea în *semnele cardinale* (Berbec, Rac, Balanță și Capricorn), în *semnele mutabile* (Gemeni, Fecioară, Săgetător și Pești), sau în *semnele fixe* (Taur, Leu, Scorpion și Vărsător). Marile cuadraturi fixe determină schim-

---

* Careul in T este format din trei planete aflate în semne de aceeași calitate (cardinale, fixe sau mutabile), planete ce formează între ele două careuri și o opoziție. Este o configurație similară Crucii Cosmice, dar la care lipsește o planetă. Aceasta o face mai putin stabilă decât Crucea Cosmică, toate presiunea fiind exercitată asupra planetei ce primește cele două aspecte de cuadratură, numită planeta focar. N. tr.

bări majore în lume. Precum cei patru cavaleri ai Apocalipsei, ele îi obligă pe oameni să se elibereze de separare şi să intre în fluxul vieții – în acest caz, în conştiința cosmică. Luați aminte, *marile cuadraturi fixe, care implică planete externe, reprezintă caracteristica de bază a Ciclului Galactic.* De aceea, eu trebuie să decodific aceste tipare – chiar dacă ele pot părea complicate, pentru cei mai mulți dintre cititori. Aceste tipare sunt atât de extraordinare şi durează atât de mult, încât nimic asemănător nu a apărut, de la inventarea Calendarului. Aceste configurații au într-adevăr potențialul de a desăvârşi evoluția, astfel încât „omul nou" să se poată naşte.

Revenind la august 1999, pe parcursul Primei Zile a Ciclului Galactic, o mare cuadratură de semn fix a atins punctul culminant, în timpul unei eclipse solare de 18 grade în Leu; Marte în Scorpion era în opoziție cu Saturn şi Jupiter în Taur, în cuadratură cu Luna Plină în Leu, în opoziție cu Uranus în Vărsător. Această aspectare a determinat rezolvarea conflictelor noastre personale dintre voință (Leu) şi mintea mai elevată (Uranus), care a presupus o luptă între preocupările materiale (Taur) şi sondarea profunzimii emoționale (Scorpion).

În timpul verii anului 1999, diferitele aspectări ale acestei mari cuadraturi s-au deplasat în interiorul şi în exteriorul amplasamentului, iar tensiunea a fost evidentă şi foarte greu de suportat. Am scris şi am predat mult despre această mare cuadratură, în timp ce îi observam îndeaproape pe oameni şi eram uimită de încăpățânarea şi egoismul pe care ei îl afişau cu insolență. Am văzut relații şi prietenii spulberate, în timp ce încrederea de sine secătuia. În politica americană, Preşedintele Bill Clinton era denigrat, pentru a se netezi drumul adepților lui Bush. Calleman spune că Ciclul Galactic reprezintă Apocalipsa, lucru care s-a dovedit a fi profetic. Atunci când îi învățam pe studenți despre această mare cuadratură uimitoare nu realizam că vorbeam despre începutul Apocalipsei – dar chiar aşa era.

Totodată, în timpul anului 1999, noi toți am simțit că timpul se accelera de douăzeci de ori; lucrurile scăpau de sub control. Apoi,

în ultima zi a Primei Zile. Chiron a intrat în conjuncție cu Pluto, iar noi am început să procesăm profundele consecințe dureroase, generate de Ciclurile Național și Planetar, confruntându-ne cu adevărurile chinuitoare. Privind la ceea ce avea cerul de spus, în vara lui 1999, căpăta sens faptul că o clică de oameni distructivi - adepții lui Bush - urmau să decidă avântul unui imperiu global și destrămarea sistemelor existente, în mai puțin de treizeci de ani! Din acest punct de vedere, acei hippioți ecologiști și sentimentali, ai anilor '60, pot deveni facilitatorii firești ai unei asemenea schimbări uriașe.

Ziua a Doua a Ciclului Galactic (25 decembrie 2000 - 20 decembrie 2012) reprezintă faza de fertilitate a Ciclului Galactic, iar evenimentul specific a fost bombardarea Turnurilor Gemene, care reprezintă simbolul cheie al globalizării. Astrologia zilei de 11 septembrie este atât de predictibilă, încât te înspăimântă. Saturn, care guvernează structurile și formele, era în opoziție cu Pluto, care guvernează emoțiile profunde și transformările radicale. Forțele care țineau la un loc realitatea - și cele care o destrămau - erau într-o poziție de conflict radical și dușmănie categorică. Furia profundă împotriva Vestului, care luase amploare în Orientul Mijlociu, devenise palpabilă, iar atacul a demonstrat că America nu era invincibilă. Căderea Turnurilor Gemene a reînviat amintirile subconștiente ale sălbăticiei și haosului, din vremea când Saturn s-a mai aflat în opoziție cu Pluto, în 1965 și 1966. Saturn în opoziție cu Pluto determină neliniște și tensiune profundă, forțând lucrurile ascunse să iasă la iveală.

Aceste evenimente care au schimbat lumea, în faza de germinare a Zilei a Doua, au semnalat faptul că tensiunea dintre Est și Vest va reprezenta tema centrală a Ciclului Galactic - deși, în mod normal, polarizarea tinde să se deplaseze către soluționarea problemelor. În timpul opoziției Saturn/Pluto, de la mijlocul anilor '60, ideea de Iluminare a venit în Vest, prin intermediul spiritualității Estice, - mai ales din India și Orient. La acea vreme, forțele care dețineau controlul erau foarte suspicioase față de astfel de idei.

În timpul opoziției lui Pluto cu Saturn, în 2001 și 2002, putem observa că islamicii considerau că ei sunt cei Iluminați atunci pe planetă și că nu vor da înapoi în fața a ceea ce cred că este forța răului.

În timpul Zilei a Treia a Ciclului Galactic (15 decembrie 2002 - 10 decembrie 2003), a început faza de germinare a Ciclului Galactic. Acesta a fost anul în care Uranus a intrat în Pești (unde se va afla până în martie 2011), aspectare ce a făcut transformarea mult mai vizibilă, exemplificată prin apariția zguduitorului roman al lui Dan Brown, *Codul lui Da Vinci,* în 2003. Uranus în Vărsător - apoi în Pești, în perioada de sfârșit a Calendarului - înseamnă că transformarea spirituală reprezintă esența tuturor lucrurilor, care va continua să ia amploare până la final.

Pe parcursul Zilei a Patra a Ciclului Galactic (4 decembrie 2004 - 29 noiembrie 2005), a avut loc răspândirea sau difuzarea reală a mișcării către Iluminare. Scena lumii era polarizată, cu America afundată într-o mlaștină, în Irak; cu toate acestea, tot mai mulți oameni simțeau forțe spirituale profunde, care erau mai importante decât evenimentele prezentate la emisiunile de știri. Puternicul tsunami din Indonezia, din 26 decembrie 2004, imediat după începutul Zilei a Patra, a fost cel mai pulernic liant global al nevoii omenești de iubire, din istoria umanității; *compasiunea a avut o valoare mult mai mare decât agresiunea și violența.*

Chiron a intrat în Vărsător, la începutul lui 2005, și, în cele din urmă, va fi în conjuncție cu Neptun în Vărsător, în perioada 2009 - 2011. Mulți oameni au putut simți că se schimbă în interior, pe măsură ce observau suferința lumii sau erau prinși chiar în mijlocul acțiunilor din diferitele teatre de război.

Pe parcursul Zilei a Patra, pe scena lumii au apărut mari Maeștri, iar discipolii au înțeles că ei înșiși sunt Maeștri.

La încheierea Zilei a Patra, la sfârșitul anului 2005, noi toți am trăit experiența unei alte mari cuadraturi, care ne-a oțelit sufletele, făcându-le vehicule spirituale mai perfecționate. În noiembrie

şi decembrie 2005 şi ianuarie 2006 (când a început Noaptea a Patra), Marte în Taur (materialism) a fost în opoziţie cu Jupiter în Scorpion (emoţii profunde) şi în cuadratură cu Saturn în Leu (voinţă şi ego), în opoziţie cu Neptun în Vărsător (idealuri mai înalte).

Această cuadratură de semne fixe s-a deplasat în interiorul şi în exteriorul acestei aspectări, timp de aproape trei luni, până când Marte a intrat în acest tipar prin mişcare retrogradă, iar apoi, prin pătrundere directă. Aceasta a vestit o luptă uriaşă între nevoile personale şi crearea unei lumi mai bune.

În timpul acestor cuadraturi, careuri în T şi mari cuadraturi de la sfârşitul anului 2005 şi începutul anului 2006, mulţi oameni s-au simţit copleşiţi de lipsa de sens, văzând cum sistemele de credinţe atât de dragi lor se prăbuşesc în jurul lor. Americanii şi-au pierdut încrederea în guvernul lor, atunci când acesta a lăsat oamenii de izbelişte, după uraganele Katrina şi Rita şi când a risipit miliarde de dolari şi multe mii de vieţi în războaie. Întrucât aceste sisteme de credinţe provin din structurile Ciclurilor Naţional şi Planetar, acest colaps era de aşteptat. Cu toate acestea, puţini oameni şi-ar fi putut imagina că şi-ar putea schimba vechile moduri de viaţă – aşa că au căzut în depresie. Marea cuadratură a durat extraordinar de mult şi a fost foarte strânsă şi puţini au fost cei care au scăpat de puternica urgie ce s-a năpustit asupra vieţilor lor.

PRĂBUŞIREA SISTEMELOR DIN CICLURILE NAŢIONAL ŞI PLANETAR

Pe parcursul anului 2006, Pluto aproape că a intrat în conjuncţie cu Centrul Galactic, care a însufleţit niveluri profunde de integrare galactică, iar Saturn s-a deplasat în opoziţie exactă cu Neptun, la sfârşitul lui august. Atunci când Saturn se află în opoziţie cu Neptun, vechile sisteme se prăbuşesc, întrucât este vremea alinierii regulilor şi legilor planetare cu un potenţial spiritual mai înalt. De

exemplu, căderea zidului Berlinului din 1989, când Saturn era în conjuncție cu Neptun, a fost un semnal care arată că acest ciclu Saturn/Neptun înseamnă căderea sistemelor fanatice, dictatoriale. La sfârşitul lui august 2006, în timpul opoziției Saturn/Neptun (rod al conjuncției din 1989), ceea ce pare să se fi destrămat este influența vestică în Orientul Mijlociu. Americanii sunt împotmoliți în buclucul din Irak şi Afganistan, iar Israelul este criticat pentru că a pricinuit atâtea daune şi pierderi de vieți omeneşti, în Liban şi Gaza.

Orice s-ar întâmpla, au loc mari realinieri ale puterii şi influenței în Orientul Mijlociu, cât timp acesta este locul în care au fost zămislite cele trei mari religii, Iudaismul, Creştinismul şi Islamismul, pe parcursul Ciclului Național al Creației. În realitate, eu cred că religiile organizate sunt cele care se prăbuşesc, fiindcă, pe măsură ce oamenii devin mai mult spiritualizați şi mai puțin politici, devine imposibil să mai ucizi în numele lui Dumnezeu.

Cu alte cuvinte, în timpul alinierii omenirii cu o spiritualitate mai elevată, insuflată de Saturn în opoziție cu Neptun, erorile religiilor organizate nu mai pot fi tolerate. În mijlocul întregului conflict din 2006, s-a format o altă serie de careuri în T de semne fixe, din august până în septembrie: Saturn în Leu (voință), în opoziție cu Neptun în Vărsător (potențial spiritual mai elevat), în cvadratură cu Jupiter în Scorpion (ignoranță ascunsă, neprocesată). Prăbuşirea din 2006 a generat o acerbă luptă pentru a stabili al cui Dumnezeu avusese dreptate. Această luptă este de rău augur, în contextul marii tensiuni dintre Est şi Vest. Adevărul este că oamenii trebuie să-şi retragă sprijinul acordat acestor lupte - mai ales sprijinul Vestic - pentru invadarea şi ocuparea unor națiuni suverane din Est. Este necesar ca oamenii Vestului să realizeze că motivul pentru care se află în pericol îl constituie politicile agresive ale propriilor guverne şi că aceste politici nu vor reuşi niciodată, deoarece transformarea țărilor din Est în duşmani este foarte periculoasă; de fapt, Vestul a invadat Estul şi nu vice-versa.

În timpul Zilei a Cincea a Ciclului Galactic (aproape în întregul an 2007), Pluto a tranzitat Centrul Galactic, tranzit care va influența dezvoltarea unor puncte de vedere mai universale. Marile cuadraturi se vor desprinde, dar Saturn este din nou în opoziție cu Neptun, în perioada februarie-iunie 2007, asigurând colapsul continuu al vechilor sisteme Național şi Planetar şi realinierea la o spiritualitate mai elevată.

Pe măsură ce se petrece acest lucru, în toate religiile se va manifesta o criză continuă a credinței. Mulți oameni vor înțelege că aceste religii au reprezentat principala cauză a războaielor din ultimii 5.125 de ani şi îşi vor retrage sprijinul emoțional ascuns (în subconştient) pentru ucidere. Totuşi, câinii răi nu pleacă fără să muşte, aşa că aceste vremuri nu vor fi plăcute. După toate probabilitățile, vor fi mari tensiuni şi violențe între Est şi Vest. Lumea se va schimba foarte mult, odată ce această opoziție se va încheia, în vara lui 2007, când noi alinieri, bazate pe principii mai înalte, vor fi aspectate. Pe parcursul lui 2007, David va fi mai favorizat în confruntarea cu Goliath, când epuizarea petrolului va face tot mai dificilă angrenarea maşinilor de război.

FAZA FINALĂ A CICLULUI GALACTIC: 2008 - 2011

Între timp, planetele sunt gata să prepare o nouă oală cu supă între 2008 - 2011, pentru faza finală a Ciclului Galactic. Este momentul în care Saturn, Uranus şi Pluto se vor afla în diferite formațiuni de cvadraturi şi opoziții, pe măsură ce intrî în *semne cardinale*, sau *procese de inițiere*. Periodic, Saturn va fi în opoziție cu Uranus - din noiembrie 2008, până în iulie 2010 - iar Saturn va fi în cuadratură cu Pluto, din octombrie 2009 până în septembrie 2010. Apoi, Uranus va fi în cuadratură cu Pluto, din 2011 până în 2015, aspectare ce va transmite forța ei extraordinară, chiar până la finalul Calendarului - şi dincolo de acesta. Pe parcursul lunii august 2010,

Saturn în Balanță va fi în opoziție cu Uranus, aflat la începutul intrării în Berbec, în timp ce Pluto în Capricorn va face un careu în T cu această opoziție. Semnele cardinale inițiază transformări care se vor resimți diferit de efectul de ecluză al cuadraturilor fixe. Vor avea loc nenumărate schimbări rapide, amețitoare (multe dintre ele de natură economică, bazate pe problemele energetice), cărora le veți putea face față, dacă nu aveți datorii și sunteți cu adevărat aliniați cu forțele spirituale. Când Saturn a fost în opoziție cu Neptun, în 2006 (și va fi din nou, în 2007), s-au dezvoltat numeroase aliniamente noi cu forțe spirituale mai elevate - iar după 2008, aceste noi opțiuni spirituale trebuie să facă parte cu adevărat din viața voastră, nu să rămână doar simple visuri.

Cu Saturn aflat în opoziție cu Uranus, vor apărea uriașe transformări ale structurilor existente. Întrucât Uranus este în Berbec, iar Saturn în Balanță, vechile structuri se vor transforma prin modalități șocante, care vor aduce echilibrul în interiorul noilor structuri. De exemplu, această opoziție ar putea forța America să-și diminueze consumul energetic și să pună stavilă tendinței de a demara acțiuni rapide, fără a se gândi la consecințe. Pe măsură ce Pluto în Capricorn intră în cuadratură cu Saturn în Balanță, forțele structurale (Saturn) vor fi transformate în adevărata structură a Universului (Pluto). Marea luptă din timpul acestei echilibrări și integrări va fi la cel mai agresiv nivel de schimbare și transformare (Uranus în Berbec), care se poate imagina. Dar, acestea sunt tipurile de forțe arhetipale necesare pentru a-i determina pe oameni să aleagă Iluminarea, în locul materialismului.

Pe parcursul lui 2011, Neptun își completează orbita solară, de când a fost observat pentru întâia dată, iar când intră în Pești, forțele Spiritualismului, care s-au dezvoltat în jurul anului 1846, vor ieși din nou la iveală. De exemplu, Idealismul American - o mișcare ce a inspirat, cândva, întreaga lume - se va exprima printr-un nou Transcendentalism inspirat de conștiința galactică. Politicile

care au la bază Universul (exopoliticile) le-ar putea înlocui pe cele bazate pe Imperiul American. Pretutindeni se va manifesta dispreț față de militarismul şi şovinismul global. În timpul anilor '60, Uranus a fost conjunct cu Pluto, care a inițiat Iluminarea; odată cu ajungerea lui Uranus în prima sa cuadratură cu Pluto, pe parcursul anilor 2011 şi 2012, nu există nicio îndoială asupra faptului că Iluminarea va cuprinde planeta noastră, în vreme ce fiecare țară îşi va oferi contribuția spirituală.

Tiparul astrologic care acționează în timpul Ciclului Galactic demonstrează că, în Ciclurile Galactic şi Universal, planetele sprijină accelerarea timpului, asupra căreia se emit atâtea speculații. Mica planetă pe care astronomii au retrogradat-o, considerând-o asteroid, în anul 2006, îşi spune singură povestea: în ianuarie 2008, Pluto intră în Capricorn - pentru prima oară de când a fost observată. Capricornul este forța de energie structurală maximă de pe Pământ; de aceea, Pluto în Capricorn se va confrunta cu elementele rămase din Ciclurile Național şi Planetar, pe care le va distruge în mod radical. Cele mai profunde energii disponibile pe Pământ - capacitatea de a atinge Iluminarea şi de a trăi cu bucurie - vor ieşi la iveală, ca expresie a celei mai elevate creații a Ciclurilor Galactic şi Universal, în 2011.

ANEXA C

GHID PENTRU CICLUL GALACTIC AL CREAȚIEI

Ghidul pentru Ciclul Galactic al Creației poate fi utilizat în multe moduri diferite. Primul și cel mai important pas este să fotocopiați desenul nemarcat și să aveți alături o copie curată, ca să o puteți folosi în mai multe feluri.

Desenul reprezintă o piramidă cu treisprezece niveluri, a Ciclului Galactic; sunt marcate atât zilele de început ale fiecărei Zile și Nopți, cât și data de la mijlocul Zilei a Patra - apogeul accelerării timpului din Ciclul Galactic.

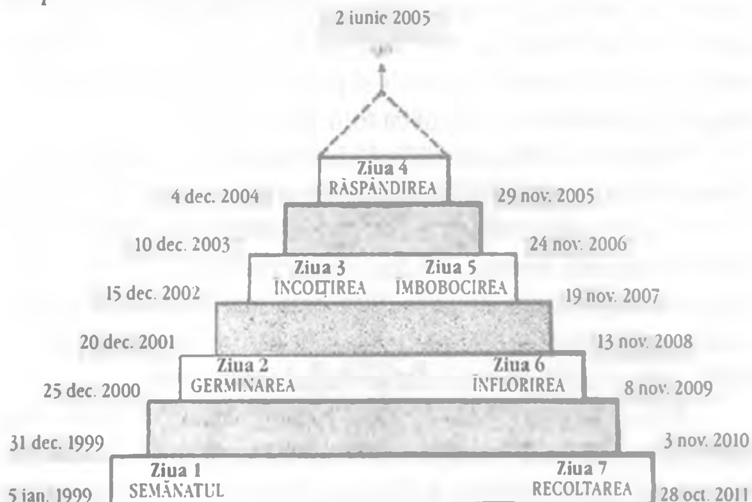

Fig. C.1 Ghidul pentru Ciclul Galactic al Creației

Astfel, presupunând că aveți o imagine curată pe care să lucrați, faceți o copie mărită de două sau trei ori și asigurați-vă că aveți suficiente spații goale la stânga și la dreapta piramidei, pentru adno-

tarile personale. Acest lucru este posibil, dacă veți lucra pe o pagină de 20 până la 35 cm, cel mai mult spațiu liber fiind de o parte și de cealaltă a piramidei. După ce ați făcut această imagine mărită și dacă aveți suficient spațiu gol, faceți mai multe copii, astfel încât să aveți trei imagini mărite. Acum sunteți gata să mergeți mai departe!

Exercițiul A. Lucrând pe imaginea voastră mărită, trasați linii din colțurile piramidei, pentru a marca data de început a fiecărei Zile și Nopți. Aveți nevoie de treisprezece spații libere, pentru notițe. Apoi, încercați să vă amintiți cam ce făceați în 1999, 2000, 2001 ș.a.m.d. Puteți menționa evenimente istorice importante, cum a fost 11 septembrie, fiindcă vă pot ajuta să vă amintiți ce făceați în jurul acelor date. Puteți să notați evenimentele istorice cu roșu, iar pe cele personale cu albastru. Scrieți aceste notițe concis, și veți observa că vă amintiți tot mai multe detalii, pe măsură ce lucrați în acest fel. Este un timp propice pentru a vă pune în ordine calendarele, jurnalele, notițele personale și pentru a vorbi cu familia și prietenii, despre ceea ce ați făcut cu toții, în acei ani.

După ce ați adunat suficiente date, puteți nota câteva lucruri: (1) viața voastră s-a schimbat în mod radical în timpul anului 1999, iar în 2000, deja vă întrebați: „Ce Dumnezeu se întâmplă pe Pământ"? (2) în 2001, lucrurile păreau să fi fost demarate încă din 1999; (3) pe parcursul anilor 2000, 2002 și 2004, erați mai degrabă pierduți și nemulțumiți. Puteți să observați că temele cărora le-ați ținut piept în 1999, 2001 și 2003, au explodat în timpul anului 2005.

Și la ce folosesc toate acestea? În primul rând, făcând aceste exerciții, veți putea înțelege mai bine accelerarea galactică a timpului – care a fost foarte greu de înțeles de către majoritatea oamenilor. În al doilea rând, după cum cred eu, ceea ce am creat și procesat din Ziua a Doua, până în Ziua a Patra, reprezintă *temele majore de transformare pentru restul Calendarului.* Din experiența mea cu acest exercițiu, cred că ar fi bine pentru voi să nu începeți alte foi tematice majore până în 2012, ci să completați cu conștiinciozitate

toate temele care apar, cu referire la anii 1999, până în prezent. După cum știți deja - dacă ați progresat cu amintirea a ceea ce ați făcut - ceea ce s-a întâmplat în viața voastră este deja prea mult - dar, în cea mai mare parte, foarte valoros. Din Ziua a Cincea, până în Ziua a Șaptea este perioada în care să culegeți roadele din noua voastră grădină și nu este un timp în care să plantați noi semințe. Astfel, oricare ar fi darul vostru unic în aceste vremuri, el se va pârgui, pentru a fi împărtășit cu toți oamenii de pe planetă.

Exercițiul B. Luați o altă copie mărită și desenați pe ea liniile care marchează Zilele și Nopțile. Apoi, mergeți la anexa B și analizați tranzitările astrologice din Ciclul Galactic și poate că veți nota câte ceva despre ele. Odată ce ați înțeles ce sunt acestea, marcați-le în Zilele și Nopțile corespunzătoare. Poate doriți chiar să schițați o configurație cheie, cum ar fi marile cuadraturi din august 1999. Dacă sunteți astrologi în devenire, inserați tranzitările descrise în anexă; apoi, scoateți efemeridele* voastre și marcați și alte date personale. Eu am avut un spațiu limitat, dar voi aveți suficient! De exemplu, căutați eclipsele de Lună, sau scrieți modul în care tranziturile aspectează harta voastră natală, încercând să vă amintiți ce s-a întâmplat în timpul acelor tranzituri. Amuzați-vă!

* Efemeride: tabele astronomice în care sunt indicate pozițiile zilnice ale aștrilor; note, notițe (de ziar, de calendar) care indică evenimentele petrecute la epoci diferite, în aceeași zi N. tr.

ANEXA D
DETERMINAREA SEMNULUI VOSTRU MAYAŞ AL ZILEI DE NAŞTERE

Codice de conversie pentru Calendarul Mayaş

Calculează-ţi semnul zilei tale de naştere, conform adevăratei Numărători Sacre din Calendar, pe care au folosit-o de mayaşii, timp de 2.500 de ani. Acest Codice de conversie a fost creat de Ian Lungold şi este tipărit aici, cu permisiunea sa.

INSTRUCŢIUNI

1. Găseşte-ţi anul naşterii în Tabelul Anilor, de mai jos. Notează numărul de sub anul tău de naştere. (Atenţie! Dacă te-ai născut într-una dintre lunile ianuarie sau februarie, foloseşte anul anterior anului tău de naştere, din Tabelul Anilor. De exemplu, dacă te-ai născut în ianuarie 1949, te rog să calculezi ca şi când te-ai fi născut în 1948).
2. Găseşte luna şi ziua în care te-ai născut, în Tabelele Lunii şi Zilei. Notează numerele care corespund lunii şi zilei tale de naştere. TABEL pag. 244
3. Adaugă numerele de la punctul 1 şi punctul 2, de mai sus. Dacă te-ai născut înainte de răsăritul soarelui, trebuie să scazi primul număr din suma celor două numere. Dacă această sumă este mai mică sau egală cu 260, treci la punctul 4. Dacă suma este mai mare de 260, atunci trebuie să scazi din ea 260, apoi să treci la punctul 4.
4. Găseşte numărul cuprins între 1 şi 260 la care ai ajuns în punctul 3, în partea de jos a rândurilor din Calendarul Sacru).

TABEL PENTRU DETERMINAREA SEMNULUI MAYAŞ AL ZILEI DE NAŞTERE

1910	1923	1936	1949	1962	1975	1988	2001
49	**117**	**186**	**254**	**62**	**130**	**199**	**7**
1911	1924	1937	1950	1963	1976	1989	2002
154	**223**	**31**	**99**	**167**	**236**	**44**	**112**
1912	1925	1938	1951	1964	1977	1990	2003
260	**68**	**136**	**204**	**13**	**81**	**149**	**217**
1913	1926	1939	1952	1965	1978	1991	2004
105	**173**	**241**	**50**	**118**	**186**	**254**	**63**
1914	1927	1940	1953	1966	1979	1992	2005
210	**18**	**87**	**155**	**223**	**31**	**100**	**168**
1915	1928	1941	1954	1967	1980	1993	2006
55	**124**	**192**	**260**	**68**	**137**	**205**	**13**
1916	1929	1942	1955	1968	1981	1994	2007
161	**229**	**37**	**105**	**174**	**242**	**50**	**118**
1917	1930	1943	1956	1969	1982	1995	2008
6	**74**	**142**	**211**	**19**	**87**	**155**	**224**
1918	1931	1944	1957	1970	1983	1996	2009
111	**179**	**248**	**56**	**124**	**192**	**1**	**69**
1919	1932	1945	1958	1971	1984	1997	2010
216	**25**	**93**	**161**	**229**	**38**	**106**	**174**
1920	1933	1946	1959	1972	1985	1998	2011
62	**130**	**198**	**6**	**75**	**143**	**211**	**19**
1921	1934	1947	1960	1973	1986	1999	
167	**235**	**43**	**112**	**180**	**248**	**56**	
1922	1935	1948	1961	1974	1987	2000	
12	**80**	**149**	**217**	**25**	**93**	**162**	

Tabelul zilelor şi nopţilor

Ziua	ian	feb	mar	apr	mai	iun	iul	aug	sep	oct	nov	dec
1	46	77		31	61	92	122	153	184	214	245	15
2	47	78	1	32	62	93	123	154	185	215	246	16
3	48	79	2	33	63	94	124	155	186	216	247	17
4	49	80	3	34	64	95	125	156	187	217	248	18
5	50	81	4	35	65	96	126	157	188	218	249	19
6	51	82	5	36	66	97	127	158	189	219	250	20
7	52	83	6	37	67	98	128	159	190	220	251	21
8	53	84	7	38	68	99	129	160	191	221	252	22
9	54	85	8	39	69	100	130	161	192	222	253	23
10	55	86	9	40	70	101	131	162	193	223	254	24
11	56	87	10	41	71	102	132	163	194	224	255	25
12	57	88	11	42	72	103	133	164	195	225	256	26
13	58	89	12	43	73	104	134	165	196	226	257	27
14	59	90	13	44	74	105	135	166	197	227	258	28
15	60	91	14	45	75	106	136	167	198	228	259	29
16	61	92	15	46	76	107	137	168	199	229	260	30
17	62	93	16	47	77	108	138	169	200	230	1	31
18	63	94	17	48	78	109	139	170	201	231	2	32
19	64	95	18	49	79	110	140	171	202	232	3	33
20	65	96	19	50	80	111	141	172	203	233	4	34
21	66	97	20	51	81	112	142	173	204	234	5	35
22	67	98	21	52	82	113	143	174	205	235	6	36
23	68	99	22	53	83	114	144	175	206	236	7	37
24	69	100	23	54	84	115	145	176	207	237	8	38
25	70	101	24	55	85	116	146	177	208	238	9	39
26	71	102	25	56	86	117	147	178	209	239	10	40
27	72	103	26	57	87	118	148	179	210	240	11	41
28	73	104	27	58	88	119	149	180	211	241	12	42
29	74	105	28	59	89	120	150	181	212	242	13	43
30	75		29	60	90	121	151	182	213	243	14	44
31	76		30		91		152	183		244		45

Calendarul sacru

Aligatorul

(1)	(8)	(2)	(9)	(3)	(10)	(4)	(11)	(5)	(12)	(6)	(13)	(7)
1	21	41	61	81	101	121	141	161	181	201	221	241

Vântul

(2)	(9)	(3)	(10)	(4)	(11)	(5)	(12)	(6)	(13)	(7)	(1)	(8)
2	22	42	62	82	102	122	142	162	182	202	222	242

Vatra

(3)	(10)	(4)	(11)	(5)	(12)	(6)	(13)	(7)	(1)	(8)	(2)	(9)
3	23	43	63	83	103	123	143	163	183	203	223	243

Șopârla

(4)	(11)	(5)	(12)	(6)	(13)	(7)	(1)	(8)	(2)	(9)	(3)	(10)
4	24	44	64	84	104	124	144	164	184	204	224	244

Șarpele

(5)	(12)	(6)	(13)	(7)	(1)	(8)	(2)	(9)	(3)	(10)	(4)	(11)
5	25	45	65	85	105	125	145	165	185	205	225	245

Moartea

(6)	(13)	(7)	(1)	(8)	(2)	(9)	(3)	(10)	(4)	(11)	(5)	(12)
6	26	46	66	86	106	126	146	166	186	206	226	246

Căprioara

(7)	(1)	(8)	(2)	(9)	(3)	(10)	(4)	(11)	(5)	(12)	(6)	(13)
7	27	47	67	87	107	127	147	167	187	207	227	247

Iepurele

(8)	(2)	(9)	(3)	(10)	(4)	(11)	(5)	(12)	(6)	(13)	(7)	(1)
8	28	48	68	88	108	128	148	168	188	208	228	248

 Apa

(9)	(3)	(10)	(4)	(11)	(5)	(12)	(6)	(13)	(7)	(1)	(8)	(2)
9	29	49	69	89	109	129	149	169	189	209	229	249

 Câinele

(10)	(4)	(11)	(5)	(12)	(6)	(13)	(7)	(1)	(8)	(2)	(9)	(3)
10	30	50	70	90	110	130	150	170	190	210	230	250

 Maimuța

(11)	(5)	(12)	(6)	(13)	(7)	(1)	(8)	(2)	(9)	(3)	(10)	(4)
11	31	51	71	91	111	131	151	171	191	211	231	251

 Drumul

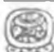
(12)	(6)	(13)	(7)	(1)	(8)	(2)	(9)	(3)	(10)	(4)	(11)	(5)
12	32	52	72	92	112	132	152	172	192	212	232	252

 Trestia

(13)	(7)	(1)	(8)	(2)	(9)	(3)	(10)	(4)	(11)	(5)	(12)	(6)
13	33	53	73	93	113	133	153	173	193	213	233	253

 Jaguarul

(1)	(8)	(2)	(9)	(3)	(10)	(4)	(11)	(5)	(12)	(6)	(13)	(7)
14	34	54	74	94	114	134	154	174	194	214	234	254

 Vulturul

(2)	(9)	(3)	(10)	(4)	(11)	(5)	(12)	(6)	(13)	(7)	(1)	(8)
15	35	55	75	95	115	135	155	175	195	215	235	255

 Bufnița

(3)	(10)	(4)	(11)	(5)	(12)	(6)	(13)	(7)	(1)	(8)	(2)	(9)
16	36	56	76	96	116	136	156	176	196	216	236	256

Pământul

(4)	(11)	(5)	(12)	(6)	(13)	(7)	(1)	(8)	(2)	(9)	(3)	(10)
17	37	57	77	97	117	137	157	177	197	217	237	257

Cremenea

(5)	(12)	(6)	(13)	(7)	(1)	(8)	(2)	(9)	(3)	(10)	(4)	(11)
18	38	58	78	98	118	138	158	178	198	218	238	258

Furtuna

(6)	(13)	(7)	(1)	(8)	(2)	(9)	(3)	(10)	(4)	(11)	(5)	(12)
19	39	59	79	99	119	139	159	179	199	219	239	259

Lumina

(7)	(1)	(8)	(2)	(9)	(3)	(10)	(4)	(11)	(5)	(12)	(6)	(13)
20	40	60	80	100	120	140	160	180	200	220	240	260

SEMNELE ZILEI

Aligatorul (Imix)

Aligatorul este primul semn al zilei şi se manifestă adesea în oameni, ca cel care iniţiază noi proiecte. Este un semn al zilei Estic, energizant, care foloseşte instincte foarte puternice pentru a dezvolta noi fenomene şi idei creative, din fluxul adânc al conştiinţei colective. În mod obişnuit, punctul lor forte nu este ducerea la bun sfârşit al proiectelor pe care Aligatorii le scot la suprafaţă. De aceea, este esenţial să coopereze cu alţii, pentru a obţine rezultate eficiente. De obicei, Aligatorii au şi o latură grijulie, cu o puternică energie protectoare, binevoitoare. Ei au grijă de urmaşii lor şi pot munci din greu pentru siguranţa familiei şi a prietenilor; ar fi bine să aibă grijă să nu devină exagerat de protectori şi dominatori.

Vântul (Ik)

Vântul se referă la spirit şi respiraţie, fiind unul dintre cele mai pure semne ale zilei, din punct de vedere spiritual - uneori este chiar aerian. Adesea, el are nevoie de împământare. Vântul este un semn al Nordului şi de aceea are o anumită tendinţă de detaşare indiferentă. Vântul întruchipează abilitatea de a comunica şi răspândi gândurile şi ideile bune. Oamenii-Vânt sunt visători, au o imaginaţie puternică şi pot fi excelenţi profesori şi jurnalişti. Ei pot fi buni vorbitori şi pot răspândi inspiraţie spirituală „pe aripile vântului". Asemenea vântului, aceşti oameni sunt extrem de flexibili. Această flexibilitate îi poate face foarte indecişi şi de aceea alţii îi pot considera fluşturatici şi incoerenţi. Oamenii-Vânt pot fi distructivi pentru ei înşişi şi pentru ceilalţi, atunci când abordează un aer de superioritate. Dacă vor găsi un mod natural de a se împământa, ei vor fi o inspiraţie pentru cei din jurul lor.

Vatra (Akbal)

Acestui semn al zilei i se poate da numele de: Vatră, Casă sau Noapte. Se spune că oamenii care întruchipează acest semn au un fel de blândețe feminină specială. Înțelesul de Vatră sau Casă se referă, de asemenea, la protejarea casei sau a familiei şi la îndepărtarea puterilor nopții. Imaginați-vă o persoană care stă în mijlocul casei, lângă vatră şi care istoriseşte legende şi poveşti cu zâne. La mayaşi, purtătorii acestui semn pot deveni şamani, datorită cunoaşterii părților întunecate ale psihicului omenesc. Ei pot ajuta la risipirea incertitudinilor şi a îndoielilor născute din întunericul minții subconştiente. Persoanele - Vatră pot găsi soluții noi şi inspirație artistică, prin cunoaşterea lor asupra vastului gol al nopții. Totuşi, până ce nu vor călători cu curaj în întuneric, ei vor cădea cu uşurință în îndoială şi nesiguranță.

Şopârla (Kan)

Caracteristica acestui semn al zilei este senzualitatea, iar numele se poate traduce uneori, prin Năvod sau Sământă. Toate aceste conotații contribuie la înțelegerea trăsăturilor acestui semn. Este un semn al Sudului şi această influență solară determină stilul său atât senzual, cât şi destins. Şopârla a fost considerată semnul care controla forța sexuală a corpului. Fiind interconectate, în mod natural, cu lumea din jur, persoanele-Sământă tind să se elibereze pe ele şi pe ceilalți din tiparele înăbuşitoare ale trecutului, cu intenția de a planta noi semințe, sau de a-şi dezvălui adevăratul sine. Pentru a crea o prosperitate reală, Şopârla trebuie să învețe să prețuiască tot ceea ce i-a fost dăruit şi să se cufunde în introspecții profunde.

Şarpele (Chiccha)

Precum în atât de multe alte tradiții, Şarpele reprezintă puterile magice. Acest lucru înseamnă că el poate fi un semn foarte spiritual, dar care are puteri de care se poate abuza cu uşurință. Şarpele este un semn inteligent al Estului, care te poate entuziasma

cu energia lui expansivă. Prin dorința lor sinceră de a-i slujii pe alții, Șerpii pot fi deschiși către generozitate. Acest semn deține autoritate. Şerpii sunt foarte flexibili, chiar fluizi, până când sunt prinşi la un colț, unde pot exploda. Şerpii cu un caracter înveninat se pot otrăvi pe ei înşişi şi pe alții, prin abordarea unor atitudini despotice sau chiar distructive.

Moartea (Cimi)

Există, în mod invariabil, un tip special de blândețe, la oamenii născuți sub acest semn al zilei. În tradițiile străvechi, Moartea era considerată cea mai norocoasă dintre zile şi se presupune că oamenii Moarte pot avea mult succes în afaceri. De asemenea, ei pot fi excelenți vindecători, care îi călăuzesc cu calm pe ceilalți prin transformările vieții, grație propriei lor forțe spirituale. Oamenii acestui semn sprijină femeile însărcinate, pe care le îndrumă în tranziția către maternitate; de asemenea, ei au abilitatea de a trece prin transformări radicale, în perioadele cheie din viața lor. Pentru mayaşi, viața era generată de moarte, iar contactul cu strămoşii îi ajuta să activeze abilități extrasenzoriale înnăscute. Provocarea pentru oamenii Moarte este să trăiască din plin şi să nu cadă în capcana defetismului.

Căprioara (Manik)

Căprioara este unul dintre semnele zilei cu adevărat spiritualizate, dar ar fi o greşeală să o identifici cu un animal timid şi blând. Mai degrabă, poate fi asemănat cu un cerb puternic. Chiar dacă întruchipează un semn al zilei liniştit, oamenii-Căprioară îşi pot exprima cu adevărat puterea, în mod foarte direct. Totuşi, ei fac acest lucru cu o mare preocupare față de binele celorlalți şi cu respect pentru spiritualitatea prezentă în tot ceea ce există. Căprioarei îi place să domine, dar este protectoare şi îşi sacrifică propriul interes pentru ceilalți. Această dorință de a domina - care nu este întotdeauna sesizată imediat de alții - îi complică adesea relațiile, făcând-o să

apeleze la forme neconvenționale. Când se confruntă cu promisiuni pe care nu le-a onorat, Căprioara devine încăpățânată, persuasivă și șovăitoare. Provocarea ei în viață este să poată echilibra puterea Căprioarei, cu smerenia și cu înțelegerea față de ceilalți.

Iepurele (Lamat)

Energia Iepurelui constă în dezvoltarea și atragerea „norocului chior". Este un semn al Sudului și de aceea e caracterizat printr-o anumită ușurință în a face lucrurile să meargă în viața sa. Dacă Iepurele dorește doar să se lase în voia vieții, lucrurile vor veni cu ușurință. Acest semn al zilei este asociat cu fertilitatea iepurelui, care are aptitudinea de a multiplica lucrurile și, în general, acesta este un semn care se va bucura de abundență – fie că este vorba de bani, fie de priceperea la grădinărit. Totuși, tendința naturală a Iepurelui de a fi atras către armonie și ușurință poate să devină o constrângere și să-l facă prea petrecăreț și generos. Atunci când un Iepure crede că a dăruit prea mult, el se simte slăbit și chiar se poate prăbuși. Iepurii nu sunt oameni rezistenți, iar provocarea pentru ei este să-și creeze un centru puternic de echilibru în interiorul lor, de unde să izvorască puterea.

Apa (Muluc)

Apa este un semn extrem de dificil în care să te naști. El are o energie a Estului amplificatoare, care stârnește emoțiile puternice ce caracterizează acest semn. La cei născuți sub acest semn al zilei, emoțiile se pot revărsa în toate direcțiile, fără control. Oamenii-Apă sunt plini de fantezie, au capacități extrasenzoriale și o înclinație către performanță. Ei nu sunt rigizi în gândire, ceea ce înseamnă nu numai că sunt spontani, dar și că simt uneori că ceilalți nu îi pot înțelege. Ceilalți vor percepe laturi ascunse la semnul Apă și li se poate părea greu să-i acorde încredere. Oamenii-Apă pot trezi puternice emoții sexuale și sentimente violente, în cei cu care intră în contact.

Cu toate acestea, ei sunt o companie plină de farmec şi de umor - trăsături care se află în spatele dorinţei lor de a reuşi.

Câinele (Oc)

Câinii sunt credincioşi, răbdători şi blajini. Oamenii născuţi sub acest semn al zilei sunt percepuţi ca fiind calzi, ageri şi curajoşi şi, dacă îşi găsesc misiunea potrivită în viaţă, căreia să i se dedice cu credinţă, pot realiza lucruri mărețe. Câinilor le place să facă parte din echipe şi sunt adesea lideri. Totuşi, în mod obişnuit, nu ei creează cauzele pentru împlinirea cărora muncesc. Cei născuţi sub acest semn al zilei pot fi foarte senzuali şi ştiu să se bucure de viaţă. Printre mayaşi, Câinele este considerat un semn cu o puternică sexualitate şi, în mod paradoxal, în ciuda loialităţii spirituale, el este înclinat spre escapade sexuale. Câinii sunt ambiţioşi şi vor folosi orice ocazie care apare, inclusiv sub forma infidelităţii. La populaţia Cherokee, semnul zilei corespondent Câinelui era Lupul. Provocarea Câinelui este să-şi găsească un ţel în viaţă, pentru realizarea căruia, multiplele sale calităţi - cum sunt blândeţea şi răbdarea - să poată fi valorificate în mod benefic.

Maimuţa (Chuen)

La mayaşi, Maimuţa este cunoscută drept ţesător al timpului. Fiind semnul zilei aflat la mijloc, Maimuţa este adesea foarte creativă, cunoaşte multe lucruri diferite şi este capabilă să le unifice. În prezenţa Maimuţelor, te poţi distra foarte bine; ele sunt fermecătoare, deşi câteodată îşi pierd controlul şi au tendinţa de a face glume proaste. Sunt buni la orice şi, în mod special, au înclinaţii artistice. Există şi o latură supărătoare a acestui farmec, câtă vreme ele au adesea o nevoie stringentă de a se afla în centrul atenţiei. Unele dintre ele pot chiar să acţioneze în mod prostesc, pentru a fi în prim plan. De obicei, Maimuţele atenţia lor este de scurtă durată, sunt gata să treacă repede la altceva şi este posibil să nu atingă ni-

ciodată deplina măiestrie. Totuşi, ele ştiu cum să facă o mulţime de lucruri şi nu te plictiseşti niciodată dacă se află prin preajma ta.

Drumul (Eb)

Uneori, acest semn al zilei este numit şi Iarbă. Persoanele-Drum sunt foarte devotate prietenilor. Lor le pasă de comunitate, în sens larg, de generaţiile viitoare şi de copiii Pământului. Cu toate acestea, ei nu îşi doresc faimă şi nu vor să se afle în centrul atenţiei, pentru binele pe care îl fac. Adesea, oamenii Drum stau retraşi şi sunt lipsiţi de fermitate şi circumspecţi, în căile pe care le urmează. Caracterul Sudic al acestui semn al zilei creează o anume linişte în vieţile lor. Mulţi vor avea grijă de cei săraci, bolnavi şi bătrâni şi vor face sacrificii personale, pentru aceste grupuri de oameni. Această latură plină de compasiune pe are o au, îi face să fie şi uşor de rănit. Se fac plăcuţi cu uşurinţă, sunt devotaţi şi harnici – şi, de aceea, au succes în afaceri şi în călătorii. Emoţiile negative şi nemulţumirile pe care nu le exprimă le pot cauza suferinţă sau o atitudine înveninată faţă de ceilalţi.

Trestia (Ben)

Cei născuţi sub acest semn al zilei, uneori numit şi Nuia sau Toiag, au o relaţie specială cu Quetzalcoatl, zeul luminii şi al dualităţii, fiind consideraţi, de aceea, drept oameni de valoare. De obicei, ei sunt recunoscuţi după stilul lor autoritar, simbolizat de esenţa vieţii. La mayaşi, acesta este un simbol al autorităţii spirituale a unui vârstnic. De fapt, numele de Trestie, dat acestui semn al zilei, este cât se poate de amăgitor, întrucât cei născuţi sub acest semn nu sunt de loc fragili. Mai degrabă, ei adesea manifestă, în mod clar, o autoritate considerabilă şi sunt conştienţi de acest lucru. Nuiaua este un semn al Estului, iar persoanele acestui semn dau dovadă de multă energie. Cei născuţi sub acest semn sunt adesea lideri în societate şi, în calitate de părinţi, dau dovadă de înţelepciune. Cu toate acestea, oamenii Trestie au nevoie de foarte multă recunoaştere şi, din cauza

vederilor lor inflexibile şi a marilor aşteptări, nu se apropie prea uşor de alţi oameni. Astfel, ei pot avea probleme şi în căsnicie sau afaceri. Provocarea lor în viaţă este să-şi dezvolte flexibilitatea, astfel încât Trestia să nu se frângă.

Jaguarul (Ix)

Jaguarul este o fiinţă rezervată, care se furişează în noapte, dintr-un loc în altul. La mayaşi, acesta este semnul zilei tipic pentru profeţi, datorită capacităţii Jaguarilor de a vedea în întuneric, care le conferă abilităţi de clarvedere, dublate de o considerabilă inteligenţă. Acesta este un semn caracteristic printre Păstrătorii zilei. Puterile intelectuale ale Jaguarului, combinate cu trăsături tipic feminine, se pot manifesta prin capacitatea de a vindeca, reflectată în cariera sa. Puterea ce caracterizează persoanele născute sub acest semn le conferă răbdare, care se poate transforma rapid în desfăşurarea unor activităţi operative. Cu toate acestea, există adesea o concentrare foarte limitată asupra strădaniilor lor, iar ei sunt foarte rar deschişi către explorarea unor paşi alternativi în viaţă. Este dificil pentru alţii să se bazeze pe ei, pentru că au tendinţa de a se întoarce la 180 de grade şi de a dispărea din vieţile celorlalţi. Relaţiile lor sunt adesea complicate şi dominate de tema: a mânca sau a fi mâncat (care pe care), iar secretomania lor face dificilă convieţuirea cu ei. Provocarea lor în viaţă este smerenia şi deschiderea faţă de alţi oameni.

Vulturul (Men)

Oamenii Vultur sunt atât puternici, cât şi ambiţioşi şi au aspiraţii înalte în viaţă. Ei au o energie plină de elan, iar viaţa le poate părea un permanent zbor de vis, după cum este simbolizat de către animalul lor de putere. Adesea, ei au succes în dobândirea abundenţei materiale şi au noroc, graţie perspectivei lor mai înalte şi inteligenţei care îi caracterizează. La majoritatea popoarelor nativ-americane, clanul Vulturului era important, iar Vulturul era un

mesager care aducea cu el speranță și încredere, pe aripile spiritului. Vulturul are un ascuțit simț al detaliilor și orientării. Dacă Vulturul are aspirații prea mari și caută să le împlinească, bazându-se pe aptitudinile sale superioare, el poate trăi experiența căderii din înălțimi. Vulturii iubesc libertatea și ar trebui să înțeleagă riscul fugii de realitate, câtă vreme ei pot scăpa de probleme – pur și simplu, prin abordarea lor dintr-o perspectivă mai înaltă.

Bufnița (Cib)

Bufnițele sunt oameni care întruchipează înțelepciunea trecutului și au capacități extrasenzoriale neobișnuite. Nu este un semn ușor de dus și poate presupune necesitatea de a purifica o mulțime de probleme karmice. La suprafață, Bufnițele pot fi vesele și pline dc umor – dar, în interior, ele sunt foarte profunde și serioase. De obicei, se face referire la Bufnițe ca fiind Vulturi – aspect care indică latura leneșă a acestui semn al Sudului. Bufnițele sunt înclinate spre introspecție, de unde dobândesc multă înțelepciune; adesea, ele îi ajută pe prietenii lor, oamenii, prin intermediul capacității lor paranormale. Provocarea lor în viață este să găsească o cale etică de a lua lucrurile mai ușor.

Pământul (Caban)

În contrast cu ceea ce ai putea gândi automat despre semnul Pământ, oamenii născuți sub acest semn sunt foarte mentali și pun accentul pe procesul gândirii. Pământul este un semn al energiei Estului și are o latură tipic masculină, care îl face să dorească să mențină controlul asupra lumii, pe care o înțelege din perspectivă intelectuală. Oamenii Pământ ajută la îndepărtarea intențiilor, ideilor și obiceiurilor rele. Acest lucru îi transformă în buni sfătuitori – și, în forma lor cea mai înaltă, gândirea lor rezonează cu Mama Pământ și le servește tuturor, la o scară mai largă. Meticuloși și inteligenți, oamenii-Pământ aspiră să fie în fluxul natural, în toate etapele vieții. Uneori, sensibilitatea Pământului este zguduită, ceea

ce poate duce la descărcări emoționale; de aceea, un alt nume dat Pământului este Cutremur. Provocarea lor este să nu permită ca intelectul să le blocheze posibilitatea de a trăi în prezent.

Cremene (Etznab)

Cremenea poate fi un semn al zilei, extrem de dificil. Oamenii-Cremene își folosesc calitățile lăuntrice pentru a distinge adevărul de falsitate. Adesea, cei născuți sub acest semn sunt conectați cu Arhanghelul Mihail, care separă binele de rău, cu ajutorul săbiei sale. Alte nume pentru acest semn sunt Cuțit sau Obsidian. De fapt, mulți pot considera, probabil, că oamenii-Cremene sunt dogmatici și plini de idei prea autoritare, despre bine și rău. Oamenii-Cremene sunt totuși foarte cinstiți și dornici să ajute. Prin faptul că discern care este adevărul; ei pot identifica intențiile ascunse, de la distanță. Se spune că oamenii-Cremene pot primi informații despre probleme interpersonale sau despre planurile malefice ale altor oameni, prin reflectarea acestora într-o oglindă din sticlă de obsidian. Provocarea lor este să găsească armonia și să-și folosească puterea discernământului mai degrabă ca pe un dar, decât ca pe o armă.

Furtuna (Cauac)

În mod obișnuit, Furtunile sunt oameni în prezența cărora este amuzant să te afli. Spiritul lor nu pare să îmbătrânească niciodată și, pe tot parcursul vieții, ei își păstrează vie, curiozitatea pentru lucruri noi. Furtunile sunt căutători care continuă să studieze un lucru după altul – și, în acest fel, ei vor aduna multă cunoaștere într-o viață de om. Ei au marea capacitate atât de a împărtăși cunoștințe, cât și de a învăța. Cu toate acestea, nu le este întotdeauna ușor să sintetizeze cunoașterea pe care au dobândit-o din atâtea surse și să o dedice unui scop în viață. Veșnic tineri, ei trăiesc pentru a se bucura de extazul libertății. Căutarea neîntreruptă a unor noi experiențe îi va duce către mari provocări și furtuni emoționale și mulți dintre ei vor realiza că viața lor nu a fost altceva decât o în-

delungată furtună. Într-adevăr, ei au o sensibilitate care nu le va permite să facă față cu ușurință, furtunilor vieții. Abordarea acestor dificultăți ca pe niște lecții de viață îi va ajuta pe oamenii-Furtună să-și găsească împlinirea pe care o caută în viață.

Lumina (Ahau)

Lumina este semnul desăvârșirii, iar cei născuți sub acest semn vor fi influențați de ceea ce aceasta le aduce în viața lor. Oamenii-Lumină sunt adesea romantici, vizionari entuziaști, cu talente artistice și sunt percepuți adesea ca fiind visători. Pentru că s-au născut sub acest semn spiritual al desăvârșirii, se pare că le este greu să înțeleagă că lumea din jurul lor nu a ajuns încă la un asemenea stadiu evoluat, fiind dominată de rațiuni materialiste sau de lăcomie. De aceea, în confruntarea cu „viața reală", ei vor fi adesea percepuți ca fiind rupți de realitate. Experiența multor dezamăgiri îi va determina pe oamenii-Soare (Lumină) să fugă de responsabilitate și să nu accepte măsurile corective necesare. Cu toate acestea, oamenii-Lumină își vor păstra o spiritualitate naturală, care este dreptul prin naștere al acestui ultim semn al uinalului. Pentru oamenii-Lumină, provocarea este să abordeze viața, fără a-și compromite visurile mărețe.

TONUL TĂU COSMIC

Numărul pe care l-ai găsit între paranteze, în Calendarul Sacru, este Tonul tău Cosmic. În anumite privințe, acesta influențează energia zilei de naștere, din Calendarul Sacru.

În Calendarul Sacru, este posibil să distingi un tipar de energii alternante de *lumină* și *întuneric*. Acestea nu trebuie interpretate ca fiind pozitive sau negative. Mai degrabă, procesul Divin al Creației este o mișcare unduitoare a energiilor. Astfel, activitatea (câmpurile luminoase) și pasivitatea (câmpurile întunecate) alter-

nează. Tonul tău Cosmic reflectă un pas distinct în evoluție - de la sământă, la fructul copt. În zilele de ton 1, o sământă este plantată, iar în zilele de ton 13, fructul este copt. Fiecare zi din acest proces al creşterii reprezintă o energie specifică. De aceea, fiecare zi din Calendarul Sacru atinge o energie unică.

La ateci, care au folosit acelaşi Calendar Sacru ca şi mayaşii - cu excepția numelor diferite, date unora dintre simboluri - cele treisprezece numere (sau Tonuri Cosmice) erau guvernate fiecare de o anumită zeitate, care ne spune câte ceva despre energiile numerelor respective. Această zeitate induce diferitele caracteristici ale celor născuți cu tonurile respective.

1. Zeul focului şi timpului	*inițiază*
2. Zeul Pământului	*determină o reacție*
3. Zeița apei şi a naşterii	*activează*
4. Zeul războinicilor şi al Soarelui	*stabilizează*
5.Zeița iubirii şi a naşterii	*conferă putere*
6. Zeul morții	*creează curgerea/fluxul*
7. Zeul porumbului	*dezvăluie*
8. Zeul ploii	*armonizează*
9. Zeul luminii	*creează mişcarea înainte*
10. Zeul Întunericului	*provoacă*
11. Zeița naşterii	*creează limpezime*
12. Zeul ce guvernează înaintea ivirii zorilor	*creează înțelegere*
13. Zeitatea supremă	*desăvârşeşte*

Pentru mai multe informații despre Calendarul Mayaş, vizitați paginile web:

www.mayanmajix.com
www.calleman.com
www.handclow2012.com

NOTE

CAPITOLUL 1

1. Kearsley, *Mayan Genesis, 278*
2. Coe. *Breaking the Maya Code*, 123-135
3. Argiicllcs. *Mayan Factor, 45*
4. Hancock, *Fingerprints of the Gods*
5. Lockyer, *Dawn of Astronomy,*
6. Jenkins, *Maya Cosmogenesis,* 299-311
7. Freidel ş.a. *Maya Cosmos* 59-122
8. Ibid.
9. Mehler, *From Light into Darkness.* 70
10. Jenkins, *Maya Cosmogenesis,* 31-35,253-263, 273-279
11. Ibid. 73-76
12. Ibid. 256-263
13. Ibid. 320
14. Shearer, *Lord of the Dawn* 184
15. Argiielles, *Mayan Factor,*
16. Mann, *Shadow of a Star* 84-86
17. Argiielles, *Mayan Factor, 146-148*
18. Ibid. 116-117
19. Clow, *Catastrophobia.*

CAPITOLUL 2

1. Calleman, *Greatest Mystery of Our Time,* 97.
2. Ibid., 236-37.
3. Clow, *Catastrophobia.*
4. Calleman, *Greatest Mystery of Our Time,* 82.
5. Sidharth, *Celestial Keys to the Vedas,* 60.
6. Calleman, *Mayan Calendar,* 91.
7. Schick and Toth, *Making Silent Stones Speak,* 314.
8. Ibid., 143.
9. Ibid., 284. 10. Ibid., 293.

CAPITOLUL 3

1. Goodman, *Ecstasy, Ritual, and Alternate Reality,* 17.
2. Clow, *Catastrophobia;* Hancock. *Fingerprints of the Gods;* and Hapgood. *Ancient Sea Kings.*
3. Goodman, *Ecstasy, Ritual, and Alternate Reality,* 69.
4. Ibid., 70-87.